#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MICHAEL CONNELLY

YANGIN GECESİ

RENÉE BALLARD ve
HARRY BOSCH
POLİSİYESİ

NEMESİS KİTAP / Polisiye
Yayın Numarası: 556

Yangın Gecesi Michael Connelly

Kitabın Özgün Adı: The Night Fire
Çeviren: Tolga Toprak

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2021 © Michael Connelly, 2019

Bu kitap, Little, Brown and Company, New York, New York USA ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-7359-14-6
Baskı: Ocak 2023

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17
Sertifika No: 46025

MICHAEL CONNELLY

YANGIN GECESİ

Çeviren: Tolga Toprak

NEMESİS
KİTAP

Titus Welliver'a,

Harry Bosch'a hayat verdiği için.

Dayan.

BOSCH

1

Bosch geç kaldığı için mezarlıklardan uzağa park etmek zorunda kaldı. John Jack Thompson için toplanan kalabalığı görene dek, kimsenin mezarına basmamaya özen gösterdi. Bastonuyla yumuşak toprağa bata çıka anıt mezarlar arasında ağır adımlarla ilerledi. Dedektifin mezarı başında sadece ayakta duracak kadar yer vardı. Ameliyatın üstünden henüz altı hafta geçtiği için ayakta durmanın dizine iyi gelmeyeceğini biliyordu. Arkasındaki Efsaneler Bahçesi bölümüne doğru hafifçe çekildi. Tyrone Power'ın mezarının bir parçası olan beton banka oturdu. Bunun bir bank olduğu belliydi, sorun olmayacağını umuyordu. Çocukken annesinin onu Power'ın oynadığı filmlere götürdüğünü hatırladı. Beverly'de bulunan ve yeniden canlandırılan eski tiyatrolara giderlerdi. Yakışıklı oyuncuyu *Zorro* olarak ve *Beklenmeyen Şahit*'teki suçlu rolüyle hatırlıyordu. İspanya'da bir düello sahnesinin çekimleri sırasında kalp krizi sonucu hayatını kaybetmişti. Bosch her zaman bunun –sevdiğin işi yapıyor olmanın– ölmek için kötü bir yol olmadığını düşünürdü.

Thompson için düzenlenen tören yarım saat sürdü. Bosch söylenenleri duyamayacak kadar uzaktaydı ancak tahmin edebiliyordu. John Jack –her zaman bu isimle anılırdı– kırk yıl boyunca hem üniformasıyla hem de dedektif olarak Los Angeles Polis Departmanı'na hizmet etmiş iyi bir adamdı. Pek çok kötü adamı içeri tıkmış, kuşaklar boyu göreve gelen dedektiflere de bunu nasıl yapacaklarını öğretmişti.

Onlardan biri de Bosch'tu. Otuz yılı aşkındır, Hollywood Bölgesi'nde görevli bir cinayet masası dedektifi olarak göreve başladığında ekip arkadaşı olmuşlardı. Diğer şeylerin yanı sıra John Jack, Bosch'a sorgu odasında bir yalancının sözlerinin nasıl okunması gerektiğini öğretmişti. Biri yalan söylediğinde John Jack bunu hemen anlardı. Bir keresinde Bosch'a bir yalancıyı anlamanın kolay olduğunu söylemişti ancak bu birikime nasıl sahip olduğunu hiç açıklamamıştı.

İki yıl birlikte çalışabilmişlerdi çünkü Bosch eğitimini tamamlamıştı. John Jack'in yeni dedektiflerle çalışması gerekiyordu. Usta ve çırak sonraki yıllarda iletişimi koparmamışlardı. Bosch, Thompson'ın emeklilik töreninde konuşmuş, bir cinayet üstünde çalışırlarken John Jack'in kırmızı ışıkta durmayıp sağa dönen bir pastane kamyonunu durdurduğunu anlatmıştı. Bosch cinayeti soruştururken neden böylesine küçük bir trafik suçundan dolayı bir pastane kamyonunu durdurduklarını sorduğunda John Jack, eşi Margaret'le özel bir akşam yemeği yiyeceklerini ve tatlı alması gerektiğini söylemişti. Devriye aracından inmiş, kamyona yaklaşmış ve şoföre doğru nişan almıştı. Ona iki pastalık bir trafik suçu işlediğini söylemişti. Fakat iyi bir adam olan John Jack bir vişneli pasta alıp devriye aracına dönmüştü.

John Jack Thompson'ın yirmi yıl önce emekli olmasıyla birlikte bu tip hikâyeler ve efsaneler unutulmaya yüz tutuyordu. Buna rağmen mezarı başında kalabalık bir insan grubu toplanmış-

tı. Bosch, LAPD rozetiyle çalıştığı sırada birlikte iş yaptığı pek çok adamı ve kadını görebiliyordu. Törenden sonra John Jack'in evinde düzenlenecek toplantının da aynı şekilde kalabalık olacağını ve gece geç saatlere kadar süreceğini tahmin ediyordu.

Bosch çok sayıda emekli dedektifin cenaze törenine katılmıştı. Kendi kuşaklarından pek fazla kişi kalmıyordu. Bu iyice uç bir nokta olmuştu. LAPD merasim kıtası buradaydı. John Jack'in anısına bir saygı duruşu gibiydi. Mezarlığın ve Paramount Stüdyolarıyla aralarına örülmüş duvarın üstünde kederli bir sesle söylenen *Amazing Grace** duyuldu.

Şapkalar çıkarıldı. İnsanlar mezar başından arabalarına dönerken Bosch çimenlerden geçerek, dizinde katlanmış bir bayrakla oturan Margaret'e doğru ilerlemeye başladı. Bosch yaklaşırken Margaret gülümsedi.

"Harry mesajımı aldın demek," dedi. "Geldiğine memnun oldum."

"Kaçıramazdım," dedi Bosch.

Eğildi, yanağını öptü ve elini sıktı.

"O iyi bir adamdı Margaret," dedi. "Ondan çok şey öğrendim."

"Öyleydi," dedi. "Sen de onun en iyilerinden biriydin. Senin sonlandırdığın dosyalarla gurur duyardı hep."

Bosch döndü. Mezara doğru baktı. John Jack'in tabutu paslanmaz çelikten yapılmış gibi görünüyordu.

"Kendisi seçti," dedi Margaret. "Bir mermiye benzediğini söyledi."

Bosch gülümsedi.

"Üzgünüm, iyileşip gelemedim," dedi. "Böyle olmadan önce."

---

* Amerika Birleşik Devletleri'nde ve Birleşik Krallık'ta askeri cenaze törenlerinde çalan Hıristiyan ilahisi. (e.n.)

"Sorun yok Harry," dedi. "Dizin iyi değildi. Nasıl oldu?"

"Her geçen gün daha iyi. Sonunda şu bastondan kurtulacağım."

"John Jack dizlerinden ameliyat olduğunda bunun yeniden doğmak gibi bir şey olduğunu söylemişti. On beş yıl önceydi."

Bosch başını sallamakla yetindi. Yeniden doğmak biraz fazla iyimser bir yaklaşımdı.

"Eve geliyor musun?" diye sordu Margaret. "Evde senin için bir şey var. Ondan."

Bosch ona baktı.

"Ondan mı?"

"Göreceksin. Sadece sana verebileceğim bir şey."

Aile üyeleri park yerinde bekleyen iki limuzinin etrafında toplanmıştı. İki kuşak çocuk gibi görünüyorlardı.

"Limuzine kadar götürebilir miyim sizi?" diye sordu Bosch.

"Çok hoş olur Harry," dedi Margaret.

2

Bosch sabah Gelson'ın yerine uğrayıp vişneli bir pasta satın almıştı, gecikmesinin sebebi de buydu. John Jack ve Margaret'in elli yılı aşkındır birlikte yaşadıkları tek katlı kır evine doğru ilerledi. Pastayı yemek masasına, diğer yiyeceklerle tepsilerin arasına bıraktı.

Ev kalabalıktı. Margaret'i ararken birkaç kez merhabalaşıp tokalaştı. Margaret mutfaktaydı, ellerinde fırın eldivenleri, fırından sıcak bir tepsiyi çıkarmaktaydı.

"Harry," dedi. "Pastayı getirdin mi?"

"Evet," dedi. "Masaya bıraktım."

Bir çekmeceyi açtı. Bosch'a spatula ve bıçak uzattı.

"Bana ne verecektin?" diye sordu Bosch.

"Sabırlı ol bakalım," dedi Margaret. "Önce pastayı kes, sonra John Jack'in çalışma odasına git. Koridorda, solda. Masasının üstünde duruyor, anlamamana imkân yok."

Bosch yemek odasına gitti. Margaret'in verdiği bıçakla pastayı sekiz dilime ayırdı. Sonra tekrar kalabalığın arasından geçe-

rek bıçağı mutfağa bıraktı. John Jack'in çalışma odasına yöneldi. Buraya daha önce de gelmişti. Yıllar önce, birlikte çalışırlarken, uzun bir mesainin ardından Bosch, Thompsonlar'ın evine gelir, geç saatte Margaret'in hazırladığı yemeği yerlerdi. Sonra John Jack'le strateji geliştirme üzerine çalışırlardı. Kimi zaman Bosch ertesi gün dosya üzerinde çalışmaya devam etmeden önce buradaki kanepede birkaç saat kestirirdi. Hatta ofiste bulunan bir dolapta giysileri bile olurdu. Margaret her zaman onun için misafir banyosuna temiz bir havlu bırakırdı.

Kapı kapalıydı, bir sebeple kapıyı çaldı, içeride kimsenin olamayacağını biliyordu.

Kapıyı açtı ve küçük, dağınık ofise girdi. İki duvarda raflar, üçüncü duvarda pencerenin altında bir masa vardı. Kanepe hâlâ oradaydı, masanın karşısında. Yeşil bir sicil defterinin üzerindeki mavi telli dosyanın içindeki belgeler on santim kalınlığındaydı.

Bu bir cinayet dosyasıydı.

BALLARD

3

Ballard cesur gözlerle geriye kalanları inceliyordu. Yanmış et kokusu ile karışan gazyağı kokusu dayanılmazdı fakat kıpırdamadı. Yangın uzmanları gelene kadar olay yeri görevindeydi. Naylon çadır erimiş, kurbanın üzerine kapanmıştı. Ateşin tamamen yakıp geçmediği yerlerde cesedin üstünü bir kılıf gibi örtüyordu. Kurbanın bedeni huzur içindeymiş gibi görünüyordu. Ballard bunun nasıl olabildiğini merak etti. Ayrıca test sonuçlarının alkol ve uyuşturucu seviyelerini de göstereceğini biliyordu. Belki de kurban hiçbir şey hissetmemişti.

Bu dosyanın kendisinin olmayacağını biliyordu. Telefonunu çıkarıp yangının kaynağı gibi görünen devrilmiş kamp sobasının yakın çekimleri de dahil olmak üzere cesedin ve olay yerinin fotoğraflarını çekmeye başladı. Daha sonra telefonundan bir hava durumu uygulaması açtı. Hollywood'da havanın 52 derece ölçüldüğünü kaydetti. Bu raporuna girecekti, aynı rapor İtfaiye Teşkilatı'nın kundaklama bölümüne de iletilecekti.

Bir adım geri çekildi, etrafına baktı. Saat gece 3.15'ti. Cole Bulvarı, çadırları ve karton barınaklarından çıkmış, Hollywood

Recreation Center'dan geçen kaldırım boyunca dizilen evsizlerin dışında büyük oranda boştu. Evsizler gözlerini kocaman açmış, olan biteni izliyorlardı, bu kez kendilerinden biriyle ilgili yürütülen soruşturmanın şaşkınlığı içindeydiler.

"Nasıl haber aldık?" diye sordu Ballard.

Ballard'ı olay yerine çağıran devriye çavuşu Stan Dvorek ona doğru yaklaştı. Dvorek, Hollywood Birimi'nde görevli herhangi birinden daha uzun süredir –on yıldan fazla– gece mesaisinde çalışıyordu. İş arkadaşları ona Kutsal Emanet diyorlardı ama yüzüne karşı değil.

"FD aradı bizi," dedi. "İhbar almışlar. Arabayla geçen biri yangını görmüş ve haber vermiş."

"İhbar edenin adını almışlar mı?" diye sordu Ballard.

"Hayır, vermemiş. Aramış ve arabayı sürmeye devam etmiş."

"Güzel."

Üç blok aşağıdaki 27 numaralı istasyondan gelerek çadırdaki yangını söndüren iki itfaiye aracı olay yerindeydi. İtfaiye ekipleri ifadeleri alınmak üzere beklemekteydi.

"Ben itfaiyecileri alıyorum," dedi Ballard. "Neden birkaç kişiyi şu insanlarla konuşmaları için göndermiyorsun, belki bir şey görmüşlerdir."

"Bu kundaklama bölümünün görevi değil mi?" diye sordu Dvorek. "Dikkate değer bir şeyler söyleyecek birini bulsak bile yeniden konuşmak zorunda kalacaklar."

"İlk önce olay yeri Devo. İşimizi doğru yapmalıyız."

Ballard tartışmayı sonlandırıp uzaklaştı. Dvorek devriye müfettişi olabilirdi ancak Ballard olay yeri görevindeydi. Ölümcül yangının kaza sonucu gerçekleştiği ortaya çıkana dek burası bir suç mahalliydi.

İtfaiyecilere doğru yürüdü. Olay yerine önce gelen iki kişinin kim olduklarını sordu. Sonra itfaiye aracında görevli altı kişiye

ne gördüklerini sordu. Aldığı bilgiler zayıftı. İlk kurtarma ekibi bölgeye ulaştığında alevler her tarafı kaplamıştı. Çadırın etrafında ya da parkta kimseyi görmemişlerdi. Şahit yoktu, şüpheli yoktu. Araçlardan biriyle yangın söndürülmüş, kurbanın öldüğü anlaşıldığından hastaneye götürülmemişti.

Ballard blok boyunca yukarı aşağı yürüyerek kameralara baktı. Evsizlerin kamp alanı şehir parkının açık hava basketbol sahaları boyunca uzanmaktaydı. Hiçbir güvenlik kamerası yoktu. Cole'un batı yakasında film ve televizyon endüstrisine tedarikçilik yapan tek katlı dükkânlar bulunmaktaydı. Ballard birkaç tane kamera gördü ama sahte oldukları ya da soruşturmaya yardımcı olmayacak açıda durduklarına dair şüpheliydi.

Olay yerine döndüğünde Dvorek iki devriye memuruyla konuşuyordu. Ballard onları Hollywood Bölümü'ndeki sabah yoklamasından tanıyordu.

"Bir şey var mı?" diye sordu Ballard.

"Nasıl bir şey isterdin?" dedi Dvorek. "Ben bir şey görmedim, duymadım ve bilmiyorum. Zaman kaybı."

Ballard başını salladı. "Yapmak gerekiyordu," dedi.

"Peki, bu kundaklamacılar nerede kaldı?" diye sordu Dvorek. "Adamlarımı geri götürmem gerek."

"En son hareket halinde olduklarını duydum. Yirmi dört saat çalışmıyorlar, birilerini yataktan kaldırmak zorunda kalmışlar."

"Aman Tanrım, bütün gece burada bekleyeceğiz. Adli tıp memurunu aradın mı?"

"Yolda. Adamlarının yarısını alıp gidebilirsin. Sadece bir araba bıraksan yeter."

"Sağ ol."

Dvorek adamlarına yeni emirler vermek üzere uzaklaştı. Ballard olay yerine iyice yaklaştı. Ölmüş adamı bir kefen gibi saran

erimiş çadıra baktı. Tam cesede doğru eğilmişti ki etraftan bir hareket dikkatini çekti. Kafasını kaldırdığında basketbol sahasının tellerine bağlanmış mavi plastik bir tenteden çıkan kadın ve kızı gördü. Ballard hızlıca onlara doğru ilerledi ve cesetten uzak durmalarını emretti.

"Tatlım, o tarafa gitmek istemezsin," dedi. "Gel hadi."

Onları kamp yerinin sonuna doğru kaldırımdan yürüttü.

"Ne oldu?" diye sordu kadın.

Ballard soruyu yanıtlarken kızı inceledi.

"Birileri yanmış," dedi. "Siz bir şey gördünüz mü? Yaklaşık bir saat önce olmuş."

"Biz uyuyorduk," dedi kadın. "Sabah erkenden okulu var."

Kız bir şey söylememişti.

"Neden bir barakada değilsiniz?" diye sordu Ballard. "Dışarısı tehlikeli. Yangın sizin oraya da sıçrayabilirdi."

Kıza baktı.

"Kaç yaşındasın?"

Kızın büyük kahverengi gözleri, kahverengi saçları vardı. Biraz kiloluydu. Kadın kızın önüne geçti. Ballard'a cevap verdi.

"Lütfen onu benden almayın."

Ballard kadının kahverengi gözlerindeki yakarışı görmüştü.

"Bunu yapmaya gelmedim. Sadece onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Sen annesisin, değil mi?"

"Evet. Benim kızım."

"Adı ne?"

"Amanda Mandy."

"Kaç yaşında?"

"On dört."

Ballard kıza doğru eğildi. Kız gözlerini yere indirdi.

"Mandy? İyi misin?"

Kız başını salladı.

"Seni ve anneni kadınlar ve çocuklar için hazırlanan bir barınağa aldırmamı ister misin? Dışarıda kalmaktan iyidir."

Mandy cevap verirken kadına baktı.

"Hayır. Burada annemle kalmak istiyorum."

"Sizi ayırmayacağım. Eğer istiyorsan anneni de seninle birlikte götüreceğim."

Kız yol göstermesi için bir kez daha annesine baktı.

"Bizi oraya götürürseniz onu benden alırlar," dedi kadın. "Biliyorum, yaparlar."

"Hayır, burada kalacağım," dedi kız hızlıca.

"Tamam," dedi Ballard. "Bir şey yapmayacağım ancak buranın sizin için uygun bir yer olduğunu düşünmüyorum. İkiniz için de güvenli değil."

"Barınaklar da güvenli değil," dedi anne. "İnsanlar eşyalarınızı çalıyor."

Ballard kartvizitini çıkarıp kadına uzattı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa ararsın," dedi. "Gece vardiyasında görevliyim. İhtiyaç duyarsanız buralarda olacağım."

Kadın kartviziti aldı, başını salladı. Ballard tekrar dosyayı düşünmeye başladı. Dönüp olay yerini işaret etti.

"Tanıyor muydunuz?" diye sordu.

"Biraz," dedi anne. "Kimseye karışmaz, kendi işine bakardı."

"Adını biliyor musunuz?"

"Ah, sanırım Ed. Eddie demişti."

"Uzun zamandır burada mı kalıyordu?"

"Birkaç ay. Daha önce Blessed Sacrement'ta olduğundan söz etmişti ancak orası çok kalabalıkmış."

Ballard Sunset'teki Blessed Sacrement'ın önündeki sundurmanın altında evsizlerin barınmasına izin verdiğini biliyordu. Oradan sık sık arabayla geçerdi, çadırlar ve eğreti parçalarla oluşturulan barınakları görüyordu. Gün ağarıp kilise hizmete girmeden önce hepsi kaybolurdu.

Hollywood karanlık saatlerde farklı bir yer oluyordu. Ballard değişimi her gece görüyordu. Yırtıcıyla avın aralarında bir şey olmaksızın bulundukları bir yerdi, varlıklıların kapalı kapılar ardında rahat ve güvende oldukları, yokluk çekenlerin ortalıkta gezindiği bir yerdi. Gece devriyesi şiirinden birkaç kelimeyi hiç unutmamıştı. *Kaderin rüzgârında salınan kadife çiçeği insanlar* diyordu onlar için.

"Kimseyle bir sorunu oldu mu hiç?" diye sordu.

"Ben bir şey görmedim," dedi anne.

"Onu dün gece gördünüz mü?"

"Sanmıyorum. Biz uyumadan önce buralarda değildi."

Ballard bir cevabı olup olmadığını anlamak için Amanda'ya bakıyordu ancak arkadan gelen bir sesle bölündü.

"Dedektif?"

Ballard arkaya döndü. Dvorek'in adamlarından biriydi. Adı Rollins'ti. Bölümde yeni olmalıydı yoksa bu kadar resmi davranmazdı.

"Ne?"

"Kundaklama bölümünden geldiler. Şuradalar."

"Tamam. Geliyorum.

Kadın ve kıza geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ve unutmayın, istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

Ballard ceset ve kundaklama ekibinin olduğu yere doğru ilerlerken kadife çiçeği insanlarla ilgili dizeyi yeniden hatırladı. Hollywood'un karanlık ve kasvetli saatlerine çok fazla tanıklık ettikten sonra hayatına son veren memurun bir kart üzerine yazdığı dizeyi.

4

Kundaklama bölümünden gelen adamların isimleri Nuccio ve Spellmandı. Los Angeles İtfaiye Departmanı (LAİD) protokolüne uygun mavi tulumlarını giymişlerdi, göğüslerinde LAİD rozeti vardı, sırtlarında KUNDAKLAMA yazılıydı. Soruşturmaya Nuccio liderlik edecekti. Nuccio'nun dosyayı devraldıklarını açıklamasından önce her iki adam da Ballard'ın elini sıktı. Ballard onlara evsizler kampındakilerin bir şeye şahit olmadıklarını, Cole Bulvarı boyunca yukarı aşağı yürürken ölümle sonuçlanan bu yangın yerine doğru dönük hiçbir güvenlik kamerası görmediğini açıkladı. Ayrıca adli tıptan bir ekip yolladıklarını ve Los Angeles Polis Departmanı'ndan (LAPD) bir kişinin de yolda olduğunu bildirdi.

Nuccio ilgisiz görünüyordu. Üzerinde e-posta adresinin yazılı olduğu bir kartviziti Ballard'a uzattı. Hollywood Polis Merkezi'ne gittiğinde kendisine ölüm raporunu iletmesini istedi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Ballard. "İhtiyacınız olan sadece bu mu?"

LAİD'nın yürütme yetkisi olduğunu ve ölümle sonuçlanan bir olayı baştanbaşa soruşturmaları gerektiğini biliyordu. Ayrıca LAPD'yle tıpkı küçük erkek kardeşin abisiyle yarış halinde olması gibi çekiştiklerini de biliyordu. Kundaklama ekibi LAPD'nin gölgesinde kalmaktan hoşlanmıyordu.

"Bu kadar," dedi Nuccio. "Bana raporu yollarsın, e-posta adresin bende bulunur. Neler olduğunu bilmene izin vereceğim."

"Sabah olmadan ulaşır," dedi Ballard. "Çalışırken memurların burada kalmasını ister misiniz?"

"Elbette. Bir ya da iki tanesinin kalması iyi olacaktır. Arkamızı kollasınlar."

Ballard Rollins ve çalışma arkadaşı Randolph'a doğru ilerledi, arabalarının yanında beklemekteydiler. Orada kalmalarını ve soruşturma yürütülürken olay yerinde güvenliği sağlamalarını söyledi.

Hollywood Polis Merkezi devriye bürosunu arayıp olay yerinden ayrılacağını rapor etti. Teğmenin ismi Washington'dı. Wilshire Polis Merkezi'nden yeni gelmişti. Daha önce Üç Vardiyasında çalışmış olmasına rağmen, gece vardiyasının resmi adı buydu, Hollywood'da olan bitene alışmaya çalışıyordu. Birçok bölge gece yarısından sonra sakinleşirdi fakat bu Hollywood'da çok az görülen bir durumdu. Bu yüzden Gece Yarısı Şovu diyorlardı.

"LAİD'nın burada bana ihtiyacı kalmadı," dedi Ballard.

"Ne olmuş sence?" diye sordu Washington.

"Adam uyurken gazyağı sobasını devirmiş gibi. Ancak civarda hiç şahit ya da kamera yok. Biz bulamadık, kundaklamadaki heriflerin de ısrarla arayacaklarını sanmıyorum."

Washington karar vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı.

"Tamam, geri dön ve raporunu yaz," dedi sonunda. "Her şeyi kendileri yapmak istiyorlar, o halde yapsınlar."

"Anlaşıldı," dedi Ballard. "Dönüyorum."

Tekrar Rollins ve Randolph'un yanına gitti. Olay yerinden ayrılacağını, yeni bir gelişme olursa kendisini arayabileceklerini söyledi.

Sabahın dördünde karakola dönmek beş dakika sürdü. Ballard arka kapıya doğru yanaşırken arkadaki park yeri boş görünüyordu. Kapıdan geçmek için kartını kullandı. Dedektif bürosuna giden uzun yolu seçti. Böylece devriye bölümünden geçecek, Washington'u görmüş olacaktı. Henüz ikinci görev döneminde deydi ve öğrenmeye devam ediyordu. Ballard, Washington kendisine aşina olsun diye mesaisi boyunca iki ya da üç kez devriye ofisinin önünden geçerdi. Aslında müdürü Terry McAdams'tı. Karakolun teğmeniydi fakat onu neredeyse hiç görmemişti çünkü müdürü gündüz çalışıyordu. Aslında, sahadaki müdürü Washington gibiydi, Ballard da onunla iyi bir ilişki kurmak niyetindeydi.

Washington masasında oturuyordu. Gözleri önündeki ekrandaydı, ekranda tüm birimlerin GPS konumları görülüyordu. Uzun bir adamdı, Afrikalı-Amerikalı, kafası da sıfır numaraydı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Ballard.

"Batı tarafı tamamen sessiz," dedi Washington.

Gözlerini kısmış ekranda belli bir noktaya bakıyordu. Ballard masanın yanından dolaşarak ekrana baktı.

"Nedir?" diye sordu.

"Seward ve Santa Monica'da üç birimim var," dedi Washington. "Ve hiç ses çıkmıyor."

Ballard işaret etti. Bölge otuz beş adet raporlama alanına ayrılmıştı her birinde yedi araç devriye gezmekteydi. Her zaman her bölgede bir devriye aracı bulunurdu, bölge genelinde sorumluluğa sahip Çavuş Dvorek'inki gibi müfettişlere ait araçlar da vardı.

"Burada birbirine bitişik üç araç bölgesi bulunmakta," dedi. "Tüm gece park halinde kamyon ve tırların beklediği bir bölge. Alanlarından ayrılmaksızın bütün gece sessiz kalabilirler."

"Anladım," dedi Washington. "Teşekkür ederim Ballard. Bunu bildiğim iyi oldu."

"Önemli değil. Kendime kahve hazırlayacağım. Sen de ister misin?"

"Ballard, şu tır ve kamyon parkını bilmiyor olabilirim ancak seni biliyorum. Bana kahve hazırlamana gerek yok. Kendim alabilirim."

Ballard yanıt karşısında şaşırmıştı. Washington'a kendisiyle ilgili neler bildiğini sormak istiyordu. Ama bunu yapmadı.

Onun yerine, "Anlıyorum," dedi.

Ana koridora ilerledikten sonra dedektif bürosuna doğru giden soldaki koridora saptı. Normal olarak manga odası boştu. Duvardaki saate baktı, mesaisinin bitmesine daha iki saat vardı. Yangınla ilgili raporu hazırlaması için çok zamanı vardı. Kullandığı bölme arkada köşedeydi, oraya doğru ilerledi. Buradan odanın tamamını ve kimin içeri girdiğini görebiliyordu.

Çadırdaki yangına çağrıldığında dizüstü bilgisayarını açık bırakmıştı. Oturmadan önce masanın önünde kısa süre durdu. Birisi her zaman dinlediği ufak radyosundaki istasyonu değiştirmişti. KNX 1070 haber kanalı gitmiş, yerine KJAZ 88.1 gelmişti. Biri ayrıca bilgisayarı yana doğru çekmiş, ortaya soluk mavi bir dosya –cinayet dosyası– koymuştu. Kapağı kaldırdı, içindekiler bölümünün üstünde bir not yapıştırılmıştı.

Artık beni hatırlarsın.

B

Not: Senin için jazz, haberlerden daha iyidir.

Ballard notun yazılı olduğu yapışkan kâğıdı kaldırdı çünkü kurbanın ismini kapıyordu.

John Hilton -DT 1/17/66-ÖT 8/3/90

Fotoğrafların olduğu bölümü bulmak için içindekilere bakmasına gerek yoktu. Rapor bölümlerini atladıktan sonra naylon zarflarda saklanan kareleri buldu. Fotoğraflar, bir arabanın ön koltuğuna yığılmış genç bir adama aitti. Sağ kulağının arkasında bir kurşun deliği vardı.

Kısa süre fotoğraflara baktı, sonra telli dosyayı kapadı. Telefonunu çıkardı, bir numara buldu, aradı, beklerken saatini kontrol etti. Telefonu bir adam açtı. Ses Ballard'a hiç de derin bir uykudan uyanmış birinin sesi gibi gelmiyordu.

"Ben Ballard," dedi. "Bu gece karakolda mıydın?"

"Ha, evet, bir saat önce uğradım," dedi Bosch. "Sen yoktun."

"Görevdeydim. Bu cinayet dosyası da nereden çıktı?"

"Sanırım buna kapanmamış bir dosya diyebilirsin. Dün bir cenazedeydim -cinayet bürodaki ilk iş arkadaşım. Beni yetiştiren adam. Vefat etti, ben de cenazesine gittim, daha sonra evde eşi bana bu dosyayı verdi. İade etmemi istedi. Ben de bunu yapıyorum. Sana iade ediyorum."

Ballard tekrar klasörün kapağını kaldırdı ve dava bilgilerini okudu.

"George Hunter senin iş arkadaşın mıydı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Bosch. "Benim ortağım John Jack Thompson'dı. Bu aslında onun dosyası değildi."

"Onun dosyası değildi ama emekli olduğunda dosyayı çaldı, öyle mi?"

"Şey, çaldı diyebilir miyim bilmiyorum."

"Ne diyebilirsin o halde?"

"Kimsenin üzerinde çalışmadığı bir dosyayı devraldı diyebilirim. Tarihleri oku, dosyanın toz tuttuğunu göreceksin. Muhtemelen davanın sahibi olan dedektif emekli oldu ve kimse dosyayla ilgilenmiyor."

"Thompson ne zaman emekli oldu?"

"Ocak 2000'de."

"Kahretsin, o kadar zaman onda kaldı yani? Neredeyse yirmi yıl."

"Evet, öyle görünüyor."

"Bu tam bir saçmalık."

"Bak, John Jack'i savunmaya çalışmıyorum fakat belli ki dosya Çözülmemiş Açık Dosyalar'da kimsenin dikkatini çekmediği kadar onun dikkatini çekmiş. Orada sadece DNA dosyalarını inceliyorlar ve bunda DNA yok. Eğer John Jack bu dosyayı almasaydı herkes boş verecek, dosya raflarda toz tutacaktı."

"DNA olmadığını biliyorsun? Tarihleri incelemişsin?"

"Evet, şöyle bir okudum. Cenazeden eve döndüğümde okumaya başladım, bitirir bitirmez sana getirdim."

"Neden buraya getirdin?"

"Çünkü bir anlaşma yaptık, hatırlamıyor musun? Dosyalara birlikte bakacaktık."

"Yani bu dosyada birlikte çalışmak istiyorsun?"

"Yani, onun gibi bir şey."

"Ne demek bu şimdi?"

"Devam eden bir şeylerim var. Tıbbi şeyler. Ve ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Ne tıbbi şeyleri?"

"Artık yeni bir dizim var, biliyorsun, tedavi sonrası süreçteyim, beklenmedik bir şey olabilir. Yani, ne kadar ilgilenebilirim bilmiyorum."

"Bu dosyayı bana yüklüyorsun. Radyo istasyonumu değiştirdin ve dosyayı bana yıktın."

"Hayır, yardım etmek istiyorum ve edeceğim de. Beni John Jack yetiştirdi. Bana kuralı öğretti, bilirsin?"

"Ne kuralı?"

"Her dosyayı kişiselleştirmek."

"Ne?"

"Her dosyayı kişiselleştir ve öfkelen. Bu bir ateş yakar ve seni hedefe götürür."

Ballard kısa süre Bosch'un söylediklerini düşündü. Ne demek istediğini anlıyordu ancak hayatını devam ettirip bir işte çalışmak için fazla tehlikeli gibiydi.

"Yani her dosya dedi?" diye sordu.

"Her dosya," dedi Bosch.

"Yani bunu baştan sona okudun mu?"

"Evet. Altı saatimi aldı. Biraz ara vermek zorunda kaldım. Yürümem, dizimi açmam lazım."

"Bu dosyada John Jack'in kişiselleştirdiği bölüm neresi?"

"Bilmiyorum. Görmedim. Ancak her dosyayı kişiselleştirmenin bir yolunu bulduğunu biliyorum. Eğer o noktayı bulursan dosyayı kaparsın."

"*Ben* bulursam?"

"Tamam, *biz* bulursak. Ancak dediğim gibi, ben baktım."

Ballard sayfaları çevirerek tekrar fotoğrafların olduğu bölüme gelmişti.

"Bilmiyorum," dedi. "Eğer bunu George Hunter aydınlatamadıysa ve daha sonra John Jack Thompson çözemediyse, sana bizim çözeceğimi düşündüren şey nedir?"

"Çünkü sende o şey var," dedi Bosch. "O ateş. Bir şeyler yapıp bu çocuğa adaleti getirebiliriz."

"Yine şu adalet meselesine başlama. Benimle dalga geçme Bosch."

"Tamam, geçmeyeceğim. Ama karar vermeden önce en azından dosyayı okusan, tarihlere bir baksan? Eğer bunları yaptıktan

sonra çalışmak istemiyorsan sorun yok. O zaman dosyayı teslim et ya da bana geri ver. Ben tek başıma çalışırım. Zamanım olduğunda."

Ballard cevap vermedi. Düşünmesi gerekiyordu. Yapılması gereken dosyayı Çözülmemiş Açık Dosyalar bölümüne ulaştırmak ve Thompson'ın cenazesinden sonra nasıl ortaya çıktığını açıklamaktı. Ama Bosch'un dediği gibi, bu da büyük ihtimalle dosyanın raflarda tozlanıp gitmesiyle sonuçlanacaktı.

Yeniden fotoğraflara baktı. Kabaca göz gezdirmişti. Bir uyuşturucu cinayeti gibi duruyordu. Kurban yanaşır, parayı uzatır, eroin ya da her ne almak istiyorsa onun yerine kafasına bir kurşun yer.

"Bir şey var," dedi Bosch.

"Nedir?" diye sordu Ballard.

"Kurşun. Eğer delillerin arasındaysa, yeniden balistiğe yollaman gerekebilir. 1990'da veri tabanı böyle değildi."

"Şaka mı bu? Her on mermiden biri? Abartmıyorum."

Ulusal balistik veri tabanının suç mahallindeki mermi ve kovanların kaydını tuttuğunu biliyordu fakat bu bir arşiv gibi değildi. Mermiyle ilgili bilginin girilmiş olması gerekiyordu ama LAPD de dahil olmak üzere pek çok polis departmanı bu veri girişine yetişemiyordu. Yine de mermi ve kovan arşivi yüzyılın başında başlamış ve her yıl genişlemişti.

"Hiç mermi olmamasından iyidir," dedi Bosch.

Ballard yanıt vermedi. Dosyaya baktı, üst köşesinden tutarak tüm sayfaları parmağının ucundan 'fırr' diye bir sesle kaydırdı.

"Tamam," dedi sonunda." Okuyacağım."

"Güzel," dedi Bosch. "Ne düşündüğünü söylersin."

BOSCH

5

Bosch sessizce 106 numaralı mahkeme salonunun arka sıralarına süzüldü. Sadece onu tanıyıp hafifçe başını sallayan hâkimin dikkatini çekmişti. Yıllar olmuştu ama geçmişte Hâkim Paul Falcone'yle pek çok mahkemede bulunmuştu. Gecenin bir yarısı, arama emri çıkarmak için hâkimi defalarca uyandırmışlığı da vardı.

Bosch üvey kardeşi Mickey Haller'ı gördü, savunma ve davalı masalarının yanındaki kürsüdeydi. Kendi şahidini sorgulayacaktı. Bosch bunu biliyordu çünkü davayı internet ve gazeteden takip etmişti. Bugün imkânsız görünen savunmanın günüydü. Haller, davanın görüldüğü mahkeme binasından bir blok bile ötede bulunmayan bir parkta Walter Montgomery isimli üst mahkeme hâkimini öldürmekle suçlanan bir adamı savunmaktaydı. Davalı Jeffrey Herstadt sadece olay yerinde bulunan DNA örneğiyle değil cinayeti itiraf etmesiyle de davaya bağlıydı.

"Doktor, şunu anlamama izin verin," dedi Haller hâkimin solunda oturan şahide döndü. "Jeffrey'in zihinsel durumunun, eğer

suçu kabul etmezse kendisine fiziksel bir zarar verileceği gibi şüpheye yol açmış olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

Şahit sandalyesinde oturan adam altmışlı yaşlarındaydı, saçları beyaz olmasına rağmen sakalları daha koyu renkteydi. Fiziksel görünüşü ve profesörümsü edası Harry'nin zihninde *Freud* ismini canlandırdı.

"Şizoid duygulanım bozukluğu budur," diye yanıtladı Freud. "Şizofreninin bütün belirtilerini gösteriyorsunuz, halüsinasyonlar, manik ya da depresif gibi veya patanoya gibi bozukluklar. Sonuncusu bu itiraf videosunda gördüğünüz onaylama ve kabullenme gibi zihninde koruyucu önlemler almasını tetiklemiş olabilir."

"Yani bu konuşma boyunca Dedektif Gustafson'un sözlerini kabul edip onaylarken Jeffrey şey yapıyordu, sadece zarar görmekten kaçınıyordu?" diye sordu Haller.

Bosch onun tekrar tekrar davalının ilk ismini kullandığına dikkat etmişti, adamı jürinin önünde kendilerinden biri gibi görmelerini sağlayacak bir hareket.

"Kesinlikle," dedi Freud. "Sorgulamayı yara almadan sonlandırmak istiyordu. Dedektif Gustafson Jeffrey'in refahını elinde tutan bir otorite figürü burada. Jeffrey bunu biliyordu videoda ondaki bu korkuyu görebiliyorum. Zihninde tehlikede olduğunu sanıyordu ve hayatta kalmaya çalıştı."

"Bu da Dedektif Gustafson'un ondan söylemesini beklediği şeyleri söylemesine yol açtı?" diye sordu Haller, bu bir sorudan çok yargı bildiren bir cümle olmuştu.

"Doğru," diye cevap verdi Freud. "Hiçbir sonuca götürmeyecek ufak sorularla başladı. Hep parka gider miydin?, Parkta mıydın? ve tabii ki daha sonra daha ciddi sorulara geçildi. Montgomery'yi sen mi öldürdün?, Jeffrey o noktada yola girmişti zaten ve gönüllü bir biçimde şöyle dedi, Evet, ben yaptım. Ancak bu samimi bir itiraf gibi görülmemeli. Durumdan dolayı

itiraf özgür iradeyle gönüllü olarak ve akıl kullanılarak belirtilmedi. Bunu yapmak zorundaydı."

Haller yasal not defteri üstündeki notları kontrol ediyormuş gibi görünürken bu son sözlerin bir süre havada asılı kalmasını sağladı. Sonra başka bir tarafa yöneldi.

"Doktor, katatonik şizofreni nedir?" diye sordu.

"Bu durumu yaşayan insanın baskı altında olduğunda nöbet geçiriyormuş gibi göründüğü, olumsuzculuk ya da sertlik diye de adlandırılan şizofreninin alt bir türüdür," dedi Freud. "Bu, emirlere ve fiziksel kıpırdanmaya direnişle belirti gösterir."

"Bu ne zaman gerçekleşir Doktor?"

"Aşırı baskı altında olunan zaman dilimlerinde."

"Dedektif Gustafson'la yapılan bu konuşanın sonunda gördüğünüz bu mu?"

"Evet, profesyonel görüşüme göre ilk başta dedektifin anlayamadığı bir nöbet geçiriyor."

Haller, Hâkim Falcone'dan Herstadt'la yapılan konuşma videosunun o bölümünü yeniden oynatmasını rica etti. Bosch videonun tamamını daha önce izlemişti çünkü davacının görüntüleri mahkemeye sunmasının ardından video halkın ulaşımına açılmış ve sonunda internete düşmüştü.

Yirminci dakikadan itibaren video oynatıldı, Herstadt fiziksel ve zihinsel olarak kilitlenmiş gibi görünüyordu. Öylece oturmuş, kıpırdamadan masaya bakıyordu. Gustafson'un sorularına yanıt vermiyor, dedektif daha sonra bir şeylerin ters gittiğini anlıyordu.

Gustafson Acil Durum Ekibi'ni çağırmıştı, ekipler kısa süre içinde gelmişlerdi. Herstadt'ın kalp atışlarını, tansiyonunu ve kanındaki oksijen seviyesini ölçtükten sonra nöbet geçirdiğine karar vermişlerdi. Tedavi edildikten sonra hücrede tutulduğu County-USC Tıp Merkezi'ne götürülmüştü. Sorgulama

asla devam etmedi. Gustafson almak istediğini almıştı zaten: Herstadt videoda ben yaptım, diyordu. Bu itirafın ardından bir de Herstadt'ın DNA örneği Hâkim Montgomery'nin tırnaklarından alınan genetik materyalle örtüşmüştü.

Video sona erdikten sonra Haller psikiyatri uzmanına sorular sormaya devam etti.

"Burada ne gördünüz Doktor?"

"Katatonik nöbet geçiren birini gördüm."

"Neden ötürü tetiklenmiş olabilir?"

"Baskıdan tetiklendiği çok açık. İtiraf ettiği bir cinayetten sebebiyle sorgulanıyordu ama bana göre bu cinayeti işlememişti. Bu herkesi baskı altına alabilecek bir durum, tabii paranoid şizofreni hastası bir kişiyi daha şiddetli etkileyebilir."

"Davayı yeniden gözden geçirirken, Hâkim Montgomery cinayetinden birkaç saat önce Jeffrey'in bir nöbet daha geçirdiğini öğrendiniz mi?"

"Öğrendim. Cinayetten doksan dakika önce gerçekleşen olayın raporlarını gördüm, bir kafede nöbet geçirmiş."

"Olayın ayrıntılarını öğrendiniz mi Doktor?"

"Evet. Jeffrey bir Starbucks'a giriyor, kahve ısmarlıyor ancak daha sonra yanında para olmadığını fark ediyor. Parasını ve cüzdanını bakım evinde unutmuş. Bu durumda kasiyerle karşı karşıya kalınca kendini tehlikede hissediyor ve nöbet geçiriyor."

"Hastaneye kaldırılmış mı?"

"Hayır, kendine geldikten sonra tedaviyi reddediyor. Yürüyerek uzaklaşıyor."

"Yani cinayetten önce ve sonra karşılaşılan iki nöbet söz konusu. Doksan dakika öncesi ve yaklaşık iki saat sonrası, her ikisinin de stresten kaynaklandığını söylüyorsunuz. Öyle değil mi?"

"Evet, doğru."

"Doktor, bir kurbanı, vücudunun üstüne üç kez bıçak saplayarak öldürmenin stres verici bir olay olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Hem de çok."

"Cebinde paran olmadan kahve almaya girişmekten daha stresli bir olay değil mi?"

"Evet, çok daha büyük bir baskı."

"Size göre, vahşice bir cinayeti gerçekleştirmek bu cinayetle ilgili sorguya çekilmekten daha stresli bir şey mi?"

Davacı itiraz etti, Haller'ın geniş kapsamlı varsayımlarla doktoru uzmanlık alanının dışına çektiğini iddia ettiler. Hâkim itirazı kabul etti fakat Haller gelmek istediği noktaya gelmişti.

"Tamam, doktor, devam edelim," dedi Haller. "Şunu sormama izin verin. Davayı incelerken Jeffrey Herstadt'ın cinayetin işlendiği süreçte nöbet geçirdiğine dair herhangi bir raporla karşılaştınız mı?"

"Hayır, karşılaşmadım."

"Bildiğiniz kadarıyla, Grand Park yakınlarında ifadesine başvurulmak üzere durdurulduğunda nöbet halinde miydi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Teşekkürler doktor."

Haller hâkimden doktoru tekrar şahit olarak dinleme talebinin saklı kalmasını istedikten sonra sözü davacılara bıraktı. Hâkim Falcone çapraz sorgudan önce öğle yemeği arası verecekti fakat davacılar, Bosch'un Bölge Savcılığı görevinden tanıdığı Susan Saldano, doktora soracaklarının on dakikayı geçmeyeceğini iddia etti. Hâkim devam etmeye karar verdi.

"Günaydın, Dr. Stein," dedi, Bosch böylelikle adamın isminin bir kısmını öğrenmiş oldu.

"Günaydın," diye yanıt verdi doktor dikkatle.

"Davalıyla ilgili başka bir şeye bakalım. Tutuklanması ve ardından County-USC'de gördüğü tedavi sırasında kendisinden kan örneği alınarak uyuşturucu ya da alkol açısından incelendi mi?"

"Evet, incelendi. Bu her zaman yapılan bir şeydir."

"Ve savunmanın dosyasını okuduğunuzda, kan testinin sonuçlarını gördünüz mü?"

"Evet, gördüm."

"Sonuçlar hakkında jüriye bilgi verebilir misiniz?"

"Düşük miktarda paliperidon bulunmuş."

"Paliperidonun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, Bay Herstadt'a bu ilacı ben yazdım."

"Paliperidon nedir?"

"Dopamin reseptörlerini bloke eder. Şizofreni tedavisinde kullanılan psikotrop bir maddedir. Birçok vakada, doğru kullanıldığında, sorun yaşayan kişilerin normal hayatlarına dönmelerine olanak sağlar."

"Yan etkileri var mı?"

"Pek çok yan etki görülebilir. Her durum birbirinden farklıdır, biz bu ilaçları verirken her bireyde gözlemlenen farklı yan etkileri göz önünde bulundurarak karar veriyoruz."

"Paliperidonun satıcısının kullananları aşırı heyecan ve saldırganlık gibi yan etkilere karşı uyardığını biliyor musunuz?"

"Şey, evet ama Jeffrey'in olayında."

"Sadece evet ya da hayır doktor. Bu yan etkilerin farkında mısınız, evet ya da hayır?"

"Evet."

"Teşekkürler, doktor. Ve az önce paliperidonu tarif ederken, doğru kullanıldığında, dediniz. Hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Bu cinayet işlendiği sırada Jeffrey'in nerede kaldığını biliyor musunuz?"

"Evet, Angelino Heights'te bir bakım evinde."

"Ve siz ona paliperidon yazmıştınız, değil mi?"

"Evet."

"Ve ona bu bakım evinde paliperidonu vermekle görevlendirilen kişi kimdi?"

"Bakım evinde ilaçların uygulamasıyla görevli bir sosyal hizmet uzmanı var."

"İlacın Bay Herstadt'a ulaştırıldığına dair kesin bilginiz var mı?"

"Soruyu tam anlayamadım. Tutuklandıktan sonra yapılan kan testlerinin sonuçlarını gördüm ve kanında uygun miktarda paliperidon olduğu tespit edilmiş, yani buna göre günlük dozunun kendisine verildiği ve onun da bu ilacı içtiği düşünülebilir."

"Peki, jüriye ilacını tam olarak cinayetten sonra ama hastanede kan örneği alınmadan önce içmiş olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, ancak."

"İlaçlarını biriktirip, cinayetten önce hepsini birden içmiş olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Yine hayır, ancak siz olayı nereye."

"Başka sorum yok."

Saldano davacı tarafın masasına doğru yürüdü, oturdu. Haller'ın aniden yerinden kalktı, hızlıca bir iki soru sormak için hâkimden izin istedi. Hâkim talebini kabul etti.

Haller, "Doktor, Bayan Saldano'nun sorusuna vereceğiniz yanıta devam etmek ister misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi Stein. "Sadece hastaneden gelen kan taraması sonuçlarının kanında uygun miktarda ilaç bulunduğunu gös-

terdiğini söyleyecektim. Bu, bizi ilacın doğru kullanıldığından başka bir sonuca götürmez. İlaçları biriktirip hep birlikte alsaydı ya da içmeyip cinayetten sonra bir tablet yutmuş olsaydı bu kan taraması sonuçlarında belli olurdu."

"Teşekkürler doktor. Kaç senedir Jeffrey'in tedavisini sürdürüyorsunuz?"

"Dört yıl."

"Ne zaman ona paliperidon yazdınız?"

"Dört yıl önce."

"Birine karşı saldırganlık gösterdiğini gözlemlediniz mi hiç?"

"Hayır, gözlemlemedim."

"Birine karşı saldırgan bir tutum içine girdiğini duyduğunuz oldu mu?"

"Bu olaydan önce, hayır, duymadım."

"Yaşadığı bakım evinden düzenli olarak rapor alıyor musunuz?"

"Evet, alıyorum."

"Bakım evinden gelen raporlarda Jeffrey'in saldırganlık gösterdiğine dair bir bilgi var mı?"

"Hayır, hiç olmadı."

"Size ya da herhangi bir kamu görevlisine karşı saldırgan bir tutum takındığı oldu mu?"

"Hayır. Böyle bir şey söz konusu olsaydı başka bir ilaç yazardım."

"Psikiyatri uzmanı olmanızın yanı sıra aynı zamanda bir tıp doktorusunuz, değil mi?"

"Evet."

"Bu dosya elinize geçtiğinde Hâkim Montgomery'le ilgili otopsi raporlarına baktınız mı?"

"Evet, baktım."

"Sol omzunun hemen altından üç kez bıçaklandığını gördünüz, değil mi?"

"Evet, gördüm."

Saldano ayağa kalktı, itiraz etti.

"İzninizle, nereye ulaşmaya çalışıyor?" diye sordu. "Bu benim çapraz sorgumun sınırlarını aşıyor."

Falcone, Haller'a baktı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum Bay Haller."

"Sayın hâkim, Dr. Stein'ı yeniden çağırma talebim vardı. Eğer davacı taraf isterse öğle yemeği arasından sonra kendisini çağırabilirim veya hemen başlayabiliriz. Hızlı olacağım."

"İtiraz reddedildi," dedi hâkim. "Devam edin Bay Haller."

"Teşekkürler sayın hâkim."

Yeniden dikkatini şahide verdi.

"Doktor, Hâkim Montgomery'nin aldığı yaraların olduğu bölgede hayati önem taşıyan kan damarları bulunmakta, öyle değil mi?"

"Evet, doğrudan kalple bağlantılı damarlar."

"Bay Herstadt'ın kişisel dosyalarına baktınız mı?"

"Evet."

"Askere gitmiş mi?"

"Hayır, gitmemiş."

"Herhangi bir tıp eğitimi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

"Nasıl oluyor da hâkimi bu derece ölümcül bir yerinden bıçaklayarak."

"İtiraz ediyorum!"

Saldano yeniden ayağa kalkmıştı.

"Sayın hâkim, şahidin avukatın sorduklarıyla ilgili tesadüfen de olsa tahmin yürütebileceği bir uzmanlığı yok."

Hâkim de aynı görüşteydi.

"Eğer buradan ilerlemek istiyorsanız bir yara uzmanı getirmelisiniz Bay Haller," dedi Falcone. "Bu o şahit değil."

"İzninizle," dedi Haller. "Bana bu noktayı tartışma izni bile vermeden itirazı onayladınız."

"Öyle yaptım ve yapacağım da Bay Haller. Şahide başka sorunuz var mı?"

"Hayır."

"Bayan Saldano?"

Saldano bir an düşündü, kısa süre sonra sorusu olmadığını belirtti. Hâkim jüriye öğle yemeğine gidebileceklerini söylemeden önce Haller kürsüye doğru ilerledi.

"İzninizle," dedi, "Bayan Saldano'nun Dr. Stein'le gerçekleştirdiği çapraz sorgusunun öğleden sonraya uzayacağını düşünmüştüm. Ben de geri kalan zamanda konuşurum sanmıştım. Benim için sürpriz oldu."

"Ne demeye çalışıyorsunuz Bay Haller?" diye sordu hâkim.

"Sonraki şahidim New York'tan gelen bir DNA uzmanı. Uçağı saat dörtten önce inmez."

"Öğle yemeğinden sonra mahkemeye çıkarabileceğiniz bir şahit yok mu?"

"Hayır."

"Çok güzel."

Hâkim bundan hiç hoşlanmamıştı. Dönüp jüriye günü kapattıklarını söyledi. Eve gitmelerini, mahkemeyle ilgili herhangi bir haber ya da yayından uzak durmalarını ve ertesi sabah do-

kuzda geri gelmelerini istedi. Haller'ın gözünün içine bakarak kaybettikleri zamanı telafi edebilmek için olağan başlangıç saati 10.00'dan önce gelen şahidi dinleyeceklerini bildirdi.

Herkes jüri üyelerinin toplantı odasına girmesini bekledi, hâkim kısa süre sonra Haller'a döndü.

"Bay Haller, sanırım tüm gün çalışmayı planladığım zamanlarda yarım gün çalışmaktan hoşlanmadığımı biliyorsunuzdur."

"Evet, haklısınız sayın hâkim. Ben de böyle bir şeyi istemem."

"Şahidiniz dün inmiş olmalıydı, süreç nasıl gelişirse gelişsin hazır olurdu."

"Evet, ama bu bir gece daha otel masrafı demek, bildiğiniz gibi müvekkilim yoksul ve ben de davaya son derece düşük bir ücretle atandım. Önceden mahkeme yöneticisine şahidimi getirme talebinde bulunmuştum fakat finansal nedenlerden reddedilmişti."

"Bay Haller, iyi güzel ama Los Angeles'ta gerçekten yetenekli DNA uzmanları var. Neden New York'tan uzman getiriyorsunuz?"

Bu soru Bosch'un da aklına gelen ilk soruydu.

"Şey, sayın hâkim, davacıların karşısında savunma durumuna geçmek zorunda kalmanın benim için adil olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ancak uzmanımın alanının en önde gelen ismi olduğunu söyleyebilirim, yarın mahkemeye çıktığında bu anlaşılacaktır."

Hâkim bir süre Haller'a baktı, tartışmayı sürdürüp sürdürmemeye karar verir gibiydi. Sonunda yumuşadı.

"Güzel," dedi. "Mahkeme yarın saat dokuza ertelenmiştir. Şahidinizi hazır bulundurun Bay Haller yoksa bunun sonuçları olacaktır.

"Elbette efendim."

Hâkim ayağa kalktı ve kürsüden ayrıldı.

6

"Nereye gidelim?"

Haller'ın Lincoln marka arabasının arka koltuğundaydılar.

"Fark etmez," dedi Bosch. "Yalnız kalabileceğimiz, sessiz bir yer olsun."

"Traxx kapanmış, duydun mu?" diye sordu Haller.

"Gerçekten mi? Orayı çok severdim. Union Station'a gitmeye bayılırdım."

"Ben de özledim. Duruşmalar boyunca oraya uğrardım. Yirmi yıldır oradaydı, bu kasaba için uzun bir süre."

Haller öne eğildi, şoförüne seslendi.

"Stace, Chinatown'a gidelim," dedi. "The Little Jewel'a."

"Anlaşıldı," dedi şoför.

Haller'ın şoförü kadındı. Bosch daha önce böyle bir şey görmemişti. Lincoln'ü sürmeleri için hep eski müvekkillerini kullanırdı. Avukat masrafını bu yolla ödeyen adamları... Satce'in ne borcu olduğunu merak etti. Kırklı yaşlarının ortasında,

öğretmene benzeyen bir görünümü vardı, sokaklardan kurtulan birine andırmıyordu, Haller'ın şoförleri genellikle böyle tipler oluyordu.

"Nasıldı?" diye sordu Haller.

"Duruşma mı?" diye yanıtladı Bosch. "İtirafla ilgili iyi puan topladın. DNA uzmanın söylediğin kadar iyi olacak mı? DNA analizi konusundaki uzmanlığı, ne kadarı abartıydı?"

"Hiçbiri. Ama göreceğiz. Alanında iyidir ancak yeterince iyi olup olmadığını bilmiyorum."

"Gerçekten New York'tan mı geliyor?"

"Hiçbiri abartı değildi dedim ya."

"Ne yapacak peki? Laboratuvara mı saldıracak? Kafalarından attıklarını mı söyleyecek?"

Bosch bu savunmadan bıkmıştı. O. J. Simpson için işe yarayabilirdi fakat bu çok önceydi ve davalara birçok faktör eklenmişti. Büyük faktörler. DNA bilimi çok iyiydi. Eşleşme eşleşmeydi. Eğer bunu yıkmak istiyorsan bilime saldırmanın dışında bir şey yapman gerekiyordu.

"Ne söyleyeceğini bilmiyorum," dedi Haller. "Anlaşmamız böyle. Asla numara yok. Gördüğü neyse onu söyleyecek."

"Evet, söylediğim gibi, davayı takip ediyorum," dedi Bosch. "İtirafı bertaraf etmek de bir iş. Ama DNA çok ayrı. Farklı bir şey yapman lazım. Dava dosyası yanında, değil mi?"

"Çoğu yanımda, tüm duruşma hazırlıkları. Bagajda. Neden?"

"İstersen bir göz atabilirim. İstersen yani. Söz veremem. Davayı izlerken uymayan bazı şeyler dikkatimi çekti. Bir şey dürttü beni."

"Delillerle ilgili mi? Ne?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler oturmadı."

"Şey, sadece yarınım var, o kadar. Başka şahit de yok. Eğer bakacaksan bugün olması lazım."

"Sorun yok. Yemekten sonra bakarım."

"Olur. Bu arada dizin nasıl?"

"İyi. Her geçen gün daha iyiye gidiyor."

"Ağrın var mı?"

"Yok."

"Yanlış tedavi için aramadın, öyle değil mi?"

"Hayır, onun için aramadım?"

"Ne için aradın o halde?"

Bosch dikiz aynasından şoföre baktı. Kadın ister istemez konuşulanları duyuyordu. Onun yanında konuşmak istemedi.

"Oturana kadar bekle," dedi.

"Elbette," diye karşılık verdi Haller.

The Little Jewel Çin Mahallesi'ndeydi ama Çin yemekleri satmıyorlardı. Tamamen Fransız yemekleri vardı. Tezgâhın önünde siparişlerini verdiler. Uygun bir köşedeki masaya geçtiler. Bosch karidesli sandviç söylemişti. Haller kızarmış istiridyeli sandviç istemiş, ikisinin de parasını ödemişti.

"Eee, yeni şoför?" dedi Bosch.

"Üç aydır benimle," dedi Haller. "Hayır, dört. İyi biri."

"Müvekkilin miydi?"

"Aslında, müvekkilimin annesi. Oğlu bir yıldan beri taşıyıcılıktan yargılanıyor. Satma niyetiyle kısmını atlattık, bu benim açımdan iyi. Annesi ödemeyi şoförlük yaparak gerçekleştirmek istedi."

"Ne kadar incesin."

"Ödemem gereken faturalar var. Hepimiz senin kadar şanslı değiliz."

"Ben, değil mi? Doğru ya."

Haller gülümsedi. Birkaç yıl önce aylığını kesmek istediklerinde Bosch'u Haller savunmuştu.

"Ve bu dava," dedi Bosch. "Herstadt. Nasıl aldın? Artık cinayet davası almadığını sanıyordum."

"Almıyordum ama beni atadılar," dedi Haller. "Bir gün mahkeme binasındaydım, başka bir davayla çalışıyordum ve bu davaya atandığımı öğrendim. Cinayet davaları almıyorum, özellikle de bunun gibi olanları gibi şeyler söylemeye çalıştım fakat şimdi aldınız Bay Haller, dediler. İşte böylece bu kazanılması neredeyse imkânsız davayı almış oldum ve aldığım para genellikle kazandığım bifteklerin yanında hamburger gibi kalıyor."

"Nasıl oldu da PD el atmadı?"

"Çıkar çatışması. Kurban, Yargıç Montgomery önceden kamu avukatıydı, hatırla."

"Evet, evet. Unutmuşum."

Numaraları yandı. Bosch yiyeceklerle içecekleri almaya gitti. Yemekleri masaya getirdikten sonra Haller toplantının konusuna giriş yaptı.

"Duruşmanın ortasında beni aradın ve konuşmak istediğini söyledin. Konuş bakalım. Yoksa başın belada mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil."

Bosch devam etmeden önce kısa süre düşündü. Buluşmayı o ayarlamıştı ve ne diyeceğini bilemiyordu. En başından başlamaya karar verdi.

"On iki yıl önce bir davaya rastladım," dedi. "Mulholland Barajı üstünde bir adam. Kafasının arkasına iki tane sıkılmış, infaz gibi. Sonra adamın bir doktor olduğu ortaya çıktı. Nükleer fizik alanında uzmanmış. Jinekolojik kanserler konusunda uzmanlaşmış. Anlaşılan o ki, Valley'deki St. Agatha'ya gitmiş ve çelik bir kasadan tedavi için kullandıkları sezyumu almış."

"Bunu duymuştum," dedi Haller. "FBI olayın üstüne atlamıştı, terör işi olduğundan şüphelenmişlerdi. Canlı bomba ya da onun gibi bir şey."

"Doğru. Ama öyle değildi. Başka bir şeydi. Çalıştık ve sezyumu geri aldık fakat ben iyice maruz kalmış oldum. Tedavi gördüm. Beş yıl boyunca kontrollerim gerçekleştirildi, göğüs filmleri falan işte. Her seferinde temiz çıkıyordum, sonunda kurtulduğumu söylediler."

Haller meselenin nereye gideceğini anlamış gibi kafasını sallıyordu.

"Her şey iyi giderken, geçen ay dizim için kontrole gittim ve kan aldılar," dedi Bosch. "Rutin işler, ta ki test sonuçlarına göre CML dedikleri şey çıkana kadar. Kronik miyeloid lösemi."

"Lanet olsun," dedi Haller.

"Duyulduğu kadar korkunç bir şey değil. Tedavi görüyorum ancak."

"Ne tedavisi?"

"Kemoterapi. Modern biçimi. Her gün bir ilaç içiyorum, hepsi bu. Altı ay içinde işin ne boyuta geldiğini ve daha ciddi bir tedavi gerekip gerekmediğini görecekler."

"Lanet olsun."

"Bunu söylemiştin. Bazı yan etkileri var ama o kadar da kötü değil. Sadece çabuk yoruluyorum. Bana bu konuda dava açılıp açılamayacağını öğrenmek istiyorum. Seni bu yüzden görmek istedim. Kızımı düşünüyorum. Şu kemoterapi işi iyi gitmezse, işlerin onun için yolunda gitmesini istiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Kızıma bakılmasını istiyorum."

"Ona bu konudan söz ettin mi?"

"Hayır. Sadece sana anlattım."

"Lanet olsun."

"Bunu söyleyip durma. Ne düşünüyorsun? LAPD'ye çalışan şikâyeti gibi bir şeyle gidebilir miyim? Veya hastane? Adam beyaz doktor önlüğü ve isim etiketiyle oraya girdi ve kurşundan bir muhafaza içinde otuz iki parça sezyumla dışarı çıktı. Bu durum onkoloji ünitesindeki güvenlik açığını ortaya çıkardı, sonrasında birçok şeyi değiştirdiler."

"Ama senin için çok geç. Çalışan şikâyetini unut. Burada daha büyük bir hak talebinden söz ediyoruz."

"Peki ya zaman aşımı? On iki yıl oldu."

"Bu konuda saat sana teşhis koyulmasına kadar işlemeye başlamaz. O konuda haklısın. Polis departmanından ayrıldığında sağlık sigortasından bir milyon dolar aldık."

"Evet, hasta olacak olursam, gerçekten hasta, bu para bir yıl içinde tükenecektir. Emekli maaşına kalamam. Onu Maddie alıyor."

"Haklısın, biliyorum. Departmanla adli yola başvuracağız ve büyük ihtimalle anlaşacağız. Gidiş yolumuz hastane olacak. Bu duruma güvenlik açığı sebep oldu. Bu bizim A planımız."

Yemeye başladılar, Haller ağzı doluyken konuşmaya devam etti.

"Tamam, şu davayı bir haledeyim, bir ya da en fazla iki gün içinde jüri karşısına çıkarız, karara bağlanır. Anlatacaklarını videoya kaydetmemiz lazım. İşleri planlar sonra da harekete geçeriz."

"Video, ölürsem diye mi?"

"O da var. Ama daha çok hikâyeyi senden dinlemelerini istiyorum. İddianameden okumak yerine bizzat senden dinleyecek ve altlarına kaçıracaklar. Bu işin sonuna geldiklerini anlayacaklar."

"Tamam, sen ayarlayacaksın?"

"Evet, bu işleri yürüten tanıdıklarım var."

Bosch sandviçinden henüz bir ısırık almıştı fakat Haller neredeyse yarısına gelmişti bile. Bosch sabah görülen davaların onu acıktırdığını düşündü.

"Bunun duyulmasını istemiyorum," dedi Bosch. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? İşin içine medya girmesin."

"Söz veremem," dedi Haller. "Kimi zaman baskı yaratmak için medya kullanılır. Ve sen de işini yapmaya çalışırken bu maddeye maruz kalmışsın. İnan bana, halk 10'a 1 senden yana olacaktır. Bu da güçlü bir silah olabilir."

"Tamam, baki olay medyaya yansımadan önce haberim olsun istiyorum, böylelikle Maddie'le ilk ben konuşmuş olurum."

"O zaman söz verebilirim. Şimdi bu davayla ilgili elinde neler var? Bakabileceğim bir şeyler var mı?"

"Buradan çıkınca benim arabaya gidelim. Olayların gelişim çizelgesi ve önemli raporların birçoğu elimde. Ne olur ne olmaz diye kopyalarını almıştım. Hepsi arabada."

"Tamam, gider ve dosyaları değiştiririz. Sendekileri alırım, Herstadt'la ilgili olanları sana veririm. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Herstadt konusunda elini çabuk tutmalısın. Neredeyse hiç vaktimiz kalmadı."

BALLARD

7

Çadır sıcak ve rahattı. Sonra gazyağı kokusu ağzına, burnuna ve ciğerlerine dolmaya başladı. Aniden çadır daha da sıcak oldu, sonra yanarak eridi ve vücuduna yapışmaya başladı.

Ballard irkilerek uyandı. Saçları ıslaktı, saatine baktı. Üç saat kadar uyumuştu. Yeniden uykuya dalmayı düşündü ancak gördüğü rüya onunla gibiydi. Gazyağı kokusu da öyle. Saçlarından bir tutamı burnunun ucuna götürdü. Elmalı şampuanın kokusunu aldı.

"Lola."

Köpeği yıldırım hızıyla çadırın kapısında belirdi, yanına geldi. Lola boxer ve pitbull kırmasıydı. Ballard köpeğin geniş ve sert kafasını okşadı. Rüyanın korkusunun geçtiğini hissedebiliyordu. Önceki gece çadırında yanan adamın sonunda uyanıp uyanmadığını merak etti. Öldüğünü bilmeyecek ya da acıyı hissetmeyecek kadar sarhoş olmasını umut etti.

Çadıra dokundu. Naylondan yapılmıştı, yanarken vücuduna yapışıp büzüştüğünü hayal etti. Uyanık ya da değil, adam feci şekilde ölmüştü.

Sırt çantasından telefonunu çıkarıp mesajlarına baktı. Arama ya da kısa mesaj yoktu, sadece itfaiye dedektifi Nuccio'dan gelen bir e-posta vardı. Raporunu aldığını ve tamamladığı zaman kendi raporunu da ona yollayacağını yazmıştı. Ortağıyla birlikte ölümün kazara meydana geldiğini belirlediklerini ve kurbanın kimliğinin tespit edilemediğini çünkü çadırla birlikte yandığını anlatıyordu.

Ballard telefonu yerine koydu.

"Haydi, yürüyüşe çıkalım kızım."

Ballard sırt çantasıyla birlikte çadırdan çıktı, etrafına bakındı. Rose Avenue cankurtaran kulübesinden otuz metre kadar uzaktaydı. Kulübe boş görünüyordu. Suda da kimse yoktu. Bunun için oldukça soğuktu.

"Aaron?" diye seslendi.

Cankurtaranın kıvırcık saçları pencerenin altından göründü, bankta uyuduğunu düşündü. Çadırını ve çadırın yanında kumların üstündeki sörf tahtasını işaret etti.

"Bunlara göz kulak olur musun? Kahve almaya gideceğim."

Aaron başparmağını havaya kaldırdı.

"Bir şey ister misin?"

Aaron başparmağını aşağıya çevirdi. Sırt çantasının fermuarlı gözünden bir zincir çıkardı, köpeğin boynundaki tasmaya taktı. Ardından okyanustan yüz metre ileride dizili lokantalar ve turistik eşyalar satan dükkânların önünden geçerek ilerledi. Sırt çantasını bir omzuna takmıştı.

Westminister'daki Groundwork'e gitti. Bir sütlü kahve aldı. Diğer müşterilerin ilgisini çekmeden çalışabileceği bir masa seçti. Lola masanın altında yatmak için uygun noktayı buldu. Ballard sırt çantasını açtı, dizüstü bilgisayarını ve Bosch'un kendisine getirdiği cinayet dosyasını çıkardı.

Bu kez atlamadan okuyacaktı. Zaten ilk bölüm en önemli olanıydı. Kronolojik kayıtların tutulduğu bölümdü bu. Dava günlüğüne benziyordu, dosyada görevlendirilen dedektiflerin soruşturma boyunca yaptıklarını anlatan bir bölümdü.

Okumaya başlamadan önce bilgisayarını açtı. LAPD personel kayıtlarından George Hunter ve ortağı Maxwell Talis'in isimlerini araştırdı. Her iki dedektifin de yıllar önce emekli olduklarını öğrendi. Hunter 1996'da, Talis ondan bir yıl sonra. Görünüşe göre Hunter sonraki yıllarda vefat etmişti ancak Talis emekli maaşı almaya devam ediyordu. Bu değerli bir bilgi olabilirdi çünkü Hilton dosyasını yeniden incelemeye karar verecek olursa onunla dosya hakkında hatırladıklarını konuşmak iyi olacaktı.

Bilgisayarı kapadı, cinayet dosyasını açtı. En başından okumaya başladı, anonstan itibaren. Hunter ve Talis bir Cuma sabahı Hollywood'daki masalarında oturuyorlardı, aniden Melrose Avenue ve 101 numaralı üstgeçit civarında bulunan dükkânların arkasındaki dar sokakta park edilmiş halde bulunan bir araç anonsu aldılar. Dedektifler olay yeri ekibi ve adli tıp memurunun ofisindeki birkaç kişiyle birlikte olaya müdahale ettiler.

Kurban beyaz bir erkekti, şimdilik John Hilton olarak teşhis edilmişti. 1988 model Toyota Corolla'nın zeminindeki cüzdandan çıkan ehliyet bunu gösteriyordu. Ehliyetteki fotoğraf ön koltukların ve orta konsolun üzerinde yatan adamın yüzüyle uyumlu gibi görünüyordu.

Ehliyetteki isim ve doğum tarihi üzerinden yapılan araştırma Hilton'un eski bir sabıkalı olduğunu ortaya çıkardı. Uyuşturucu bulundurmak ve hırsızlık suçlarından otuz ay ceza yattıktan sonra bölge hapishanesinden yaklaşık bir yıl önce tahliye olmuştu.

Tüm kayıtları isminin baş harfleriyle imzasını atan baş Dedektif George Hunter tutmuştu. Bu Ballard'a soruşturmanın başlarda nelere odaklandığı konusunda iyi bir fikir veriyordu.

Dosyaya ilk göz atışında tahmin ettiği gibi soruşturma kurbanın daha önceki uyuşturucu kullanımı ve ikinci derece suçları konuları üzerine temellendirilmişti. Hunter ve Talis cinayetin uyuşturucu meselesinden kaynaklandığına ve Hilton'ın bir doz eroin parası uğruna öldürüldüğüne inanmışlardı.

Ballard şimdi gece vardiyasında gerçekleştirilen dedektif aramalarıyla ilgileniyordu ancak bir önceki görevinde şehir merkezindeki polis noktalarının dışında kalan özel cinayetler konusunda çalışmaktaydı. Büronun görmezden gelinen cinsiyetçi politikaları ve sistematik kadın düşmanlığı sonucunda daha küçük bir göreve atanmıştı ama bir cinayet masası dedektifi olarak becerileri körelmemişti. Bosch bunu fark etmiş, önceki yıl yollarının kesiştiği bir dosyada bu meselede kararını vermişti. Gelecekte alacakları dosyalarda birlikte çalışacaklardı. Gizli ve bölümün gözetimi olmadan. Bosch emekli olmuştu. Emniyet güçlerinin dışında kalan biriydi ve LAPD kurallarıyla işleyişine bağlı değildi. Ballard emekli değildi fakat gece mesaisinde görevli olduğundan gözlerden uzakta, akılların dışında kalıyordu. Bu onu hem içeriden hem de dışarıdan çalışan bir eleman kılıyordu. Tüm cinayet dosyası becerileri ona bunun çok büyük ihtimalle imkânsız bir dosya olduğunu söylüyordu. Yaklaşık otuz yıl önce kurşunlamayla sona eren seksen dolarlık bir uyuşturucu cinayeti. Burada John Jack Thompson'ın kursağına takılan ve onun fitilini ateşleyen bir şeyler olmalıydı ve bu her neyse çok geçmişte kalmış gibiydi.

İlk başta Hilton'ın bir muhbir olabileceğinden şüphelendi. Belki de Thompson için çalışan bir muhbirdi ve dedektif bunun için görevlendirilmediği halde dosyayla yakından ilgileniyordu. Sırt çantasından bir not defteri çıkardı. İlk yazdığı şey Bosch'a soracağı bir soru cümlesi oldu.

JJT başka kaç adet cinayet dosyası çaldı?

Bu önemli bir soruydu çünkü Thompson'ın bu dosyaya adanmışlık düzeyiyle ilgiliydi. Bosch haklıydı. Eğer Thompson'ın niçin özellikle bu dosyayla ilgilendiğini anlayacak olursa amaca odaklanıp bir şeylerden şüphe etmeye başlayabilirlerdi. Ancak dosyanın başında belirtildiği gibi bu adi bir cinayetti –eğer böyle bir şey varsa– o zaman bile çözülmesi neredeyse imkânsız bir cinayet dosyasıydı, bırak yirmi dokuz yıl sonrasını.

"Lanet olsun," dedi Ballard.

Lola hareketlendi, kafasını kaldırıp ona baktı. Ballard köpeğin başını okşadı.

"Tamam, kızım," dedi.

Yeniden dosyaya döndü, not almayı sürdürdü.

Hilton'ın arabasının vitesi boştaydı, anahtar kontağa takılı vaziyetteydi ve kontak açıktı. Motor susmuştu çünkü depo boşalmıştı. Hilton uyuşturucuyu alıp çıkmak üzere sokağa girmiş, durup vitesi boşa aldıktan sonra vurulmuş gibiydi. Hilton sokağa girdiğinde aracın deposunda ne kadar yakıt bulunduğu belirlenemezdi. Fakat adli tıp uzmanı ve ekibindekiler ölüm saatinin gece yarısı ile sabah dört arası olduğunu belirlemişlerdi. Bu da sabah dükkânını açmaya gelen bir satıcı tarafından bulunmasından yaklaşık dört ya da sekiz saat önce vurulduğunu gösteriyordu.

Arabanın her iki ön camı da açıktı. Hilton kısa mesafeden, sağ kulağının arkasından vurulmuştu. Bu, dedektifleri iki kişinin peşinde oldukları düşüncesine yönlendiriyordu. Biri Hilton'ın bulunduğu taraftan yanaşarak dikkatini çekmiş diğeri de –gerçek katil– sağından içeri silahını sokarak Hilton'ı vurmuştu. Bu teori cinayet silahından çıkan mermi kovanının konumuyla desteklenmekteydi. Sağ ön koltuğun önündeki paspasın üstünde bulunmuştu, silahın o taraftan ateşlendiğini gösteren bir işaret. Hilton o an muhtemelen sol kapıya doğru düştü ama cepleri aranırken sağ koltuk ve orta konsola doğru yatırılmıştı. Olay yeri fotoğraflarında her iki cebi de pantolonunun dışındaydı.

Ballard'a göre iki katil ve suçu nasıl işledikleri teorisi bunun bir soygun olmasından daha farklı bir yöne doğru seyretmekteydi. Daha soğuk, daha tasarlanmış bir şey. Ona planlanmış gibi geliyordu. Uyuşturucu cinayeti de bir yere kadar planlanır ama genellikle bu derece hassas olmaz. Dosyaya bakan esas dedektiflerin yanlış yere odaklanmış olabileceklerinden endişe etmeye başladı. Bu da soruşturmanın tek bir yöne doğru ilerlemesine yol açmıştı. Hunter ve Talis kendi varsayımlarının dışında hiçbir ipucuyla ilgilenmemişlerdi.

Dosyanın asıl dedektiflerinin, bu işin iki kişi tarafından gerçekleştirildiğine dair teorilerini çürütmeye başlamıştı. Biri solundan Hilton'ın dikkatini çekerken diğerinin sağından eğilerek ateş etmesi... Sadece bir silahlı adamın da bu işi becerebileceğini biliyordu. Hilton'ın dikkati pek çok şey tarafından sola çekilebilirdi.

Tüm bunları Bosch'la konuşmayı kendine hatırlatacak bir not daha aldı ve yeniden dosyaya döndü.

Hunter ve Talis araştırmalarını yakın çevreye odaklamışlardı, o sokakta uyuşturucu sattığını bildikleri kişilere yönelmişlerdi. Hollywood Bölgesi'ne bağlı çalışan sokak satıcılarıyla mücadele timinden bir komiser yardımcısıyla konuşmuşlardı. Bölge, 101 numaralı otoyola yakınlığından ötürü uyuşturucu pazarı olarak biliniyordu. Ekipler belirsiz aralıklarla operasyonlar düzenlemekteydiler. İnsanlar Hollywood'a geliyor, Melrose'da otobandan çıkarak uyuşturucu alış verişlerini yapıyor, yeniden otobana bağlanarak uzaklaşıp gidiyorlardı. Buna ek olarak sokak pek çok film stüdyosuna yakın bir konumdaydı, çalışanlar işe gelirken ya da eve dönüşte uğrayıp uyuşturucu alarak yollarına devam ediyorlardı. İstedikleri doğrudan kendilerine ulaştırılan cinsten üst-düzey yaratıcı müşteriler değillerse tabii.

Dosyada bölgede uyuşturucu alan kişilerin çoğunlukla beyaz olduğu yazılıydı, bunun yanında satıcılar genellikle siyah

erkeklerdi, Güney L.A.'den bir çete kendilerine satmaları için uyuşturucu tedarik ediyordu. The Rolling 60s Crips isimli çete Hollywood'un bu bölgesinde hak iddia ediyor, kontrolü şiddetle sağlıyordu. John Hilton cinayeti iş açısından iyi değildi çünkü bölge polisle dolmuş, işler kesilmişti. Dosyadaki bir notta, bir sokak muhbirinin Rolling 60s çetesinin katili bizzat bulmak istediğini bildirdiği yazılıydı. Böylelikle icabına bakacaklardı, herkese örnek olacaktı. İş önce geliyordu, çete sadakati ikinci plandaydı.

Bu not Ballard'ı çok şaşırttı belki de bir hayaletin peşinde olduğunu düşünmesine sebep oldu. Daha LAPD iki dosya arasında bir bağlantı kuramadan The Rolling 60s çetesinin üyeleri John Hilton'ın katil ya da katillerini yakalayıp infaz etmiş olabilirdi.

Hunter ve Talis bölgedeki bilinen uyuşturucu satıcılarının bir listesini çıkarmış ve sorguya almaya başlamışlardı. Sorguladıkları kimseden bir şey çıkmamıştı fakat Ballard listenin tamamlanmadığına dikkat etti. Listede yer alan birkaç kişi bulunamamış ve sorgulanamamıştı. Aralarında Rolling 60s çetesi üyesi ve aynı zamanda Hilton'ın öldürüldüğü bölgede sokak sorumlusu olan Evlin Kidd adında bir kişi vardı.

Bir sokak satıcısına da hiç dokunmamışlardı, Dennard Dorsey. Değerli bir muhbir olduğu söylenmiş, bu yüzden uzak durmuşlardı. Muhbirin bağlı olduğu kişi –Brendan Sloan adında, Narkotikte üst düzey bir yetkili– adamla konuşmuş ve Hilton cinayetine dair kayda değer bir şey bilmediğini aktarmıştı.

Ballard tüm isimleri not aldı. Dedektiflerin tüm sokak satıcılarını sorgulamamaları ve muhbirin sorgusunun bağlı bulunduğu kişiye bırakılması canını sıkmıştı. Ona göre soruşturmanın bu yanı tamamlanmamış demekti. Buna tembellik ya da başka bir şey sebep olmuş olabilirdi. 80'ler ve 90'ların başlarında şehirdeki cinayetlerin sayısı en yüksek seviyeye ulaşmıştı. Muhtemelen

Hunter ve Talis aynı zamanda durmaksızın eklenen yenilerinin yanında başka dosyalarla da ilgileniyorlardı.

Bir saat içinde olayların oluş sıralamasını gösteren kronoloji bölümünü bitirmişti, bir sütlü kahve daha. Onu şaşırtan şeyse dosyanın birinci yıl dönümünde Talis'in en sona düştüğü nottu.

Yeni delil ya da şüpheli yok. Dosya açık durumda ve takip ediliyor.

Bu kadar. Nasıl takip edildiğine dair hiçbir açıklama yoktu.

Ballard tüm bunların saçmalık olduğunu biliyordu. Dosya delil yetersizliği ve uygun soruşturmanın yapılamamasından ötürü durmuştu. Dedektifler cinayetlerde mucizevi kurtarıcı olarak adlandırılan birinin katilin adıyla çıkıp gelivermesini bekliyorlardı. Bu büyük bir ihtimalle yeraltı dünyasından biri olacaktı. Tutuklanan ve hapis cezasından kurtulmak için anlaşmaya çalışan biri. Ancak o zaman katilin ismine ulaşabileceklerdi. Yani dosya açık tutuluyordu ama Hunter ve Talis başka işlerle ilgileniyorlardı.

Ballard'ı şaşırtan bir diğer şeyse John Jack Thompson'ın yapmadıklarıydı. Dosyayı elinde bulundurduğu uzun yıllar boyunca hiçbir şey eklemediği görülüyordu. Kronolojiye bir şey eklememişti, kimseyle görüşmemişti, yeni hiçbir şey keşfetmemişti. Özel soruşturmasının notlarını başka bir yerde saklamış olabilirdi, böylelikle dosyanın orijinal soruşturmasını bozmamış olacaktı. Bunu da Bosch'la konuşması gerektiğini ve gerekirse Thompson'ın evine gidip dosyayla ilgili başka kayıtların olup olmadığına bakmasının ihtimal dahilinde olduğunu biliyordu.

Kronolojiyi geçtikten sonra dedektiflerin toplanan delillerle ilgili tuttukları raporlara ve şahitlerin ifadelerine baktı. Dosyanın kurban kısmında Talis tarafından soruşturmadaki ifadeler ve resmi belgeler ışığında yazılmış bir biyografi buldu. Cinayet işlendiğinde kurbanın annesi ve üvey babası hayattaydılar. Ya-

zılanlara göre Sandra Hilton oğlunun ölümüne hiç şaşırmamıştı. Corcoran Eyalet Hapishanesi'nden bambaşka biri olarak çıktığını söylüyordu. Yaşadıklarından çok etkilenmiş ve kafayı bulmaktan başka bir şey düşünmez bir halde olduğunu anlatıyordu. Kendisi ve eşinin, John'u hapishaneden çıktıktan kısa süre sonra evden attıklarını ve uygun biçimde topluma karışması için bir şey yapmadıklarını kabul ediyordu. Sanatçı olmak istediğini söylediğini ama bunun için hiçbir şey yapmadığını ifade ediyordu. Uyuşturucu alabilmek için kendi evlerinden bile hırsızlık yaptığını belirtiyordu.

Donald Hilton, John'u Toluca Gölü bölgesindeki aile evinden atma fikrinin yanındaydı. John'un üvey oğlu olduğunu fakat Sandra'yla evlendiklerinde zaten on bir yaşında olduğunu söylüyordu. Biyolojik babası on bir yıllık hayatı boyunca hiç yanında olmamıştı ve davranış problemlerinin zaten çocukta çoktan gelişmiş durumda olduğunu belirtiyordu. Çocukla herhangi bir kan bağı bulunmadığı için hiçbir suçluluk duymadan onu evden dışarı atabilmişti.

Raporun bir bölümü siyah keçeli kalemle karalanmıştı. Konuşmanın ortasında yer alan iki satır tamamen karalanmış durumdaydı. Bu Ballard'a tuhaf geldi çünkü cinayet dosyası güvenilir bir belgeydi. Dosyanın kapandığı ve belgelerin savunmaya geçtiği durumlarda ya da muhbir veya başka kişilerin isimlerinin saklanması amacıyla bu yapılabilirdi. Ancak ne dosya kapanmıştı ne de kurbanın anne ve babasının anlattıkları arasında saklanması gereken bir şey vardı. O sayfayı dosyadan çıkardı, ışığa tutarak karalanan yerde yazılanları okumaya çalıştı. Hiçbir şeye ulaşamadı. Her açışında ona bu tuhaflığı hatırlatması için sayfayı en başa koydu. Dosyadan hangi bilgi silinmişti? Ve bunu kim yapmıştı?

Diğer şahitlerin ifadelerinde Ballard'ın dikkatini çeken tek bir şey olmuştu. Hilton, Kuzey Hollywood'daki evini Archway Südyoları'nda prodüksiyon asistanı olarak çalışan Nathan Brazil

adındaki biriyle paylaşıyordu. Ballard bu stüdyonun Melrose Bulvarı'nda, Paramount yakınlarında olduğunu biliyordu. Burası Hilton'ın öldürüldüğü yere yakındı. Brazil, kendisini sorgulayanlara cinayet gecesi bir film üzerinde çalıştığını söylemişti. Hilton güvenliğin olduğu girişten kendisine ulaşmaya çalışmıştı. Brazil mesajı saatlerce almamıştı ve Hilton bu arada zaten gitmişti. Muhtemelen işini bitirdikten sonra stüdyodan çıkmış, Hilton'ın öldürüldüğü yerden geçmişti. Brazil, Hilton'ın stüdyoya uğramasının normal olmadığını söylüyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı ve Hilton'ın o gece niçin stüdyoya uğrayıp kendisiyle görüşmek istediğini bilemiyordu.

Bu Hunter ve Talis'in çözemediği gizemin içinde başka bir gizemdi.

Ballard notlarına baktı. Eğer hayattalarsa görüşmek istediği kişilerin isimlerini sıralamıştı.

Maxwell Talis

Donald Hilton

Sandra Hilton

Thompson widow

Vincent Pilkey, sokak satıcısı

Dennard Dorsey, sokak satıcısı /muhbir—korunuyor

Brendan Sloan, narkotik

Elvin Kidd

Nathan Brazil, ev arkadaşı

Ballard, John Jack Thompson'ın dul eşinin hayatta olduğunu biliyordu, muhtemelen Maxwell Talis de yaşıyordu. Brendan Sloan da ortalardaydı, aslında onu iyi tanıyordu. Hilton cinayetinin üzerinden geçen yirmi dokuz yılda narkotikten başkan yardımcılığına kadar yükselmişti. Batı Büro'da görevliydi. Ballard onunla hiç karşılaşmamıştı ama Hollywood Bölümü Batı Büro'ya bağlandığından beri teknik olarak patronu Sloan'dı.

Ballard'ın sırtı sertleşmeye başladı. Bu, sabah rüzgâra karşı kürek çekmenin, uykusuzluğun ve iki saattir oturduğu sert ahşap sandalyenin sonucuydu. Sonra dönmek üzere cinayet dosyasının kapağını kapadı. Lola'nın başını okşamak için elini uzattı.

"Hadi gidip Double'a bakalım kızım!"

Köpeğin kuyruğu hareketlendi. Double, Lola'nın arkadaşıydı, gündüzleri bakım evine bırakılan bir Fransız Bulldog'du. Ballard'ın çalışarak geçirdiği gecelerde bazı günler Lola da aynı bakım evine gidiyordu.

Dosyaya devam edebilmesi için Lola'yı bırakması gerekiyordu.

8

Ballard'ın ilk durağı Emanet Deposu'ydu. Üzerinde John Hilton'ın cinayet dosyasının numarası yazan delil kutusunu kontrol edecekti. İlk görüşte bunun yirmi dokuz yıllık bir kutu olmadığını söyleyebilirdi çünkü koli bandı gerektiği kadar sararmamıştı. Kutu açılmıştı, bu pek sık rastlanan bir şey değildi. Emanet Deposu büyük bir alana sahipti fakat saklanan deliller için küçük geliyordu. Birleştirme devam eden bir süreçti, eski, tozlanmış kutular genellikle açılır, yerden tasarruf etmek için daha küçük kutulara aktarılırdı. Ballard'ın elinde dosyadaki delil listesi bulunuyordu, kurbanın kıyafeti, kişisel eşyası vs. Öncelikle iki şeye bakıyordu. Otopsi sırasında Hilton'ın bedeninden çıkarılan mermi ve aracın zemininde bulunan mermi kovanı.

Kutunun üzerindeki kayıtlara baktı. Yaklaşık otuz yıl önce dosyaya bakan esas dedektifler –Hunter ve Talis– tarafından depoya bırakıldıktan sonra, yaklaşık altı yıl önce yeniden düzenlemek için açılmış olmasının dışında hiç dokunulmamıştı. Bu normal bir durumdu çünkü geçen süre boyunca yeni bir şüpheli çıkmamıştı ve muhtemel bir katil olmadığı için delilleri yeniden

incelemeye gerek duyulmamıştı. Hunter ve Talis delilleri toplamış ve liste halinde dosyaya aktarmışlardı. Delillerin ne olduğunu biliyorlardı. Kendileri oraya koyup saklamışlardı.

Yine de Ballard'a tuhaf gelen bir şey vardı. John Jack Thompson cinayet dosyasını ele alıp üzerinde çalışmaya başladıktan sonra Emanet'e gitmemiş kutuya bakmamıştı. Somut delilleri hiç kontrol etmemişti.

Fakat Ballard'ın ilk bunu yapmıştı. Evet, delil listesi dosyada bulunuyordu ama yine de görmek istemişti. Bu içgüdüsel bir hareketti, tıpkı olay yerinin fotoğraflarını çekmesi gibi. Bu onu dosyaya ve kurbana daha yakınlaştırıyordu. Somut delilleri kontrol etmeden bir dosya üzerinde çalışabileceğini sanmıyordu. Ancak Thompson, iki kuşak dedektiflerin ustası, açıkça buna gerek duymamıştı.

Ballard bu meseleyi bir kenara bıraktı. Listedekilerle kutudakileri karşılaştırmaya başladı. Corolla'dan toplanmış giysiler... Olay yeri fotoğraflarında kutuda bulmak istedikleri vardı. Ön koltukların arasındaki konsolda küçük bir not defteri duruyordu. Listede sadece bir *not defteri* olarak geçiyordu, içindekilere dair hiçbir açıklama veya Hilton'ın o defteri neden yanında bulundurduğuna dair hiçbir ayrıntı yoktu.

Defter konsoldaki diğer eşyalarla birlikte kahverengi bir zarfın içindeydi. Eşyalar arasında bir çakmak, uyuşturucu kullanmaya yarayan bir boru, seksen yedi sent bozuk para ve üzerinde Hilton'ın ölümünden altı hafta öncesinin tarihini gösteren bir park bileti vardı. Park bileti dosyanın asıl dedektifleri tarafından bulunmuş, dosyaya rapor edilmişti. Bilet onları bir yere götürmeyen bir delile benziyordu. Hilton'ın bir arkadaşının yaşadığı Los Feliz caddesinde kesilmişti. Arkadaşı hatırladığı kadarıyla Hilton'ın, üvey babasının verdiği bir saatli radyoyu kendisine satmak için yanına geldiğini söylemişti. Kendisine bir doz eroin

ikram ettiği için saatlerce onun evinde kalmıştı. Hilton arkadaşının evinde pineklerken park bileti kesilmişti. Hunter ve Talis park biletinin soruşturmayla ilgisinin olmadığını düşünmüşlerdi, Ballard da aksini iddia edecek hiçbir şey göremiyordu.

Defteri açtı, iç kapakta bir numara yazılıydı, Hilton'ın Corcoran hapishanesindeki numarası olmalıydı. Defter çoğunlukla, sert görünümlü, yüzleri ve boyunları dövmeli adamların çizimleriyle doluydu. Diğer mahkûmlar olmalı diye düşündü Ballard. Tamamlanmış çizimler gayet iyiydi ve Ballard Hilton'ın sanata yeteneği olduğunu düşündü. Uyuşturucu kullanımı ve adi hırsızlıkların yanında karakterinin böyle bir boyutunun da olması Hilton'ı Ballard'ın gözünde daha insancıl bir yere koymuştu. Her ne yaparsa yapsın kimse arabada vurulmayı hak etmiyordu, aksine onu daha insancıl bir duruma getirmek için yardımcı olmak gerekiyordu. Bu Ballard'ın içinde diri tutmaya çalıştığı yangını körüklemişti. Hunter ya da Talis'in bu defter aracılığıyla Hilton'la bağ kurup kurmadığını merak etti. Şüpheliydi. Öyle olsaydı dedektif bunu cinayet dosyasında görürdü.

Ballard defterin sayfalarını karıştırmayı bitirdi. Bir çizim dikkatini çekmişti. Kazınmış saçlarıyla, siyah bir adam. Kafasını çevirmişti, boynunda, ortasında *60* yazan altı köşeli bir yıldız dövmesi vardı. Bu adamın Rolling 60s Crip çetesine üye olduğunun göstergesiydi. Hilton'ın öldürüldüğü sokak ve civarındaki uyuşturucu ticaretini yürüten ünlü zorbalar çetesi. Bu bir tesadüf müydü? Hilton bu adamı hapishanedeyken çizmiş gibi görünüyordu, tahliyesinin üzerinden iki yıl geçmeden Rolling 60s mıntıkasında öldürülmüştü.

Bunların hiçbiri Ballard'ın okuduğu raporlarda geçmiyordu. Bir kez daha bakmaya karar verdi. Bir ipucu olabilirdi, belki de sadece bir rastlantıydı.

Defterin sayfalarını karıştırırken bir çizim daha gördü, bunun da Rolling 60s dövmeli bir adamın çizimi olduğunu düşünüyor-

du. Ancak yüzü terse dönüktü ve gölgelenmişti. Emin olamıyordu. Daha sonra oto portre olduğunu sandığı bir çizim buldu. Olay yeri fotoğraflarında gördüğü adamın yüzüne benziyordu. Çizimdeki adamın gözleri dalgındı, altlarında derin halkalar vardı. Korkmuş görünüyordu, Ballard'ın göğsüne bir yumruk inmiş gibiydi.

Ballard not defterini de maddelerin arasına ekleyerek Emanet'ten ayrılmaya karar verdi. Çizimler ona birkaç yıl önce, Hırsızlık-Cinayet Büro'ya atandığında karşısına çıkan bir dosyayı hatırlatmıştı. Dedektif Mitzi Roberts üç fahişenin öldürülmesi olayını bir Sam Little adında bir sokak satıcısına bağlamıştı. Little yakalanıp mahkûm edilmişti, daha sonra hapishaneden kırk yılı aşkın bir süredir ülke genelinde çözülemeyen cinayetlere dair itiraflar gelmeyi sürdürmüştü. Bunlar hep göz ardı edilmiş kurbanlardı –uyuşturucu bağımlıları ve fahişeler– toplumla polis bu kişileri ötekileştirmiş ve daha az ilgilenmişti. Little bir sanatçıydı ve soruşturmayı yürüten polislerin dosyaları ve kadınları daha iyi teşhis edebilmeleri için çizimler yapıyordu. Kafasında yüzlerini canlandırabiliyordu fakat isimlerini hatırlayamıyordu. Sanatsal bir yeteneği vardı. Çizdiği renkli, gerçekçi portreler sayesinde birçok eyalette pek çok dosya kapanmıştı. Little hiçbir kurbanına karşı merhamet göstermeyen ve kimseden de merhamet beklemeyen bir psikopat olarak görülüyordu.

Ballard mermi ve not defterini aldığına dair imza attıktan sonra Emanet Deposu'ndan ayrıldı. Dışarı çıktığında Bosch'u aradı.

"Nedir?"

"Emanet'ten yeni çıktım. Mermi ve kovanı aldım. Yarın balistik günü. Mesaiden sonra gideceğim."

"Güzel. Kutudan başka bir şey çıktı mı?"

"Hilton bir çizermiş. Arabasında, hapishanede yaptığı çizimlerin bulunduğu bir defter varmış. Onu da aldım."

"Nasıl olur?"

"Çünkü iyi olduğunu düşünüyorum. Üstünden geçmek istediğim birkaç şey daha var. Buluşalım mı?"

"Bugün biraz işim var ancak birkaç dakika içinde gelebilirim. Yakınım."

"Gerçekten mi? Neresi?"

"The Nickel Diner, biliyor musun?"

"Elbette. On dakikaya oradayım."

9

Bosch arka taraflarda bir masadaydı, önünde açık bir dizüstü bilgisayar ve çok sayıda belge duruyordu. İşletmenin masayı işgal etmesine izin verebileceği bir saat değildi. Tabakta yarısı yenmiş çikolatalı poğaça duruyordu, bu da Bosch'un bütün gün bir kahve içerek masayı meşgul eden bir müşteri olmadığının gösteriyordu.

Otururken sandalyelerden birine yaslanmış koltuk değneğini fark etti. Masadaki belgelere bakarak elini *Ne işler çeviriyorsun?* dercesine havaya kaldırdı.

"Sen gördüğüm en meşgul emeklisin."

"Aslında değil. Sadece bir göz atacağımı söyledim, o kadar."

Sırt çantasını sandalyeye bırakırken Bosch'un topladığı belgelerdeki isim dikkatini çekti. "Michael Haller, Avukat."

"Oha, bu herif için mi çalışıyorsun?"

"Hangi herif?"

"Haller. Ona mı çalışıyorsun, şeytana yani?"

"Gerçekten mi? Neden öyle dedin?"

"Bir savunma avukatıdır. Sadece o değil, iyi bir savunma avukatıdır. Kurtulamayacak insanları kurtarır. Yaptıklarımızı bozar. Nereden tanıyorsun onu?"

"Son otuz yılda, mahkemelerde çok vakit geçirdim. O da öyle."

"Yargıç Montgomery dosyası mı?"

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmeyen mi var? Yargıç mahkemenin önünde öldürüldü, bu dikkat çeken bir şey. Ayrıca, Yargıç Montgomery'yi severdim. Görevdeyken arama izni için ona gidip gelirdim. Hukuk konusunda çok titizdi. Bir keresinde hiç unutmuyorum, kâtip arama iznini imzalatmam için onun yanına gitmeme izin vermişti, gittiğimde odada kimse yoktu. Dışarıdayım, diye bağırdığını duydum. Camdan çıkıp pencerenin kenarındaki çıkıntıda sigara içiyordu. On dördüncü kat. Binada sigara içilmemesiyle ilgili kuralı bozmak istemediğini söylemişti."

Bosch elindeki belgeleri sağındaki sandalyeye bıraktı. Ancak Ballard devam ediyordu.

"Bilmiyorum," dedi Ballard. "Şu işi yeniden düşünebilirim. Yani, diğer taraf için çalışacaksan."

"Diğer taraf, karanlık taraf ya da her ne diyorsan o taraf için çalıştığım falan yok," dedi Bosch. "Bir günlük bir iş ve açıkçası gönüllü oldum. Bugün mahkemedeydim ve bir şeyler uymuyordu. Dosyaya bakmak istedim ve tam sen gelmeden önce de bir şey buldum."

"Savunmaya yardımcı olacak bir şey mi?"

"Jürinin görmesi gerektiğini düşündüğüm bir şey. Kime yardım ettiğinin bir önemi yok."

"Vaay, işte karanlık taraf konuşmaları. Onlardansın."

"Baksana, buraya Montgomery dosyasını mı konuşmaya geldin yoksa Hilton'ı mı?"

"Rahat ol Harry, takılıyorum."

Sırt çantasına uzandı, fermuarını açtı ve Hilton dosyasını çıkardı.

"Buna baktın, değil mi?" diye sordu.

"Evet, sana vermeden önce," diye yanıtladı Bosch.

"Evet, bir iki şey var."

Balistik delillerinin olduğu zarfı almak için sırt çantasına uzandı.

"Emanet'te kutuya baktım. Mermi ve kovanı aldım. Daha önce dediğin gibi belki şansımız vardır."

"Güzel."

"Ayrıca kutuda bunu da buldum."

Yeniden sırt çantasına uzandı. Kutuda bulduğu not defterini çıkardı. Bosch'a uzattı.

"Olay yeri fotoğraflarında, iki koltuğun arasında, ön konsolda görülüyor. Onun için önemli olabileceğini düşündüm."

Bosch çizimlere bakarak sayfaları çevirdi.

"Tamam," dedi. "Başka?"

"Bu da Emanet'ten," dedi Ballard. "Ancak orada bulamadıklarımın daha değerli olduğunu düşünüyorum, burada da sen devreye giriyorsun."

"Açıklamak ister misin?"

"John Jack Thompson asla delillere bakmadı," dedi.

Bosch'un tepkisinin kendisininkiyle aynı olduğuna dikkat etti. Eğer Thompson dosyayla ilgilenmiş olsaydı Emanet'e gider ve elinde ne olduğuna bakardı.

"Emin misin?" diye sordu Bosch.

"Listede adı yok," dedi Ballard. "Dosyayı soruşturduğundan bile emin değilim, evde daha fazlası yoksa."

"Ne gibi?"

"Soruşturmayı sürdürdüğünü gösteren herhangi bir şey. Notlar, kayıtlar, belki ikinci bir cinayet dosyası. Hiçbir belirti yok –bir kelime bile eklenmemiş– John Jack'in dosyayla ilgilendiğini gösteren hiçbir şey yok. Kimse üzerinde çalışmasın diye dosyayı almış gibi. Bu yüzden, yeniden evine gideceksin, dul eşiyle konuşacak, bir şey olup olmadığına bakacaksın. Dosyayla ilgilendiğini gösteren bir şey."

"Bu akşam gidip Margaret'i görebilirim. Ancak unutma, dosyayı ne zaman aldığını bilmiyoruz. Belki tam çıkarken aldı ve emekli olduğundan artık Emanet'e girebilmek için çok geç olmuştu. Rozetini teslim etmişti."

"Ancak çalışmak niyetiyle bir dosyayı yanına alacaksan Emanet'e nasıl gireceğini de hesaplarsın, öyle değil mi?"

Bosch başını salladı.

"Sanırım öyle," dedi.

"Tamam, Margaret'e git ve bak bakalım bir şey var mı," dedi Ballard. Dosyadaki isimleri bir yere topladım. Konuşmak istediğim insanlar. Buradaki işimiz biter bitmez onları bulmaya gideceğim."

"Bakabilir miyim?"

"Elbette."

Dördüncü kez sırt çantasına uzandı. Bu kez kendi not defterini çıkardı. Açıp masanın üstünde Bosch'un okuyabileceği şekilde çevirdi.

Maxwell Talis

Donald Hilton

Sandra Hilton

Thompson widow

Vincent Pilkey, sokak satıcısı

Dennard Dorsey, sokak satıcısı /muhbir-korunuyor

Brendan Sloan, narkotik

Elvin Kidd

Nathan Brazil, ev arkadaşı

Bosch isimlere bakarken başını salladı. Ballard bunun kendisiyle aynı görüşte olduğuyla ilgili bir işaret olduğu anlamını çıkardı.

"Umarım hayattalardır. Sloan hâlâ görevde, değil mi?"

"Batı Büro'yu yönetiyor. Teknik olarak patronum."

"O halde yardımcısını atlayacaksın."

"Sorun olmaz. Poğaçanın kalanını yiyecek misin?"

"Hayır. Hepsi senin."

Ballard bir ısırık aldı. Bosch sandalyenin arkasından koltuk değneğini aldı.

"Mahkemeye gitmem lazım," dedi. "Başka bir şey var mı?"

Ballard ağzında poğaçayla, "Evet," dedi. "Bunu gördün mü?"

Poğaçanın geri kalanını yeniden tabağa bıraktı, dosyanın kapağını açtı, halkaları gevşetti ve en öne koyduğu sayfayı Bosch'a uzattı.

"Üstü çizilmiş," dedi. "Ebeveynlerin ifadesinden bir bölümü kim silmiş olabilir?"

"Ben de gördüm," dedi Bosch. "Tuhaf."

"Dosya tamamen gizli, neden bir şeyleri silerler ki?"

"Bilmiyorum. Anlamıyorum."

"Kimin yaptığını da bilmiyoruz, Thompson mı dosyanın asıl dedektifleri mi. Üvey babanın çocuğu evlat edindiklerini anlat-

tığı yerlere bakınca birilerini mi koruyorlar diye düşünüyorsun. Sacramento aracılığıyla Hilton'ın doğum belgesine ulaşmaya çalışacağım. Muhtemelen bir sonuç vermeyecek çünkü esas ismini bilmiyorum. Anlaşılan o da değiştirildi."

"Norwalk'a bakabilirim belki. Maddie'yi görmeye gittiğim zaman."

Norwalk Los Angeles Bölgesi'nin arşivlerinin saklandığı siteydi. Bölgenin güney ucunda yer alıyordu. Trafikle birlikte gidiş geliş iki saate yakın sürerdi. Doğum belgelerine kanun temsilcileri ya da halk bilgisayar aracılığıyla ulaşamıyordu. Doğum belgesini alabilmek için kimlik beyanı gerekliydi, özellikle de evlat edinilmiş insanlar söz konusu olduğunda."

"Ancak Hilton bu bölgede dünyaya geldiyse olabilir. Ama yine de denemeye değer."

"Öyle ya da böyle, bakacağız. Şimdilik bir gizem."

"Mahkemede ne var?"

"Giriş izni almaya çalışacağım. Yargıçların hepsi dağılmadan gitmek istiyorum."

"Tamam, gitmene izin vereceğim. Sen daha sonra Margaret Thompson'ı görmeye gideceksin ben de diğer isimlere bakacağım. Hâlâ hayatta olanlara."

Bosch ayağa kalktı, dizüstü bilgisayarı ve belgeler diğer kolunun altındaydı. Bir evrak çantası yoktu. Cebinden para çıkarmak için koltuk değneğini yeniden sandalyeye yasladı.

"Bugün güzelce uyudun mu yoksa öylece işlere mi daldın?"

"Uyudum baba."

"Bana öyle seslenme. Bana bir kişi baba diyebilir o da asla demiyor."

Biraz para çıkardı, masaya yirmi dolar bıraktı, dört kişi oturmuşlar gibi bahşiş bırakmıştı.

"Maddie nasıl?" diye sordu Ballard.

"Bu aralar biraz gergin," dedi Bosch.

"Niye, ne oldu?"

"Cahpman'da bir dönem daha okuduktan sonra mezun olacak. Okula yakın bir evde iki kız arkadaşıyla birlikte kalıyor. Üç hafta önce birileri eve girmiş. Ateşli bir serseri. Diğer iki kız uyuyormuş."

"Maddie?"

"O buradaydı, dizimden dolayı benimleydi. İşe yaradı, bilirsin. Ama faydası yok. Hepsi korktular. Bu çocuk bir şey çalmamış da, para ya da başka bir şey. Mutfak masasındaki dizüstü bilgisayara spermlerini bırakmış. Bunu yaparken muhtemelen bilgisayardaki resimlere bakıyordu. Tam bir çatlak."

"Kahretsin. Şüphelendikleri biri var mı?"

"Evet, aynısı başka kızlara da olmuş. Dört ay önce. Chapman'da okuyan kızların evine girilmiş, buzdolabının üstündeki bir fotoğrafta sperm var. Ancak sistemde kimseyle eşleşmiyor."

"Maddie ve kızlar taşındılar mı peki?"

"Hayır, mezun olmalarına iki ay kaldı, bir de taşınma işiyle uğraşmak istemiyorlar. Fazladan kilitler taktık, içeride ve dışarıda yeni kameralar var. Alarm sistemi kuruldu. Yerel polis günde iki kez devriye geziyor. Ama taşınmayacaklar."

"Bu da seni deli ediyor tabii."

"Elbette. Her iki olay da Cumartesi gecesi gerçekleşmiş, çocuğun tatil günü olduğunu düşünüyorum belki bir kez daha gelir diye bekliyorum. Son iki cumartesi gecesini gidip orada bekleyerek geçirdim. Ben ve bu dizim. Arka koltuğa oturup ayağımı öne uzatıyorum. Görsen ne yapabilirim bilmiyorum ama oradayım."

"Yardıma ihtiyacın varsa ben de gelebilirim."

"Biliyorum, teşekkürler ancak bu benim meselem. Uykundan olma. Geçen yılı hatırlıyorum da..."

"Ne olmuş geçen yıla? Birlikte çalıştığımız dosyayı mı diyorsun?"

"Evet. İkimizin de uyku sorunu vardı ve... bu bir şeyleri etkilemiş oldu. Kararlarımız."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Bak, yine aynı konulara girmek istemiyorum. Benim suçlu olduğumu düşünüyor olabilirsin. Benim kararlarım etkilenmişti, tamam? Sadece ikimizin de iyi uyuduğundan emin olalım artık."

"Sen kendi uykuna bak, ben de benimkine."

"Anladım. Konuyu açtığım için üzgünüm."

Koltuk değneğini alıp kapıya doğru yöneldi. Yavaş hareket ediyordu. Ballard toplanıp onun önünden çıkacak olursa kötü görüneceğini biliyordu.

"Hey, tuvalete gideceğim," dedi. "Daha sonra konuşuruz."

"Tabii," dedi Bosch.

"Kızınla ilgili ciddiyim. İhtiyaç duyduğun an oradayım."

"Biliyorum. Sağ ol."

10

Ballard listesindeki isimleri araştırmak için Polis Araştırma Birimi'nden içeri girdi, buradaki bilgisayarlardan birini kullanacaktı. Başka bölgelerden gelen diğer polisler için bu sıradan bir durumdu. İçeride ziyaretçi memurlar için ayrılmış masalar bulunmaktaydı. Fakat Ballard'ın dikkatli olması gerekiyordu. Daha önce PAB'deki Hırsızlık Cinayet Bürosu'nda çalışmıştı. Bazı şüphe ve skandallarla birlikte Hollywood Birimi'nde gece vardiyasına katılmak için buradan ayrılmıştı. Amiriyle ilgili İçişleri'ne gelen ve kendisinin cinsel istismara uğradığını iddia eden bir şikâyet, soruşturmaya dönüşmüş, Özel Cinayet Bürosu'nu alt üst etmişti. Ta ki şikâyetin asılsız olduğu anlaşılana ve Ballard, Hollywod'a gönderilene kadar. PAB'de onun hikâyesine inanmayanlar ve gerçek olsa bile bunun bir adamın kariyerini mahvedecek bir soruşturmaya kadar ilerlemesini gereksiz görenler vardı. Dört yıl geçmiş olmasına rağmen bu binada düşmanları bulunuyordu ve Ballard işini suya sabuna dokunmadan yapıp çıkmak istiyordu. Ama bölümün veri tabanını kullanmak için Hollywood'a arabayla gitmek ciddi bir zaman kaybıydı. Hızı-

nı korumak istiyorsa PAB'den içeri girecek, kendine yarım saat kullanacağı bir bilgisayar bulacaktı.

Kimseye bulaşmadan lobiden geçip asansöre bindi. Beşinci kattaki geniş cinayet bürosu salonunu geçti, Özel Suçlar Birimi'ne yöneldi, burada tüm o skandallar ve karmaşa sırasında kendisini destekleyen bir dedektif tanıyordu. Amy Dodd masasında oturuyordu, Ballard'ın girdiğini görünce gülümsedi.

"Balls! Burada ne yapıyorsun?"

Amy, Ballard'ın Hırsızlık Cinayet Büro'da (HCB) daha önce yaşadığı güçlükler sırasında uydurduğu takma ismi kullanıyordu.

"Selam Doddy. Ne haber? Birkaç isim araştırmak için bir bilgisayar bakınıyorum."

"Cinayet büroda pek çok bilgisayar olduğunu duydum."

"Orada çalışmak en son istediğim şey. Yine sırtımdan vurulabilirim."

Amy yanındaki masayı işaret etti.

"Burası boş."

Ballard biraz tereddüt etti, Amy bunu hissetmişti.

"Merak etme, kafanı şişirmem. Sen işini gör. Benim de yapacaklarım var."

Ballard bilgisayarın başına oturdu, çalışmaya başladı. Bölümün veritabanına şifresini girdi. Hilton davasıyla ilgili defterindeki isim listesini açtı. Hızlıca Idaho, Coeur d'Alene'deki Maxwell Talis adına bir sürücü belgesi kaydına ulaştı, bu pek de iyi haber sayılmazdı. Evet, Talis hayattaydı ama Ballard bu dosya üzerinde resmi bir LAPD görevlisi değildi. Bosch'la birlikte kendi başına çalışıyordu. Şehir dışına yolculuk hesapta yoktu. Bu da Talis'le telefonda görüşeceği anlamına geliyordu. Bu iyi değildi çünkü yüz yüze yapılan görüşmeler her zaman tercih edilirdi. Karşılıklı olunca daha iyi konuşuluyor, dinleniyordu.

Listede ilerledikçe işler iyiye gitmedi. Sandra ve Donald Hilton'ın öldükleri bilgisine ulaştı. İkisi de –Donald 2007'de, Sandra 2016'da– oğullarını kimin ve niçin öldürdüğünü bilmeden, kayıplarıyla oğullarının hayatı için adalete kavuşamadan göçüp gitmişlerdi. Ballard'a göre John Hilton'ın bir uyuşturucu bağımlısı ya da suçlu olması önemli değildi. Yetenekliydi ve bunun yanında kötü düşleri vardı. Düşler sıkışıp kaldığı hayattan dışarı çıkabilmenin birer yoluydu. Ballard, onun için adaleti kendisinden başka kimsenin bulamayacağını düşünüyordu.

Listedeki isimlerden sıradaki Margaret Thompson'dı, bu konu Bosch'taydı. Bir sonraki isim Vincent Pilkey'di, bu da bir çıkmazdı. Pilkey, Hunter ve Talis'in görüşmek için asla iletişime geçmedikleri isimlerden biriydi, şimdi o da Pilkey'le görüşmeyecekti. Pilkey 2008'de ölmüştü. Öldüğü zaman kırk bir yaşındaydı. Ballard bunun bir şiddet olayı ya da aşırı doz sonucu olmuş olabileceğini düşünüyordu ama kayıtlarda buna ait hiçbir bilgi yoktu.

Daha sonraki isimle birlikte Ballard'ın şansı döndü. Dennard Dorsey, Hunter ve Talis'in Narkotiğin ispiyoncusu olduğu için görüşmeye çağırmadıkları satıcılardan biriydi. Ballard adamın adını bilgisayara girince bir adrenalin patlaması hissetti, adam bir şekilde son otuz yılda ölmemeyi başarmıştı ve şu an Ballard'ın bulunduğu yerden iki blok ötedeydi. Dorsey şartlı tahliye ihlalinden bölge hapishanesindeydi. Suç kaydını inceledi. Son on yılı uyuşturucu ve saldırı suçlarıyla doluydu, bu birikim sonunda ona beş yıllık bir cezaya mal olmuştu. Dorsey'in suç geçmişi artık onun narkotiğin ispiyoncusu olmadığını kanıtlar nitelikteydi, onların korumasında değildi.

"İşte bu!" dedi.

Amy Dodd sandalyesinde geriye yaslandı, aralarındaki paravanın arkasından ona bakabiliyordu.

"İyi bir şey herhalde?" dedi.

"İyiden de iyi," dedi Ballard. "Yanına gitmek için arabama binmeme bile gerek kalmayacak bir adam buldum."

"Nerede?"

"Men's Central'de ve hiçbir yere gidecek gibi değil."

"Seni şanslı şey."

Ballard, zarların kendisi için iyi gelmeye devam edip etmeyeceğini merak ederek bilgisayara geri döndü. Şartlı tahliye ihlalini düzenleyen polisin ismini görünce ikinci bir adrenalin dalgası yükseldi. Cep telefonunu arka cebinden çıkardı, hızlı aramalardan Rob Compton'ı seçti.

"Sen," diye yanıtladı Rob. "Ne istiyorsun?"

Konuşma biçimine bakılacak olursa Compton son buluşmalarını unutamamış gibiydi. İş dışında da bir ilişkileri olmuştu. Birlikte çalıştıkları bir dosyada strateji belirlerken fikir ayrılığına düşmüşlerdi. Compton tartıştıkları arabadan kendini dışarı atmıştı, daha sonra ilişkiyi de sonlandırmıştı.

"Benimle Men's Central'da buluşmanı istiyorum," dedi Ballard. "Dennard Dorsey, onunla konuşmak istiyorum senin de orada olmanı isterim."

"Adını hiç duymadım," dedi Compton.

"Hadi ama Rob, şartlı tahliye ihlali raporunda adın var."

"Bakmam lazım."

"Bak hadi. Bekliyorum."

Ballard klavye tuşlarının sesini duyabiliyordu, Compton'ı masasında yakalamıştı.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," dedi. "Sana son kez bir iyilik yaptığımda öyle sap gibi ortada bırakıldığımı hatırlıyorum."

"Oh, hadi ama," dedi Ballard. "Benimle dalga geçtiğini ve çıldırttığını hatırlıyorum. Arabadan indin ve basıp gittin. Ama Dorsey mevzusuyla kendini affettirebilirsin."

"Ben mi kendimi affettireceğim? Taşaklı bir kadınsın Ballard. Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

Ballard yandan gelen kıkırdamayı duydu. Amy'nin Compton'ın yaptığı yorumu duyduğunu anladı. Compton duymasın diye telefonu göğsüne bastırdı, yeniden kulağına götürmeden önce sesini kıstı.

"Buldun mu bulamadın mı?" diye sordu.

"Evet, buldum," dedi Compton. "Hatırlamamama şaşmamalı. Onunla hiç bir araya gelmedik. Dokuz ay önce Wasco'dan çıkmış ve buraya gelmiş, ortalarda görünmemiş, imza için gelmemiş. Şartlı tahliye ihlalini tespit ettim ve tutuklandı."

"Şey, şimdi onunla bir araya gelmek için iyi bir zaman."

"Yapamam Renée. Bugün evrak işlerim var."

"Evrak mı? Hadi ama Robby. Bir cinayet üzerinde çalışıyorum ve bu adam önemli bir şahit olabilir."

"Konuşacak birine benzemiyor. Çete elemanı. Rolling 60s'ın seksenlerdeki hali. Sert biri. Veya öyleymiş."

"Aslında öyle değil. Zamanında muhbirmiş. Koruma altında bulunan bir muhbir. Bak, ben oraya gidiyorum. İstersen bana yardım edebilirsin. Belki onu konuşması için teşvik edebilirsin."

"Nasıl bir teşvik?"

"Ona ikinci bir şans verebilirsin diye düşünüyorum."

"Hayır, hayır, hayır, o herifi dışarı salmayacağım. Yine ortalığı berbat edecek. Bunu yapamam Ballard."

Compton'ın ona soyadıyla hitap etmesi doğru yolda olduğuna işaretti.

"Tamam, şansımı denedim," dedi. "Bir şey daha deneyeceğim. Görüşürüz, Robby. Ya da aslında, muhtemelen görüşmeyiz."

Telefonu kapayıp masaya bıraktı. Amy paravanın arkasından alay eder gibi lafa girdi.

"Şırfıntı."

"Hey, hak etti ama. Burada bir cinayeti aydınlatmaya çalışıyoruz."

"Anlaşıldı."

"Bekle anlaşıldı."

Ballard'ın planı Men's Central'a gitmekti ama önce listedeki isimleri gözden geçirdi. Nerede olduğunu bildiği Brendan Sloan'dan sonra cinayetin işlendiği yıllarda Rolling 60s'ın sokak lideri konumundaki Evlin Kidd ve Hilton'ın oda arkadaşı Nathan Brazil geliyordu. Motorlu Araçlar ve Sürücüleri bilgisayarından ikisinin de hayatta olduğunu öğrendi, adreslerini aldı. Kidd San Bernardio Rialto'da, Brazil, Batı Hollywood'da yaşıyordu.

Ballard, Kidd'i merak ediyordu. Şimdi altmışlı yaşlarını süren bu adam Rolling 60s Crips işlerinden uzak görünüyordu. Adalet sistemiyle hesabı yaklaşık yirmi sene önce kapanmış gibiydi. Tutuklanmalar, mahkûmiyetler ve hapis cezaları yaşamıştı ancak daha sonra, görünen o ki, ya Kidd bu işlere kimselere yakalanmadan devam ediyordu ya da kendine normal bir hayat kurmuştu. İkinci seçenek çok da rastlanmayan bir şey değildi. Sokaklarda çok fazla eski çete üyesi bulunmuyordu. Çoğu yirmili yaşlarında ölüp gidiyordu, çoğu da ömür boyu hapis cezasına çarptırılıyordu. Bu iki seçenekten birinin kendilerini beklediğini gören pek çoğu da çetelerin dünyasından kendini çekiyordu.

Kidd'in kayıtlarını karıştırırken Hilton'la olan muhtemel bir bağlantıyı keşfetti. 1980ler'in sonlarında ikisi de Corcoran Eyalet Hapishanesi'nde kalmışlardı. Kidd'in cezası yeni başlıyorken Hilton'ınki bitmek üzereydi. Hilton tahliye olduktan on üç ay sonra onun da cezası sona ermişti.

Bu çakışma birbirlerini tanıyor olabileceklerine işaretti, biri beyaz diğeri siyahtı ve hapishanelerdeki gruplaşmalar genelde ayrımcılık eğilimli olurdu.

Ballard Kaliforniya Ceza İnfaz Departmanı veritabanına girdi. Kidd'in yattığı hapishanede her yıl çekilen fotoğraflarını indirdi. Corcoran'dan gelen fotoğraflarla bir kez daha şok oldu. Kidd son cezasından bu yana saçlarını kazıyordu. Ballard onu şimdi tanımış gibiydi.

Hızlıca sırt çantasını açtı ve John Hilton'ın not defterini çıkardı. Saçları kazınmış siyah adamın çiziminin bulunduğu sayfaya gelene kadar defteri karıştırdı. Çizimle Evlin Kidd'in hapishane fotoğraflarını karşılaştırdı. Eşleşiyorlardı. John Hilton Corcoran Eyalet Hapishanesi'nden tanıdığı hatta çizimini yaptığı bir adam tarafından kontrol edilen bir uyuşturucu mıntıkasında öldürülmüştü.

Bundan sonra, listesini isimler hakkında bildiklerine göre yeniden düzenledi. Kendilerine yaklaşma açısına göre iki farklı gruba ayırdı insanları.

Dennard Dorsey
Nathan Brazil
Elvin Kidd

Maxwell Talis
Brendan Sloan

Ballard heyecanlanmıştı. İlerleme kaydettiğini biliyordu. Eğer adamlar onunla konuşmayı kabul ederlerse ilk üç görüşme, davanın orijinal dedektifi Talis'le yapacağı görüşmenin ana hatlarını belirleyecekti. Sloan'ı listenin sonuna koymuştu çünkü Dorsey'in söyleyeceklerine göre belki de soruşturmayla bir ilgisi kalmayacaktı.

Ballard sistemden çıkış yaptı, eşyalarını sırt çantasına yerleştirdi. Ayağa kalktı, Amy Dodd'a doğru eğildi. Her zaman Amy

için üzülürdü, tüm kariyerini cinsel saldırı suçlarıyla geçirmişti. Ballard bunun insanı mahvedeceğini, içini boşaltacağını biliyordu.

"Gidiyorum," dedi.

"İyi şanslar," diye karşılık verdi Amy.

"Sağ ol, sana da. İyisin, değil mi?"

"İyiyim."

"Güzel. Burada işler nasıl?"

"Artık tartışma olmuyor. Başkomiser olduğundan beri Olivas işleri seriyor gibi. Üstelik duyduğuma göre emekli olmasına bir yılı kalmış. Muhtemelen gidene kadar işlerin hafif geçmesini istiyor. Belki de onu şef yardımcısıyken emekli edecekler."

Olivas zamanında memur şimdiyse baş komiserdi. Ballard'ın eski çalıştığı Özel Cinayetler biriminde görevliydi. Birimle verdikleri tatil partisinde sarhoş olup Ballard'ı bir duvara yaslamış, dilini boğazına kadar sokmuştu. O an Ballard'ın kariyerinin yörüngesini değiştirmiş kendi kariyerindeyse bir yara bırakmıştı. Şimdi tüm Hırsızlık-Cinayet Bölümleri'nin baş komiseriydi. Ama Ballard bu durumla barışıktı. Gece vardiyasında yeni bir hayat bulmuştu. Bölümdekiler onu karanlık saatlere yolladıklarını düşünüyorlardı fakat bilmedikleri şey aslında onu kurtardıklarıydı. Yerini bulmuştu.

Yine de Olivas'ın bir yıl içinde emeklilik planları yaptığını bilmek iyi bir istihbarattı.

"Ne kadar çabuk o kadar iyi," dedi Ballard. "Kendine dikkat et Doddy."

"Sen de Balls."

11

Men's Central Hapishanesi Bauchet Caddesi üzerindeydi. Polis Araştırma Birimi'nden yirmi dakika uzaklıkta. Ancak Ballard fikrini değiştirmiş ve arabayla gitmeye karar vermişti. Dennard Dorsey'le konuştuktan sonra bir sonraki görüşmeye de arabayla geçecekti.

Valens adındaki Şerif Yardımcısı Dorsey'i getirip, masada karşısına oturtana kadar görüşme odasında yaklaşık yirmi dakika bekledi. Dorsey'de kendisiyle ilgili bir kayıtsızlık hâkimdi, etrafına yabancı gibi değildi. Men's Central'a yeni olan birinin çekingenliği ve şaşkınlığı yoktu bakışlarında. Afrikalı-Amerikalıydı, teninin rengi o kadar koyuydu ki dövmelerden oluşan kolyesi görünmüyordu, eski yara izleri gibi duruyordu. Kırlaşmış, rastalı saçları, örülmüş keçisakalıyla uyum içerisindeydi. Elleri arkadan kelepçeli olduğundan sandalyede otururken öne eğilmek zorunda kalıyordu.

Ballard'ın ulaştığı kayıtlara göre birkaç gün önce ellinci yaşına girmiş olmalıydı, bu da John Hilton cinayeti sırasında sade-

ce yirmi bir yaşında olduğunu gösteriyordu. Fakat karşısındaki adam oldukça yaşlı görünüyordu, altmışlı yaşlarında gibiydi. Yaş farkı o kadar belirgindi ki Ballard, Valens'ın yanlış kişiyi görüşmeye getirmiş olabileceğini düşündü.

"Dennard Dorsey, değil mi?" diye sordu.

"Benim," dedi adam. "Ne istiyorsun?"

"Kaç yaşındasın? Bana doğum tarihini söyle."

"On Mart altmış dokuz. Elli yaşımdayım, bu saçmalık da ne böyle?"

Tarihler tutuyordu, Ballard sonunda ikna oldu. Bastırmaya başladı.

"John Hilton'la ilgili."

"O da kim öyle?"

"Hatırlarsın. Melrose'da uyuşturucu sattığın yerde öldürülen adam."

"Ne tür bir saçmalıktan söz ettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. LAPD'de seni koruyan kişiyle bunu konuştun. Bernard Sloan, hatırladın mı?"

"Bernard Sloan da kim, o lanet olası herif bana öyle bir şey yapmadı."

"John Hilton cinayetiyle ilgili seninle konuşmak istedikleri zaman Cinayet Büro'yu senden uzak tuttu."

"Cinayet Büroymuş. Ben kimseyi öldürmedim."

Dorsey gardiyanlardan birinin dikkatini çekebilmek için arkasındaki cam kapıya baktı. Kalkıp gidecek gibiydi.

"Otur yerine Dennard," dedi Ballard. "Şu meseleyi konuşana kadar bir yere gitmiyorsun."

"Şimdi neden seninle konuşacakmışım ki?" diye sordu Dennard. "Herkesle konuştum, avukatımla konuştum, o kadar."

"Çünkü şu anda seninle muhtemel bir şahit olduğun için konuşuyorum. Bu işe avukat karıştırdın, o halde bir şüpheliyle görüşüyorum."

"Sana söyledim, ben kimseyi öldürmedim."

"O zaman, benimle konuşman için sana iki sebep sunacağım. Bir, senden sorumlu memuru tanıyorum. Wasco'dan geldikten sonra asla görüşmediğin kişi. Dosyalara birlikte bakıyoruz. Bana burada yardımcı olursan onunla konuşurum. Belki şartlı tahliye ihlalini kaldırır ve yeniden sokaklara dönebilirsin."

"Diğer sebep ne?" diye sordu Dorsey.

Ballard, beyaz, ince çizgili kahverengi bir takım elbise giyiyordu. Ceketinin iç cebinden bir dosya çıkardı, görüşmeye hazırlanırken not defterinden almıştı. Dosyayı açıp masaya koydu. Dorsey okumak için öne eğildi.

"Okuyamıyorum," dedi sonunda. "Burada gözlüklerimi vermiyorlar. Bu nedir?"

"1990 yılından kalma, John Hilton cinayet dosyasıyla ilgili bir tanıklık raporu," dedi Ballard. "Asıl dedektif, narkotik biriminde yüksek-değerli bir muhbir olduğun için seninle konuşamadığını yazmış."

"Tam bir saçmalık. Muhbir falan değilim ben."

"Belki şu an değilsin ancak o zamanlar öyleydin. Burada yazan bu Dennard ve bu kâğıt parçasının yanlış kişilerin eline geçmesini istemezsin, öyle değil mi, ne demek istediğimi anlıyor musun? Valens bana seni Rolling 60s kapsamında aldıklarını söyledi. Bu kâğıt parçasını gördükleri zaman çete liderlerinin nasıl tepki vereceklerini düşünüyorsun?"

"Dalga geçiyorsun. Böyle bir şeyi yapamazsın."

"Öyle mi düşünüyorsun? Görmek mi istiyorsun? Yirmi bir yıl önce işlenen bir cinayetle ilgili konuşmanı istiyorum. Bana

bildiklerini, hatırladıklarını anlat ve bu kâğıt parçası yok olup gitsin, sen de onunla ilgili bir daha asla endişelenme."

"Tamam, bak, o zamanlar Sloan'la bu konuda konuştuğumu hatırlıyorum. Ona o gün orada olmadığımı söyledim."

"Ve onun da dedektiflere dosyada söylediği şey bu. Ama bütün hikâye değildi Dennard. Bir şeyler biliyorsun. Bu tip bir cinayet uyuşturucu satıcılarının öncesinde ya da sonrasında bilgileri olmadan işlenemez. Bana bildiklerini anlat."

"Çok zaman oldu, tam hatırlayamıyorum. Biliyorsun, çok fazla uyuşturucu aldım."

"Eğer tam hatırlayamıyorsan bu bir şeyler hatırladığın anlamına gelir. Bana hatırladıklarını anlat."

"Bak, tek bildiğim bize o gün oradan uzaklaşmamız gerektiğinin söylendiği. Bir baskın ya da onun gibi bir şey olacağını söylediler. O zaman Sloan'a ve şimdi de sana dediğim gibi orada değildim. Hiçbir şey görmedim, bir şey bilmiyorum çünkü orada değildim. Şimdi söylediğin gibi o kâğıt parçasını yırt."

"Sloan'a söylediğin bu muydu, oradan uzaklaşmanız gerektiğinin söylendiği mi?"

"Bilmiyorum. Ona o gün orada olmadığımı söyledim, yalan da değil."

"Tamam, oradan uzaklaşmanızı kim söyledi size?"

"Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

"Bir çete lideri falan olmalı, öyle değil mi?"

"Sanırım. Çok uzun zaman oldu."

"Hangi lider Dennard. Benimle iş birliği yap. Neredeyse sonuna geldik."

"Seninle iş birliği falan yapmıyorum. Beni buradan çıkar ben de sana kim olduğunu söyleyeyim."

Dorsey'in anlaşmanın şartlarını belirlemeye çalışması Ballard'ın hoşuna gitmemişti.

"Yoo, o iş öyle değil," dedi. "Sen bana yardımcı olacaksın, daha sonra ben sana yardım edeceğim."

"Sana yardımcı oluyorum," diye karşı çıktı Dorsey.

"Hayır, olmuyorsun. Sadece laf kalabalığı yapıyorsun. Bana oradan uzaklaşma emrini kimin verdiğini söyle ben de senden sorumlu memur arkadaşımla konuşayım. Anlaşma bu Dennard. İstiyor musun istemiyor musun?

"Buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Hapishanede olmaktan nefret ediyorum."

Dorsey bir süre sessiz oturdu, sonra kafasını sallamaya başladı, kendini anlaşma için ikna etmiş gibiydi.

"Sanırım şu an ölü," dedi.

"O halde adını söylemen sorun olmayacaktır,?" dedi Ballard. "Kimdi?"

"Kidd adında kıdemli bir çete üyesi."

"Gerçek bir isim istiyorum."

"Adamın adı buydu."

"İlk adı neydi?"

"Evlin. Neredeyse Elvis gibi. Evlin Kidd. O sokak onundu ve lider oydu."

"O gün oradan uzaklaşmanızı mı söyledi, ya da ne?"

"Hayır, sadece o gün çalışmamamızı söyledi. Biz sokakta takılıyorduk, çıkageldi ve derhal buradan uzaklaşın, dedi."

"Biz dediğin kim? O gün sen ve kim oradaydınız?"

"Ben ve V-Dog, ama o da ölü. Sana yardım edemez."

"V-Dog'un gerçek ismi ne?"

"Vincent. Ama soyadını bilmiyorum."

"Vincent Pilkey?"

"Sana söyledim, bilmiyorum. Sadece o günlerde birlikte çalışıyorduk, o kadar. İsim falan bilmem ben."

Ballard başını salladı. Zihni yirmi bir yıl öncesine, o sokağa gidiyordu. Dorsey ve Pilkey sokakta uyuşturucu satarken Evlin Kidd arabayla geliyor, yok olmalarını söylüyordu.

Bu da Ballard'a, Evlin Kidd'in John Hilton'ın başına neler geleceğini bildiğini düşündürüyordu.

"Tamam, Dennard," dedi Ballard. "Senden sorumlu memur arkadaşı arayacağım."

"Onunla iyi konuş."

"Plan bu."

BOSCH

12

Bosch, Jeep Cherokee marka aracını Los Angeles İtfaiye Birimi'ne bağlı 3 numaralı istasyona bastonsuz yürüyebileceği kadar yakına, Fremont'un kuzeyine park etti. Bina modern bir tasarıma sahipti ve dev gibi yükselen Su ve Elektrik İşleri binasının gölgesinde kalıyordu. Aynı zamanda Yargıç Montgomery cinayetinin gerçekleştiği gün Jeffrey Herstadt'ın nöbet geçirdiği ve kendisine müdahale edildiği Starbucks'tan uzaklığı altı blok bile yoktu.

Yaklaştıkça iki geniş garaj kapısının da açık olduğunu ve istasyondaki tüm araçların yerinde bulunduğunu görebiliyordu. Bu da kimsenin görevde olmadığı anlamına geliyordu. Garaj iki sıra araç alabilecek derinlikteydi. Üstünde merdiveni bulunan araç tek bir sırayı işgal ediyordu. Diğer üç araç ve acil müdahale aracı iki sıra halinde dizilmişlerdi. Elinde klipsli bir kâğıt altlığı bulunan mavi üniformalı bir adam merdivenli aracı incelemekteydi. Bosch adamın işini yarıda kesti.

"Albert Morales isimli bir sağlık görevlisini arıyorum. Bugün burada mı?"

Bosch adamın üniformasının yakasında yazan isme dikkat etti, SEVILLE.

"Burada. Kim arıyor diyeyim?"

"Beni tanımıyor. İlgilendiği biri adına teşekkür etmek için uğradım. Bir de..."

İç cebinden üzerinde Morales'in adının yazılı olduğu pembe, minik bir zarf çıkardı. Bosch bunu federal binanın yakınındaki bir yeraltı pasajından satın almıştı.

"Zarfı ona mı vermemi istiyorsun?" diye sordu Seville.

"Hayır, ona anlatmam gereken ufak bir hikâye var," dedi Bosch.

"Tamam, bakalım bulabilecek miyim?"

"Teşekkürler. Bekliyorum."

Sevile merdivenli aracın önünde gözden kaybolup binanın içine girdi. Bosch dönüp istasyondan dışarıya baktı. 110 numaralı otobanda bir sıkışıklık vardı, trafiğin sesini duyabiliyordu. Araçların oldukça yavaş ilerleyebildiğini düşündü. Tam kalabalık saatti.

Ayağını kaldırıp birkaç kez dizini büktü. Sertleşmişti.

"Beni görmek istemişsiniz?"

Bosch döndü. Mavi renkli LAPD üniformasıyla bir adam gördü, yakasında Morales yazılıydı.

"Evet, bayım," dedi Bosch. "Siz Albert Morales olmalısınız, Üç Numaralı Kurtarma Birimi'nden?"

"Evet, doğru," dedi Morales. "Niçin sordunuz?"

"O zaman bu sizin."

Bosch ceketinin iç cebine uzandı, katlanmış bir kâğıt çıkardı. Morales'e uzattı. Sağlık görevlisi kâğıdı okumaya başladı. Kafası karışmış gibiydi.

"Bu da ne böyle?" diye sordu. "Sevile bir teşekkür notu ya da öyle bir şey olduğunu söylemişti."

"Bu üzerinde yargıcın imzası bulunan bir mahkeme celbi," dedi Bosch. "Yarın sabah saat tam dokuzda mahkemede olmanız bekleniyor. Jeffrey Herstadt şimdiden teşekkürlerini sunar."

Pembe zarfı Morales'e uzattı fakat adam zarfı almadı.

"Bekle bir dakika, bunun Belediye Binası'nın karşısındaki karakoldan teslim edilmesi gerekir," dedi Morales. "Daha sonra bana gelirler. Şimdi al şunu."

Morales mahkeme celbini Bosch'a uzattı.

"Bunun için zaman yok," dedi Bosch. "Yargıç Falcone bugün imzaladı ve yarın ilk iş sizin orada olmanızı bekliyor. Gelmezseniz arama emri çıkaracak."

"Saçmalık," dedi Morales. "Yarın izin günüm ve Arrowhead'e gideceğim. Üç günüm var."

"İşinizin uzun süreceğini sanmıyorum. Arrowhead'e yine gidersiniz."

"Ne davası bu? Herstat mı dediniz?"

"Jeffrey Herstadt. H-E-R-S-T-A-D-T. Yedi ay önce, Grandpark'ın orada Starbucks'ta nöbet geçirdiğinde ona müdahale ettiniz."

"Şu yargıcı öldüren herif mi?"

"İddialar o yönde."

Bosch mahkeme celbini işaret etti, Morales'in elinde duruyordu.

"Olaya dair yaptığınız telefon görüşmesine ait herhangi belgeyi ve acil durum müdahale çantanızı da yanınızda getirmeniz isteniyor."

"Çanta mı? Bu da ne böyle?"

"Sanırım yarın anlayacaksınız. Yani, benim de tek bildiğim bu. Çağrıldınız ve yarın sabah saat dokuzda ne olduğunu göreceğiz."

Bosch arkasını döndü. Aksamamaya çalışarak aracına doğru ilerlemeye başladı. Morales arkasından bir kez daha salladı. "Bu tam bir saçmalık." Bosch arkasını dönmeden cevapladı.

"Yarın görüşürüz."

Bosch aracının yanına geldi. Mickey Haller'ı aradı.

"Celbi aldın mı?" diye sordu Haller.

"Evet," dedi Bosch. "Teşekkür ederim."

"Morales'e teslim ettiğini de söyle."

"Az evvel hallettim. Çok memnun olmuş gibi görünmüyor fakat geleceğini düşünüyorum."

"Gelse iyi olur yoksa başım Falcone'la fena halde belaya girecek. Celpte çantasını da getirmesi gerektiğinin yazılı olduğunu hatırlattın mı?"

"Hatırlattım, celpte de yazılı zaten. Onu hâkimin huzuruna çıkarabilecek misin?"

"Savcı biraz mızmızlık edecek ancak yargıcın reddedeceğini sanmıyorum."

Bosch aracın kilidini açıp içeri girdi. Bu saatte otobana çıkmayacaktı. Birinci yola dönecek, Beverly sapağından Hollywood'a kadar sürecekti.

"DNA'cı kadın geliyor mu?" diye sordu.

"Yeni konuştuk," dedi Haller. "Stace'le birlikte arabadalar, otele gidiyorlar. Yarın için iyi olacak."

"Durumu anlattın mı? Planı biliyor, değil mi?"

"Olduğu gibi anlattım. İyiyiz. Eğlenceli. Bugün özel bir ilgi alanına sahip olması konusunda az buçuk saçmaladım, sonra anlaşıldı ki bu zaten kadının özel ilgi alanıymış. Beş yıldır bu tip davalarla ilgileniyormuş. Bugün suç tanrıları yüzüme gülüyor gibi."

"Harika. Ancak şu an için elinde sevinmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Morales düşündüğümüz gibi cevaplar vermeli. Eğer öyle olmazsa yanarız."

"İyi bir his var içimde. Güzel olacak gibi."

"Unutma, önce Morales girmeli, DNA'cı kadın sonra."

"Anladım."

Bosch aracı çalıştırdı, yola çıktı. Birinci Cadde'ye doğru sağa döndü, otobanın altından geçti. Konuyu değiştirdi.

"Dosyayı hazırlarken Cisco'nun üçüncü tarafın suçluluğu üzerinde çalıştığını söylemiştin," dedi Bosch.

Cisco Wojciechowski Haller'ın dedektifiydi. Herstadt dosyasının hazırlanmasında yardımcı olmuştu ama acil bir apendektomi ameliyatı çıktığı için durmak zorunda kalmıştı. Sonraki haftaya kadar dosyaya geri dönememişti. Üçüncü tarafın suçluluğu standart bir savunma stratejisiydi. Suçu başkası işledi...

"Baktık," dedi Haller. "Ancak mahkemeye çıkabilmek için delile ihtiyacın var ve bizim hiçbir delilimiz yok. Bunu biliyorsun."

"Bir konuya mı odaklanıyorsun?" diye sordu Bosch.

"Kahretsin, hayır. Montogomery'nin çok sayıda düşmanı var. Nereden başlayacağımızı bilemedik. İsim listesi oluşturduk, çoğu dava dosyasından. Ve oradan devam etmek istedik ancak mahkemeye neresinden dahil olacağımızı bulamadık. Yoktu."

"Bana verdiklerin arasında bir isim listesine rastlamadım. Dava dosyasının bir kopyasını aldın mı?"

"Cisco almış. Ancak bu şey yarın düşündüğümüz gibi gidecek olursa üçüncü tarafın suçluluğunu kanıtlamak zorunda olmayacağız. Buna ihtiyacımız kalmayacak. Mantıklı bir şüphe uyandırmış olacağız."

"Senin ihtiyacın kalmayabilir ama benim var. Cisco'dan alabilir misin, bir bak bakalım. Soruşturmanın diğer yönleriyle de ilgilenmek istiyorum. LAPD mutlaka başka insanları da araştırmıştır. Kim olduklarını bilmek istiyorum."

"Tamamdır Brohaim. Alırım. Bugün için de teşekkürler."

Bosch telefonu kapadı. Bir zanlının serbest kalmasına yarayabilecek bir oyunun parçası olmaktan ötürü teşekkür edilmekten hoşlanmamıştı. Bu dosyada savunma tarafındaki adam masum olsa bile savunma için dedektiflik yapmaktan da rahatsızlık duyuyordu.

13

Bosch aracını Margaret Thompson'ın evinin önüne park etti. Eve kadar bastonsuz yürümeyi düşündü ama sonra evin önündeki altı basamaklık merdiveni gördü. Tüm gün bastonlu ya da bastonsuz hareket ettiği için dizi ağrıyordu. Zorlamamaya karar verdi, bastonunu alıp eve doğru ilerledi. Hava kararmaya başlamıştı fakat evde hiç ışık yoktu. Kapıyı çaldı, önceden arayıp verseydi iyi olurdu diye düşündü, vakit kaybı olmazdı. Kapının önündeki ışık yandı, Margaret kapıyı açtı.

"Harry?"

"Merhaba Margaret. Nasılsın?"

"İyiyim. Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Şey, nasıl gittiğini görmek için geldim, bir de dosyayla ilgili sorular sormak istiyorum, bana verdiğin cinayet dosyası. John Jack'in çalışma odasına girip, soruşturmayla ilgili herhangi bir not olup olmadığına bakabilir miyim?"

"Şey, elbette ki bakabilirsin ama bir şey olduğunu sanmıyorum."

Margaret önden gidiyor, ilerledikçe evdeki ışıkları açıyordu. Bosch, kapıyı çaldığı sırada Margaret'in karanlıkta oturup oturmadığını düşünüyordu.

Odaya girdiklerinde Margaret masayı işaret etti, Bosch durdu, odayı inceledi.

"Dosya tam bu masanın üzerindeydi," dedi. "Onu burada mı buldun yoksa başka bir yerde miydi?"

"Sağ alttaki çekmecedeydi," dedi Margaret. "Mezarlıkla ilgili belgelere bakarken buldum."

"Mezarlıkla ilgili belgeler mi?"

"Yıllar önce Hollywood Forever'daki yerini satın almıştı. İsmini seviyordu."

Bosch masanın etrafında dolanıp oturdu. Sağ alt çekmeceyi açtı. Boştu.

"Çekmecedekileri temizledin mi?"

"Hayır, dosyayı bulduğum günden bu yana o çekmeceyi açmadım."

"Yani, çekmecede dosyadan başka bir şey yoktu? Sadece cinayet dosyası?"

"Hepsi bu."

"John Jack burada çok vakit geçirir miydi?"

"Haftada bir ya da iki gün. Vergiler ve faturalar için. Ya da onun gibi şeyler işte."

"Bir bilgisayarı var mıydı?"

"Hayır, hiç olmadı. Çalışırken bilgisayar kullanmaktan nefret ederdi."

Bosch başını salladı. Konuşmaya devam ederken diğer çekmeceyi açtı.

"Çekmecede bulmadan önce dosyayı hiç görmüş müydün?"

"Hayır, Harry. Görmedim. Neler oluyor?"

Çekmecede iki tane hesap defteriyle birlikte DWP ve Dish Network'ten gelen zarflar vardı. Evin giderleriyle ilgiliydiler.

"Dosyayı bir dedektife verdim ve incelemeye başladı. John Jack tarafından eklenen hiçbir şey olmadığını söylüyor. Bu yüzden ayrı bir yerde not tutmuş olabileceğini düşündük."

Üst çekmeceyi açtı, kalemler, ataçlar, not almak için kâğıtlar. Bir makas, bant, küçük bir fener ve kemik saplı, içine bir yazı işlenmiş bir büyüteç.

Benim Sherlock'uma

Sevgiyle, Margaret

"Öyle görünüyor ki emekli olurken dosyayı almış ve bir daha hiç ilgilenmemiş."

Masanın karşısındaki duvarda bir kapak vardı.

"Dolaba bakmamda bir sakınca var mı?"

"Hayır, bakabilirsin."

Bosch ayağa kalktı, yürümeye başladı. Dolapta uzun zamandır kullanılmayan giysiler duruyordu. Neredeyse hiç kullanılmamış bir golf takımı gördü, emeklilik partisinde John Jack'e verilen hediyelerden biri olduğunu hatırladı. Dolabın üstündeki rafta bir kutu, hemen yanında eski plaklar ve muhtemelen İngiltere'den gelen bir polisin John Jack'e hediye ettiği bir miğfer duruyordu.

"Kutuda ne var?"

"Bilmiyorum. Burası onun odasıydı Harry."

"Bakabilir miyim?"

"Elbette."

Bosch kutuyu aldı. Ağırdı, kapağı bantlanmıştı. Masaya götürdü, çekmecedeki makasla bantları açtı.

Kutu emniyet belgeleriyle doluydu. Fakat dosyalanmamışlardı. İlk bakışta çeşitli dosyalardan gelişigüzel toplanmış gibi gözüküyorlardı. Bosch belgeleri masanın üstüne çıkarmaya başladı.

"Biraz zaman alabilir," dedi. "Ne olduklarını ve aynı zamanda bizim dosyayla bağlantılı olup olmadıklarını anlamam için incelemem lazım."

"Seni yalnız bırakayım," dedi Margaret. "Kahve yapmamı ister misin?"

"Hayır. Ama bir bardak su çok iyi olur. Dizim fena, ilaç içmem lazım."

"Çok mu zorladın?"

"Belki de. Uzun bir gündü."

"Sana su getireyim."

Bosch belgeleri masaya çıkarmayı bitirdi. İncelemeye başladıktan kısa süre sonra John Hilton dosyasıyla bir ilgilerinin olmadığı anladı. Bosch'un önündeki kâğıtların arasında dava tutanakları, tutuklama raporları ve şartlı tahliye bildirileri vardı. John Jack Thompson, bir dedektif olarak hapishaneye yolladığı kişileri takip ediyordu, şartlı tahliye kuruluna itiraz dilekçeleri yazıyor, mahkûmlar tahliye edildiklerinde onların izini sürüyordu.

Margaret bir bardak suyla odaya geldi. Bosch teşekkür etti, cebinden ilacını çıkardı.

"Umarım şu her reçetedeki morfinlerden değildir," dedi Margaret.

"Hayır, öyle güçlü bir şey değil," diye yanıtladı Bosch. "Sadece şişliği önlemek için."

"Bir şey bulabiliyor musun?"

"Burada mı? Hayır. Sadece hapishaneye yolladığı insanlarla ilgili kayıtlar. Aralarından bir ya da birkaçının gelip kendisini bulacağıyla ilgili bir korkusu var mıydı?"

"Hayır, böyle bir şeyi asla söylemedi. Hatta ben ona birkaç kez sordum bunu ama endişelenecek bir şeyimizin olmadığını söyledi. En kötüleri asla dışarı çıkamazlarmış."

Bosch başını salladı.

"Galiba doğru," dedi.

"Neyse seni işinden alıkoymayayım," dedi Margaret.

Margaret odadan çıkarken Bosch önündeki belgelere bakıyordu. Kutudaki tüm kâğıt parçalarını tek tek inceleyerek iki saat harcamamaya karar verdi. Bunların hiçbirinin Hilton'la ilgisi olmadığına ikna olmuştu. Emin olmak için son bir kez üstlerinden geçerken bildiği bir cinayet dosyasının raporlarına denk geldi.

Kurban on dokuz yaşında, Los Angeles City College öğrencisi Sarah Freelander'dı. 1982 sonbaharında tecavüz edildikten sonra bıçaklanarak öldürülmüştü. 101. otobanın doğusunda kalan okulu ile yolun batısında bulunan Sierra Vista'daki evi arasındaki bölgede kaybolmuştu. Evi okula 13 blok uzaklıktaydı, bisikletle gidip geliyordu. Ev arkadaşı kayıp başvurusunda bulunmuştu ama kız çok gençti ve olay kötü görünmüyordu. Başvuru ciddiye alınmamıştı.

Thompson ve Bosch Lemon Grove Recreation Center'daki oyun sahasının tel örgülerinin dışındaki ağaçların arasında bir bisiklet ve kızın bedeni bulunduğunda olay yerine gitmişlerdi.

Küçük park yolun batısındaki Hobart Bulvarı boyunca uzanıyordu, güneydeki Melrose Caddesi ile kuzeydeki Santa Monica Bulvarı'na eşit uzaklıktaydı. Her iki yolda da alt geçit bulunmaktaydı, Sarah eve dönerken her ikisini de kullanıyor olabilirdi. Dosya için çok sıkı çalışmışlardı. Bosch karakol ortamından uzakta fikir alışverişi yapmak ve olasılıkları değerlendirmek için Jack'in ev-ofisine geldiği zamanları hatırlıyordu. John Jack'in içinde bir top ateş var gibiydi. Ölen kızla ilgili bir şeyler onu harekete geçirmişti ve kızın ailesine katili bulacağına dair söz

vermişti. Bosch ustasını ilk kez işine sertliği karıştırırken görüyordu, gerçeği bulmak için yanıp tutuşuyordu.

Fakat dosyayı kapayamadılar. Melrose'daki altgeçide girerken Sarah'yı gördüğünü iddia eden bir şahit bulmuşlardı ama çıkıştan sonrasıyla ilgili ellerinde hiçbir veri yoktu. LACC'den bir arkadaşını bulup sıkıştırmışlardı, bir ay önce ikinci kez Sarah'ya çıkma teklif etmiş ve reddedilmişti. Fakat çocuğun söylediklerinden somut bir noktaya ulaşamamışlardı, sonunda dosya hiçbir yere gitmedi.

Ama John Jack her zaman dosyayla ilgiliydi. Ortaklıkları bitip, Bosch'la emeklilik partisi ya da spor salonunda karşılaşmaya başladıkları dönemlerde bile John Jack, Sarah Freelander'la ve katilini bulamamakla ilgili hayal kırıklığını hep yanında taşıdı. Hâlâ o öğrencinin yaptığını düşünüyordu.

Bosch belgeleri kutuya koydu, tekrar bantladı. Kutuyu dolaptaki yerine bıraktı ve odadan çıktı. Margaret oturma odasında şömine ateşinin karşısında oturuyordu.

"Margaret teşekkür ederim."

"Bir şey bulamadın mı?"

"Hayır, evde bu cinayet dosyasıyla ilgili bir şeylerin olabileceği başka yer yok, değil mi? Garajda falan?"

"Sanmıyorum. Garajda aletlerini ve olta takımlarını saklardı. İstersen bakabilirsin."

Bosch başını salladı. Burada işine yarayacak bir şey bulabileceğini düşünmüyordu. Ballard haklı olabilirdi. John Jack dosyayı üzerinde çalışmak için almamıştı. Başka bir şey vardı.

"Gerek yok," dedi. "Şimdilik gidiyorum, bir şey çıkacak olursa geri gelirim. Sen iyisin, değil mi?"

"İyiyim," dedi Margaret. "Geceleri biraz özlüyorum, gözlerim doluyor."

Tamamen yalnız kalmıştı. John Jack ve Margaret'in çocukları yoktu. Bir keresinde John Jack Bosch'a bir polis memuruyken gördüğü dünyaya bir çocuk getirmek istemediğini anlatmıştı.

"Elbette," dedi Bosch. "Anlıyorum. Senin için de bir sakıncası yoksa arada sırada uğramak isterim, bir şeye ihtiyacın olup olmadığına bakmak için."

"Çok iyi olur Harry. Bir bakıma sen de bizim oğlumuz sayılırsın. John Jack çocuğumuz olmasını istemedi. Şimdi ben yalnız kaldım."

Bosch ne diyeceğini bilemiyordu.

"Şey, eğer bir şeye ihtiyaç duyarsan ara beni," diye geveledi. "Gece gündüz, fark etmez. Ben dışarı çıkınca kapıyı kilitle."

"Teşekkür ederim Harry."

Tekrar aracına döndüğünde Bosch koltuğa oturdu. Thompson'ın evinden bir şey çıkmadığını haber vermek için Ballard'ı aramadan önce birkaç kez derin nefes alıp verdi.

"Yok mu bir şey?"

"En ufak bir not bile yok. Bence senin dediğin doğru. Dosyayı üzerinde çalışmak içi almadı. Başkalarının bu dosya üzerinde çalışmasını istemiyordu."

"Ama neden?"

"Soru da bu zaten."

"Yarın ne yapıyorsun? Benimle Rialto'ya gelmek ister misin?"

"Gelemem. Sabah mahkemede olmam lazım. Belki daha sonra gelirim. Rialto'da ne var ki? Uzun bir yol."

"Evlin Kidd, Rolling 60s sokak lideri, Hilton'ın öldürüldüğü gün satıcılara sokağı boşaltmalarını söyleyen adam."

"Ona nasıl ulaştın?"

"1990'da Hunter ve Talis'in ifade alma şansı bulamadıkları muhbirden aldım."

"İşim bitene kadar bekle, sonra birlikte gidelim."

Biraz tereddüt etti.

"Yalnız başına gitmemelisin," dedi Bosch.

"Adam neredeyse altmış yaşında ve artık bu işlerden uzak," dedi Ballard. "Rialto güney L.A.'den iki saat uzaklıkta ama bambaşka bir dünya. Çete üyeleri sokaktaki işlerine son verdikten sonra oraya giderler."

"Önemi yok. İşim bitince seni ararım, birlikte gideriz. Belki o zamana kadar biraz uyumalısın."

"Olmaz. Yarın ilk iş balistiğe gitmem lazım."

"O zaman git eve, ev de her nerede ve neyse, biraz uyu."

"Tamam, baba."

"Seni uyarmıştım."

"Gel seninle anlaşalım. Ben sana baba demeyi bırakayım sen de bana uyu demeyi."

"Tamam, anlaştık."

"İyi geceler Harry."

"Sana da. Yarın balistik sonuçlarını bana da bildir."

"Tamamdır."

Ballard telefonu kapadı. Bosch aracını çalıştırdı, eve doğru yola koyuldu.

BALLARD

14

Ballard gece nöbetinin başına geçti ama mesaisinin başlangıcında onun yeteneklerine ihtiyaç yoktu. Ne bir takip, ne bir ifade alma, ne bir mahkeme çağrısı, hatta sağlık kontrolü bile yoktu. Masanın arkasındaki sandalyeye oturdu, radyo Bosch'un ayarladığı jazz istasyonundaydı. Biraz bilgisayar işine koyuldu, Evlin Kidd ve Nathan Brazil'i daha derinlemesine araştıracaktı.

Kidd'in 600.000 dolar değerinde bir evinin olduğunu ve ev yenileme faaliyetlerini sürdürdüğü Kidd Construction adında bir işi olduğunu öğrendi. Yetkili lisansı Cynthia Kidd adına alınmıştı. Ballard bu ismin adamın eşine ait olduğunu düşündü, suç kaydı bulunan geçmişinden kurtulmak için bulunmuş bir yol.

Ballard'a göre, en azından görünürde, Kidd bir noktada çete yaşantısını bir kenara bırakmış normal bir yaşantıyı benimsemişti. Kidd Construction 2002 yılında, John Hilton cinayetinden yirmi yıl sonra lisanslanmıştı.

Ballard, Google Maps uygulamasını kullanarak Kidd'in evinin bir fotoğrafına ulaştı, kısa süre fotoğrafı inceledi. Tipik ban-

liyö hayatı gibi görünen beyaz süslemeli gri duvarlar, iki araçlık bir garaj. Tek eksik öndeki bahçe çitiydi. Garaj yolunda kasasında iş aletleri olan bir kamyonet görünüyordu. Kamyonetin kasasında muhtemelen şirketin adı yazılıydı ama Google orayı bulanık gösteriyordu. Kasasında KIDD CONSTRUCTION yazdığından şüphesi yoktu. Yetkili lisansından hareketle adresi aldı ve tek katlı bir depo olduğunu anladı. Belki de Kidd işini ev dışında yürütüyordu ve yeterince para kazanamıyordu. Ama evin kredisini ödemek zorundaydı, kamyonet de en fazla bir iki yıllık gibi görünüyordu. Otuz yaşından önce iki kez hapis yatıp çıkan biri için fena sayılmazdı. Şimdi altmış iki yaşındaydı, tüm olan bitenden sağ salim çıkıp kendine yeni bir hayat kurabilen az sayıda kişiden biriydi.

Nathan Brazil ayrı bir hikâyeydi. Kayıtlara baktığında yirmi yıllık geçmişinde iki iflas ve çok sayıda tahliye kararı gördü. Ayrıca bir uygulama aracılığıyla yiyecek sektöründe faaliyet gösterdiği bilgisine ulaştı, belki bir garson, barmen veya bir şef olmuştu. Uygulamadaki bilgiye göre –2012'den kalmaydı– Batı Hollywood'daki Marix adında bir Tex-Mex restoranının genel müdürüydü. Ballard, yıllar önce o bölgede çalışırken çok kez orada yemek yemişti. Margarita ve fajitasıyla ünlü bir yerdi. Her ne kadar ehliyetindeki fotoğraftan tanıyamasa da bir gün kendisine servis yapan garsonun Brazil olup olmadığını merak etti.

Ballard'ın Google Maps'te Sweetzer Caddesi üzerinde bulduğu ve Brazil'in şu anki adresi olduğunu tahmin ettiği bina 50ler'den kalma bir mimariye sahipti. Açık bir park alanı ve tek katlı evler, eski ve modası geçmiş bir görünüm, önünde sararmış bantlarla yapıştırılmış park yeri apartmana aittir yazısı.

Bulduğu fotoğrafları bastırırken Ballard'ın telefonu çalmaya başladı. Ekranda BİLİNMEYEN NUMARA yazılıydı. Telefonu açtı.

"Ben Max Talis. Mesaj bırakmışsınız."

Ballard saati kontrol etti, şaşırtıcıydı. Talis'e mesajı bırakalı dört saat olmuştu. Los Angeles ile Idaho arasında saat farkı olduğunu sanmıyordu fakat emekli bir adamın gecenin bu saatinde araması tuhaftı.

"Evet, dedektif, aradığınız için teşekkür ederim."

"Dur tahmin edeyim, Biggie'yle ilgili, değil mi?"

"Biggie? Hayır, onunla ilgili değil. Ben,"

"Sürekli onunla ilgili ararlar. Dosya bende sadece yirmi dakika kaldı, daha sonra kocaoğlanlar gelip benden aldılar. Ama dosyada adım geçtiği için sürekli aranırım."

Ballard adı geçen kişinin 90lar'da resmi olarak çözülememiş bir cinayete kurban giden Biggie Smalls isimli rap şarkıcısı olduğunu tahmin ediyordu, sayısız haber, belgesel ve gerçek hayattan uyarlama filmin konusu olmuştu. Halkın ilgisini fazlasıyla çeken bir olaydı, John Hilton cinayeti gibi olaylardan çok da farklı değildi: arabasının ön koltuğunda vurularak öldürülen bir adam.

Ballard bıraktığı mesajda Talis'e dosyadan söz etmemişti, belki aramaz diye düşünmüştü.

"Aslında, sizinle John Hilton dosyasıyla ilgili konuşmak için aramıştım."

Talis cevap verene kadar kısa süre sessizlik oldu.

"John Hilton," dedi. "Biraz yardımcı olmanız lazım hatırlamam için."

Ballard cinayet tarihini söyledi.

"Beyaz, erkek, yirmi dört yaşında, Melrose'daki uyuşturucu satılan sokakta bir Toyota Corolla'nın içinde vuruldu," diye ekledi. "Kulağının arkasından bir el ateş edilmiş. Siz ve Hunter ilgilendiniz. Dosya şu an bana kalmış durumda."

"Haa, tamam, Hilton oteli gibi. Hatırladım şimdi, kimliğini gördüğüm zaman umarım herifin o aileyle bir ilgisi yoktur diye düşünmüştüm, biliyor musun? Daha sonra medya üzerimize atladı."

"Dosyayı hatırlıyor musunuz?"

"Her şeyi hatırlayamıyorum fakat aklımda kaldığı kadarıyla bir sonuca ulaşamamıştık. Sadece kötü biten bir sokak soygunu, bilirsin. Uyuşturucu ve çete bağlantıları, içinden çıkılması zordur."

"Bana farklı gözüken yönleri de var. Şimdi konuşmak ister misiniz? Biliyorum saat geç oldu."

"Evet, işteyim. Hayli zamanım var."

"Gerçekten mi? Nerede çalışıyorsunuz?"

"Mesajda gece mesaisinde olduğunu söylemişsin. Biz ona gece şovu deriz. Her neyse. Bende de durum aynı. Gece görevi. Gece şovu."

"Öyle mi? Nasıl bir yer orası?"

"Bir kamyon parkı. Sıkılıyorum, biliyor musun? Haftada üç gece geliyorum, huzuru sağlıyorum, tamamen duygusal, anlarsın ya."

Güvenlik görevlisiydi. Ballard'a göre LAPD'deki cinayet masası dedektifi görevinden çok sert bir düşüş olmuştu.

"Şey, umarın keyfiniz yerindedir," dedi. "Hilton dosyasıyla ilgili birkaç şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin," dedi Talis. "Ama hatırlayacağımdan emin değilim."

"Bakalım. İlk sorum cinayet dosyasıyla ilgili. Kurbanın ailesiyle ilgili bölümde iki satırın üstü karalanmış. Bunun neden olduğunu ve neyin karalandığını merak ediyorum."

"Yani, sayfanın üstünü biri karalamış mı demek istiyorsun?"

"Evet. Bunu yapan siz ya da Hunter değil miydi?"

"Hayır, neden böyle bir şey yapalım ki? Federallerin Rus şeyiyle yaptıkları karalama gibi bir şey değil mi sözünü ettiğin?"

"Evet, karalanmış. Sadece iki satır ama dikkat çekiyor. Daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım. Sayfayı okuyabilirim ya da isterseniz faks çekeyim. Belki hatırlamanıza yardımcı olur."

"Hayır, yardımcı olmaz. Eğer hatırlayamıyorsam hatırlayamıyorumdur."

Ballard, Talis'in ses tonunun değiştiğini hissetti. Belki de dosyayla ilgili anlatmak istemediği bir şeyi hatırlamıştı.

"Bekleyin, sayfayı bulup okuyacağım," dedi.

"Hayır, tatlım. Sana söyledim," dedi Talis. "Dosyayı hatırlamıyorum, burada meşgulüm biraz."

"Tamam, şunu sormama izin verin. John Jack Thompson'ı hatırlıyor musunuz?"

"Elbette. John Jack'i herkes bilir. Ne olmuş,"

"Onunla dosya hakkında konuştunuz mu hiç?"

"Neden konuşalım ki?"

"Bilmiyorum. Ben de bunu soruyorum zaten. Dosya ondaydı. Emekli olduğunda dosyayı almış ya da çalmış bilmiyorum. Ve bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum.

"O halde ona sormalısın."

"Soramam. Geçen hafta öldü, eşi dosyayı bize verdi. Şimdi dosya bende ve neden onu aldığını anlamaya çalışıyorum."

"John Jack için üzgünüm ama size yardımcı olamam. Dosyayı niçin aldığına dair en ufak bir fikrim yok. Belki iş arkadaşımla bu konuyu konuşmuştur fakat benimle hiç konuşmadı."

Ballard'ın içgüdülerine göre Talis bir şeyler saklıyordu. Biliyor ama paylaşmak istemiyordu. Son kez şansını denemek istedi.

"Dedektif Talis, bana yardım edemeyeceğinizden emin misiniz?" diye sordu. "Bana dosyayı hatırlıyorsunuz gibi geliyor.

Birilerini mi koruyorsunuz veya bir şeyler mi saklıyorsunuz? Eğer öyleyse,"

"Orada dur bakalım yavrum," dedi Talis, sesi sinirliydi. "Birilerini koruduğumu veya bir şeyler sakladığımı söylüyorsun? Ben de o halde sana siktir git diyorum. Kimse benimle böyle konuşamaz. Ben bu mesleğe,"

"Dedektif sizi suçlamak istemedim."

"Yirmi beş yılımı verdim, sen tribünlerin altında milletinkini ağzına alırken ben suçluları kodese yolluyordum. Beni suçlarsan yaptığım her şeyi suçlamış olursun. Hoşçakalın, Dedektif Ballard."

Talis telefonu kapadı.

Ballard olduğu yere oturdu, yüzü kızgınlık ve utançtan kızarmıştı.

"Ben de seni," dedi boş odaya.

Tavandaki hoparlörden isminin okunduğunu duyduğu an kendine geldi. Teğmen Washington onu çağırıyordu.

Gitmek için ayağa kalktı.

15

Kimi acil durum aramaları daha olay yeri görülmeden ya da herhangi bir soru sorulmadan önce oldukça derinden sarsar. Bu da onlardan biriydi. Teğmen Washington Ballard'ı Beachwood Canyon'daki bir eve göndermişti, intihar vakasıydı. Devriye ekibi bir dedektifin olay yerine gelip onaylaması ve imzalaması gerektiğini söylüyordu. Teğmen, Ballard'a ölenin bir çocuk olduğunu söylemişti.

Ev, Van Ness'teki Franklin'den bir blok ötedeydi. Eski bir evdi, ahşap duvarlar içten dışa doğru tahtakuruları tarafından kemirilmiş gibiydi. Evin önünde iki devriye arabası ve kenarı mavi çizgili beyaz renk adli tıp aracı duruyordu. Ballard arkalarına park etti ve araçtan indi.

İki polis evin önünde bekliyordu. Ballard onları daha önce de görmüştü ve isimlerinin Willard ve Hoskins olduğunu biliyordu. Evin içinde gördüklerinden gözleri uzaklara dalmış gitmişti.

"Nedir?" diye sordu Ballard.

"On bir yaşında bir kız çocuğu, yatak odasında kendini asmış," dedi Willard. "Kötü bir sahne."

"Annesi saat on bir civarı işten eve geldiğinde onu bulmuş," diye ekledi Hoskins.

"Evde başka kimse var mı?" diye sordu Ballard. "Baba nerede?"

"Burada değil," dedi Hoskins. "Onun hikâyesini bilmiyoruz."

Ballard yanlarından ayrıldı, ön kapıyı açtı. Anında ağlayan bir kadının sesi duyuldu. İçeri girer girmez hemen sağında Robards adında bir kadın polis memuru ve yanında elleriyle yüzünü örterek ağlayan kadını gördü. Ballard, Robards'a üst katı işaret etti. Robards başını salladı, ceset üst kattaydı.

Ballard üst kata çıktı ve merdivenin bitiminde, sağdaki odadan telaşlı sesler duyuldu. Duvarları pembeye boyalı bir yatak odasına girdi, kız kravatlarla yaptığı bağı tavandaki çapraz kirişten geçirip kendini asmıştı. Yerde, yatağın hemen yanında çalışma masası takımının devrilmiş bir sandalyesi vardı. Bedenin altındaki halıda idrar gözüküyordu, odada dışkı kokusu da duyuluyordu.

Odada Dautre isminde bir memur daha vardı, Potter adındaki Aadli tıp uzmanı ve Ballard'ın tanımadığı iki müfettiş gelene kadar hiçbir şeye ellemediğinden emin olmak için ellerini ceplerinden çıkarmadan odayı inceliyordu. Küçük bir kesik açıp vücuda bir ateş ölçer yerleştirmişlerdi, böylelikle karaciğerin sıcaklığına bakarak muhtemel ölüm saatini belirleyebileceklerdi.

"Ballard," dedi Dautre. "Burası mahvolmuş. O daha küçük bir kız çocuğu."

Ballard daha önce de Dautre'yle birlikte olay mahallinde bulunmuştu –ellerini ceplerinde tutmayı o öğretmişti– ve bu adam bugüne kadar gördükleri karşısında hiç bu kadar şaşırmamıştı. Ama şimdi berbat haldeydi. Melez olduğu için ten rengi hafif koyuydu fakat yüzü neredeyse bembeyazdı, gözleriyse iyice açılmıştı. Ballard başını salladı ve bir çember çizerek odayı dolaşmaya başladı. Kızın yüzüne bakmak istemiyordu ama buna

mecbur kalacağını biliyordu. Göz çukurları bükülmüş gibiydi. Ballard'ın bakışları bir boğuşmanın izlerini arayarak parmaklara kadar ulaştı. Çoğu kez intihar etmek isteyen kişi son anda kararını değiştirir, boynuna sardığı ilmikle boğuşmaya başlar ve tırnakları kırılır ya da yara izleri kalır. Bu kızda hiçbiri yoktu. Kız açıkça kararından şaşmamıştı.

Kızın üstünde yeşil bir etek, beyaz bir bluz vardı. Bluzun cebinin üstünde özel bir okulun sembolü bulunuyordu. Yaklaşık 15 kilo kadar fazlası vardı, Ballard bu sebepten arkadaşlarının onunla dalga geçip geçmediklerini merak etti.

Ayrıca kendini asmak için kullandığı bağın, birbirine bağlanmış iki erkek kravatı olduğunu fark etti. Ballard'ın tahminine göre intihar etmeden önce kız anne ve babasının odasına gidip kravatları almıştı, bunun dikkat çekip çekmediğini merak etti.

"Artık indirebilir miyiz?" diye sordu adli tıp uzmanlarından biri.

Ballard başını salladı.

"Arıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi adam. "Herhangi bir kurgu izine rastlamadık. Onaylıyor musunuz?"

"Bir not buldunuz mu?"

"Not yok. Ama telefonu masanın üstünde. Görünüşe bakılırsa saat dokuz gibi babasını aramış. Hepsi bu kadar."

"Geniş kapsamlı bir toksin testi, tırnak aralarından alınan örnekler ve bir de cinsel saldırı kurbanlarından alınan örnekler için kullanılan araç seti istiyorum, konuyu tüm detaylarıyla masaya yatırmak istiyorum."

"Ayarlayacağım. İntihar olduğunu onaylıyor musunuz?"

Ballard duraksadı. Tereddütünün sebebi annesinin kızı tavandan indirmemiş olmasıydı. Kızını tavana asılı vaziyette bulmuş ve onu aşağı indirmeye çalışmamıştı.

"Onaylıyorum. Şimdilik. Raporları yollayın, olur mu? Dedektif Ballard, Hollywood, üçüncü birim. Ayrıca kimse anne ya da babayla konuşmayacak."

"Anlaşıldı."

Adli tıp memurlarından biri katlanır bir merdiveni açarken diğeri de bir ceset torbasını yere seriyordu, Ballard ve Dautre kenara çekildiler. Daha sonra adamlardan biri merdivene çıktı. Kızı tek parça halinde indirebilmek için yukarıdaki kravatı kesecekti. Diğer adam güç alabilmek için bacakları hafif açık, kolları kıza sarılı cesedin arkasında duruyordu. Bağ kesildi yerdeki adam merdivendeki arkadaşı inene kadar kızı ayakta tuttu. Sonra yerdeki ceset torbasının üzerine yatırdılar. Sonra sarı renkli ve fermuarlı başka bir torbaya koydular. Evdeki merdivenler izin vermediği için sedyeyle taşıyamıyorlardı. İkisi, iki ucundan tutarak kaldırdılar ve odadan çıktılar.

Ballard masaya doğru gitti, bir not olup olmadığına baktı. Eldiven taktı ve çekmeceleri açmaya başladı. Not yoktu.

"Bana ihtiyacın var mı Renée?" diye sordu Dautre.

"Aşağı inebilirsin," dedi Ballard. "Ama hemen gitme. Willard ve Hoskins gidebilirler."

"Anlaşıldı."

Potter ve Ballard odada yalnız kalmışlardı.

"Tam kapsamlı bir çalışma istiyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Ballard. "Her ihtimale karşı."

"Gözüne çarpan bir şey?"

"Hayır, henüz yok."

Ballard yirmi dakika daha on bir yaşında bir kızın neden kendini öldürdüğünü açıklamaya yardımcı olacak bir not ya da ona benzer bir şey arayarak odada kaldı. Kızın telefonunu kontrol etti, şifresi yoktu –muhtemelen anne ve babanın koyduğu bir

kural– hiçbir not bulamadı, sadece BABA diye kaydedilmiş bir numarayla yapılmış yirmi dakikalık bir görüşme.

Aşağı inip oturma odasına girdi. Robards hızla ayağa kalktı, gece yarısı kâbusunu bir an evvel Ballard'a devretmeye can atıyordu.

"Bu, Bayan Winter," dedi.

Geçişi açmak için bir sehpanın yanındaki boşluğa adımını attı, Ballard kanepeye gelip kadının yanına oturdu.

"Bayan Winter, kaybınızdan dolayı son derece üzgünüm," diye başladı. "Eşinizin şu an nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Ona ulaşmaya çalıştınız mı?"

"Chicago'da, iş için. Onu aramaya çalışmadım. Ona ne diyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum ki."

"Yakınlarda akrabanız var mı, bu gece kalabileceğiniz birileri?"

"Hayır, gitmek istemiyorum, kalmak istiyorum."

"Sanırım gitseniz daha iyi olur. Size yardımcı olması için bir danışman çağırabilirim Bölümümüzün bir kriz yönetim..."

"Hayır, hiçbirini istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Burada kalacağım."

Ballard kızın adını odadaki mücevher kutusunun üstünde ve okul kitaplarında görmüştü.

"Bana Cecilia'dan söz edin. Okulda ya da mahallede sorun yaşıyor muydu?"

"Hayır, sorunu yoktu. İyiydi. Sorunu olsa bana söylerdi."

"Başka çocuğunuz var mı Bayan Winter?"

"Hayır, sadece o."

Bu sözle kadın yeniden titremeye başladı, gözyaşlarına boğuldu. Ballard bir yandan rahatlaması için kadına izin verirken bir yandan da Robards'a işaret etti.

"Danışmanlık hizmetleriyle ilgili bilgilendirici kitapçıklardan var mı? Birileriyle konuşmak için telefon numaraları?"

"Evet, arabada. Getireyim."

Ballard tekrar dikkatini Bayan Winter'a yöneltti. Yalınayak olduğunu fark etti ama bir tanesinin altında çamur vardı.

"Kızınızın yapmayı planladığı şeyle ilgili bir not ya da ona benzer bir şey bırakmadığından emin misiniz?"

"Elbette ki hayır! Onu durdururdum. Nasıl korkunç bir anne olduğumu düşünüyorsunuz öyle? Bu hayatımın karabasanı."

"Üzgünüm hanımefendi. Öyle demek istemedim. Hemen döneceğim."

Ballard ayağa kalktı, peşinden gelmesi için Dautre'a işaret etti. Dışarı çıktılar, evin önündeki verandada durdular, Robards elinde kitapçıkla basamakları çıkıyordu. Ballard kısık sesle konuştu.

"Mahalleyi arayın, çöp kutularından birinde not olabilir. Bu evden başlayın ve sessiz olun."

"Anlaşıldı," dedi Dautre.

İki memur verandadan aşağı inerek uzaklaştılar ve Ballard yeniden içeri girip kanepedeki yerini aldı. Daha o oturmadan Bayan Winter konuşmaya başladı.

"Kendini öldürdüğünü düşünmüyorum."

Bu durum Ballard'ı şaşırtmamıştı. İnkâr yas sürecinin bir parçasıydı.

"Neden?"

"Kendini öldürmez. Bir kaza oldu sanırım. Bir hata yaptı. Ortalıkta oyun oynuyordu, bir şeyler ters gitti."

"Nasıl bir oyun?"

"Bilirsiniz, çocuklar odalarında yalnız kaldıklarında. Tek başlarınayken. Benim eve gelip onu o halde görmemi istedi. Bi-

lirsiniz, dikkat çekmek için. Onu yakalayacak ve tam zamanında kurtaracaktım, o da böyle bir şey yaşamış olacaktı."

"Tek çocuk olmasına rağmen ilgi çekmeye mi çalışıyordu diyorsunuz?"

"Hiçbir çocuk yeterli ilgiyi gördüğünü düşünmez. Ben düşünmezdim."

Ballard biliyordu ki hayatı travma ve kayıplarla dolan bir insan binlerce yoldan yas ve kedere ulaşıyordu. Hayati felaketlerin sancısını çeken insanların söylediklerini yargılamamaya çalışmıştı hep.

"Bayan Winter, bu zor zamanınızda size sunabileceğimiz hizmetlerin anlatıldığı bir kitapçık."

"Size söyledim. İstemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Belki fikriniz değişir diye düşünerek masaya bırakıyorum. Bir hayli yardımcı olabilirler."

"Lütfen gidin artık. Yalnız kalmak istiyorum."

"Sizi yalnız bırakmak konusunda endişelerim var."

"Endişelenmeyin. Bırakın kızımın yasını tutayım."

Ballard cevap vermedi, hareket de etmedi. Sonunda kadın başını kaldırdı, yaşlı, kırmızı gözlerle ona baktı.

"Defol! Gitmen için daha ne yapmalıyım?"

Ballard başını salladı.

"Tamam. Gideceğim. Fakat Cecilia'nın bu şeyi neden yaptığını bilmenin iyi olacağını düşünüyorum."

"Bir çocuğun neden böyle bir şeye kalkıştığını asla bilemezsiniz."

Ballard oturma odasından girişe doğru yürüdü. Arkasına dönerek sandalyedeki kadına baktı. Yüzü yeniden ellerinin arasındaydı.

Ballard evden çıktı. Arabalarının yanında bekleyen Robards ve Dautre'a katıldı.

"Hiçbir şey," dedi Dautre.

"Onunkini ve komşuların çöplerini kontrol ettik," dedi Robards. "Başka bir şey ister misin?"

Ballard yeniden eve baktı. Oturma odasının ardından gelen ışığın kapatıldığını gördü. Bazı gizemlerin asla çözülemediğini biliyordu.

"Hayır," dedi. "Gidebilirsiniz."

İkisi de bir saniye daha olay yerinde kalmak istemiyormuş gibiydi hızla arabalarına ilerlediler. Ballard onları suçlamıyordu. O da kendi aracına bindi ve karanlık evi bir süre daha gözlemledi. Sonunda telefonunu çıkardı. Cecilia'nın BABA diye kaydettiği numarayı aradı. Evdeyken numarayı almıştı. Telefonu bir adam açtı, sesi uykuluydu ama telefonu hemen açmıştı.

"Bay Winter?"

"Evet, kimsiniz?"

"Dedektif Ballard, Los Angeles Polis Birim..."

"Aman tanrım, aman tanrım, ne oldu?"

"Bunu söylemekten dolayı son derece üzgünüm efendim, ne yazık ki kızınız hayatını kaybetti."

Uzun bir sessizlik oldu, hattın diğer ucundan ağlayan bir adamın çıkardığı sesler geliyordu yalnızca.

"Efendim, nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Ona söyledim. Ona bu kez gerçek olduğunu söyledim."

"Cecilia'ya mı söylediniz? Ona ne dediniz?"

"Hayır, eşime. Kızım, kızımız, biraz, sorunludur. Kendini öldürdü, değil mi? Aman Allahım, ben sadece..."

"Evet, korkarım öyle oldu. Onunla bu akşam erken saatlerde konuşmuşsunuz?"

"Beni aradı. Yapacaktı. Daha önce de böyle şeyler söylerdi ama bu kez farklıydı...eşim orada mı?"

"Evde. Bizim çıkmamızı istedi. Bir akraba ya da arkadaş var mı, onunla kalması için çağırabileceğimiz? Gerçekten bu sebepten dolayı arıyorum. Çıkmamızı istemesine saygı duymak zorundaydık ama yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Birilerini bulacağım. Kardeşini ararım."

"Tamam, efendim."

Biraz daha ağlama ve hıçkırık sesleri duyuldu, Ballard kesmeden bekledi.

"Neredesiniz Bay Winter?"

"Naperville. Çalıştığım şirket burada."

"Orası neresi efendim?"

"Chicago'nun dışında."

"Eve gelip eşinizle birlikte olmalısınız diye düşünüyorum."

"Geliyorum. İlk uçak için bilet alacağım."

"Telefon görüşmesinde kızınızın size ne söylediğini anlatabilir misiniz?"

"Arkadaşı olmamasından, fazla kilolarından yorulduğunu anlattı. Onunla farklı yolları denedik. Ona yardımcı olmak için. Ama hiçbiri işe yaramadı. Bu kez farklı bir şey olduğunu hissettim. Çok üzgündü. Ivy'ye ona dikkat etmesini söyledim çünkü onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim."

Son sözleri hıçkırıklarla karıştı ve bir ağlama nöbeti daha başladı.

"Bay Winter, eşinizin yanında olmalısınız. Bunun yarına kadar gerçekleşemeyeceğini biliyorum fakat onu arasanız iyi olur. Ivy'yi arayın. Şimdi kapıyorum ki arayın."

"Tamam... arayacağım."

"Bu sizin numaranız, değil mi?"

"Oh, evet."

"Benim numaramı da kaydedebilirsiniz. Bir sorun olduğunda veya yapabileceğim bir şey olursa beni arayın."

"Nerede? Bebeğim şimdi nerede?"

"Adli tıp birimine götürdüler. Sizinle iletişim kurarlar. Bay Winter, kaybınız için son derece üzgünüm."

Ballard telefonu kapadı. Uzun süre hareketsiz oturdu. On bir yaşında bir kız çocuğunun kendi hayatına son vermesi, annesinin onu tavandan sallanırken bırakması ve babasının kendisini nasıl öldürdüğünü sormaması arasında gidip gelmekten şaşkına dönmüştü.

Telefonu eline alıp arama butonuna bastı.

"Bay Winter, yeniden aradığım için kusura bakmayın," dedi. "Eşinizle mi konuşuyordunuz?"

"Hayır," dedi Winter. "Henüz kendimi toparlayamadım."

"Kullandığınız telefon iPhone mu efendim?"

"Ha, evet. Neden sordunuz?"

"Çünkü hazırlamam gereken rapor için konumunuzu doğrulamam lazım. Bu da Naperville'den bir polisle iletişime geçmem, onun otelinize gelip sizi bulması anlamına geliyor veya siz sadece iletişim bilgilerinizi benimle paylaşıp konum atabilirsiniz. Bu hem zamandan kazandırır hem de otele gelen polislerle uğraşmazsınız."

Uzun süre sessizlik oldu.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mısınız?" diye sordu sonunda Winter

"Evet, efendim, öyle," dedi Ballard. "Protokolün bir parçası. Tüm ölümler soruşturulur. Eğer konum paylaşmak istemiyorsanız nerede olduğunuzu söyleyin, yerel birimlerle iletişime geçeyim ve en kısa sürede gelip doğrulasınlar."

Sessizlik oldu, Winter konuşmaya başladığında sesinde fark edilmemesi imkânsız bir soğukluk vardı.

"İletişim bilgilerimi yazacağım ve konumumu sizinle paylaşacağım," dedi. "Tamam mı?"

"Evet, efendim," dedi Ballard. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim, kaybınızdan dolayı son derece üzgünüm."

16

Ballard karakola dönerken Cahuenga'dan dolanıp Cole'a doğru ilerledi. Parkın çitlerinin kenarına sıralanmış muşambadan yapılar gibi görünen çadırların önünde yavaşladı. Daha önceleri yanarak ölen adam tarafından kullanılan noktada turuncu ve mavi çizgili bir çadır dikkatini çekti. Aracı durdurdu –aksayacak bir trafik yoktu– Mandy isimli kızın uyuduğu mavi çadıra baktı. Her şey yolunda görünüyordu. Hafif bir rüzgâr esti, sonra her şey yeniden normale döndü.

Ballard, Mandy'yi ve hayattan beklentilerini düşündü. Daha sonra Cecilia'yı ve hayatta mutlu olmaya dair beklentisini nasıl yitirdiğini anlamaya çalıştı. Sonra kendi umutsuz başlangıçları geldi aklına. Nasıl oluyordu da bir çocuk karanlıklar içinde umudunu koruyabiliyorken diğeri onu sonsuza dek kaybettiğine inanabiliyordu?

Telefonu çalmaya başladı, yanıtladı. Teğmen Washington'dı, hemen telsizini kontrol etti, arkada bir yerlerde bırakmış olabilirdi. Aracın içindeki yerindeydi. Washington telsizle konuşmaktansa aramayı tercih etmişti.

"Teğmen?"

"Ballard neredesin?"

"Eve dönüyorum. Üç blok ötedeyim. Ne oldu?"

"Dautre ve Robards oradalarmış. Bana kızdan söz ettiler."

Dautre'un adını *Daughter*'dan* çok *doubter'a*** benzeterek telaffuz etmişti, Robards'ın adını da yanlış söylemişti.

"Ne olmuş kıza?" diye sordu Ballard.

"Kötü olduğunu duydum," dedi Washington. "İntihar olduğunu onayladın mı?"

"İmzaladım. Anneyle baba biraz tuhaflar. Baba şehir dışında. Ama doğrulattım. Söylediği yerde. Takip etmeleri için Batı Bürosu Cinayet Masası'na devredeceğim."

"Güzel, şey, DBB için karakola geri dönmeni istiyorum."

Davranış Bilimi Birimi. Psikolojik danışmanlık anlamına geliyordu. Ballard'ın bu birimden istediği en son şeydi. Birimin yarısı amirlerinden birine karşı bir cinsel taciz suçlaması uydurduğuna inanıyordu. Bu nedensiz suçlamadan bir yıl boyunca psikolojik danışmanlık hizmeti almıştı. Dosyasına psikolojiyle ilgili bir belgenin daha eklenmesi sırada bekleyen diğer yarının da yaygın inanca katılması anlamına gelecekti. Bir de buna kadın polis olmanın getirdiği çifte standart eklenecekti. Bir erkeğin psikolojik danışmanlık alması güçlü ve cesaretlendiriciydi, aynı şeyi bir kadın yaptığında bu zayıflık olarak algılanıyordu.

"Hayır," dedi Ballard. "İstemiyorum."

"Ballard, kötü bir geceydi," diye ısrar etti Washington. "Ayrıntıları öğrendim, korku filmi gibi. Birileriyle konuşmalısın."

"Teğmen, kimseyle konuşmak istemiyorum, kimseyle konuşmaya ihtiyacım yok. Daha kötülerini de gördüm, tamam mı? Yapacak işlerim var."

---

* [Ç.N. kız çocuğu]

**[Ç.N. şüpheci]

Sesinin tonu Washington'ı biraz olsun durdurmuştu. Sessizlik kısa sürdü. Ballard çadırların birinden çıkan adamın kaldırımın kenarına kadar yürüyüp öylece yolun kenarındaki oluğa işediğini gördü. Adam onu ya da çalışan arabayı fark etmemişti.

"Ballard, ben teklifimi yaptım," dedi Washington.

Ballard kibar bir sesle, "Evet, siz teklif ettiniz teğmen," diye yanıtladı. "Ve ben de buna saygı gösterdim. Büroya dönüp bunu yazacağım, sonra da bugünlük işim bitecek. Sahile atarım kendimi ve yeniden iyileşirim. Tuzlu su her şeyi iyileştirir.

"Anlaşıldı Ballard."

"Teşekkür ederim."

Fakat Ballard işini bitirdikten sonra sahile gitmeyeceğini biliyordu. Bugün balistik birimine önceden randevu almadan girilebilen çarşambaydı, ilk sırada olmayı planlıyordu.

BOSCH

17

106 numaralı mahkeme salonunda saat sabah 9.05'ti. İtfaiye Memuru Albert Morales görünürde yoktu. Bosch her beş dakikada bir yaptığı gibi koridora çıkıp adama bakabilmek için duruşma salonunun arkasında ayakta duruyordu. Haller savunma makamındaydı, mahkemeye hazırlık yapıyormuş gibi görünmek için belgelerle dosyaları karıştırıyordu.

"Bay Haller," dedi kâtip. "Yargıç hazır."

Kâtibin sesinde yargıcın odasından arayarak sabırsızlığını belli ettiği telefon görüşmesindeki havayı olduğu gibi yansıtan bir ton vardı.

"Evet, biliyorum," dedi Haller. "Sadece bir tanıkla ilgili bir belge arıyorum, sonra hazırım."

"Müvekkilinizi çağırabilir miyiz?" diye sordu kâtip.

Haller dönüp Bosch'a baktı, yaktın beni bakışı.

"Oh, henüz değil," dedi. "Araştırmacı dedektifimle kısa bir konuşma yapmama izin verin."

Haller kalktı ve kapının yanında bekleyen Bosch'a doğru uzun adımlarla ilerledi.

"Ben senin araştırmacı dedektifin falan değilim," diye fısıldadı Bosch.

"Umurumda değil," dedi Haller. "Onu senin için söylemedim, DNA'cı kadından söz ediyordum. Nerede kaldı bizim tanık?"

"Bilmiyorum. Çağrı kâğıdında saat 9 yazıyordu, ona 9'da gelmesini söyledim ve ortada yok. İtfaiye merkezini aramanın dışında ona ulaşabileceğim bir yol yok, orada olmadığını da biliyorum çünkü bugün izin günü."

"Aman Allahım!"

"Belki yargıç sana bir saat izin verir. Gider hemen bakarım..."

"Yargıcın bana vereceği tek şey mahkemeye itaatsizlik tutanağı olur. Muhtemelen odasında hazırlıyordur. Baskıya beş dakika daha dayanırım. Sonra DNA'cı kadını çağıracağım ve bu iş de..."

Kapı açılınca sustu. Bosch günlük giysilerinin içinde Morales'i tanıdı, tıpkı Haller gibi içi geçmişti. Alnı ter damlalarıyla kaplıydı. Çantasını yanına almıştı, büyük bir olta takımı çantasına benziyordu.

"Bu o."

"Evet, şimdi oyun zamanı."

Bosch, Haller yanından ayrıldı, Morales'e doğru yürüdü.

"Çağrıda dokuz yazıyordu," dedi.

"Park yeri bulamadım," dedi Morales. "İtfaiye merkezine park ettim ve oradan buraya kadar bu çantayı taşıyarak yürüdüm. Tam on kilo. Sonra malum asansörler."

"Tamam, neyse. Koridora git ve banklardan birine otur. Kimseyle konuşma. Sadece sakin ol, ben gelip seni alana kadar kıpırdama.

"Terliyorum adamım. Yüzümü yıkamam ya da havluyla kurulanmam lazım."

"Koridorun aşağısında, asansörleri geçince. Ne yapman gerekiyorsa yap ama çabuk ol, hemen geri dön. Çantana göz kulak olmamı istiyor musun?"

"Bana iyilik yapma adamım. Burada olmayı hiç istemiyorum."

Morales mahkeme salonundan çıktı. Bosch, Haller'a doğru yürüdü.

"Beş dakikaya hazır. İtfaiye merkezinden buraya yürümüş, terlemiş, temizlenip kurulanmak istedi."

"O zımbırtıyı da getirmiş mi?"

"Getirmiştir herhalde. Sormadım."

"Getirmiş olsa iyi olur."

Haller dönüp kapıya baktı. Yazıcıya işaret etti.

"Müvekkilimi çağırabilirsiniz, yargıca da haber verin, savunma makamı hazır," diye anons etti.

Bosch, Saldano'ya baktı, davacı taraf, şüpheyle Haller'ı izliyordu. Ne olup bittiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

On dakika sonra mahkeme başlamıştı. Herstadt, Haller'ın yanındaydı. Yargıç Falcone kürsüsündeydi ama jüri üyeleri için ayrılan alan boştu. Bosch arka sıradaydı, mahkeme salonunun kapısına yakın bir yerdeydi.

Yargıç sinirliydi. Jüri üyelerine erken gelmelerini söylemişti ve öyle de yapmışlardı. Ama şimdi avukatlar beklenmedik tanık hakkında tartışırken toplantı odasındaydılar. Yargılamanın başlangıcında savunma tarafından hazırlanan tanık listesinde Morales'in adı geçmiyordu. Saldano şimdi körü körüne onun tanıklığına itiraz ediyordu, prensipte, kim olduğunu, ne söyleyeceğini bilmeden.

Hepsi birleşince gün kötü başlamıştı.

"Bay Haller, dün sizin için mahkemeye çağrı belgesi çıkarırken bu kişinin tanık olarak dinleneceğinin garantisini verme-

dim," dedi yargıç. "Karşı tarafın itiraz etmesini bekliyordum, sizin de şu saatten sonra davaya dahil olabilmesi için tanığınızla ilgili somut gerçekleri ortaya koymanız gerekli."

"İzninizle," dedi Haller, "Mahkeme savunmaya geniş bir alan tanıdı ve bu kararınıza saygı duyuyoruz. Ama en başta jüri üyelerine söylediğiniz gibi burada gerçeği aramaktayız. Ve araştırmacı dedektifim dün gece geç saatlerde gerçeği arayışımızın seyrini değiştirecek bir tanığı tespit etti. Bu tanığın jüri tarafından dinlenmesine engel olmak hem müvekkilime hem de California halkına karşı adaletsizlik olur."

Falcone gözlerini salonda gezdirip Bosch'u buldu. Bosch kısa süreliğine de olsa yargıcın gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. Haller'ın bir an evvel kendisine araştırmacı dedektif demeye son vermesini istedi içinden.

"Ancak görüyorsunuz Bay Haller, araştırmacı dedektifiniz ve bu tanığınızla dava makamına karşı oldukça aykırı davranmaktasınız," dedi yargıç. "Bayan Saldano bu tanıklık için hazırlık yapacak yeterli zamanı bulamadı, kendi dedektifiyle görüşemedi, bu tanıkla konuşamadı, belki onunla yalnız kalmak istiyordu."

"Evet, benim dünyama hoş geldiniz, sayın yargıç," diye yanıtladı Haller. "Ben de bu tanıkla henüz hiç karşılaşmadım ve konuşmadım. Daha önce de belirttiğim gibi, onun tanıklığının ne kadar önemli olduğu dün gece geç saatlerde ortay çıktı, mahkemeye çağrı belgesini saat beşi çeyrek geçe imzalamıştınız. İşte şimdi tanıklık etmek için burada. Ne söylediğini hep birlikte göreceğiz."

"Ona tam olarak ne soracaksınız?"

"Cinayet günü dahil olduğu olaylarla ilgili sorular soracağım. Kendisi, Yargıç Montgomery cinayetinden yaklaşık bir saat kadar önce bir kafede nöbet geçiren müvekkilime müdahale eden sağlık teknisyenidir."

Yargıç dava makamına döndü.

"Bayan Saldano, cevap vermek ister misiniz?"

Saldano ayağa kalktı. Otuzlu yaşlarının sonundaydı. Major Crimes Unit'e bağlı D.A.'s Office'te hızla yükselmekteydi. Gittiği her yerde gazeteciler oluyordu. Ön sıralara toplanan gazeteciler Boch'un dikkatini çekmişti.

"Teşekkür ederim, izninizle," dedi. "Dava makamı daha önce sizin de belirttiğiniz hususları göz önünde bulundurmaktadır. Aykırı davranışlar, savunmanın tanık listesinde isminin olmaması, tanıklığıyla ilgili bir takım eksiklikler. Ancak yine de Bay Haller bu işe o eski gerçeği arayış meselesini karıştıracaksa dava makamı açıkça bu kişinin tanıklığının gerçeğe ulaşmamız anlamında davaya katacağı hiçbir şey olmadığı inancındadır. Daha önce Bay Haller'ın müvekkilinin kafede geçirmiş olduğu nöbetle ilgili kendisinin getirdiği uzman tanık dinlendi. Yeni tanık da aynı şeyleri anlatacaktır."

Sözlerini toparlamadan önce kısa süre nefesini topladı.

"Yani, izninizle, bunun sadece zaman kaybı olduğunu belirtmek istiyorum," dedi. "Mahkeme adına zaman kaybı. Bir mahkeme büyücüsünün çantasında yapacak numarası kalmayınca salonu duman ve aynalarla kaplama çabaları."

Bosch gülümsedi, Haller'a baktı, sandalyesinde geriye doğru yaslanmış, kafasını dava makamına çevirmiş, gülmemek için kendini tutuyor gibiydi.

Aldano otururken Haller ayağa kalktı.

"Efendim, söz alabilir miyim?"

"Lütfen kısa olsun Bay Haller," dedi Falcone. "Jüri üyeleri saat dokuzdan beri bekliyor."

"Duman ve aynalar, Efendim? Çantada numaralar? Burada bir insanın hayatı söz konusu ve dava makamının bu tip ifadeler kullanmasına itiraz ediyorum. Bu, şu demek oluyor."

"Hadi ama Bay Haller. Bu salonda sizi daha ağır ifadeler kullanırken gördüm. Ve birbirimizi kandırmayalım. İkimiz de biliyoruz ki Bayan Saldano bütün şehirdeki ilan panolarını kaplayacak harika bir slogan buldu sizin için. Şimdiden görebiliyorum. Dava makamı ona mahkeme büyücüsü der."

Salonda bir uğultu oldu. Bosch Saldano'ya döndü, kadın ne yaptığının farkına varmış, başını omuzlarının arasına gömmüştü.

"Promosyon tavsiyeleriniz için teşekkür ederim sayın yargıç," dedi Haller. "Bugünkü duruşma sona erdikten sonra bu konuyla ilgileneceğim. Ancak burada başka bir şey var, müvekkilimin hayatı ve özgürlüğü söz konusu. Koridorda şahitlik yapmak isteyen biri var ve bu şahitliğin davaya ışık tutacağı inancındayım. Hem kafede olanlar hem de yaklaşık bir saat sonra arkadaşınız ve meslektaşınız Yargıç Montgomery'nin başına gelenlerle ilgili. Tanığın vereceği ifade dava makamını da ilgilendirecektir. Ayrıca bu tanığın isminin ve tanıklığının dava makamı tarafından da bilindiğini eklemek isterim. Araştırmacı dedektifim onun ismini dava makamının hazırladığı belgelerden buldu. Şimdi sayın yargıç, yüce mahkemenin bu tanığı dinlememize izin vermesini talep ediyorum."

Haller yerine otururken yargıç, Saldano'ya baktı, kadın hareketsizdi.

"Kabul," dedi oturduğu yerden.

Falcone başını salladı.

"Tamam, jüri üyelerini çağırın," dedi. "Bay Haller, tanığınızı dinleyeceğiz ancak Bayan Saldano ne zaman çapraz sorgu talep ederse izin vereceğim, hatta tanıkla kendi görüşmek de isteyebilir."

"Teşekkür ederim sayın yargıç," dedi Haller.

Döndü, arkada bekleyen Bosch'a baktı, başını salladı. Bosch, Morales'e haber vermek için ayağa kalktı.

18

Albert Morales öfke küpüydü. O gün o mahkeme salonunda olmayı hiç istemiyordu. Gönülsüzlüğünü ilgisizliğinden ve sorulara verdiği kısa yanıtlardan açıkça belli ediyordu. Bosch'a göre bu iyi bir şeydi. Sağlık teknisyeninin Haller'ı sevmediği belliydi. Bu durum savunma avukatının ondan müvekkilinin yararına almak istediğinden daha fazlasını alacağının gösteriyordu.

Bosch yine arka sıradan izliyordu. Çıkışa yakın olmak için değil, böylelikle elinde kalemiyle salonun giriş kapısının önünde bekleyen mahkeme polisinin gözünden uzak kalıyordu. Mahkemede elektronik cihazların kullanılması yasaktı. Mahkeme polisleri genellikle görevlileri ve dava makamını daha çok sıkıştırır savunmaya o kadar yüklenmezlerdi. Daha önce konuşmadıklarından Haller, Morales'e sorular sorarken Bosch da onunla iletişimde kalmak istiyordu. Bu emniyet halatı olmadan yüksek bir ip üstünde cambazlık yapmaya benziyordu. Haller alabileceği tüm yardımlara muhtaçtı. Telefonuna gelen mesajları gösteren bir kol saati takmıştı. Bosch kısa şeyler yazdığı sürece saati kontrol ediyormuş gibi yapıp onun yazdıklarını okuyabilecekti.

İsimlerin okunması, mesleklerin onayı ve diğer prosedürler tamamlandıktan sonra mahkeme başladı. Haller, Morales'e Yargıç Montgomery cinayetinin işlendiği gün Birinci Cadde'deki Starbucks'tan bir çağrı alıp almadığını sordu.

"Aldım," dedi Morales.

"Yanınızda bir arkadaşınız daha var mıydı?" diye sordu Haller.

"Evet, vardı."

"Kimdi?"

"Gerard Cantor."

"Starbucks'ta yatan adama siz müdahale ettiniz?"

"Evet, biz ettik."

"O adamı bugün burada tanıyabilir misiniz?"

"Tanımak mı? Hayır."

"Ama şu anda bu mahkeme salonunda."

"Evet."

"Nasıl oluyor?"

"Haberlere çıktı. Davanın ne olduğunu biliyorum."

Bunu sinirli söyleşmişti, Haller ısrar etmekten vazgeçti.

"O halde savunma tarafının o gün Starbucks'ta müdahale ettiğiniz Jeffrey Herstadt olduğunu biliyorsunuz?"

"Evet."

"Ama onu tanımıyorsunuz?"

"Çok sayıda insana müdahale ediyorum. Hepsini hatırlayamam. Ayrıca hapiste temizlenmiş gibi görünüyor."

"Müdahale ettiğiniz herkesi hatırlayamayacağınız için rapor tutuyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet."

Haller, Herstadt'a müdahalede bulunduktan sonra Morales'in tuttuğu raporu kendisine sunmak için yargıçtan izin istedi. Onay

aldıktan sonra raporun bir kopyasını Morales'in önüne bırakıp yazıcıya döndü.

"Bu nedir Bay Morales?"

"Benim doldurduğum rapor."

"Jeffrey Herstadt'a Starbuks'ta müdahale ettikten sonra, değil mi?"

"Evet, doğru. Üstünde adı yazıyor."

"Jüriye bu raporu okuyabilir misiniz Bay Morales?"

"Evet. Vaka, bir iş yerinde düşmüş veya nöbet geçirmiş. Tüm hayati faaliyetler yerinde. Oksijen seviyesi iyi. Tedaviyi ya da düşmeden kaynaklı ufak kafa travması olup olmadığının araştırılması için en yakın hastaneye nakledilmeyi reddetti. Vaka yürüyerek gitti."

"Evet, bu son kısım ne anlama geliyor? Vaka yürüyerek gitti."

"Tam olarak ne yazıyorsa o anlama geliyor. Vaka ona sunabileceğimiz herhangi bir yardımı reddedip olay yerinden yürüyerek uzaklaştı. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Durun, size açıklayayım. Burada..."

Saldano ayağa kalkıp itiraz etti.

"İzninizle, kendi tanığına baskı kuruyor, tanığın burada ne yaptığıyla ilgili en ufak bir fikri yok. Tıpkı benim gibi."

"Bay Haller, siz daha iyi bilirsiniz," dedi Falcone.

"Evet, sayın yargıç," dedi Haller.

"Bu tanık ve bu sorularla gerçeğe nasıl ulaşacağımız konusunda tanık ve dava makamına katılıyorum," diye ekledi yargıç.

Morales gözünü salonda gezdirdi, Bosch'u arıyordu. Ona bir kahretsin bakışı attı.

"Sayın yargıç," dedi Haller. "Eğer ilerlememe izin verilirse hepimizin birazdan her şeyi anlayacağımıza inanıyorum.

"O halde devam edin," dedi Falcone.

Haller saate bakıyor gibi yapıp Bosch'tan gelen mesajı okudu.

Şu alete geç

"Bay Morales, yazdığınız raporda şöyle deniyor Hayati fonksiyonlar iyi. Oksijen seviyesi güzel. Bu ne anlama geliyor?"

"Nabız ve tansiyonu ölçülmüş, ikisi de normal çıkmış. Kanındaki oksijen seviyesi iyiymiş. Ters giden bir şey yokmuş."

"Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Ben nabzını ölçtüm, arkadaşım da tansiyonunu. Birimiz parmağına oksimetreyi taktık."

"Hep böyle mi yapılır?"

"Evet."

"Oksimetre ne işe yarar?"

"Kandaki oksijeni ölçer. İçinde yeteri kadar oksijen bulunan kan sorunsuz pompalayan bir kalbin göstergesidir."

"Parmağa takılmasının sebebi bu mu? En uç noktadan ölçüm yapmak?"

"Tam olarak öyle."

"Bugün yanınızda sağlık çantanızı da getirdiğinizi görüyorum, öyle değil mi?"

"Evet, çünkü kâğıtta getirmem gerektiği yazılıydı."

"Demin sözünü ettiğiniz şu oksimetre çantanızda, değil mi?"

"Orada olmalı."

"Çantanızı açıp oksimetreyi jüriye gösterir misiniz?"

Morales yere eğilerek çantaya uzandı. Kapağı açtı, kutunun üstündeki tepsinin içinden küçük bir cihaz çıkardı. Önce Haller'a, ardından jüriye gösterdi.

"Bu nasıl çalışıyor Bay Morales?"

"Basit," dedi Morales. "Düğmesine basın, parmağa takın, cihaz kızılötesi ışınlar yaymaya başlar. Bu sayede kandaki oksijen seviyesini ölçebilirsiniz."

"Herhangi bir parmağa mı takılıyor?"

"İşaret parmağına."

"Herhangi bir el olabilir mi?"

"Hangi el olursa, fark etmez."

"O gün Jeffrey Herstadt'a yaptığınız müdahale ne kadar sürdü?"

"Rapora bakabilir miyim?"

"Bakabilirsiniz."

Morales rapora bakıp yanıt verdi.

"Başlangıcından sonuna kadar, yürüyerek uzaklaşmasına kadar tam on bir dakika."

"Sonra ne yaptınız?"

"Parmağında oksimetreyle gittiğini fark ettik. Peşinden gidip oksimetreyi aldım. Sonra toplandık, birer sütlü kahve alıp çıktık."

"Merkeze mi döndünüz?"

"Evet."

"Merkez nerede?"

"Fremont ve Birinci Cadde'nin kesişiminde."

"Buraya çok yakın, öyle değil mi?"

"Evet."

"Aslında bugün, tanıklık etmek için merkezden buraya çantanızla yürüyerek geldiniz, değil mi?"

"Evet."

"Grand Park'tan mı geçtiniz?"

"Evet."

"Daha önce Grand Park'a gitmiş miydiniz?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Çok gittim. Merkezin arazisine dahildir."

"Yeniden Starbucks'ta Jeffrey Herstadt'a müdahale ettiğiniz güne dönecek olursak ekibiniz gün içinde başka bir çağrı aldı mı?"

"Evet."

"Neydi?"

Bosch, Saldano'ya baktı. Yardımcısına eğilmiş bir şeyler söylüyordu. Yardımcı yerinden kalktı, sandalyenin üzerindeki belgelerin yanına gitti ve karıştırmaya başladı.

"Bay Herstadt'ı ve hayati fonksiyonlarını kontrol ettikten ne kadar süre sonra bu çağrıyı aldığınızı hatırlıyor musunuz?" diye sordu Haller.

"Tam olarak değil," dedi Morales.

Haller yine yargıçtan izin aldı, Montgomery olayıyla ilgili raporu paylaşmak istedi.

"Bu bir şeylere ışık tutabilir mi Bay Morales?" diye sordu.

"Eğer öyle diyorsanız," dedi Morales.

"İlk raporla karşılaştırdığınızda iki olayın arasında bir saat dokuz dakika var, öyle değil mi?"

"Evet, öyle görünüyor."

"O halde buradan devam edelim. On bir dakika Herstadt'ın yanındaydınız, sonra kahvelerinizi aldınız. Ne kadar sürmüştür?"

"Hatırlamıyorum."

"Sıra var mıydı?"

"Starbucks orası. Sıra hep var."

"Tamam, en az beş dakika dersek. Siz ve arkadaşınız kahvelerinizi orada mı içtiniz yoksa alıp çıktınız mı?"

"Alıp çıktık."

"Ve doğruca merkeze mi gittiniz?"

"Evet, doğruca."

"Bir yardım çağrısının ardından yerine getirdiğiniz rutin görevler var mıdır?"

"Cihazları kontrol eder, raporları doldururuz."

"Önce kahvenizi mi içtiniz?"

"Hatırlamıyorum."

"Ancak daha sonra Grand Park'taki olayla ilgili bir çağrı aldınız, değil mi?"

"Evet."

"Ve yola koyuldunuz."

"Evet."

"Olay yerine ulaşmanız ne kadar sürdü?"

Morales rapora baktı.

"Dört dakika," dedi.

"Olay yerine ulaştığınızda kurban, Yargıç Montgomery hayatta mıydı?"

"Kaçınılmaz sona doğru sürükleniyordu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ölmekteydi. Çok kan kaybetmişti, tepki vermiyordu. Nabız yoktu. Onun için yapabileceğimiz bir şey kalmamıştı gerçekten."

"Nabız yoktu, dediniz, demek ki söylediğiniz gibi kaçınılmaz sona hızla sürüklenmesine rağmen hayati fonksiyonlarını kontrol ettiniz?"

İşte olmuştu, Bosch biliyordu. Esas soruya gelmiştik.

"Evet, öyle yaptık. Bu bir protokoldür. Ne olursa olsun yapılır."

"Oksimetreyle mi?"

Morales cevap vermedi. Bosch'a göre sonunda tanıklığının önemini kavramış ve her şeyin vereceği cevaba göre değişebileceğini anlamıştı.

"Oksimetreyle mi?" diye bir kez daha sordu Haller.

"Evet," dedi sonunda Morales. "Protokolün bir parçası."

"Yaklaşık bir saat önce Bay Herstadt için kullandığınız oksimetreyle mi?"

"Olabilir."

"Bu bir evet mi?"

"Evet."

"Bir saniye, izninizle."

Haller cevabın jüri üyeleri önünde kısa süre asılı kalmasına izin verdi. Bosch onun bir sonraki soruyu düşündüğünü biliyordu. Hızlıca yazdı.

Şeyi sor?

Haller'ın saatine bakarak notu okudu.

"Bay Haller," diye araya girdi Falcone.

"Evet, efendim," dedi Haller. "Araştırmacı dedektifimle kısa bir konuşmama yapmama izin verir misiniz?"

"Çabuk olun," dedi Falcone.

Bosch ayağa kalktı, telefonunu cebine koydu. Korkuluklara ilerledi. Haller yanına geldi ve fısıldamaya başladı.

"Bu kadar," dedi Haller. "Sanırım bırakacağım."

"Tam tutturduğunu düşünüyordum," dedi Bosch.

"Tutturdum. Biliyorum. Ama daha ileri gidersem her şeyi mahvedebilirim."

"Sen sormazsan dava makamı soracak."

"O kadar emin olma. Onun için de kötü olur. Sormayabilir."

"Bu bir gerçek arayışı. Yargıç öyle dedi, sen öyle söyledin. Sor şu soruyu. Yoksa senin araştırmacı dedektifin olmam."

Bosch sıraya döndü. İlk kez Renée Ballard'ın mahkeme salonunda olduğunu fark etti, karşıdaydı. İçeri girerken görmemişti, ne kadar süredir orada olduğunun farkında değildi.

Oturduktan sonra dikkatini mahkeme salonuna verdi. Haller, Morales'e bakıyordu, hazır iyi durumdayken bırakmakla günü kurtaracak ya da mahvedecek o soruyu sormak arasında gidi geliyordu.

"Bay Haller, başka sorunuz var mı?" diye araya girdi yargıç.

"Evet, efendim, var," dedi Haller.

"Sorun o halde."

"Evet, izninizle, Bay Morales, gittiğiniz iki yardım çağrısı arasında oksimetre neredeydi?"

"Çantamda."

Bosch, Haller'ın yumruk yapıp sıktığını fark etti.

"Çıkarmadınız mı?"

"Hayır."

"Temizlemediniz mi?"

"Hayır."

"Bay Morales DNA aktarımı nedir bilir misiniz?"

Saldano ayağa fırlayıp itiraz etti. Morales'in bir DNA uzmanı olmadığını, DNA aktarımı hakkında ifadesine başvurulamayacağını belirtti. Yargıçtan önce Haller müdahale etti.

"Sorumu geri alıyorum," dedi.

Haller bu itirazın gelmesini bekliyordu. DNA aktarımı ifadesinin kayıtlara geçmesini ve jürinin aklına takılmasını amaçlamıştı. Kısa süre sonra ifadesine başvurulacak uzman konuyu aydınlatacaktı.

"Başka bir sorunuz var mı Bay Haller?" diye sordu yargıç.

"Hayır, efendim," dedi Haller. "Başka sorum yok."

Haller savunma makamının masasına döndü, ilerlerken Bosch'a baktı. Bosch gazetecilerin bulunduğu sırayı kontrol etti. Hepsi donmuştu. Haller'ın az önce Morales'e sorduklarıyla yarattığı buz gibi hava salonu doldurmuştu.

"Bayan Saldano, doğrudan soru sormaya mı geçmek istersiniz yoksa öncesinde hazırlık yapmak mı istersiniz?" diye sordu yargıç.

Bosch dava makamının 402 istemesini bekliyordu. Yargıca, jüri üyeleri olmadan çapraz sorguya hazırlık yapmak için ne kadar süresi olduğunu soracaktı. Yargıç zaten istediği kadar süresi olduğunu belirtmişti.

Dava makamı ayağa kalkıp yazıcıya doğru ilerleyerek hem Bosch'u hem de salondakileri şaşırttı.

"Kısa tutacağım efendim," dedi.

Aldığı notlara baktı, tanığa döndü.

"Bay Morales, çantanızda sadece bir tane mi oksimetre taşıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Morales. "Bir de yedek var. Bilirsiniz pili biter falan diye."

Bu seferki sessizlikte dengeler değişiyor gibiydi. Tek soruyla Saldano, Haller'ın yaptıklarını bozmuşa benziyordu.

"Bay Haller, başka bir şey?" diye sordu yargıç.

Haller tereddüt etti, yargıçtan süre istedi. Bosch ona yazabileceği bir soru düşündü. Herhangi bir soru dava makamı için yeni bir kapıyı daha aralayabilirdi, doğru yazmaya özen göstermeden hızlıca yazdı.

Ona çantayaçmasını söle.

Haller saatine baktı. Bu hareket yargıcın dikkatini çekmişti.

"Sorunuzdan önce bir şey belirtmek istiyorum Bay Haller," dedi. "Bu tanığın ifadesi bitmeden ara vermeyeceğiz."

"Teşekkür ederim Sayın Yargıç," dedi Haller dikkatini yeniden tanığa çevirmeden önce. "Bay Morales, yeniden çantanızı açıp oksimetrelerin nerede durduğunu gösterebilir misiniz?"

Morales söyleneni yaptı. Daha önce gösterdiği oksimetre çantanın üstüne yerleştirilmiş tepsideydi. Daha sonra tepsiyi kaldırdı, kenara bıraktı. Çantanın altındaki aletlerin arasından diğer oksimetreyi bulup gösterdi.

"Teşekkür ederim, kapayabilirsiniz," dedi Haller.

Morales'in çantayı kapamasını bekledi. Göz ucuyla Bosch'a baktı. Denge yeniden değişiyor gibiydi.

"Yani Bay Morales, çantanızda bir oksimetre daha taşıdığınızı söylerken üst taraftaki oksimetrenin bozulması veya pilinin bitmesi gibi durumlara karşı yedek olarak yanınızda bulundurduğunuzu söylüyorsunuz, değil mi?"

Morales çok iyi biliyordu ki bunların hepsi jüriye önemli bilgiler sunmaktaydı. Biraz tereddüt etti ve kısa süre sonra Haller'ın hiçbir işine yaramayacağını düşündüğü bir yanıt verdi.

"Asla belli olmaz," dedi. "Duruma göre, birini veya öbürünü kullanabiliriz," diye yanıtladı. "Çantayı nasıl topladığıma bağlı."

"Gerçekten mi? O halde size varsayıma dayalı bir soru sorayım Bay Morales. Bir acil durum çağrısı alıyorsunuz. Birinci Cadde'de bir adama araba çarpmış. Müdahaleye gidiyorsunuz. Adam yerde yatıyor, kanlar içinde, bilinci yerinde değil. Sizin deyiminizle, kaçınılmaz sona doğru hızla ilerlemekte. Çantanızı açıyorsunuz. Hemen üst tepsideki oksimetreyi mi alırsınız yoksa tepsiyi kenara koyup çantanın altında diğer aletlerin arasındaki oksimetreyi mi ararsınız?"

Saldano, Haller'ın tanık üzerinde baskı kurduğu gerekçesiyle itiraz etti. Haller sorusunu geri aldı çünkü jürinin cevabı duymasına gerek olmadığını biliyordu. Herkes Morales'in hemen üstte, tepsideki oksimetreyi kullanacağını biliyordu, ölümcül yara almış Yargıç Montgomery cinayetinde olduğu gibi.

"Başka sorum yok," dedi Haller.

Saldano tereddüt etti, daha fazla oksimetreyle ilgili konuşmak istemiyordu. Yargıç Haller'a başka tanığı olup olmadığını sordu.

"Evet, efendim, son bir tanık daha," dedi Haller. "Savunma Dr. Christine Schmidt'i kürsüye almak ister."

"Güzel," dedi Falcone. "Şimdi bir ara vereceğiz ve daha sonra son tanığınızı dinlemek için yeniden toplanacağız. Jüri üyeleri bu arada tuvalete gidebilir, kahve alabilirsiniz. On beş dakika sonra tekrar toplantı salonunda olunuz. Teşekkürler."

Jüri üyeleri kalkıp kapıya doğru ilerlerken yargıç yerinden kalkmıyordu. Bu hareket davaya henüz resmi ara verilmediği anlamına geliyordu. Jüri üyeleri çıktıktan sonra Falcone'un avukatlara söyleyeceği şeyler var demekti.

Son jüri üyesi de salondan çıkana kadar bekledi.

"Evet, artık jüri üyeleri aramızda değil fakat kayıttayız," diye başladı. "Burada avukatlara ne yapmaları gerektiğini söyleyecek değilim ama Bayan Saldano ve Bay Haller uzayan bu davayı görüşmek üzere odama gelirlerse bunun ölçülü bir ara olacağı kanaatindeyim. İtirazı olan var mı?"

Haller hemen, "Hayır, efendim," dedi.

Saldano tereddütlü bir biçimde, "Hayır, efendim," dedi.

19

Avukatlar yargıcın odasına gittikten sonra Bosch koridora çıktı. Christine Schmidt bankta oturuyordu, ifadesine başvurulmak üzere içeri alınacaktı. Tanıklar mahkeme süresince diğer tanıkların ifadelerini duyamıyorlardı, bu yüzden Morales'in verdiği ifadeden ve içeride yaşanan sismik değişimden haberi yoktu. Bosch koridorda ilerleyerek yanına gitti. Avukatların yargıcın odasında görüşme yaptıklarını ve daha sonra kendisini dinleyeceklerini anlattıktan sonra Ballard'ın beklediği banka doğru ilerledi. Bosch oturunca Ballard sırt çantasını aralarına koydu.

"İçeride ne oldu?" diye sordu.

"Sanırım Haller salıverilme kararı almaya çok yakın," dedi Bosch. "En azından yargıcın odasında bunun konuşulduğuna dair bahse girebilirim."

"Şu tanıklık işi. DNA meselesini halletti mi?"

"Daha çok savunma tarafının DNA'sının nasıl yargıcın tırnaklarına bulaşmış olabileceğinin yolunu açıkladı diyebiliriz. Aktarılmış."

Dr. Schmidt'in oturduğu yere doğru başını salladı.

"DNA uzmanı bu kadın," dedi Bosch. "Birazdan DNA aktarımı hakkında konuşmak için içeri girecek. Herstadt'ın DNA'sı Yargıç Montgomery'nin tırnağının arasında bulundu. Sadece bir tırnak. Oksimetreyle taşınmış olabilir. Haklı bir şüphe gibi. Doğrudan tahliye kararı çıkmazsa jüriden şüpheleneceğim."

"İyi ama," dedi Ballard. "Adamın itirafı ne olacak? Suçu kabul etti."

"Haller dün bombayı patlattı. Herstadt şizofren. Doktoru baskı altındayken her şeyi kabul edebileceğini söyledi, parkta işlenen bir cinayeti bile. Sanırım Haller işi bitirdi. Yargıcın odasında bunu konuşuyor olmalılar."

"Sen de ona tüm bunları sundun ?"

Bosch, Ballard'ın sesinden bir güvensizlik sezinledi, kendisi de savunma tarafından uydurulmuş bir planın parçasıymış gibi. Bu Bosch'u rahatsız etmişti.

"Ona doğruları sundum," dedi. "Hile ya da oyun yok. Sanırım içeride aslında olanı açıklamaya çalışıyor. Bu cinayeti Herstadt işlemedi."

"Özür dilerim," dedi Ballard hemen. "Niyetim sana öğüt vermek değildi. Yargıç Montgomery'yi severdim. Daha önce söylemiştim."

"Ben de severdim. Sadece gerçekten onu öldüren herifin ceza çekmesini istiyorum, o kadar."

"Elbette. Elbette. Hepimiz bunu istiyoruz."

Bosch fazla uzatmadı. Yok yere suçlanmanın kızgınlığını hissediyordu. Koridora döndü, mahkeme salonlarına girip çıkan, banklarda bekleyen ya da koridorlarda öylesine dolaşan insanlara baktı. Montgomery davasının jüri üyelerinden bazıları tuvaletten dönüyordu.

"Sen niçin geldin?" diye sordu sonunda. "Bu sabah balistikten bir şey çıktı mı?"

"Hiçbir şey," dedi Ballard.

Sesinin tonu değişmişti. Kendisiyle ilgili bu tatsız muhabbetten sonra konuyu değiştirmiş olmasına sevindiğini düşündü Bosch.

"Hilton'ın bedeninden çıkan mermi ya da kovanla örtüşen hiçbir şey yok," diye devam etti. "Ama en azından artık orada ve belki bir şeyler çıkabilir."

"Çok kötü," dedi Bosch. "Uzun mesafe bir atış olduğunu biliyoruz. Sırada ne var? Rialto?"

"Evlin Kidd'le ilgili daha fazla şey buldukça cevapların daha çok orada olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Ne buldun?"

Ballard sırt çantasını açıp dizüstü bilgisayarını çıkardı. Ekran açıldıktan sonra siyah tenli bir adamın önden ve sağdan çekilmiş bir dizi vesikalık fotoğrafını gösterdi.

"Bunlar 1989 yılında, John Hilton oradayken, Kidd'in Corrcoran Hapishanesi'nde çekilmiş vesikalık fotoğrafları. Şimdi bir de şunlara bak."

Hilton'ın çizim defterini çıkardı. Sayfayı açtıktan sonra defteri uzattı. Bosch sayfadaki çizimle vesikalık fotoğrafları karşılaştırdı.

"Uyuşuyorlar," dedi.

"Birbirlerini oradan tanıyorlardı," dedi Ballard. "Sanırım aşk yaşıyorlardı. Daha sonra ikisi de tahliye olup L.A.'a geldikten sonra bu durum Kidd için sorun olmaya başladı. Eski bir Crip üyesiydi. Eşcinsel olduğuyla ilgili herhangi bir dedikodu onun için ölümcül olabilirdi."

"Bu büyük bir olay. Eşcinsel olduğundan emin misin?"

"Şu an için değilim, sadece bir tahmin. Defterdeki çizimlerde, uyuşturucu bağımlılığı meselesinde, ailesinin ilgisizliğinde

hep garip bir şeyler var. Üzerinde çalışıyorum. Bir dakika, neden sordun, ne biliyorsun?"

"Bu konuyla ilgili bildiğim bir şey yok. Ama John Jack'le birlikte birkaç eşcinsel dosyasına baktığımızı hatırlıyorum, asla dosyaya odaklanamazdı. Bu da onun kusuruydu. Kurbanla asla empati kuramaz, onu kurtarmak için gereken enerjiyi göstermezdi. Bir keresinde tek gecelik ilişki kuranlardan birinin başına kötü şeyler gelmişti. Yaşlı bir adam Batı Hollywood'da genç bir oğlanı arabasına alıyor ve Outpost'un tepelerindeki evine götürüyor. Çocuk adamı soymuş ve kemerle öldüresiye dövmüş. Kötü sahneler vardı. John Jack'in kafama takılan bir şeyler var, dediğini hatırlıyorum. Şöyle dedi, kimi zaman insanlar hak ettiklerini alıyorlar. Bunun her zaman yanlış olduğunu söyleyecek değilim, benim de buna inandığım davalar oldu. Ama bu dosyada olay farklıydı."

"Herkesi bir tutuyordu."

"Aynen öyle.

"O halde yeniden neden cinayet dosyasını aldığına dönecek olursak. Eşcinsellerden nefret ediyordu ve olayın çözülmesini istemedi diyebilir miyiz?"

"Bu biraz uç gibi görünüyor. Sanırım henüz o kadar ilerlemedik."

"Belki de öyledir."

Kısa süre sessiz oturdular. Daha fazla jüri üyesi toplanmaktaydı. Bosch yeniden mahkeme salonuna dönmek zorundaydı. İçeride ne olduğunu merak etmekten çok görev bilinciyle.

"Thompson'ın dosyayla ne yaptığı ya da ne yapmadığının bir önemi yok," dedi Bosch. "Ya da Hunter veya Talis."

"Yine de çözeceğiz," dedi Ballard.

Bosch başını salladı.

"Evet," dedi.

Ayağa kalktı, Ballard'a baktı.

"İçeri girmem lazım. Rialto'ya gidecek misin?"

"Hayır. Batı Hollywood'a gidiyorum. Hilton'ın oda arkadaşını görmeye ve bunların bazılarını onaylayıp onaylamayacağına bakacağım."

"Bana da haber ver."

20

Son jüri üyeleri yerlerine dönüyordu. Yargıç konuşurken paneli görebilmek için sandalyesini döndürdü. Bosch salonun arkasındaki yerini aldı. Haller ve Saldano yerlerine geçtiler, karşıya bakıyorlardı. Harry içeride neler olup bittiğini yüzlerinden anlayamadı. Yargıç söze başlayacakken salonun kapısı açıldı. Jerry Gustafson, davadaki baş LAPD dedektifi, içeri girdi. Hızlıca orta koridordan ilerledi ve dava makamının arkasına, en ön sıraya oturdu. Gustafson, Bosch'un duruşmalara katıldığı günlerde mahkeme salonlarına girip çıkardı.

"Bayanlar, baylar," diye başladı Falcone. "İlk önce bu davada gösterdiğiniz gayretten ötürü sizlere teşekkür ederim. Jüri üyeliği zaman alıcı, zor hatta travmatik olabilir. On gündür bizimle birlikte buradasınız. California halkı ve ben sizlere burada teşekkür ederiz.

"Bu davada bir değişiklik oldu ve sona geldik. Bölge Savcılığı Bay Herstadt hakkındaki tüm suçlamalarını geri çekti, dava devam etmeyecektir."

Bu haber karşısında salonda uğultular yükseldi, gözlemciler ve gazeteciler aralarında konuşmaya başlamışlardı. Bosch, Haller'ın sırtına baktı. Hiç hareket etmiyordu, müvekkilinin omzuna ya da koluna vurmuyordu, zaferin bir görsel ifadesi yoktu.

Gustafson öne eğilmişti, kolları mahkemenin korkuluklarında, kilisede diz çöküp bir mucize için Tanrı'ya yalvarıyor gibiydi.

Bosch'un aklını karıştıran yargıcın son sözleriydi: *şu an için* demişti. Bu ne anlama geliyordu? Yargıcın da net ifadelerle belirttiği gibi, o da biliyordu ki bu aşamada tüm suçlamaların geri çekilmesi tahliyeyle eşdeğerdi. Geri dönüşü yoktu. California'da bir dava jüri seçildiği zaman başlamış sayılırdı. Bunun ardından bir kez daha Herstadt'a yüklenmek aynı suçtan ikinci kez yargılama yapılmaması hususunun ihlaliydi. Bosch'un şüphesi yoktu. Jeffrey Herstadt'a açılan dava sona ermişti.

Bu belirsiz açıklamanın ardından yargıç bir kez daha jüri üyelerine teşekkür etti ve davanın ardından toplantı odasına geçerek beklemelerini istedi. Dava makamının kendileriyle konuşmak istediğini belirtti. Bosch'un tahminlerine göre Saldano tahliye konusunda nerede durduklarını görmek istiyordu. Bu görüşme sayesinde davayı bırakarak doğru yapıp yapmadığını anlamış olacaktı. Belki de onlarla konuştuktan sonra doğru kararı aldığını anlayacaktı.

Falcone mahkemeyi sonlandırdı, kürsüden ayrıldı. Haller dışarı çıkmak için ayağa kalktı, salonun arkasındaki Bosch'a baktı.

Gülümsedi ve parmağıyla havada bir hareket yaptı sonra dumanı tüten bir namluya üfler gibi parmağının ucuna üfledi. Sonra eğilip elini müvekkilinin omzuna dokundu. Kulağına bir şeyler söylemeye başladı.

Saldano ve yardımcısı ayağa kalkıp toplantı odasına ilerlemeye başladı. Gustafson ayağa kalktı, koridorda yürümeye başladı. Bosch'a bakmak için durdu. Yıllar önce Soygun-Cinayet

Büro'da birlikte çalışmışlardı ama birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı.

"Mutlu musun Bosch?"

"Ne oldu anlamadım?"

"Saldano parlak kariyerine leke sürülmesin diye davadan çekildi. Herstadt artık serbest ve her ne olduysa hepsi senin yüzünden pislik herif. Bunları Haller için senin ayarladığını biliyorum."

"Hâlâ onun yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Git başımdan pislik herif. Onun yaptığını biliyorum, bunu sen de biliyorsun."

"Diğer beşi ne olacak Gustafson?"

"Ne beşi?"

"Cinayet dosyasını inceledik. Sen ve iş arkadaşın Montgomery'nin ölümünden mutlu olacak beş kişiyi daha bulmuştunuz ama DNA örnekleri tutunca her şeyi Herstadt'ın üzerine yıktınız. Şimdi diğerlerine geri dönecek misiniz?"

Gustafson eğilmiş müvekkilinin kulağına fısıldayan Haller'ı işaret etti.

"İşte katil orada Bosch. Kimseye geri dönmek zorunda değilim. Katil oydu, onu yakaladık ve sen gelip her şeyi berbat ettin. İyi iş çıkardın. Gurur duy. Rozetinle yaptığın her şeyi bozdun."

"Yani hayır mı?"

"Bosch bildiğim kadarıyla bu dosya bir TK. Ve artık top sende."

Gustafson yürüyerek uzaklaştı.

Bosch öylece kalmıştı, yüzü öfkeden yanıyordu. Haller müvekkiliyle konuşmasını bitirip onu işlemlerinin tamamlanması için mahkeme polisine teslim ederken Bosch sakinleşmeye çalıştı. Haller belgeleri ve diğer şeyleri hızlıca topladı. Çantasının iki kilidini de kilitledi ve dört gazetecinin kendisini beklediği

noktaya doğru ilerlemeye başladı. Hepsi bir ağızdan, yargıcın odasında neler olduğuyla ilgili sorular sormaya başladı.

Haller soruları koridorda yanıtlayacağını söyledi. Birlikte salondan çıkarlarken Bosch'un yanından geçerken ona göz kırptı. Bosch ayağa kalktı, peşlerinden koridora çıktı. Haller koridorun ortasındaydı, gazeteciler etrafında yarım çember oluşturmuşlardı. Bosch çemberin dışındaydı fakat konuşulanları duyabiliyordu.

Gazeteciler aynı soruyu değiştirerek sormaya başladılar.

"Tamam, tamam, konuşmak yerine dinleyin ki ben de sizi aydınlatabileyim," dedi Haller. Sesinde mahkeme salonundaki galibiyetin uçarı havası vardı.

Devam etmeden önce sessiz olmalarını bekledi.

"Tamam, hazır mıyız?" dedi. "Jüriye sunduklarından daha mantıklı şüphelerle karşılaşan dava makamı bugün doğruyu yaptı ve müvekkilime karşı ortaya koydukları zayıf iddialarını geri çektiler. Bay Herstadt şu andan itibaren serbesttir, hızlıca özgürlüğüne kavuşacaktır."

"Ama bu davanın sonucuna kesin gözüyle bakılıyordu," dedi Bosch'un *Times*'tan olduğunu bildiği bir gazeteci. "Ellerinde bir itiraf ve cinayetle örtüşen DNA örnekleri vardı. Neler oldu?"

Haller kollarını iki yana açtı, gülümsedi.

"Ne diyebilirim ki? Mantıklı şüphe, mantıklı karar," dedi. "Burada ne oldu biliyor musunuz, derslerine iyi çalışmamışlar. İtiraf tamamen gerçek dışıydı, kendisine sorulsa Kara Dalya'yı bile öldürdüğünü itiraf edebilecek durumda bir adamdan geldi o ifade. DNA örtüşmesi için de mantıklı bir sebep var. Yargıç bunu gördü, davanın kanatsız bir ördeğe döndüğünü anladı, dava makamına bunu belirtti. Bayan Saldano patronunu aradı ve sağduyu üstün geldi. Akıllı bir avukatın yapacağını yaptı: çadırını toplayıp gitti."

"Yani davaya son verildi?" dedi başka bir gazeteci.

"D.A.'s Office tarafından geri çekildi," dedi Haller. "Tüm suçlamalarından vazgeçtiler."

"O halde yeniden dava açabilirler," dedi üçüncü bir gazeteci.

"Hayır," dedi Haller. "Bu dosya zaten mahkemede görüldü. Müvekkilimi yeniden suçlamak ikinci kez aynı suçtan yargılanmama hususuna aykırı düşer. Bu dosya kapanmıştır millet, bugün bir adamın suçsuz olduğu kanıtlandı."

"Saldano davadan çekilmek için kimi aradı?" diye sordu *Times* muhabiri.

"Bilmiyorum," dedi Haller. "Konuşmayı yapmak için odadan dışarı çıktı. Kendisine sormanız lazım."

"Müvekkilinize ne olacak?"

"O özgür bir adam," dedi Haller. "Kalacak bir yer bulup yardım almasını sağlamalıyız. Başlangıçta ona bir GoFundMe sayfası açmayı düşünüyorum, böylelikle masrafları çıkmış olur. Evi yok, parası yok. Onu yedi ay boyunca hapishanede tuttular."

"Tazminat için başvuracak mısınız?" diye sordu bir gazeteci.

"Belki," dedi Haller. "Bir şeylerin düzeltilmesi lazım. Ancak bu şimdi konuşulacak konu değil. Hepinize teşekkür ederim. Unutmayın iki tane *l*'le, Haller. Tamam mı?"

Haller yarım çemberden bir adım geri attı, asansöre doğru elini kaldırdı, gazetecilere işaret ediyordu. *Times* muhabiri genç kadın, yanında yürürken Haller'a kartvizitini uzattı. Bosch'un duyamayacağı bir sesle konuştu. Haller kartviziti ceketinin göğüs cebine, mavi-kırmızı-beyaz mendilinin yanına yerleştirdi. Bosch'a doğru yöneldi, yüzünde belirgin bir gülümseme vardı.

"Çok fazla böyle gün yaşamıyorsundur Harry."

"Senin yaşadığını da zannetmiyorum. Gerçekten odada ne oldu?"

"Olaylar az önce anlattığım gibi gelişti. Sadece yargıcın Saldano'ya böylesine mantıklı bir şüphe ortadayken jürinin tahliye kararından kolay kolay caymayacağını söylediği kısmı anlatmadım. Ona DNA uzmanımın da ifadesini dinleyebileceğimizi hatırlattı ve o sırada benim o ikna edici hareketim ve reddedildi. O sırada dışarı çıkıp üstlerini aradı. Gerisi anlattığım gibi. Belki şimdi dışarı çıkar ve gerçek suçluyu bulurlar."

"Bundan şüpheliyim. Gustafson hâlâ müvekkilinin cinayeti işlediğini düşünüyor. Giderken yanımda durup söyledi."

"Yaralanmış gurur, hepsi bu. Yani demem o ki, başka ne söyleyebilirdi ki?"

"Evet, ama görmüyor musun? Gerçek katilin peşine düşmeyecek. Bunu söyledi: TK, dosya kapanmıştır."

"Anlamı ne?

"Tutukluluğu Kaldırılmıştır. Artık soruşturma falan yok. Bu arada, cinayeti her kim işlediyse hâlâ dışarıda."

"Ama bu bizim sorunumuz değil ki? Herstadt için çalışıyorduk ve Herstadt artık özgür."

"Belki senin sorunun değil."

Haller bir şey demeden uzun süre Bosch'a baktı.

"Sanırım ne istersen onu yapacaksın."

Bosch başını salladı.

"Tutanaklar ve cinayet dosyasıyla uğraşacağım."

"Elbette. Nasıl istersen. Diğer konuştuğumuzla ilgili iletişimde olalım. Şu medikal şey."

"Anlaştık."

BALLARD

21

Ballard kürek kemiklerinin arasındaki ağrıyla uyandı, sol ayağı uyuşmuştu. Esneyerek çadırın içinde doğruldu. Yaklaşık 12 kilo ağırlığındaki Lola'nın sol ayağı üzerinde uyuduğunu fark etti. Ayağını çekti, köpek uyandı, gözlerinde isyan vardı.

"Ayağımı mahvettin," dedi Ballard.

Sol ayağı hayata dönene kadar bileğini ovuşturdu, yanma hissi gittikçe azalıyordu. Sırtını rahatlatmak için omuzlarını hareket ettirmeye başladı. Gece uyumadan önce körfezdeki kayalık dalgakıran boyunca kürek çekmişti, dönüşte Malibu'dan gelen sert rüzgârı karşısına almıştı.

Lola beklentiyle ona bakıyordu, Ballard mesajı aldı.

"Kısa bir yürüyüş olacak ama. İşe gitmem lazım."

Ballard dizlerinin üstünde sürünerek çadırın dışına uzandı, etrafa göz gezdirdi. Sahil bomboştu. Cankurtaran Aaron kulübesindeydi, başının üstü görünüyordu. Kumların üstünden zinciri aldı, köpek zincirin sesini duymuştu. Çadırdan dışarı fırladı, Ballard'ın bacaklarına hamle yaptı ve arkası dönük oturdu.

Sırtını Ballard'a doğru uzatıyordu, zincirin tasmaya takılmasına hazır olduğunu söylüyordu

"O kadar da yüzsüz olma. Kısa bir yürüyüş dedik."

Ballar çadırın dışında bıraktığı terlikleri giydi, iskele boyunca ilerlemeye başladılar. Lola burada yürümeyi ve etrafı seyretmeyi seviyordu. Ballard dün güneye doğru kürek çektiği için bugün kuzeye doğru gitmeyi tercih etti. Rose Avenue boyunca gidip geldiler, Lola dönüş yolunda sürekli tasmasını çekiştirdi.

Yarım saat sonra Ballard işe gitmeye hazırdı. Saat neredeyse dört olmak üzereydi ve trafiğe kalmak istemiyordu. Lola için mama açtı, park yerindeki kaba boşalttı. Lola mamasını yerken Ballard akşam mesaide giyeceklerini kontrol etti.

Lola'yı akşam bakımevine bıraktıktan sonra otoyolu kullanmayıp ara yollardan Hollywood'a doğru ilerlemeye başladı. Saat 5.30'da Hollywood Karakolu park alanına ulaşmıştı, soyunma odasında üniformasını giydikten sonra devriye aracına geçti. Batı Hollywood'a yöneldi, cinayet işlendiğinde John Hilton'ın ev arkadaşı olan Nathan Brazil'in adresi olduğuna inandığı binanın önünden geçti.

Willoughby'da bir park yeri buldu, araçtan inip adrese doğru yürüdü. Güvenlikle ilgili hiçbir şey yoktu, bu da burasının çok rağbet görmeyen bir yer olduğunu gösteriyordu. 214 numaralı dairenin önüne geldiğinde kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı, onu siyah saçlı, temiz sakallı bir adam karşıladı. Ballard onu tanıyamadı. Bilgisayarına indirdiği dört yıllık ehliyet fotoğrafındaki adama benzemiyordu.

Kemerinden rozetini çıkarıp adama gösterdi.

"Bay Brazil?"

"Evet, ne oldu?"

"LAPD'den Dedektif Ballard. Size birkaç soru sormak istiyorum.

"Şey, hangi konuda acaba. Burası Batı Hollywood, L.A. değil."

"Batı Hollywood olduğunu biliyorum. Hollywood'da işlenen John Hilton cinayeti davasına bakıyorum, biliyorum uzun zaman oldu fakat onun hayatıyla ilgili birkaç şey sormak istiyorum, birlikte yaşadığınız zamanlarla ilgili."

"Dediklerinizden bir şey anlamıyorum. O isimde biriyle hiç yaşamadım."

"Nathan Brazil, değil mi?"

"Hayır. Ben Dennis. Nathan benim kocam, onun soyadını aldım. Ama kocamın bir cinayetle ilgili bir şey bildiğini sanmıyorum. Ne demiştiniz..."

"Burada mı?"

"Hayır, işte."

"Nerede çalışıyor?"

Dennis kuşkulanmaya başladı.

"Bir lokantada çalışıyor, öylece gidemezsiniz."

"Hâlâ Marix'te mi?"

Gözleri bunu da nereden biliyorsun ifadesiyle açılmıştı.

"Kartınız var mı?" dedi. "Sizi aramasını söylerim."

"Belki mesaj atıp yanına gittiğimi haber verebilirsiniz. Bu bir cinayet soruşturması Bay Brazil. İnsanların uygun oldukları zamanı bekleyecek durumda değiliz. Anlıyor musunuz?"

"Oh, sanırım evet."

"Güzel. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Ballard arabaya döndü. Marix Flores'un olduğu köşedeydi ve yürüyerek daha hızlı gidebilirdi fakat bir otorite göstergesi olarak devriye aracını dışarı park etmek istiyordu. Nathan Brazil kocasıyla aynı huylara sahipse ona gücü hissettirmek iyi bir fikir olabilirdi.

Aracını lokantanın önüne, üç basamaklı merdivenin yanındaki kırmızı boyalı alana park etti. İlk basamağa adımını atmadan cam kapı açıldı. Ellili yaşlarının ortasında, kellikle mücadele eden bir adam karşısına çıktı, ellerini kavuşturdu. Siyah kot pantolon, beyaz gömlek, siyah kravat ve siyah bir önlük giymişti.

"Tek polislik masa mı istiyorsunuz?"

Alaycılık dişlerinin arasından erimiş bir peynir gibi sızıyordu.

"Bay Brazil?"

"Harika! Aramalarıma otuz yıl içinde geri dönmeniz müthiş."

Ballard en üst basamağa çıktı.

"Ne araması?"

"Arkadaşım hakkında konuşmak istedim. Çok kez aradım ama geri dönmediler çünkü John umurlarında değildi."

Ballard girişin yanında birkaç bar sandalyesinden oluşan bir bekleme alanı olduğunu gördü. Saat erkendi, henüz ortalık kalabalık değildi. Ballard bekleme alanını işaret etti.

"Şurada özel konuşsak olur mu?"

"Evet, ama ilgilenmem gereken bir masam var."

"Sorun değil."

Bekleme alanına geçtiler, Brazil camdan dört kişilik masayı görebileceği bir yere oturdu.

"Ne kadardır burada çalışıyorsunuz?"

"Neredeyse sekiz yıl oldu," dedi Brazil. "İyi insanlar, güzel yemek, işe yürüyerek gelip gidiyorum."

"Güzel yemek olduğunu biliyorum. Çok kez burada yedim."

"Beni pohpohlayıp bu davanın asla çözülemeyeceğini söylediğin yer mi?"

"Hayır, değil. Bunu çözeceğimi söylediğim yer."

"Elbette."

"Bak, Nathan, sana yalan söylemeyeceğim. Çok zaman geçti. John'un ailesi öldü, dosyaya bakan dedektiflerden biri öldü, diğeri emekli olmuş, Idaho'da. Bir de..."

"Hiçbir şekilde umursamadılar. Bizi iplemediler."

"Aramalarına yanıt vermemeleriyle ilgili mi diyorsun bunu?"

"Hayır, daha fazlası var tatlım. Şimdi her şeyin değiştiğini bir kenara bırak, zamanında uyuşturucu bağımlısı bir nonoş için uğraşmak istemediler. İşte böyle oldu."

"Eşcinsel biri mi demek istiyorsun?"

"Nonoş, eşcinsel, lubunya, nasıl adlandırmak istersen. LAPD bizi iplemedi. Hâlâ da öyle."

"Benim için arkadaşın sadece bir kurban, onda gördüğüm tek şey bu, tamam mı? Dosyaya bulaştım çünkü kaybolmuştu, sonra bulundu. Şimdi ben çalışıyorum ve John Hilton'ın kim olduğu, yaşam tarzı ya da tercihleri beni ilgilendirmiyor."

"İşte demek istediğim bu. Sorun tam da burada. Bu bir yaşam tarzı değil. Bir tercih de değil. Sen heterosun değil mi?"

"Evet."

"Bu bir yaşam tarzı mı ya da tercihi mi yoksa sadece hetero musun?"

"Anladım. Benim hatam ve söylediklerine saygı duyuyorum. Demek istediğim John Hilton'ın kim olduğu ya da ne yaptığı beni ilgilendirmez. Eşcinsel ya da uyuşturucu bağımlısı veya her ikisi de, ona yapılanları hak etmedi ve bu konuda çalışacağım, benden öncekilerin ne yaptığının bir önemi yok. Anlaştık mı?"

"Şu masaya bakmam lazım."

"Bekliyorum."

Brazil lokanta bölümüne doğru geçti. Margarita siparişleri aldı, barda ucuz içki satılan saatlerdi, bara siparişleri girdi. Birkaç dakika içinde Ballard'ın yanındaydı. Ballard oyunun kural-

larını belirlediklerini Brazil'in açılacağını düşünüyordu. Artık konuşma zamanıydı.

"Pekâlâ, John ölmeden önce, ne zamandır birlikte yaşıyordunuz?"

"Öldürülmeden önce. Bu kelimeyi tercih ediyorum çünkü doğrusu bu."

"Haklısın bir cinayetti. Onunla ne kadar yaşadın?"

"On bir ay. Hatırlıyorum çünkü garip bir hikâyesi var. Kuzey Hollywood denen bu çöplükte yaşıyorduk ve kira kontratının yenilenmesi gerekiyordu. İkimizde burada devam etmeyi istemiyorduk fakat tembellikten kalkıp ev aramakla da uğraşmıyorduk. Sonra o öldürüldü ve kendi başıma kontratı yenileyemedim. Taşınmak zorundaydım."

"Raporda öldürüldüğü gece çalıştığın stüdyoya geldiği yazıyor."

"Evet, Archway. Daha sonra kapıdaki çocuktan duydum."

"Oraya gelmesi sıra dışı bir şeydi, değil mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

Ballard dosyada okuduklarını düşündü. Hilton'ın Brazil'in çalıştığı yere gitmediği yazılıydı. Şimdi duydukları tamamen tersiydi.

"İfadeni okudum, bunun daha önce olmadığını söylemişsin."

"İlk başta, beni sorgulan adamın kim olduğunu bilmiyordum," dedi Brazil. "Ona Dedektif Vitalis adını taktım, yeşil şişelerdeki şeyleri hatırlıyorsun, değil mi? Ve bir süre –suçsuz olduğum kanıtlanana kadar– suçu üzerime atacaklarını ve bir eşcinsel işi olduğunu söyleyeceklerini sandım. Bu yüzden öyle dedim."

"Hangisi yalandı?"

"Yalan yok. Ama eksik bilgi vardı, bilirsin ya? Bir organizasyon şirketinde çalışıyordum. Bütün yiyecek içeceği alıyor

ve belirtilen yerde servis hizmeti sunuyorduk. Kimi zaman bir stüdyoda kimi zaman açık havada çalışıyorduk. Her zaman nerede olduğumuzu John'a haber verirdim, gelirdi ona yiyecek verirdim. O gün stüdyoya gelmesinin sebebi odur. Acıkmıştır. Yemek istiyordur ve parası yoktur. Ama güvenlik kulübesindeki adama adımı vermesi işe yaramadı. Oradaki ilk günümüzdü ve beni Adam olarak tanımıyorlardı."

Ballard başını salladı. Hikâyenin hepsini bilmek her zaman için iyiydi ama insan bazen daha fazla bildikçe, diğer verilerle uyuşmayan daha fazla şey görüyordu.

"Eğer yiyecek alacak parası yoksa uyuşturucu alacak parayı nasıl buldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Brazil. Belki değiş tokuş edecek bir şeyleri vardı. Belki bir şeyler çalmıştı. Öyle şeyler yapıyordu, bilirsin."

Ballard başını salladı. Mümkündü.

"Tek bildiğim, eğer bana geldiyse parası kalmamıştır," dedi Brazil. "Bara gitmem lazım."

O gittiğinde Ballard konuşmanın rotasını değiştirmeyi düşündü. Brazil masaya içecekleri sunup, yiyecek siparişlerini alıp, mutfağa bildirene kadar bekledi.

"Bilirsin, seni sevdim," dedi döndüğünde. "Dedektif Vitalis gibi değilsin sonuçta."

"Dedektif Talis'ten söz ediyor olmalısın?" dedi Ballard. "Beni de zorlayan bir adam."

"Hayır, öyle değil. Adıyla dalga geçmiyorum. Saçlarını yana ayırıyor ve düzgünce tarıyordu. Ondaki Vitalis kokusunu alabiliyordum çünkü babam da aynısını kullanırdı."

"İsmi Hunter mıydı?"

"Evet, tam üstüne bastın, Hunter. İyi hatırlıyorum çünkü bulvar üzerinde Hunter* adında bir bar vardı. Sloganı da şuydu, ''Avların avcıyı beklediği yer." Her neyse iğrenç bir herifti."

"Öldü."

"O zaman bile yaşlı görünüyordu zaten."

"Sen ve John sevgili miydiniz yoksa ev arkadaşı mı?"

"Ooo, özel hayata giriyoruz."

"İş icabı. Kusura bakma."

"Her ikisi de diyebilirsin. Ciddi bir şey yoktu ama bir şeyler de olmuyor değildi."

"Onun hayatında başka birisi var mıydı?"

"Elbette, o ve ulaşılmaz fantezileri. Hepimiz biraz öyle değil miyiz?"

"Kimdi?"

"John bir süre hapishanede kaldı, biliyorsun. Ailesi ona iyi bir avukat tutamadı bu yüzden üç yıl ceza aldı. Onu hapishanede koruyan birine âşık oldu. Ama sadece oradaydı. Adamlar orada ihtiyaç duydukları şeyi yapar daha sonra dışarı çıktıklarında hikâye tamamen değişir. Eşcinsel aşktan eşcinsel nefrete geçerler. Bu hep olur. Bir çeşit kendini inkâr."

"Sana hiç onun adını söyledi mi?"

"Hayır. Yani söylediyse de hatırlamıyorum Önemi yoktu çünkü gelip geçmişti. Âşık olduğu adam dışarı çıkmış ve hetero hayatına geri dönmüştü."

"Ama John fantezisine saplanıp kaldı mı?"

"Evet, rüyası. Oturur adamın resmini çizerdi."

"Resim mi?"

"Adam hapishanede onun için ya da başka bir şey için poz vermiş, Johnny iyi bir sanatçıydı. İyi yapabildiği tek şey buydu. Her zaman çizerdi. Peçetelere, boş kâğıt parçalarına, herhangi bir yere. Hapishanede yaptığı çizimleri sakladığı bir defteri vardı."

* [Ç.N. Hunter İngilizce'de avcı demektir.]

"Bunları Dedektif Talis'e de söyledin mi?"

"Hayır, ilk ifadeden sonra beni aramadı. Onun için artık şüpheli kişi olmaktan çıkınca bir önemim kalmamıştı."

"Ona bunları anlatmak için mi ulaşmaya çalıştın? Hapishanedeki adamı anlatmak için mi?"

"Hayır, patronumu arayıp şüpheli olmadığımı söylemesini isteyecektim. Anlattıklarından dolayı kovulmuştum, ara sıra Johnny'ye yemek verdiğimi söylemişti. Onlara bunu söyledi ve beni kovdular. Şüpheli olduğumu düşünüyorlardı ve bu pek adil değildi."

Ballard'ın tek yapabildiği yine başını sallamaktı. Hikâyeden bir an olsun şüphe duymamıştı. Hunter ve Talis bir araya gelip tamamlanmamış bir dosyayı tamamlanmamış bir soruşturmaya çevirmişlerdi. Gerçeği es geçip kendi yollarına girmişlerdi. Her ne olduysa, kurban ve kayıpları kenara bırakmışlardı.

"Onlar gibi olma," dedi Brazil.

"Değilim," diye karşılık verdi Ballard.

22

Ballard mesai saatinden önce karakola gitmişti, içerisi oldukça kalabalıktı. Gündüz görevindeki çok sayıda memur masalarında, telefon ve bilgisayarlarıyla meşguldü. Bir şeyler olmuştu. Müdürünü gördü, Teğmen McAdams, bilgisayarda çalışan memurlardan birinin omzuna eğilmiş bir şeyler okuyordu.

İlerledi.

"Teğmen, neler oluyor?"

McAdams döndü.

"Ballard, bu saatte karakolda ne yapıyorsun?"

"Biraz erken geleyim dedim. Mesai başlamadan önce halletmek istediğim birkaç evrak işi var. Mesai başlayınca ne olacağını kimse bilemez."

"Nasıl evrak işi?"

"Geçen gece aldığımız bir herifle ilgili takip mevzuları falan. Arson telefonumdaki fotoğrafları istedi. Sonra rapor göndermediler. Onu soracaktım, adamın kimliği belli oldu mu? Neler oluyor?"

"Bizde de Sunset'teki arabaya servis lokantalardan birini soymaya çalışan bir çiftçi var. Enayi arabadan inince park yerinden çıkamayacağını anlıyor çünkü sıradaki diğer arabalar girişi kapamış durumda. Arabayı bırakıp Hawthrone'a doğru koşuyor, orada bir UPS kamyonunu çalmaya çalışıyor, görevlinin arkada paketlere baktığının farkında değil. Yolda arkadaki görevliyle kavga ediyorlar ve kamyon kontrolden çıkarak park halindeki üç araca çarpıyor."

"Vay canına."

"Daha bitmedi. Sonra adam kamyondan atlıyor, bizimki hâlâ kamyonda ama UPS görevlisi ve birkaç kişi daha arkasından arabayla takip ediyorlar. Yeniden kuzeye yöneliyor, Hollywood'u geçmeye çalışıyor, TMZ tur otobüslerinden birinin altında kalıyor. Tüm bunlar nasıl bir evrak işi çıkarıyor biliyorsun değil mi Ballard? Fazla mesai yapan dört adamım var, iki kişi de Wilshire'dan geldi. Sonuç olarak umarım geçen gece aldığınız bir herif yüzünden tüm bunlara ara vermemi istemezsin?"

"Hayır, teğmen, hayır."

"Güzel çünkü bu iş uzun sürecek, aynı ekip sekiz gün daha böyle çalışacak."

"Dert etme. Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Aslında hiç bulaşmak istememesine rağmen yardım teklif etmesi gerektiğini hissetmişti.

"Hayır, biz hallediyoruz," dedi McAdams. "Sen sadece geçen gece aldığınız herifle ve bu gece çıkacaklarla ilgilen. Bu arada ekip arkadaşıyla ilgili henüz bir gelişme yok ama Wilshire'dan Yüzbaşı Dean izinli olduğun gecelerde Hollywood Birimi'ne destek olacaklarını söyledi."

"Harika," dedi Ballard. "Ama yalnız çalışmak beni yormuyor teğmen. İhtiyaç duyduğum an arkamda devriye ekibi var."

Diğer tarafa dönüp çalışabileceği bir masa aramaya başladı. Son kullandığı masada gündüz mesaisi yapan memur vardı. Diğer dedektiflerden uzakta bir masa seçti, oturdu.

Ballard, McAdams'ın samimiyetle ekip arkadaşı bulmaya çalıştığından emin değildi. Son ekip arkadaşı dört ay önce emekli olmuştu ve emekliliğini hak etmeden önce uzun süre izin kullanmıştı. Ballard yedi aydır yalnızdı. İş iki polis memuruna yedi gecenin paylaştırılmasına dayanıyor olsa da son aylarda gerçekten yalnız çalışıyor olmak değişikti. Çok ağır geçen geceler oluyordu ama en sevdiği yanı her an nerede olduğunu bildirmek zorunda olduğu bir ortağı yoktu. Amirinin onu çok sıkmaması hoşuna gidiyordu. McAdams gerçekte neler yaptığını bilmiyordu bile.

Ballard, McAdams'a uydurduğu hikâyenin kısmen doğru olduğunu fark etti. Cole Avenue'da çadırının içinde yanarak ölen adamla ilgili rapor gelmemişti. Bu durum işini tamamlamasına engel oluyordu.

Sırt çantasının derinliklerinden Nuccio'nun kartvizitini buldu, bilgisayardan LAPD e-posta hesabını açtı. Nuccio'ya kurbanın kimliği, kesin ölüm sonucu ve yakınlarının bulunup bulunmadığı ya da haber verilip verilmediği gibi detayları içeren sorular sorduğu bir metin oluşturup postayı yolladı. Bir sonraki iş gününe kadar cevap geleceğini zannetmiyordu. Acil bir durum olmadıkça ya da bir dosya üzerinde çalışmıyorlarsa itfaiyecilerin sabah dokuz akşam beş çalıştıklarını biliyordu.

Fakat postayı gönderdikten bir dakika sonra telefonu çaldı.

"Ballard, ben Nuccio."

"Sana bir e-posta yolladım. Şeyi soracaktım..."

"Okudum. Onun için arıyorum. Sakin olabilirsin. Dosyayı HCB alıyor."

"Ne dedin?"

"Şüpheli ölüm olduğu ortaya çıktı ve protokol böyle. Dosya Hırsızlık ve Cinayet Büro'da."

"Ne gibi bir şüphe?"

"Birkaç şey var aslında. Birincisi herif gariban değilmiş, inan ya da inanma. San Diego'da zengin bir aileden. Dolayısıyla odak oraya çevrildi."

"Adı neymiş? Kimmiş?"

"İsmi Edison Banks Jr. babasının bir tersanesi var, orduyla çalışıyor. Geçen yıl ölmüş. Çadırcıya deli gibi para kalmış ama farkında değil muhtemelen. Beş yıl önce babası bıkmış bizimkinin meselelerinden, nakit on bin doları eline vermiş evden yollamış. Yirmi yaşındayken. Aile bir daha ondan haber almamış. Tahminimce parayı yedi ve o zamandan beri sokaklarda. Küçük bir erkek kardeşi var, bütün cukka ona kaldı."

"Ve bu da bu ölümü şüpheli kılıyor diyorsun?"

"Hayır, bu bizi her şeyi kontrol etmeye sürükledi. Bunu yaparken yeni şüpheler ortaya çıktı."

"Ne gibi?"

"İki şey var. Biri otopsi. Kandaki alkol oranı alışılagelmişin dışında. Adam promili otuz altı çıkmış. Yasal araç kullanma limitinin üç katı."

"Daha çok dört gibi. Ama bu adam araç kullanmıyordu Nuccio."

"Biliyorum ama otopsi kayıtlarına göre bir yetmiş boyunda, yetmiş kilo. Bu kadar alkollüyken araç falan kullanamaz, hatta hiçbir şey yapamaz. Yıkılıp kalmış olmalı."

Ballard, Nuccio'ya kandaki alkol oranının boy ya da kiloyla bir ilgisi olmadığını öğretmekle vakit kaybetmek istemedi.

"Ne kadar alkollü olduğunun bir önemi yok, yine de uyurken ayağı sobaya çarpmış olabilir," dedi.

"Olabilirdi," dedi Nuccio. "Ta ki biz ısıtıcıyı da inceleyene kadar. Isıtıcıda kırk beş derece eğildiğinde ateşlemeyi otomatik olarak kesen bir sistem var. Bir güvenlik önlemi. Dolayısıyla sobayı devrildiğinde ateş sönüyor. Yakmıyor."

"Test yapıldı mı?"

"Defalarca. Hiç şaşmıyor. Tek yol yakıt deposunun kapağını çevirerek açmak ve sobayı yana eğerek içindeki yakıtı boşaltmak. Ama deponun kapağı kapalıydı. Bu da şüpheli. Adam çadırda sızdı kaldı, biri herhangi bir sebepten içeri girdi, ısıtıcının deposunun kapağını açtı, yakıtı yere döktü, kapağı kapadı ve dışarı çıktı. Sonra bir kibrit çaktı ve *puff*. Zavallı adam neye uğradığını anlamadı. Ancak böyle olmuş olabilir bu da ayrı bir şüphe konusu. Dolayısıyla protokol gereği dosyayı HCB alıyor."

Ballard sessizdi, Nuccio'nun anlattıklarını düşünüyordu. Her şey gözünün önünden film gibi akıp geçiyordu.

"HCB'dan dosyayı kim aldı?" diye sordu en sonunda.

"Bilmiyorum," dedi Nuccio. "Yüzbaşı Olivas'la konuştum, yarın sabah sekizde büyük bir toplantı olacak. O zaman kimi görevlendirdiğini anlayacağım."

Elbette Olivas. HCB büyük dosyaları alır. Bir aralar Ballard da o ekipteydi. Olivas karşısında kendini savunması işine mal olana kadar.

"Anladım Nuccio, yarın orada görüşürüz," dedi.

"Ne?" dedi Nuccio. "Hayır. Bu sadece bilgilendirme amaçlıydı. Dosya senin değil Ballard. Dosyayı HCB aldı, ayrıca görüşmenin nerede olacağını bile bilmiyorsun."

"Senin oraya gideceğini biliyorum. HCB kalkıp sana gelecek değil ya. Orada görüşürüz."

Telefonu kapadı. Toplantıya gideceğinden değildi, şu hayatta bir daha asla Olivas'la aynı odada bulunmak istemiyordu. Nuccio öyle sansın istiyordu. Bu onu rahatsız edecekti, Olivas öğrenince o da rahatsız olacaktı. Ballard'ın istediği buydu.

23

Ballard mesaisinin ilk saatini Edison Banks Jr'la ilgili bilgi toplamaya ayırmıştı. Sabıka kaydı yoktu, ehliyetinin süresi üç yıl önce dolmuştu ve yenilenmemişti. Ballard, Trafik Sicil'deki fotoğrafı aldı, muhtemelen yedi yıl öncesine ait bir kareydi. İnce dudaklı, yeşil gözlü, sarı saçlı bir sörfçüydü fotoğraftaki. Banks'i geçtiğimiz yıllarda tanıyan kişilere göstermenin işe yaramayacağını düşünmesine rağmen fotoğrafı bastırdı.

Telefonla çalışmaya başladı, barınaklar, aşevleri ve Hollywood bölgesinde evsizlerin hizmet aldıkları bazı yerleri aradı. Sayıları fazla değildi, çoğu yirmi dört saat açık olmuyordu. Yarın sabahki HCB toplantısına gidecek olursa elinde bulunsun diye Banks'le ilgili her şeyi toplamaya çalışıyordu. Dosyaya devam etmesine izin verileceğini sanmıyordu. Bu önceden belliydi çünkü Olivas işin içindeydi ama soruşturmada farklı bir noktayı aydınlatacak ya da soruşturmanın yönünü değiştirecek herhangi bir bilgi, olay gecesi yaptıklarından dolayı acımasızca eleştirilmesinin önüne geçebilirdi. Olivas'ın her fikrini eleştireceğini biliyordu ve şu an eleştirilmek en son ihtiyaç duyacağı

şeydi. Bir cinayet gibi görünen dosyayı o gece LAİD'na devretmişti ve şimdi olay öyle görünmüyordu. HCB'yu bilgilendiren kişi olmalıydı, İtfaiye Birimi'ni değil.

Bir saatin sonunda elinde koskoca bir hiç vardı. Banks bir şekilde yatak, sıcak yemek ya da bir kalıp sabun gibi ihtiyaçlar teslim edilirken çekilen fotoğraflardan sıyırmıştı. Belki de sahte bir kimlik taşıyordu. Hangisi olursa olsun izini kaybettirmeyi başarmıştı. Banks'in yokmuş gibi davranmayı seçtiği ailesinin onu bulmasını istemediği açıktı.

Trafik Sicil'den aldığı fotoğrafı yazıcıdan çıkardı ve mesai saati dışı nöbete gittiği için silahlıktan bir silah aldı. Teğmen Washington'a olay yerini ikinci kez incelemeye gittiğini bildirdi. Ölüm, şüpheli sınıfına alınmıştı.

"Yangın ölümlerine HCB bakıyor," dedi Washington.

"Biliyorum," diye yanıtladı Ballard. "Yarın sabah sekizde bir toplantı olacak raporumu bitirip işi devretmeyi planlıyorum. O gece bulamadığımız birileri vardı, onlara bakacağım. Gün doğumuyla birlikte ortadan kayboluyorlar."

Washington destek isteyip istemediğini sordu, Ballard reddetti. Olay hakkında bilgisi olmayan memurlarla birlikte Hollywood gecelerinin müdavimlerinden bilgi almaya çalışmak faydasızdı.

İlk önce parkın etrafında bir tur attı, yavaşça Cole'da ilerledi ve olan bitene baktı. Fazla hareketlilik yoktu, çadırlarının dışında kaldırımda ya da katlanır sandalyelerin üstünde içen birkaç kişi vardı.

Parkın kuzey ucunda sokak lambasının altında oturan bir grup adam gördü. Karşı kaldırıma park etti, telsizle nerede olduğunu bildirdi. Rutin uygulama...

Kemerindeki rozeti daha iyi görünsün ve adamlara yaklaştığı zaman onu tanısınlar diye arabadan indiğinde ceketini çıkardı. Karşıya geçerken çadır ve barınakların arasında bir boşlukta toplanmış dört erkek olduklarını gördü. Adamlardan biri Ballard

yanlarına gelmeden viski ve sigaradan iyice hışırtılanan sesiyle konuşmaya başladı.

"Vay canına, bu gördüğüm en tatlı polis memuresi."

Diğer adam ona güldü Ballard adamların kafalarının güzel olduğunu anladı.

"İyi geceler koçlar," dedi. "İltifatın için teşekkür ederim. Ne var ne yok bu gece?"

"Hiç," dedi hışırtılı ses.

"Eddie'ye içiyoruz," dedi diğeri, kafasında siyah bir bere vardı.

Diğer adam votka şişesini havaya kaldırdı.

"O halde Edison'ı biliyorsunuz," dedi Ballard.

"Evvet," dedi dördüncü adam.

Sonuncusu Ballard'a en fazla yirmilerinde gibi görünmüştü, sakalları yeni çıkıyordu.

"Siz, o gece de burada mıydınız?" diye sordu.

"Evet, ama her şey olup bitene kadar hiçbir şey görmedik," dedi siyah bereli.

"Daha öncesi?" diye sordu Ballard. "Eddie'yi akşam saatlerinde gördünüz mü? Ortalıkta mıydı?"

"Ortalıktaydı," dedi hışırtılı ses. "Yine beşliği kapmıştı, paylaşmaya da hiç niyeti yoktu."

"Beşlik nedir?"

"Tam beş dolar."

Ballard başını salladı. Şişeyi elinde tutanın dediklerine bakılırsa gelip geçenden beş dolar almak pek sık rastlanmıyordu.

"Nasıl kapmış beşliği?" diye sordu.

"Koruyucu meleği vardı," dedi biri.

"Kimin verdiğini gördünüz mü?"

"Hayır, sadece birisi. Öyle söyledi. Birinin ona beş doları şak diye çıkarıp verdiğini anlattı. Bir yerlerini falan emdirmeden, öylece."

"Ne içtiğini hatırlıyor musunuz?"

"Evvvett, Tito's içiyordu."

"Tekila mı?"

"Hayır, votka. İyisinden."

Ballard şişeli adama işaret etti.

"Nereden alıyorsunuz?"

Adam, Santa Monica Bulvarı'nı gösterdi.

"Genellikle Mako's"

Ballard orayı biliyordu, bütün gece açıktı, sigara, içki, prezervatif gibi şeyler satıyordu. Ballard gece mesailerinde oradan pek çok ihbar geldiğini hatırlıyordu. Mıknatıs gibi suçu ve tuhaf tipleri çeken bir noktaydı. Sonuçta mekânda hem içeride hem de dışarıda güvenlik kameraları bulunuyordu.

"Eddie de oradan mı almıştır?" diye sordu.

"Evvet," dedi dördüncü.

"Öyle olmalı," dedi şişeli adam. "O saatte etrafta açık bir yer olmaz."

"Eddie'nin birileriyle sorunu olduğunu falan duydunuz mu hiç?"

"Hayır, herkes severdi onu," dedi şişeli adam.

"Kibar bir ruhtu," diye ekledi Hışırtılı Ses.

Ballard bekledi. Kimse Eddie'nin herhangi bir sorunundan bahsetmedi.

"Pekâlâ beyler, teşekkürler," dedi Ballard. "Kendinize iyi bakın."

"Okey," dedi dördüncü. "Eddie gibi olmak istemeyiz."

"Hey, Bayan Dedektif," diye seslendi siyah bereli. "Bu soruları niye soruyorsun ki? Daha önce kimse Eddie'yi iplemezdi."

"Artık ipliyorlar. İyi geceler beyler."

Ballard arabaya bindi, Santa Monica Bulvarı'na sürdü. Sağa döndü ve Mako's Market'e kadar üç blok ilerledi. Arada iki boş dükkân vardı, biri bir Subway şubesi diğeri de hem kırtasiye hem de kilo kontrolü, sigarayı bıraktırma gibi hipnoz tedavileri uygulanan bir yerdi.

Devriye aracı marketin önündeydi, klişe sürdürülüyordu. Ballard arabadan indi ve elin havaya kaldırdı. Direksiyonun arkasından selam veren Rollins'ti, ölümcül yangının olduğu gece orada bulunan memurlardan biri. Ayrıca selektör de yaptı. Ballard, Rollins'in takım arkadaşının markette olduğunu düşündü.

Mako's kale gibi bir yerdi. Ön kapıda içeriden açılan elektronik bir kilit vardı. İçeri girince suç oranı oldukça yüksek olan bu mahalledeki marketin bir banka gibi olduğu dikkatini çekti. Ön kapı ufak bir boşluğa açılıyordu. Bu bölümde sol duvardaki ATM'den başka bir şey yoktu. Önü ve ortası çelik olan tezgâhın üstü kurşungeçirmez camla kaplıydı. Tezgâhın sağında üç kilitli çelik bir kapı bulunuyordu. Camın diğer tarafında bir adam oturuyordu. Ballard'a selam verdi.

"Nasıl gidiyor Makro?" diye sordu Ballard.

Adam öne eğildi, bir düğmeye bastı ve mikrofona konuştu.

"Her şey yolunda memure hanım," dedi.

Ballard, Marko Linkov'un yıllar önce her şeyi batırdığını sonra da yarı fiyatına düşen dükkânı yeniden kiraladığını duymuştu. Doğru mu değil mi bilmiyordu.

"Tito's votka satıyor musunuz?" diye sordu Ballard.

"Evet, elbette," dedi Makro. "Arkadalar, getireyim."

Adam yerinden kalktı.

"Hayır, almayacağım," dedi Ballard. "Sadece öğrenmek istedim. Geçen gece bir tane sattınız mı acaba? Pazartesi gecesi?"

Makro kısa süre düşündü, sonra başını salladı.

"Belki de," dedi. "Sanırım."

"Kamera kayıtlarına bakmam lazım," dedi Ballard.

Makro oturduğu yerden kalktı.

"Elbette," dedi. "İçeri gelin."

Adam kendi soluna doğru gözden kaybolurken çelik kapının kilitleri açılmaya başladı. Zaten bu talebine karşılık arama izni ya da onun gibi şeyler soracağını beklemiyordu. Makro dükkânına göz kulak oldukları için polislere güveniyordu, ayrıca şüpheli müşterilerle ilgili yaptığı aramalara cevap veriyorlardı. İki taraflı çıkar ilişkisiydi.

Ballard içeri girdi, Makro kapıyı kilitledi. Üçlü kilide ek arkadan demir bir çubuk sürdü. Hiç riske girmiyordu.

Arkada hem depo hem de ofis kullanılan yere doğru ilerlediler. Solda duvara dayanmış üstü kalabalık bir masada bilgisayar vardı. Arkada iş hanına açılan bir kapı daha vardı, o da çelikti ve onda da demir sürgü vardı.

"Evet, tamam..." dedi Makro.

Ekran dörde bölünmüştü, dört farklı kameradan güvenlik görüntüleri geliyordu. İki tanesi önde, üçüncü iş hanında, dördüncü ATM'nin üstündeydi. Ballard devriye arabasının hâlâ dışarıda durduğunu gördü. Makro o noktaya işaret etti.

"İyi çocuklar," dedi "Etrafta geziniyorlar, bana sahip çıkıyorlar."

Ballard hâlâ motivasyon kaynağının bedava birkaç atıştırmalık olduğunu düşünüyordu ama bir şey söylemedi.

"Tamam, pazartesi gecesi," dedi.

Ballard'ın, Edison Banks Jr.'ın elinde görüldüğü iddia edilen şişeyi ne zaman aldığı ya da ne kadar sürede tükettiğiyle ilgili bir

fikri yoktu. Bu yüzden Marko'dan hızlıca kaydı pazartesi havanın karardığı saatlere almasını istedi. Hızlıca oynatacak, dükkâna her müşteri girdiğinde hızı normale getireceklerdi, Ballard müşteriye bakacak eğer aradığı o değilse yeniden hızlanacaklardı.

Yirmi dakika sonra bir Tito's satışı yakaladılar ama Ballard'ın beklediği şey bu değildi. Kapıya bir Mercedes Benz coupe yanaşıyordu. Topuklu ayakkabı giymiş, uzun, siyah saçlı, deri pantolon ve ceket giymiş bir kadın arabadan iniyor, içeri giriyordu. ATM'den para çektikten sonra bir şişe Tito's satın alıyordu. Mako's sadece nakit çalışırdı.

"Bu tanıdığın biri mi?" diye sordu Ballard.

"Hayır," dedi Makro. "Hiç görmedim. Çalışan bir kıza da benzemiyor, anlarsın ya? Onlar başka olur."

"Evet, Mercedes kullanmıyorlar."

Ballard görüntülere bakmaya devam etti, kadın dükkândan çıkıyor, arabaya biniyor ve Santa Monica Bulvarı'nda batıya doğru gidiyordu, Edison Banks Jr.'ın dört saat sonra çadırında yanarak öldüğü noktanın tam tersi istikamette. Ballard arabanın plakasını aklında tutabilirdi çünkü California'nın şımarık plakalarından biriydi, 14U24ME

"Bu ne?" dedi Makro.

"Bir sana, iki bana," dedi Ballard. [Ç.N. Plakadaki rakam ve harfler İngilizce okunduğunda bu anlama gelen bir cümle oluşuyor.]

"Oh, iyiymiş."

"Bu ATM kime ait?"

"Benim," dedi Makro. "Yani bir şirketin malı ama onu buraya koymam için bana para ödüyorlar. Pay alıyorum yani. İyi kazandırıyor çünkü insanlar burada nakit ödeme yapmak zorunda."

"Elbette. Kayıtları var mı?"

"Ne kayıtları?"

"ATM'de yapılan işlemlerin kayıtları. Kim olduğunu öğrenmek istersek diye söylüyorum."

"Şey, bilmiyorum. Bunun için belge falan getirmen gerekebilir. Benim şirketim değil, biliyorsun."

"Bir arama emri. Tamam."

"Yani, benim için gerekli değil, ben veririm, biliyorsun. Her zaman polise yardımcı olurum. Ama bu herifler öyle olmayabilir."

"Anladım. Plakasını aldım. Onunla da halledebilirim."

"Tamam. Devam edelim mi?"

Bilgisayarın ekranını gösteriyordu.

"Evet, devam edelim," dedi Ballard. "Daha gecenin yarısına gelemedik."

Gerçek zamanda birkaç dakika, kayıtlardaysa bir saat sonra Ballard'ın gözüne bir şey takıldı. Eski giysili bir adam arkasından çekiştirdiği şişe ve içecek kutularıyla dolu bir market arabasını Mako's'un önüne, kaldırıma yanaştırıyor, içeri girmek için zile basıyordu. İçeri giriyor makineye yeterince bozuk ve kâğıt parayı verdikten sonra bir litrelik Old English malt likörü şişesiyle dışarı çıkıyordu. Dolu şişeyi diğer boş şişelerin arasına güzelce yerleştiriyor, gidiyordu. Santa Monica'nın doğusuna doğru ilerliyordu. Ballard, adamı o gece olan biteni izleyen kalabalığın arasında gördüğünü düşündü.

Bu da ona yeni bir fikir verdi.

Gidip şişe toplayan adamı bulmaya karar verdi.

24

Ballard, HCB'da Banks hakkında gerçekleşecek toplantı için raporunu hazırlayıp mesaisini bitirmeden önce gelen bir telefonla fazla mesaiye kaldı. Fountain'ın güneyinde Citrus'ta meydana gelen o öyle dedi o da şöyle dedi şeklinde gelişen bir olaydı. Tek banyolu ve tek yatak odalı bir dairede yaşayan iki erkek arasında duşu ilk kimin kullanacağına dair şiddetli bir tartışma çıkmıştı. Devriye memurları bir dedektifin karar vermesini talep ediyordu. Adamlar olay gecesi her şeyi içmişler ve içlerinden biri son temiz havluyu alıp kendini banyoya kilitleyince kavga çıkmış. Diğeri kapıyı kırarak içeri girmiş, banyodakinin yüzüne vurup burnunu kırmış. Sonrasında kavga bütün apartmana yayılmış. Sayısız 911 aramasının ardından olay yerine giden polis memurları her iki adamın da yaralı olduklarını tespit etmiş, ikisi de işe gidememişler.

İki devriye memuru daha sonra mahkeme sürecinde üstlerinde bir sorumluluk kalmaması için bir dedektifin karar vermesini istiyorlardı. Ballard olay yerine gidip devriye memurları ve kavgaya karışan iki adamla görüştü. Kavganın basit bir temiz

havlu kavgası olmadığını asıl sebebin iki adamın ilişkisinde ters giden başka şeyler olduğunu tahmin ediyordu. Hem kendi hem de onların güvenliği için ikisini de tutukladı. Bu tip kavgalar tuhaf olabiliyordu. Sinirleri sakinleştirip, ikisini de salıvermek olasıydı fakat bir saat, bir hafta ya da bir yıl sonra aynı sorun alevlenip bir cinayetle sonlanırsa komşular habercilere polisin daha önce geldiğini ama bir şey yapmadan gittiğini söyleyeceklerdi. Kural böyleydi, devriye memurları bu nedenle olayın bir parçası olmaktan çekiniyorlardı.

Ballard her iki adamı da tutukladı. Hollywood Birimi hapishanesine ayrı ayrı götürülmelerini söyledi. Belgelerin düzenlenmesi, Ballard'ın hazırlaması gerekenler derken saat yediyi geçmişti.

Mesaisini tamamladıktan sonra Ballard arabasını aldı. Birinci Cadde üzerindeki PAB binasının önüne bıraktı. Park yeri kalmamıştı ama acelesi vardı ve trafik polislerinden birinin bu aracın bir dedektife ait olduğunu anlayıp ceza yazmazsa diye endişe ediyordu. Gerçi içeride fazla kalmaya niyeti de yok gibiydi.

Sırt çantasını omzuna taktı, elinde bir delil torbası vardı. Beşinci katta HCB'ya girdi, gönülsüzce Hollywood Birimi gece görevine atanmasının ardından ilk kez buraya geldiğini fark etti. En arkadaki yüzbaşının odasından başlayarak bütün bölüme göz gezdirdi. İçerisi boştu. Yüzbaşı, Nuccio ya da Spellman'dan eser yoktu, o da toplantı odasına gitti. Kapıda DOLU yazısını görünce parti mekânını bulduğunu anladı. Kapıyı bir kez vurup girdi.

İçeride geniş bir masa, duvarlarda ekranlar ve beyaz perdeler vardı. Toplantı odası özel görevler veya çok sayıda dedektifin katılması gereken olaylarda kullanılıyordu ya da herkesin içinde konuşulmayacak dosyalar burada konuşuluyordu.

Yüzbaşı Robert Olivas uzun masanın ucunda oturuyordu. Solunda Nuccio ve Spellman bulunuyordu. Sağında Ballard'ın daha önceden isimlerini bildiği Drucker ve Ferlita vardı. İkisi de

yangın konusunda uzman, uzun zamandır bu işi yapan HCB dedektifleriydi. Drucker uzun zamandır buradaydı, takma adı bile vardı *yaralı* çünkü görev süresince iki dizi, bir kaburgası ve bir omzu yaralanmıştı.

"Dedektif Ballard," dedi Olivas, sakindi. Sesinde Ballard'ın ona karşı taşıdığı düşmanlığa ait hiçbir belirti yoktu.

"Yüzbaşı," dedi Ballard alışkanlıkla.

"Nuccio gelebileceğinizi söylemişti. Burada işleri hallediyoruz ve size ihtiyacımız yok gibi."

"Güzel çünkü arabamı park edecek yer bulamadım, ortaya bıraktım. Fakat gitmeden önce bulduğum delilleri görmek ya da duymak isteyeceğinizi düşünüyorum."

"Delil mi? Pazartesi gecesi olay yerini olabildiğince çabuk terk ettiğinizi duydum."

"Tam olarak öyle değil, İtfaiye Birimi olayı devraldığını ve bir değişiklik olursa beni de bilgilendireceğini söylediği zaman ayrıldım."

Ballard, Olivas'a davaya müdahil olmasıyla ilgili bir itirazı olacaksa dayanağının ne olacağını bildiriyordu. Nuccio ve Spellman'ın sorun olacağını zannetmiyordu çünkü her ikisi de polislerin tartışmasına karışmayacak kadar akıllıydı.

Olivas sakindi, buna değmeyeceğini düşünüyor gibiydi. Amy Dodd'un anlattığı gibi son yılının olaysız geçmesini bekliyordu. Ballard bunun toplantı için gerçek planına uygun olacağını biliyordu.

"Ne var elinde?" diye sordu Olivas. "Bunun bir cinayet olduğundan bile emin değiliz."

"Bu yüzden herkes burada toplandı, değil mi?" dedi Ballard. "Çözmeye çalışıyorsunuz."

Olivas karşılama merasimine son vermişti.

"Dediğim gibi, elinde ne var Ballard?"

Sesi değişmişti. Tiksinti ve gurur baş gösteriyordu. Ballard delil torbasını masaya bıraktı.

"Başlangıç için bunu getirdim," dedi. "Boş bir Tito's şişesi."

"Bunun olayla ne ilgisi var?" diye sordu Olivas.

"Dedektif Nuccio dün bana adamın kanındaki alkol oranının alışılagelmişin hayli üzerinde olduğunu söyledi, otuz altı çıkmış. Bu çok yüksek bir oran. Kurbanı tanıdıklarını söyleyen evsizlerle konuştum ve Pazartesi gecesi elinde bir Tito's şişesi olduğunu ve paylaşmak istemediğini söylediler. Şişeyi ona birinin, bir koruyucu meleğin verdiğini söylüyorlar. Şişeyi kaldırımlardan ve çöp tenekelerinden geri dönüşüm için şişe toplayan başka bir adamdan aldım. Bunu kanıtlamak oldukça zor fakat adam şişeyi Banks'ten aldığından emin. Eğer üzerinde Banks'in parmak izine rastlarsanız hikâye doğrulanır. Ayrıca koruyucu meleğin parmak izini inceleyip kim olduğunu bulabilir, isterseniz onunla da konuşabilirsiniz. Belki biri bilerek onu sarhoş etti ve çadırda yangın çıkardı."

Olivas cevap vermeden önce öğrendiklerini hazmetti.

"Bu koruyucu meleği gören var mı?" diye sordu. "Bir adam mı, kadın mı, ne?"

"Konuştuklarım bilmiyor," dedi Ballard. "Ancak Mako's Market'e gittim ve kamera kayıtlarını izledim. Banks ölmeden dört saat önce bir kadın Mercedes marka bir araçla yanaşıyor ve bir şişe Tito's satın alıyor. Belki de sadece bir tesadüftür, artık orasını araştırmayı size bırakıyorum."

Olivas adamlarına baktı.

"Zayıf," dedi. "Adam şişeyi almış, başka bir şeyin var mı Ballard? İşi hızlandırıp kendi testlerimizi yapmamız lazım. Gerçekte ne olduğunu öğrenene kadar ölüm sebebini bilemeyeceğiz. Ballard, sen gidebilirsin. Artık seninle işimiz yok, tamam?"

"Anladım," dedi Ballard. "Gidiyorum. Bu gece bir kez daha olay yerinde inceleme yapmamı isterseniz bana haber verin."

"Gerek yok," dedi Olivas. "Biz hallederiz."

"Şişeyi adamdan almamla ilgili bir raporu imzalamanız gerekiyor," dedi Ballard. "Dolayısıyla şişe de kayıtlara geçer ve delil olarak kullanılabilir."

"Ve tabi ki sana da puan yazılmış olur," dedi Olivas.

Bu bir soru değildi, Olivas'ın olayı ele alışı Ballard'ın hoşuna gitmişti.

"Hepimiz puan kazanmak isteriz, öyle değil mi?" dedi.

"Her neyse," dedi Olivas. "Raporu hazırla, ben de imzalayayım."

Ballard sırt çantasının fermuarını açtı, iki sayfalık raporun iki kopyasını koyduğu dosyayı çıkardı. İlk sayfada şişenin nasıl bulunduğuyla ilgili ayrıntılı bir rapor vardı, ikinci sayfada Olivas'ın adının yazdığı bir bölüm ve altında imza atmak için boşluk vardı. Raporu masaya bıraktı.

"Bir sana bir de bana," dedi.

Olivas raporları imzaladı. Ballard birini aldı, diğerini masada bıraktı. Raporunu dosyaya koyduktan sonra sırt çantasına yerleştirip fermuarı kapadı.

Olivas'a pis pis gülümseyip odadan çıktı. HCB'dan çıkarken kendini sakinleştirmeye, duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. Zordu. Olivas ona bulaşabilirdi. Bunu biliyordu. Tıpkı geçmişte başka adamların da yaptığı gibi ondan bir şeyler almıştı. Ama diğerleri öyle ya da böyle karşılığını ödemişlerdi. *kötü şans... intikam...adalet* her neyse. Fakat Olivas'a bir şey olmamıştı. Şimdiye kadar... En azından itibarına leke sürülmüştü. Ballard Olivas'la uğraşabileceğini biliyordu fakat her zaman ondan aldığı adı konulamayan şey Olivas'da kalacaktı.

25

CHB'dan çıktıktan sonra aşağı indi, Özel Suçlar Birimi'ne girdi. Bu kez Amy Dodd masasının başında değildi ama yanındaki masa hâlâ boştu. Ballard masaya oturdu, bölümün bilgisayarına giriş yaptı. Derin nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı, ona eziyet eden adamdan uzaktaydı. Günü neredeyse tamamlamış sayılırdı ama Olivas ve onun sebep olduklarından ötürü gergindi. Bir dosyayı bırakıp diğerine geçmek istiyordu. Böylece hayatında devam eden bir şeyler olacaktı.

Defterini bilgisayarın yanına açtı. Evlin Kidd'le ilgili bulduğu tüm bilgileri topladığı sayfayı açtı. İşiyle ilgili hem cep telefonu hem de sabit hat numarasını bulmuştu. Nexis/Lexis'e bağlanarak numaraları araştırdı, servis sağlayıcılarına baktı, dinleme yapabilmek için izin belgesi gerekiyordu. Boş bir şablon açtı, iki numaranın da ses kayıtlarına ulaşmak için gerekli yerleri doldurdu.

Aramaları dinlemek için izin almak zor ve sıkıntılı bir süreçti çünkü uygunsuz dinleme ve takibe karşı konulmuş yasayla karşılaşıyordun. Bu tip bir dinleme yapabilmek için oluşması

gereken çeşitli durumlar söz konusuydu. Suçun, kişinin fiziksel takibiyle yakalanamayacağını açıkça kanıtlamak gerekiyordu. Zorluydu çünkü araştırmacı davanın seyri için bundan başka bir yolunun kalmadığını da ispatlamalıydı. Arama kayıtlarına ulaşmak en son başvurulacak şeydi ve yazılı izin gerektiriyordu. Yüksek makamdan imzalanmış olması lazımdı, yüzbaşı ya da daha yüksek bir makam.

Yarısı basmakalıp sözler yarısı da Kidd'e açılan davadan alıntılarla dolu yedi sayfalık olası sebep metnini yazması bir saatini almıştı. Yazıda daha çok LAPD'de görevli Dennard Dorsey adında bir muhbirden alınan bilgiler vardı, ayrıca arama kaydına ulaşılmasının önemli olduğu çünkü davanın yirmi dokuz yıl öncesine dayandığı, şahitlerin bir kısmının artık yaşamadığı, kimilerinin olayı hatırlayamayacağı ya da bulunamayacağı gibi detaylarla doluydu. Yazıda Dorsey'in on yılı aşkın süredir muhbirlik yapmadığı ya da Kidd'in artık Rolling 60s çetesinin bir üyesi olmadığını belirtmemişti.

Ballard yazdıklarını son kez gözden geçirirken Amy Dodd içeri girdi, masasına oturdu.

"Seni buralarda sık görür olduk, alıştık yani," dedi.

Ballard ona baktı. Yorgun görünüyordu, bütün gece bir dosya üzerinde çalışmış gibiydi.

"Tam zamanında," dedi. "Yazıcı için girmem gereken birim kodu nedir?"

Dodd bakması gerektiğini söyledi. Bilgisayarını açıp ekrandan kodu okudu. Ballard hazırladığı metni yazıcıya gönderdi.

Dodd paravanın öteki tarafından, "Ne var ne yok?" diye sordu. "Bu tarafa mı geçiyorsun?"

"Teknik takip yazısı yazıyordum," dedi Ballard. "Mahkeme başlamadan Yargıç Thornton'a götürmem gerek."

"Telefon kayıtları mı?"

"Evet, iki numara var."

Yargıç Billy Thornton Yüksek Mahkeme'nin telefon takip işlerine bakan üyesiydi, yani tüm izinler onun elinden geçiyordu. Genellikle sabahları saat onda başlayan yoğun bir mahkeme programı vardı.

Dodd'un tarifine uyarak Ballard arkaya geçti, belgeyi yazıcıdan aldı. Geçici olarak kullandığı masaya döndü, sırt çantasını açtı, toplantı salonunda kullandığı dosyayı çıkardı. Teknik takip belgesinin arkasına Olivas'dan aldığı imzayı ekledi.

"Ben çıkıyorum," dedi. "Mesaiden sonra takılmak istersen buralardayım. Gece mesaisine kadar işim yok."

"Teşekkürler," dedi Dodd. "Çıkarsam haber veririm."

Ballard asansörle aşağı indi, arabasına ilerlemeye başladı. Silecekte ceza kâğıdı yoktu. Şansını bir kez daha zorlayıp arabayı olduğu yerde bırakıp yürüyerek gitmeye karar verdi. Mahkeme binası bir blok ötedeydi. Çabuk olursa ve Yargıç Thornton'un mahkemesi başlamadıysa işi yarım saat içinde bitebilirdi. Adımlarını hızlandırdı.

Yargıç Billy Thornton adalet dünyasında saygı duyulan biriydi. Hem kamu avukatı hem de bölge savcısı vekili olarak görev yaptıktan sonra yargıç olmuştu. Los Angeles Superior Court, Bölüm 107'de yirmi beş yılı aşkın bir süredir çalışmaktaydı. Mahkemede keskin zekâsını saklar, geleneksel davranırdı. Bu dinleme yapabilmek için kendisinden izin alınmasını gerektiren bir sebepti. Asıl adı Clarence William Thornton'du ama o Billy'yi tercih ediyordu. Mübaşir o mahkeme salonuna girerken saygıdeğer Billy Thorntor diye anons ediyordu.

Elli yıllık binanın asansörünü on dakika beklemek zorunda kaldığı için Bölüm 107'ye saat ona on kalmadan önce ulaşamadı, kata çıktığında mahkeme başlamak üzereydi. Mavi hapis-

hane üniformasıyla bir adam savunma masasında oturuyordu, yanında takım elbiseli avukatı hazırdı. Dava makamındaki avukatı tanıyordu fakat ismini hatırlayamamıştı. Başlamak için herkes hazır görünüyordu, tek eksik yargıçtı. Yine ceketini çıkardı, kemerindeki rozet görünsün istiyordu, avukatların masalarının önünden geçerek yargıç kürsüsünün sağında bekleyen yazıcının yanına gitti. Yakası yıpranmış bir gömlek giymişti, ona bakıyordu. Masada adamın adı yazıyordu, *ADAM TRAINOR*.

"Merhaba," diye fısıldadı Ballard, Trainor yetişebilmek için onun dokuz katı yürüyerek çıktığını düşünsün diye nefes nefese kalmış gibi yapıyordu. "Mahkeme başlamadan önce bir teknik takip onayı için yargıcı görme şansım var mı acaba?"

"Son jüri üyesinin gelmesini bekliyoruz, sonra başlayacağız," dedi Trainor. "Öğle yemeği saatinde gelebilirsiniz."

"Bir sorsanız? Yazı sadece yedi sayfa ve çoğu yargıcın her gün okuduğu basmakalıp cümleler. Fazla zamanını almaz."

"Bir saniye, bakayım. Adınız ve bölümünüz neydi?"

"Renée Ballard, LAPD. Eski bir cinayet dosyası üzerinde çalışıyorum. Zaman kaybetmememiz lazım."

Trainor ahizeyi kaldırdı, bir düğmeye bastı, Ballard konuştuklarını duymasın diye arkasını döndü. Bunun önemi yoktu çünkü yirmi saniye sonra Trainor kendisine dönünce cevabı zaten anlamış gibiydi.

Ama yanılmıştı.

"Sizi bekliyor," dedi Trainor. "Odasında. On dakika kadar vakti var. Jüri üyesi garajdaymış."

"O asansörlerle," dedi Ballard.

Trainor kendi bölmesinden ufak bir kapıyı araladı, kapı mahkeme salonunun arkasına açılıyordu. Bir dosya odasından geçtikten sonra koridora çıkmıştı. Burada daha önce bulunmuştu,

yargıçların odalarının nerede olduğunu hatırlıyordu. Ancak sağa mı yoksa sola mı gitmesi gerektiğini bilmiyordu, ta ki "Bu taraftan," diye bir ses duyana kadar.

Soldaydı. Açık kapıdan Yargıç Billy Thornton'u görebiliyordu, siyah cübbesi içinde masasının yanındaydı.

"İçeri gel," dedi.

Ballard içeri girdi. Diğer yargıçların odalarına benziyordu. Üç duvarda deri kaplı kitaplarla dolu raflar, ortada bir masa ve oturma alanı vardı. Artık bilgiler veri bankalarında olduğu için tüm bunların biraz da gösteriş olduğunu düşündü.

"Eski bir dava ha?" dedi Thornton. "Kaç yıllık?"

Ballard çantasını açıp dosyayı çıkarırken cevap verdi.

"Bin dokuz yüz doksan," dedi. "Bir şüphelimiz var ve takip izni almak istiyoruz."

Dosyayı Thornton'a verdi, yargıç masasında incelemeye başladı. Dosyadan çıkarmadan sayfalarda göz gezdiriyordu.

"Yazıcı zaman kaybetmemek gerektiğini söyledi?" dedi.

Ballard bunu beklemiyordu.

"Şey, bir çete üyesi ve çetenin diğer üyeleriyle konuştuk," dedi o anda uydurarak. "Bizden önce haber ona ulaşabilir."

Thornton okumaya devam etti. Duvardaki askılıkta, yargıcın yedek cübbesinin yanında siyah beyaz bir fotoğraf duruyordu, bir jazz müzisyenine aitti. Thornton üçüncü sayfayı okur gibi görünürken konuşmaya başladı.

"Teknik takip taleplerini çok ciddiye alırım," dedi. "Birinin özel konuşmalarını gizlice dinlemek en son seçenektir."

Ballard cevap verip vermemek konusunda kararsızdı. Thornton kendi kendine konuşuyordur diye düşündü. Yine de gergin bir sesle karşılık verdi.

"Biz de öyle," dedi. "Bunun dosyayı tamamlamak için en iyi

şansımız olduğunu düşünüyoruz, eğer onaylanırsa, diğer çete üyeleriyle görüşme yapabilir."

Yargıcın metni okumasını izliyordu. Okumayı sürdüren Thornton başını salladı.

"Cep telefonundaki mesajlaşmaları da istiyorsun," dedi.

"Evet, efendim, istiyoruz," dedi Ballard.

Altıncı sayfaya gelince yargıcın yeniden başını salladı, Ballard talebinin reddedileceğini düşünmeye başladı.

"Adamın çetede iyi bir pozisyonda olduğunu söylüyorsunuz," dedi Thornton. "Cinayet zamanında da iyi bir konumdaymış. Cinayeti onun mu işlediğini düşünüyorsunuz?"

"Şey, evet efendim," dedi Ballard. "Cinayet emrini verebilecek bir konumda fakat durumun yaratacağı utanç sebebiyle cinayeti kendisinin işlediğini düşünüyoruz."

Yargıcın biz derken kimleri kastettiğini sormamasını diledi çünkü şimdiye kadar dosyayı tek başına ilerletmişti. Bosch birimin dışındandı, sayılmazdı.

Yargıç son sayfaya geldi, Ballard burada teknik takibin yapılmasının önemini iyice vurguluyordu.

"Burada sözü geçen çizim defteri," dedi yargıç. "Yanınızda mı?"

"Evet, efendim," dedi Ballard.

"Bakabilir miyim?"

"Evet, efendim."

Ballard sırt çantasına uzandı, John Hilton'ın hapishane çizimlerini içeren defteri çıkarıp Thornton'a uzattı.

"Adı geçen çizimin olduğu sayfada post-it var," dedi.

Sadece bir çizimi işaretlemişti çünkü diğer çizimde Kidd belli olmuyordu. Thornton işaretli sayfaya gitmeden defteri karıştırmaya başladı. Sayfaya ulaştığında uzun uzun inceledi.

"Bunun Kidd olduğunu söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, efendim. O zaman çekilen fotoğrafları var, vesikalıklar, görmek isterseniz."

"Evet, bakayım."

Ballard çantasına uzanırken yargıç devam etti.

"Üzerinde durmaya çalıştığım şey, birincisi, bu çizimler Kidd'in mi, ikincisi bu çizimlerin bir çeşit hapishane aşkını anlatıp anlatmadığı."

Ballard dizüstü bilgisayarını çıkardı. Kidd'in Corcoran'da çekilmiş fotoğraflarını buldu. Ekranı yargıca çevirdi. Thorton fotoğraflara yakından bakmak için eğildi.

"Büyütmemi ister misiniz?" diye sordu Ballard.

"Önemi yok," dedi yargıç "Bunun Bay Kidd olduğuna ikna oldum. Aşk ilişkisi hakkında ne var? Çizimlerde bunu gördüğünüzü iddia etmenizin dışında bir kanıtınız yok, değil mi? Hilton iyi bir sanatçı olabilir."

Ballard kendine zemin hazırlayarak, "Çizimlerde bunu görüyorum," dedi. "Üstelik kurbanın ev arkadaşı da eşcinsel olduğunu onayladı, takılıp kaldığı biri olduğunu da söyledi. Hilton, Kidd'in kontrolündeki bir bölgede, tüm sokak satıcılarının sokaktan çekilmesi üzerine öldürüldü. Bence Hilton ona âşıktı ve içeride olan içeride kalır. Kidd çetedeki rolü gereği bu ilişkiyi açıklayamazdı. Sanırım öyle oldu, efendim."

"Ben karar vereceğim, öyle değil mi?"

"Evet, efendim."

"Senin teorin bu yönde," dedi Thorton. "Bir kısmında haklı sebeplerin var fakat dediğim gibi bir kısmı da varsayım üzerine kurulu."

Ballard yanıt vermedi. Kendini okuldan sonra hoca tarafından haşlanan bir öğrenci gibi hissediyordu. Birazdan kızaraca-

ğını biliyordu. Thorton onay veremeyecek, ayakları yere basan kanıtlarla gelmesini söyleyecekti. Thorton son sayfaya geçti, Olivas'ın imzasına baktı.

"Yüzbaşı Olivas'la birlikte çalışıyorsunuz ha?" diye sordu.

"Eski dosyalara o bakıyor," dedi Ballard.

"Ve bunu imzaladı, öyle mi?"

"Evet, efendim."

Ballard kendini kötü hissetti, midesi yanıyordu. Bu kararın onu yanlış yola soktuğunu fark etti. Bir üst mahkeme yargıcına yalan söylüyordu. Olivas'a olan düşmanlığı saygı duyduğu tek kişiyi kandırmasına yol açmıştı. Bosch'tan dosyayı aldığına bile pişmandı.

"Evet," dedi Thorton. "Ne yaptığını biliyordur diye düşünüyorum. Yirmi yıl önce onunla çeşitli dosyalarda birlikte çalıştık. O zaman ne yaptığını biliyordu."

"Evet, efendim," dedi Ballard.

"Ancak onunla ilgili birkaç şey işittim. Onun yönetim tarzı diyelim."

Ballard bir şey söylemedi Thorton'nun konuyu devam ettirmeyeceğini anladı. Başka bir yerden devam etti.

"Yedi günlük bir takip talep etmişsiniz," dedi." Size yetmiş iki saat vereceğim. Bir şey yakalayamazsanız hattan çıkmanızı isteyeceğim. Anladınız değil mi dedektif?"

"Evet, efendim. Yetmiş iki saat. Teşekkür ederim."

Thorton talep formunu imzaladı. Ballard her şeyin bir an evvel olup bitmesini istiyordu, yargıcın fikrini değiştirmesinden endişe ediyordu. Daha sonra atacağı adımları düşünürken duvardaki fotoğrafa bakıyordu ama bir şey gördüğü yoktu.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu yargıç.

Ballard kendine geldi.

"Şey, hayır," dedi. "Ben de onu düşünüyordum."

"The Brute and Beautiful, öyle derlerdi," dedi Thorton. "Ben Webster. Tenor saksafonu çaldığı zaman insanı ağlatabilir. Ancak alkol aldığında dağıtıyor. Şiddet göstermeye başlıyor. Mahkemelerde hep bunları görüyorum."

Ballard başını salladı. Thorton belgeleri ona verdi.

"İşte teknik takip izin belgeniz," dedi.

BOSCH

26

Bosch kendi evinde yemek masasında oturuyordu, önünde Walter Montgomery davasıyla ilgili belgelerden oluşan altı kâğıt yığını vardı. Hepsi de yargıç cinayetinin duruşması başlamadan önce LAPD'den Mickey Haller tarafından yürütülen soruşturmanın kayıtlarıydı. Dava makamı, cinayet masası dedektifleri ve soruşturma kurallarını bildiği kadarıyla Bosch soruşturma sırasında ele geçirilenlerin hepsinin bunlar olmadığını gayet iyi biliyordu. Ama kendi araştırmasını başlatmak için yeterli olacaklardı.

Bosch durumu araştıran tek kişinin kendisi olduğunun da farkındaydı. Davanın baş dedektifi Jerry Gustafson, Jeffrey Herstadt'a karşı tüm suçlamaların kaldırılmasıyla asıl katilin salıverildiğini düşündüğünü açıkça belli etmişti. Soruşturmayı yeniden gözden geçirdiğinde ilk seferde ulaştığı sonucu yalanlayacaktı. Gurur ve kendini beğenmişlik Yargıç Montgomery'in adaletinin fırtınaya kapılıp yitmesine sebep olmuştu.

Bu, Bosch'un çaresizce üzülmesine sebep oluyordu.

Altı kâğıt Gustafson ve iş arkadaşı Orlando Reyes'in beş kişi hakkında yürüttükleri araştırmaları içeriyordu, yargıcın tırnak-

larından alınan örneklerdeki DNA Herstadt'la uyuşunca hepsini kenara bırakmışlardı. Bu, Bosch'un sık karşılaştığı hatta LAPD'de cinayetler üzerinde çalışırken kendinin de yaptığı bir hataydı, tek bir şeye odaklanıp başka şeyleri gözden kaçırmak. DNA'nın bulunmasıyla birlikte bilimin soruşturmalara hâkim oluşuna defalarca şahit olmuştu. Bir eşleşme bütün soruşturmayı tek yönlü bir yola sokuyor, dava makamını baştan galip ilan ediyordu. Gustafson ve Reyes esas adamı bulduklarına inandıklarında Herstadt'a çıkmayan tüm yolları bırakmışlardı.

Altı kâğıt dava günlükleri, otopsi raporu, ölümcül saldırının gerçekleştiği gece parktaki şahitlerin ifadelerini içeriyordu. Altısı da soruşturmadaki diğer beş kişiyle ilgiliydi. Bosch Herstadt'la ilgili her şeyi ayırdıktan sonra geriye bunlar kalmıştı.

Üçünde parkı gören güvenlik kameralarının kayıtlarını içeren sayısız disk bulunuyordu. Bosch bunları Herstadt davasından da biliyordu ama ilk önce dosyları kendi içlerinde değerlendirmek istiyordu. Parka bakan kameraların hiçbiri cinayeti yakalayamamıştı çünkü olay kör bir noktada gerçekleşmişti, cinayet yerin altındaki otoparkta çalışan asansörlerin bulunduğu ufak yapının hemen arkasında işlenmişti. Asansörlerin içini ve kapalı otoparkı gösteren kayıtlar da vardı fakat hiçbirinde cinayet zamanı bir şüpheli görünmüyordu, hatta o sırada asansöre binen bile olmamıştı.

Parkı gören kameralar sadece tek işe yarıyordu, cinayetin zamanını belli ediyorlardı. Yargıç Montgomery bir şeyler atıştırdıktan sonra Grand Street'ten aşağı yürümekteydi. Yakasında isimlik bulunan ve mahkeme binasına ilerleyen sarışın bir kadının birkaç adım arkasındaydı. Kadın asansör binasının arkasına giriyordu, ardından da Montgomery. Birkaç saniye sonra kadın binanın arkasından tekrar görüş alanına giriyor ve mahkeme binasına doğru ilerlemeye devam ediyordu fakat Montgomery bir daha görüş alanına girmiyordu. Saldırgan kör noktada bekliyordu. Bıçaklanmıştı, saldırganın daha sonra asansörün yanındaki

merdiven boşluğundan kaçtığına inanılıyordu. Merdiven boşluğunda kamera yoktu, otoparkı gösteren kameralarda da sorun vardı, kimisi kırılmış ve değiştirilmeyi bekliyor, kimisi yanlış yere sabitlenmişti. Saldırgan bu kamera ağından kolayca kurtulmuş olabilirdi.

Gustafson ve Reyes yakasında jüri üyesi kartıyla yargıcın önünden mahkeme binasına yürüyen kadının ismini okumayı başarmışlardı. Cinayetin gerçekleştiği gün öğleden sonra mahkemeye giden Reyes jüri odasına bakmış ve kadını orada beklerken bulmuştu. Kadını kafeteryaya götürerek ifadesini almıştı. Kadının ismi Laurie Lee Wells'ti, Sherman Oaks'tan otuz üç yaşında bir oyuncuydu. Mahkemeye giderken bluetooth kulaklıkla müzik dinlediğini söylemişti. Asansörlerin yanından geçerken arkasında olanlarla ilgili hiçbir şey duymadığını belirtiyordu. Dedektifler onun tanıklığını zayıf bulmuşlardı.

Bosch'un başlangıç noktası Gustafson ve Reyes'in DNA örneğinin Herstadt'la uyuşmasından önce sürdürdükleri soruşturmanın diğer ilgilileriydi. DNA analizi onları yanlış yola sokmadan önce doğru yolda ilerleyip ilerlemediklerini anlamak istiyordu.

Bu beş kişiden üç tanesi yargıcın da dahil olduğu davalarla ilgili kişilerdi, biri karara bağlanmış bir olaydı, diğer ikisiyse suç mahkemesi günlerindendi. Bu davalarda yargıcı tehdit etmişlerdi. Bu tip davalarda büyük paralar dönebiliyordu.

Bosch birçok kez hapishaneye gönderilen kişilerin savurdukları tehditlerin boşa çıktığına şahit olmuştu. Sistemin dışında kalan insanlardı, acılarının sebebi olarak gördükleri kişiye boş tehditler savurmaktan başka yapacak bir şeyi kalmamıştı bu insanların. Bosch polis memuruyken de dedektifken de yıllar boyunca bu tip tehditlere maruz kalmıştı, insanlardan biri bile dediklerini gerçekleştirmemişti.

Dolayısıyla Montgomery'nin suç mahkemesi günlerinden kalan iki kişiyi ilk başta araştırmaya karar verdi, onların bu suçu işleme olasılıklarının fazla olduğunu düşündüğünden değil, onlardan bir an önce kurtulup büyük paralarla ilgili diğer kişilere odaklanabilmek için. Para her zaman için insanları daha iyi motive ediyordu.

Pikaba, Charles Mingus'un Carnegie Hall'deki canlı performansının plağını koydu, ilk yüzdeki C Jam Blues'un yirmi dört dakikalık versiyonunu seçti. 1974 yılındaki konser tempolu, enerjik ve çoğunlukla doğaçlamaydı. Bosch'un raporlarla uğraşırken ihtiyaç duyduğu da buydu. Bosch'un favorisi John Handy tenor saksafondaydı, bu da onu iyice havaya sokuyordu.

İlk tehdit şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapse mahkûm edilen biriyle ilgiliydi, eski kız arkadaşını önce kaçırıp, ardından kan kaybından ölmesine sebep olana kadar üç gün boyunca işkence etmişti. Yargıcın savunmanın aksine düşünmesine sebep olacak bir konu görünmüyor gibiydi. Şüpheli, Richard Kirk, kurbandaki yaralardan alınan örneklerle örtüşen bıçak ve aletlerle ele geçirilmişti. İşkence ve cinayetin gerçekleştiği mekânı o kiralamıştı. Kirk hapishaneye gönderildikten bir ay sonra yargıç altı inçlik bir bıçakla bağırsaklarının deşileceğini ve bir domuz gibi kan kaybedeceğini, yazan imzasız bir mektup almıştı. Mektup imzasızdı fakat Richard Kirk'ün izlerini taşıyordu, işkencenin çoğunda altı inçlik bir bıçak kullanılmıştı.

Bağırsakları deşilmemiş olsa da Montgomery vücudunun aynı yerinden, sağ kolunun altından, üç kez bıçaklanmıştı, bu bir çeşit hapishane şakası gibi bir şeydi, üç küçük kesik.

Tehdit mektubu geldiğinde şerif tarafından bir soruşturma başlatılmış ve pulda Kirk'ün savunma avukatının parmak izine rastlanmıştı. Sorulduğunda, temyiz başvurusu için müvekkiliyle görüştüğü sırada mektubu kendisine verdiğini, zarf bantlı oldu-

ğu için açmadan doğrudan postalamak üzere görevlilere teslim ettiğini anlatmıştı avukat. Soruşturma Kirk'ün bir yıl hücre hapsine atılması ve avukatın da California Barosu tarafından disiplin cezasına çarptırılmasıyla sonuçlanmıştı.

Bu soruşturma Montgomery cinayeti üzerinde çalışan dedektiflerin radarına takılmıştı. Reyes Kirk'ün önceki yıl hapishaneden çıkan arkadaşlarının listesini istemişti, teorileri Kirk'ün Montgomery'ye saldırması için içerideki arkadaşlarından birine para vermiş olabileceği yönündeydi. Bu listede sadece bir kişi Montgomery'nin öldürülmesinden bir ay önce Los Angeles'a gönderilmiş gözüküyordu. İfadesi alınmış ve yaşadığı iddia edilen yerdeki kameralarda göründüğü tespit edilmişti. Herstadt ilk şüpheli olduktan sonra Gustafson soruşturmayı bu konuda ilerletmeyi bırakmıştı.

Bosch ayağa kalktı, plağın arka yüzünü çevirdi, Mingus ve ekibi Perdido isimli şarkıyı çalıyorlardı. Bosch albüm kapağını incelemeye başladı. Mingus'un geniş kollarıyla basgitarını kavradığı üç fotoğrafı bulunuyordu ama fotoğrafların hiçbirinde yüzü tam görünmüyordu. Hatta birinde fotoğraf makinesine arkası dönüktü. Bosch buna ilk kez dikkat ediyordu ve tuhaftı. Plak koleksiyonuna gitti, diğer albümlere de baktı. Neredeyse hepsinde yüzü görünüyordu, hatta üç tanesinde sigara yakıyor ya da içiyordu. Hayatta ya da albüm kapaklarında çekingen biri değildi. Carnegie Hall albüm fotoğrafları birer gizemdi.

Bosch yeniden işe koyuldu, Montgomery'nin jüri üyesi olarak katıldığı davalar arasında yer alan ikinci tehdit unsuruna geçmişti. Bu dava yargıcın jüri üyelerini yanlış bilgilendirmesinden dolayı temyizden dönmüştü.

Savunmada Thomas O'Leary vardı, iki kez kokain bulundurmaktan hüküm giymiş bir avukat. Gustafson'un yazdıklarına göre adam uyuşturucu satıcısı rolündeki şerif yardımcısının

avukat olarak O'Leary'i tuttuğu ve avukatlık masrafları olarak kendisine üç kez kokain verdiği gizli bir operasyon sonucu ele geçirilmişti. Gizli bir araçtan alınan kamera kayıtlarında O'Leary'nin uyuşturucuyu aldığı görülüyordu. Mahkemede O'Leary uyuşturucuyu aldığını kabul etti ama karşılığında para vermediği gibi garip bir savunma yaptı. Şerif'e bağlı narkotik birimlerince yakalanan hatırı sayılır müşterilere avukatlık yaptığı için devletin kendisini hedef aldığını iddia etti. Söylediklerine göre kendisinin kanuna aykırı bir şey yapmaya niyeti yoktu fakat satıcı rolündeki gizli yardımcı kendisini bu yola çekmişti.

Yargıç Montgomery'nin jüriye verdiği bilgilerin arasında eğer jüri ilk seferinde O'Leary'nin suç işleme niyetiyle davranmadığına karar verirse onu mahkûm edemeyecekleri yönündeydi. Verdiği bilginin eksikliği şuradan kaynaklanıyordu, eğer ilk suçtan mahkûm edilemezse ikinci ve üçüncü kez kokain almasından da mahkûm edilemeyeceğini söylemişti çünkü bunlar ilk seferin meyveleri gibi görülecekti.

Jüri O'Leary'yi ilk seferden dolayı suçlu bulmadı ama ikinci ve üçüncü seferler için mahkûm edilecekti, Montgomery adamı on bir yıl hapse mahkûm etti. Bir yıldan biraz fazla bir süre sonra temyiz mahkemesi O'Leary'nin lehine bir karar çıkardı ve kefaletle serbest kalabileceği başka bir dava süreci başladı. Bölge Savcılığı davayı ikinci kez görmeye gerek duymadı ve O'Leary hakkındaki tüm suçlamalar geri çekildi. Bu arada barodan atılmış, eşinden ayrılmıştı. Bir hukuk bürosunda yardımcılık yapıyordu. Suçlamaların geri çekildiği ve davanın düştüğü oturumda O'Leary Montgomery'ye saldırarak kariyerine, evliliğine ve hayat boyu biriktirdiklerine verdiği zararın bedelini bir gün ödeyeceğini haykırmıştı.

Gustafson ve Reyes O'Leary'yi araştırmış, olay günü aynı saatte çalıştığı binanın girişinde kart bastığı ortaya çıkmıştı. Bu kesin değildi çünkü girişte kamera yoktu. Herstadt birinci derece

şüpheli konumuna gelince Gustafson ve Reyes olayı takip etmeyi bırakmışlardı.

Bosch olayları nasıl takip etmesi gerektiğiyle ilgili birkaç not aldı. Hisleri ne Kirk ne de O'Leary'nin katil olmadığını söylüyordu, Montgomery'ye ne kadar sinirlenmiş olurlarsa olsunlar. Diğer üç kişiye geçmek istiyordu.

Devam etmeden önce biraz yürümek için masadan kalktı. Uzun süre otururşa dizi sertleşiyordu. Evin arkasına doğru yürüdü, pencereden Cahuenga Geçidi'ne baktı. Daha öğleden sonra olmasına rağmen trafik her iki yönde de yavaş akıyordu. Sabahtan beri çalıştığını fark etti. Acıkmıştı fakat aşağı inip hem öğle hem de akşam yemeği yerine geçecek bir şey yemeden önce bir saat daha çalışmaya karar verdi.

Müzik durmuştu plak koleksiyonundan kendini aynı havada tutacak başka bir şey seçecekti. Güçlü bas seslerinden devam etmek istedi, Ron Carter'ın albümlerini karıştırmaya başladı.

Kapı çaldı.

27

Gelen Ballard'dı.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi.

Bosch geri çekilip girmesine izin verdi. Daha sonra sırtındaki çantayı fark etti. Ballard yemek odasından geçerken masadaki kâğıt yığınları dikkatini çekti.

"Montgomery dosyası mı?" diye sordu.

"Şey, evet," dedi Bosch. "Soruşturma kayıtlarının kopyası vardı. Ben de başka..."

"Harika, o işi de burada mı yapıyorsun?"

"Başka nerede yapabilir..."

"Hayır, bu iyi bir şey. Ben de burada yardımcı olmanı isteyeceğim zaten."

Gergin görünüyordu. Bosch mesaiden sonra uyuyup uyumadığını merak etti.

"Ne hakkında konuşuyoruz, söyler misin Renée?" diye sordu.

"Uygun olmadığım zamanlarda telefon dinlemesi yapmanı rica edecektim," dedi. "Bilgisayarımda program yüklü, sana bırakabilirim."

Bosch cevap vermeden önce düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Hilton davasıyla ilgili, öyle değil mi?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtladı. "Bizim dosya. Montgomery üzerinde çalışmaya devam edebilirsin, telefona mesaj ya da arama geldiğinde bilgisayara bir uyarı gelecek, tek yapman gereken takip etmek. Takip ederken uğraşacak başka bir şeyinin olması güzel."

Masanın üstündeki kâğıt yığınlarını işaret etti.

"Renée," dedi Bosch. "Bu yasal bir takip, değil mi?"

"Elbette," dedi Ballard. "İzin belgesini bu sabah imzalattım. Daha sonra iki saat boyunca servis sağlayıcılarla uğraştım, bir sabit hat bir de cep telefonu var. Yazılı mesajlar da dahil. Daha sonra teknik birime gittim ve bilgisayarıma programı yüklediler."

"Bunun için Billy Thorntonéa'ya mı gittin?"

"Evet, Bölüm 107. Terslik mi var Harry?"

"Bölümden onay almadan imzalamaz. Bu dosyada ikimiz çalışıyoruz zannediyordum. Sanırım artık bölümdekiler de biliyor?"

"Bir yüzbaşından imza aldım, sorun olmayacak."

"Kimden aldın?"

"Olivas."

"Ne?"

"Harry sadece bunun yasal bir takip olduğunu bil yeter. Yanlış bir şey yapmıyoruz."

"Billy'nin duvarında o fotoğraf duruyor mu?"

"Aman Tanrım, bana inanmıyorsun, değil mi? Ben Webster tamam mı? The Brute and the Beauty. Mutlu oldun mu?"

"Beautiful olacaktı."

"Ne?"

"Webster ona the Brute and the Beautiful derlerdi."

"Her neyse. Tatmin oldun mu?"

"Evet, ikna oldum."

"Uydurma bir teknik takip izni aldığımı düşünmene inanamıyorum."

Bosch konuyu değiştirmesi gerektiğini biliyordu.

"Olivas ne ara yüzbaşı oldu ya?"

"Yeni."

Bosch, Olivas ile Ballard'ın can düşmanı olduğunu biliyordu. Belgeyi ona nasıl imzalattığını öğrenmek istemiyordu. Bunu sormak aralarında yeni bir probleme yol açabilirdi.

"Telefon dinlemesi yapmayalı uzun zaman oldu," dedi. "Daha önce bu işleri dinleme odasından yapardık. Sen buradan olabileceğini söylüyorsun, doğru mu anladım?"

"Tam olarak öyle," dedi Ballard. "Her şey bilgisayarda."

Bosch başını salladı.

"Kimi dinleyeceğiz?" diye sordu.

"Evlin Kidd," diye yanıtladı Ballard. "Yarın başlayacağız. İyice kurulmanı ve rahat olmanı istiyorum, yarın sabah mesaim biter bitmez Rialto'ya gidip adamı rahatsız edeceğim. Muhtemelen Güney L.A.'deki arkadaşlarını arayacak ya da mesaj atarak neler döndüğünü soracak. Biz de onu alacağız."

Bosch bir kez daha başını salladı.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Kurtlar gibi," dedi Ballard.

"Güzel. O halde gidip bir şeyler yiyelim hem de bu konuyu konuşuruz. En son ne zaman uyudun?"

"Hatırlamıyorum. Ancak anlaşmıştık, unuttun mu?"

"Doğru."

Bosch'un arabasıyla tepeden aşağı indiler, otoyoldan geçerek Warner Brothers stüdyosunun yanındaki Smoke House'a geldi-

ler. Ballard mesaisindeki yemek molasından bu yana bir şey yemediğini söyledi. Bir biftek, kızarmış patates ve paylaşacakları bir tost sipariş etti. Bosch tavuklu salata istedi. Ballard sırt çantasını getirmişti, yemekleri beklerken yaptığı araştırmalarla ilgili Bosch'u bilgilendirmeye başladı. Hilton'ın eski ev arkadaşı Nathan Brazil'le görüşmüştü, adam Hilton'ın eşcinsel olduğunu doğrulamıştı, ulaşılmaz birine âşıktı.

"Hepsi Kidd'i işaret ediyor," dedi. "Sokak onun kontrolündeydi, tüm adamları yok etti, Hilton'la buluşma ayarladı ve onu öldürdü."

"Motivasyonu neydi?" diye sordu Bosch.

"Gurur. Kidd, kara sevdaya düşmüş Hilton'ın saygınlığını zedelemesini istemedi. Cinayet dosyasındaki telefon görüşmelerine baktın mı?"

"Evet, ama üstünkörü geçtim."

"Hilton'ın evinden South Central'daki bir numaraya defalarca telefon edilmiş. Bir iş hanı, Slauson ve Crenshaw'da, Rolling 60s'ın sahasının kalbi. Soruşturmayı sürdüren dedektifler pek ilgilenmemiş fakat Hilton'ın Kidd'e ulaşmaya çalıştığını zannediyorum, Hilton onun için sorun oluyordu."

Bosch arkasına yaslandı, yemekler gelene kadar Ballard'ın anlattıklarına kafa yordu. Garson yemekleri bırakıp gittikten sonra devam etti.

"Yasak aşk," dedi. "Hapishane aşkı içerideyken problem değildi fakat söz konusu dışarısı olunca bu Kidd'in pozisyonuna ve gücüne zarar veriyordu. Liderliğinin sarsılmasına hatta öldürülmesine bile sebep olabilirdi."

Ballard başını salladı.

"Bin dokuz yüz doksan?" dedi. "Çetelerin sokaklarında olmazdı."

"Şimdi de olmaz ki," dedi Bosch. "Birkaç yıl önce bununla ilgili bir şey duymuştum, Grape Street'te gerçekleştirilen bir baskında iki erkek aynı yatakta yakalanmıştı. Beş dakikada

adam bizimkilerin istediği kıvama gelmişti. Beş yıl hapis cezasıyla korkutmaktan daha çok işe yaramıştı. Kimse çetede eşcinsel olduğunun bilinmesini istemez."

İkisi de yemeklerini yemeye koyuldular, çok acıkmışlardı, konuşmadılar. Bosch sessizlikte her şeyi akıl süzgecinden geçirdi, açlığını bastırdıktan sonra söze başladı.

"Yarın," dedi. "Onu nasıl tahrik edeceksin?"

"İlk başta onu evde yakalamayı planlıyorum," diye yanıtladı Ballard, ağzında lokma vardı. "Artık evli ve işi eşinin üstüne. Hilton ve kurdukları ilişkiden söz etmeye başlayınca telaşlanacağını düşünüyorum. Eşinin eşcinsel ilişkiyi bilip bilmediğinden emin değilim. Çizim defteri bende. Çizimleri göstermeye başlayınca altına edecektir."

"İyi de telefonda neyi yakalayacağız. Bu eşiyle arasını açacaktır."

"Sen ne önerirsin?"

"Bilemiyorum. Ancak meseleyi çeteye bağlamalısın."

"Onu da düşündüm, o zaman da Dennard Dorsey tehlikeye giriyor. Men's Central'da Rolling 60s'ta. Eğer Kidd sözü birine getirecek olursa Dorsey yanar."

"Başka bir plan yapmamız lazım. Dorsey'i kullanma."

"Dosyada Dorsey'le birlikte çalışan başka bir adam var, Vincent Pilkey. Ama beş yıl önce ölmüş."

"Bu Kidd'in South Central'dan ayrılmasından sonra olmuş, değil mi? O halde Pilkey'in öldüğünü biliyor olmalı."

Ballard başını salladı, tosta saldırdı.

"Zor soru," diye yanıtladı. "Onun adını kullanmak sakıncalı olabilir. Kidd ne dolap çevirdiğimizi anlayabilir."

"Olabilir," dedi Bosch.

Ballard'ın tostu nasıl yediğine baktı. Çöp kovasından pizza kırıntısı bulmuş bir evsiz gibiydi.

"Ve sanırım oraya yanında biri olmadan mı gideceksin?" dedi.

"Başka kimse yok," diye yanıtladı Ballard. "Sen ve ben, senin telefonlara bakman lazım."

"Yakınlarda bir yerde olsam nasıl olur? Wİ-Fi olan bir yer. Yakın bir kafe falan. Belki de bana telefonumun internetini kullanmayı öğretebilirsin. Maddie yapıyor öyle şeyler."

"Çok riskli. Sinyal kaybolursa görüşme gider. Benim açımdan bir sorun yok. Hemen girip çıkacağım. Eve gideceğim, içine bir ateş düşürüp çıkacağım. O da hemen, umarım, arama yapmaya ya da mesaj atmaya başlayacak."

"Yine de içine ateşi nasıl düşüreceğini konuşmamız lazım."

"Ona eski dosyalara baktığımı anlatacağım, bu dosyada görevlendirildiğimi, olayın olduğu günlerde kendisinin ifadesinin alınmadığını gördüğümü anlatacağım. Bir tanık olduğunu ve ateş eden adamın ona çok benzediğini belirttiğini söyleyeceğim. İnkâr edecek, çıkıp gideceğim, işte o sırada telefona sarılıp o tanığın kim olduğunu öğrenmeye çalışacaktır diye umuyorum."

Bosch kısa süre düşündü, işe yarayabileceğine karar verdi.

"Tamam," dedi "Güzel."

Eğer plan buysa Ballard'ın hazır olduğuyla ilgili konuşması gerekiyordu.

"Bak, anlaşma yaptığımızı biliyorum fakat çok riskli bir şeyden söz ediyoruz ve sen bunun için hazır değilsin," dedi. "Dolayısıyla söylemek zorundayım, yorgun görünüyorsun ve bu işi yaparken yorgun olamazsın. Bence hazır olana kadar beklemelisin."

"Hazırım," diye karşı çıktı Ballard. "Ayrıca bekleyemem. Yetmiş iki saatlik bir izin alabildim. Yargıç buna hükmetti. Servis sağlayıcıları sinyali gönderdiği an başlayacak, bugünün sonuna doğru sinyal göndereceklerini tahmin ediyorum. Dolayısıyla üç günümüz var. Bekletemeyiz."

"Tamam, tamam. O halde bugün hastalık izni alır dinlenirsin."

"Olmaz. Gece mesaisine gitmeliyim. Oradakileri çaresiz bırakamam."

"O zaman bana gidiyoruz. Ayrı bir odam var. Yatakta uyuyacaksın, kumda değil, sadece bu gece işe gidene kadar."

"Hayır. Yapmam gereken çok şey var."

"Olmaz, kabul etmiyorum. Bu adamın sorun çıkarmayacağını düşünüyorsun çünkü çete işlerini bırakmış. Fakat adam güvenilir değil ve tehlikeli. Eğer hazırlık aşamasında yanlış bir şey varsa ben teknik takip işinde yokum."

"Harry aşırı tepki gösteriyorsun."

"Hayır, göstermiyorum. Ayrıca şu an senin yanlış yaptığını düşünüyorum. Uykusuzluk hataya sebep olur, kimi zaman ölümcül bir hata olabilir ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Bak söylediklerine saygı duyuyorum ama ben senin kızın değilim."

"Olmadığını biliyorum, bunun konumuzla bir ilgisi yok. Ama benim söylediklerim bu konuyla ilgili. Ya misafir odasını kullanmayı kabul edersin ya da teknik takip işini Olivas halleder."

"Tamam, tamam. Uyuyacağım. Şimdi izin verirsen tostu mideme indirmek istiyorum."

"Sorun değil."

Bosch hesabı istemek için garsona baktı.

28

Ballard uyurken Bosch yeniden Montgomery dosyası üzerinde çalışmaya koyuldu. Rahatsız olmasın diye müziği kapamıştı. Ne zaman uyanacağını bilemediği için gözden geçirilmesi gereken üçkâğıt yığınının en ufağıyla başladı. Bunlar Yargıç Montgomery'nin hayatının son iki yılı boyunca yürüttüğü hukuk mahkemesi göreviyle ilgiliydi.

En kısası aslında karışık bir davaydı. Hem suç mahkemesini hem de asliye hukuk mahkemesini ilgilendiriyordu. Bir cinayetle başlıyordu, John Proctor adında bir adam bütün gece Burbank barda defalarca içki ısmarlamaya ve konuşmaya çalıştığı bir kadın tarafından reddedilince çıkışta arabasına doğru giden kadına saldırmak suçundan ceza almıştı.

Proctor'ı mahkemede Clayton Manley adında bir avukat savunmuştu. Mahkûmiyet kararının açıklanmasının ardından Proctor Manley'le çalışmayı bırakarak George Grayson isimli başka bir avukatla anlaştı. Grayson müvekkilinin daha önceki duruşmalarda gerektiği gibi savunulmadığını mazeret göstere-

rek davanın yeniden görülmesini talep etmişti. Bu gerekçe ile sürecin yeniden başlatılmasını istemek sık rastlanan bir şeydi ancak işe yaradığı söylenemezdi. Ancak bu davada işe yaramıştı. Dilekçede Manley'in davaya hazırlık aşamasında yaptığı yanlış ve eksikler sıralanıyordu, olayda üçüncü bir tarafın da kusuru olabileceğini kanıtlamak gibi çünkü kurban eşinden ayrılmış bir kadındı ve eski eşi aile içi şiddetten iki kez tutuklanmış biriydi.

Dilekçede ayrıca karşı tarafın tanıklarına belli başlı soruların sorulmadığı da belirtiliyordu. Mahkeme süresince Yargıç Montgomery jüri üyelerinin salonda olmadıkları zamanlarda Manley'i iğneliyordu, bir keresinde davaya odaklanamamasının bir açıklaması olarak herhangi bir ilaç kullanıp kullanmadığını doğrudan sormuştu.

Manley Michaelson & Mitchell hukuk bürosuna bağlı çalışan bir avukattı, kendilerine gelen davada Manley'i görevlendirmişlerdi. Daha önce suç dosyalarına bakmıştı ancak bu ilk cinayet dosyası olacaktı.

Yüzde bir ihtimal gerçekleşti ve Montgomery yeniden yargılanma talebini kabul etti ve Proctor'un mahkûm edileceği gün kararını açıkladı. Grayson'ın Manley'le ilgili söylediklerine katılıyordu. Kararın bozulması ve yeniden yargılanma yolunun açılmasıyla birlikte Montgomery Manley hakkındaki düşünceleriyle kayıtlara geçti, hatalarından dolayı avukatı kınadı ve bir daha kendisinin yargıç olduğu mahkemelerde avukatlık yapmasını yasakladı.

Los Angeles Times'tan bir gazeteci mahkemedeydi, suçun doğasından dolayı medyanın ilgisini çeken olayı haberleştirecekti. Onun yerine, ertesi gün yayınlandığında çoğunluğu Yargıç Montgomery'nin Manley ile ilgili sert ifadelerinden alıntılarından oluşan bir hikâyeyle çıktı salondan. Manley kısa sürede adliyenin şamar oğlanına dönmüştü, koridorlarda anlatılan avukat

fıkralarına konu oluyordu, öyle ki artık ona "UnManley"* diyorlardı. Yeni kurulan mahkeme John Proctor'un suçlu olmadığına hükmetti. Öldürmekle suçlanan kimse yoktu.

O zamanlar Montgomery baş yargıçlık görevinden asliye mahkemesine geçmişti ve karışık bir süreçteydi. Clayton Manley yargıcın kendisi hakkında kullandığı ve olaylar sırasında medyanın yaygın bir biçimde yer verdiği "adil ve gerçek olmayan" iftiraların atılması suçundan yargıca dava açtı. Manley mahkemede Montgomery'nin kendisine ve kariyerine zarar verdiğini iddia etmişti. Manley hâlâ Michaelson & Mitchell için çalışmaktaydı ancak suç dosyalarına bakmıyordu artık ve Proctor olayının ardından mahkemede görülmemeye başlamıştı.

Dava kısa sürede düştü, yargıcın ifadeleri sadece Birinci Yasa Değişikliği ile değil ayrıca özgür ve tarafsız ifade özgürlüğü kapsamında haklı bulundu. Manley karara itiraz etti ancak üst mahkeme iki kez reddetti.

Olay burada sona ermişti ancak Montgomery öldürüldüğü zaman soruşturmayı yürüten dedektifler yazıcısına düşmanları kimler olabilir diye sorduklarında *Clayton Manley* adını duydular. Gustafson ve Reyes adamı araştırmaya değer buldular ve Proctor davası da dahil olmak üzere kapsamlı bir araştırma başlattılar. Bir sonraki adıma geçmek için yeterli malzeme vardı: Reyes Manley'in ofisinde, yanlarında avukatı William Mechaelson da varken Manley'in ifadesini aldı. Manley cinayet gününün sabahıyla ilgili somut bir kanıt koydu ortaya. Hawaii, Lanai'de eşiyle birlikte tatildeydi. Uçak biletleri, otel kayıtları gibi belgeler sundu hatta cinayet günü balık tutarken çekilmiş fotoğraflarını gösterdi dedektiflere. Arkadaşları ve ortaklarından gelen e-postalar da vardı, Montgomery'nin öldürüldüğünü haber

* [Ç.N. 'Manley' ismi İngilizce okunduğunda 'erkeksi' kelimesi gibi duyulur. İsmin başına getirilen 'Un' ön eki ise olumsuzluk katarak 'erkeksi olmayan' şekline dönüştürür.]

veriyorlardı çünkü kilometrelerce uzakta, Hawaii'de olduğunu biliyorlardı.

Manley'in ifadesi Herstadt'ın DNA örneklerinin eşleşmesinden bir hafta önce alınmıştı. Bu da Manley'le ilgili kâğıt yığınının neden en ufak olduğunu gösteriyordu. Dedektifler Manley'in kanıtlarını kabul etmişlerdi.

Ancak yine de Bosch'u rahatsız eden bir şeyler vardı burada. Kayıtlarda Manley'in ifadesinin alınacağının kendisine önceden haber verildiğine dair hiçbir belirti yoktu. Aslında bu düşük bir ihtimaldi. Dedektifler genelde haber vermeksizin giderlerdi ifade almaya. Önceden hazırlanan cevaplardansa oracıkta hemen verilmiş cevaplar almak daha iyiydi. Bu cinayet soruşturmalarının temel kuralıydı: geldiğinizi görmelerine izin vermeyin.

Ancak belgelerde Reyes'in ifade almaya gideceklerini önceden bildirdiğiyle ilgili hiçbir belirti bulunmamasına rağmen avukat ifadesinin alınması için gerekli tüm hazırlıkları yapmış görünüyordu: avukatı yanındaydı ve o gün nerede olduğunu kanıtlayacak delilleri hazırdı. Bosch bu durumun Gustafson veya Reyes'in dikkatini çekip çekmediğini merak etti. Çünkü onun aklına takılmıştı.

Evet, Manley ile Montgomery arasında uzun süreden beri var olan bir çekişme söz konusuydu dolayısıyla böyle bir olayın üstüne polisin gelip kendisiyle konuşacağını tahmin etmiş olabilirdi. Bu Bosch'a tuhaf gelmiyordu. Hatta avukatının yanında olması da şaşırtıcı değildi. Sonuçta bir hukuk bürosundaydı. Ancak olay günü nerede olduğunu kanıtlayan delillerin ayrıntılarıydı Bosch'u en çok rahatsız eden. Her şey çok güzel hazırlanmıştı, Montgomery'nin L.A.'de bıçaklanmasından hemen önce çekilmiş fotoğraflarda saat ve konum etiketleri mevcuttu. Bosch'un deneyimlerine göre bu mazeret belgeleri –en uygun olanları bile– kusursuz hazırlanmazdı. Bu Bosch'a bir kurgu

gibi geliyordu. Manley tam olarak ne zaman bu delillere ihtiyacı olacağını biliyormuş gibi.

Gustafson ve Reyes şüphesiz böyle düşünmüyorlardı. Bir hafta sonra DNA analizi sonuçları gelince Manley'in peşini bırakmışlardı. Ancak Bosch böyle yapmazdı, ortada başka biriyle eşleşen DNA örneği olsa bile.

Not defterine kısa bir not düştü. Sadece bir kelime: Manley. Daha önce incelediği iki kişiden şüphelenmiyordu fakat Manley'in durumu takip etmeye değer nitelikteydi.

Bosch masadan kalktı ve dizini ovuşturdu. Kapının yanına bıraktığı bastonunu aldı ve kısa bir yürüyüşe çıktı, yokuş yukarı bir blok yürüyüp geri gelecekti. Dizi rahatlamıştı, daha iyi hissediyordu. Birkaç gün içinde bastondan kurtulmak için can atıyordu.

Eve döndüğünde Ballard'ı çalıştığı masada otururken buldu.

"Manley kim?" diye sordu Ballard.

"Sadece biri, belki bir şüpheli," dedi Bosch. "Bir iki saatten fazla uyursun sanmıştım."

"İhtiyacım yok. İyiyim. Yataktaki iki saatlik uyku kum üstünde beş saatlik uykuya bedel."

"Buna ne zaman bir son vereceksin?"

"Bilmem. Suya yakın olmayı seviyorum. Babam tuzlu suyun her şeye iyi geldiğini söylerdi."

"Bununla başa çıkmak için başka yollar var. Bugün kendini iyi hissediyor olabilirsin ama yarın Kidd'le buluşmaya gittiğinde yine aynı durumda olacaksın."

"İyi olacağım, merak etme. Her zaman yaptığım şey."

"Bu pek güven verici duyulmuyor. İhtiyaç duyduğunda yardıma gelebilmem için bir işaret bulmalıyız. Tek başına oraya gitmen tam bir çılgınlık."

"Her gece tek başıma çalışıyorum. Yeni bir şey değil."

Bosch başını salladı. Hâlâ rahatlamıştı.

"Bak," dedi Ballard, "Şimdi tek istediğim sana şu programı anlatmak, böylelikle ben onun defterini dürerken sen de buradan telefonları takip ediyor olacaksın. Sabah gelip bilgisayarımı bırakacağım."

"Programı benim bilgisayara kuramaz mıyız?" diye sordu Bosch.

"İmkânsız. Kişiye özgü. Anlatmam birkaç dakika sürer. Biliyorum bunu daha önce hiç yapmadın, eski sisteme alışkınsın."

"Göstersen yeter."

Bosch masadakileri kenara çekti. Ballard programı açtı.

"Güzel başlamışız," dedi. "Takip edebiliriz."

"O halde yetmiş iki saat başladı," dedi Bosch.

"Evet. Fakat bugün yakalayacağımızın bir garantisi yok, daha onunla konuşmaya gideceğimi bilmiyor."

Ballard programın nasıl kullanıldığını anlattı. Evlin Kidd'in cep ve ev telefonları için farklı uyarı tonları ayarladı, bir arama geldiğinde ya da arama yapıldığında uyarılar devreye girecekti. Mesajlar için farklı bir ton oluşturmuşlardı. Dinleme kurallarını açıkladı. Yasalar gereği polisin kişisel konuşmaları dinleme hakkı yoktu. Dosyada belirtilen suçla bağlantılı bir konuşma olmuyorsa dinleyenin hoparlörü kapaması gerekiyordu fakat otuz saniyede bir yeniden aramaya bağlanıp neler döndüğünü kontrol edebilirdi.

Program sadece canlı dinlemeleri kaydediyordu. Dinlenmeyen bölümler kaydedilmiyordu. Bu yüzden armaları kaydetmek için bütün gün bilgisayarın başında olmak gerekliydi. Bosch en son telefon dinlemesini on yıl önce yapmıştı. Bilgisayar programı tamamen yeni bir şeydi ama kurallar aynıydı. Ballard'a her şeyi anladığını söyledi.

"Benim artık bir polis olmadığım gerçeğini ne yapacağız?" diye sordu. "Ya gerçekten bir şey yakalarsak ve sen oradayken ben müdahale edemezsem?"

"Sen hâlâ San Fernando Polis Departamnı'nda yedek görevdesin, öyle değil mi?" diye sordu Ballard.

LAPD'den ayrıldıktan sonra, eski dosyaları araştırmak için görevlendirilmişti. Fakat bu durum dosyalarda kestirmeden ilerlemek suçlaması yüzünden bir yıl önce sona ermişti.

"Evet, onun gibi bir şey," dedi Bosch. "Rozetimi almadılar çünkü mahkemeye intikal etmeyen bir iki dosya kaldı. Dava makamları müdahil olabilmem için rozetimin olmasını ve yedek polis olarak görünmemi istiyorlar. Yani teknik açıdan, evet, tam olarak yedek polisim."

"Önemi yok. Rozetin var ve yedeksin. Bu oldukça iyi. Yapabilirsin."

"Tamam."

"Sabah gelip bilgisayarı bırakırım, çalışırken açık kalmasına dikkat et yeter. Uyarı tonlarından birini duyduğun anda dinlemeye başlayabilirsin, ta ki ne tür bir konuşma olduğuna karar verene kadar."

"Sen de Kidd'in evine girerken haber vereceksin."

"Evet."

"Dışarı çıkınca da."

"Anlaşıldı. Endişelenmene gerek yok."

"Birilerinin endişelenmesi lazım. Yanına Rialto'dan bir iki tane polis memuru ayarlasak. Sen eve girdiğinde dışarıda beklerler."

"Eğer ısrar ediyorsan kabul."

"Israr ediyorum."

"Tamam, yoldayken seni ararım, bir devriye ekibi ayarlayıp ayarlayamadıklarına bakarız."

"Güzel."

Bu, Bosch'un kendini biraz daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Sabah olduğunda dediği gibi davranıp davranmayacağını merak ediyordu.

Ballard bilgisayarını kapamak için uzandığında uyarı tonlarından biri duyuldu.

"Ooo, gelen arama," dedi. "Nasıl çalıştığını göreceğiz."

Elini ekrana götürüp kayıt düğmesine bastı. Bir erkek sesi duydular.

"Alo?"

29

Ödemeli arama Men's Central Hapishanesi'nden yapılmaktaydı. Robot bilgilendirme mesajını okudu, arama D-kare'den geliyordu, kabul etmek için 1'e reddetmek için 2'ye basmak gerekiyordu. Arama Evlin Kidd'in cep telefonuna gelmişti. Kabul etti.

"Hey, ee sen..."

"Ne istiyorsun adamım? Artık seninle ilgilenmiyorum. Benim işim bitti. Bunu biliyorsun."

"Yo, yo, ben s... Bir şey istediğim geçenlerde bana şartlı tahliye ayarladılar. Sadece dikkatli olman için uyarayım dedim."

"Ne gibi?"

Ballard, Bosch'un üzerine *Manley* yazdığı not defterini kaptı, bir şeyler karaladıktan sonra defteri Bosch'un önüne itti.

D-kare = Dennard Dorsey. Salı günü konuştum

Bosch başını salladı. Arayanın kim olduğunu anlamıştı. Konuşsalar da Kidd ve Dorsey onları duyamazdı fakat yine de konuşmanın hiçbir bölümünü kaçırmamak için sessizliklerini koruyorlardı.

"Şu, ta ne zaman sokakta olan şeyle ilgili adamım. Polisin biri gelip o beyaz herife ne olduğuyla ilgili sorular sorup durdu."

"Ne sordu?"

"Orada mıydım, neler oluyordu falan filan."

"Ne dedin?"

"Bir bok demedim ahbap. Orada değildim bile. Ancak düşündüm, bilirsin işte, hâlâ ilgileniyorlar, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Uzak dur bence y..."

"Ne zaman oldu bu?"

"Kadın salı geldi. Beni onunla bir odaya koydular.

"Kadın mı?"

"Polis kadındı. Hem de tam kucağıma oturmasını isteyeceğim türden bir kadın."

"Adı yok mu?"

"Ballıt mı ne, öyle bir şey. İlk başta söylediklerine pek takılmadım, daha çok benden ne istiyorsun lanet olası? Kafasındaydım. Ama bir şeyler biliyor adamım. Benim ve V-Dog'un o gün sokakta olduğumuzu biliyor. Hatırlıyor musun? Folsom'da mı nerede öldüydü. Şu eski dosyalardan işte ahbap, bilirsin."

"Ona benden kim söz etmiş?"

"Bilmiyorum. Geldi ve seninle ilgili bir şeyler sordu."

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Bende numaran yoktu. Eskileri aradım, onlardan aldım. O yüzden sana ulaşmam iki gün sürdü."

"Hangi eskiler?"

"Marcel. Onda bir numara..."

"Tamamdır pislik, artık beni arama. Ben artık oyunun dışındayım."

"Biliyorum ama sandım ki sen hâlâ..."

Kidd telefonu kapadı.

Ballard ayağa kalkıp yürümeye başladı.

"Kahretsin," dedi. "Dorsey yarın gidip yapacağım şeyi yaptı."

"Ama Kidd hiç açık vermedi," diye devam etti Bosch. "Dikkatli konuştu."

"Evet ama çok soru sordu. Doğru adamın üstündeyiz. Aradığımız o ve teknik takip başladığı için şanslıyız. Fakat şimdi ne olacak? Yarın gidecek miyim?"

"Kesinlikle hayır. Zaten gideceğini anlamıştır, bu senin istemediğin bir şey."

Ballard volta atarken başını salladı.

"Baştan dinleyebilir miyiz?" diye sordu Bosch.

Ballard bilgisayarın yanına geldi ve yeniden oynatma tuşuna bastı. Bosch eski çete üyelerinin arasında şifreli bir konuşma geçip geçmediğini anlamak için dikkatle dinliyordu. Kidd'in bu telefonu hiç beklemediği belliydi. Hazırlık ya da şifreleme yoktu. Dorsey'in dediği gibi sadece uyarı amaçlı yapılmış bir görüşmeydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ballard.

Bosch kısa süre düşündü.

"Bekleyelim ve Kidd'in harekete geçip geçmediğine bakalım," dedi.

"Ama artık soruşturmayı öğrendi, hattını iptal edebilir," dedi Ballard. "Gidip bir kullan at telefon satın alacak. Ben olsam öyle yapardım."

"Bu gece gidip onu izleyebilirim."

"Ben de geleceğim."

"Bu işe yaramaz. Trafik yoğunken gitmemiz iki saat sürer. Kaçırmak istemediğin bir gece mesain olduğunu söylemiştin.

Zaten gider gitmez dönmen gerekecek. Ben gideyim, sen de telefonu takip et, bir aptallık yaparsa diye."

Ballard'ın bilgisayarından mesajla ilgili bir uyarı sesi geldi.

"Ne konuşacak ki?" dedi.

Mesaja baktılar. Mesajı atan Kidd'di.

Konuşmalıyız. Yarın Dulan's'ta. Önemli!!!!

İkisi de ekrana bakıyor, cevap gelmesini bekliyorlardı.

"Bu Dorsey'in sözünü ettiği Marcel mi acaba?" diye sordu Ballard.

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Muhtemelen."

Kısa bir cevap geldi.

Geleceğim.

Bosch dizini rahatlatmak için ayağa kalktı.

"Sanırım Dulan'ın kim olduğunu bulabilirsek ona göre bir plan yapar, yarın icabına bakarız," dedi.

"Dulan's siyahların gittiği bir lokanta," dedi Ballard. "Güzel yer. Fakat sadece Güney L.A.'de üç tane var."

Bosch başını salladı, bu bilgiden etkilenmişti.

"Rolling 60s'ın alanında var mı hiç?" diye sordu Bosch.

"Crenshaw'da var bir tane," dedi Ballard.

"Muhtemelen odur. Orada yedin mi hiç? Gidersek dışarıda mı bekleyeceğiz?"

"Sen beklersin. Ben melez olduğum için sorun yok."

Doğruydu, Ballard'ın ailesinden bir taraf Polinezyalıydı, Bosch bugüne kadar kökeniyle ilgili tek bir soru sormamıştı.

"Sen içeride duracaksın, ben dışarıda," dedi. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Kalabalıkta bir şey yapamazlar," dedi Ballard. "Saat birde orası ana baba günü gibidir."

"O halde yanlarına yaklaşıp ne konuştuklarını nasıl dinleyeceksin?"

"Bakacağım."

"İyi giyin."

"Ne? Niyeymiş o?"

"D-karenin dediği gibi, sen bir afetsin."

"Tam olarak dediği gibi değil. Ama anladım. Mesai bitince bir iki saat sahilde takılır sonra güzelce giyinirim. Merak etme."

"Belki destek kuvvet çağırmalıyız. Yüzbaşına gitsen, yaptıklarını anlatsan, bu işe daha fazla adam verse."

"Cinayet büroya gittiğimde dosyanın benden alınıp başkasına verilmesi Venice Caddesi'nde yan kesicilik yapan birin cüzdanı çekmesinden daha hızlı olacaktır.

Bosch başını salladı. Doğru söylediğini biliyordu. Bilgisayarı işaret etti.

"Bu gece mesaideyken, mesaj atan numaranın kime ait olduğuna bakabilir misin?"

"Denerim ama muhtemelen kullan at telefondur."

"Bilmiyorum. Kidd oyunun dışında. Mesaj atmak için kendi hattını kullandı, ki bir hataydı. Oyunun dışında olmak kullan at telefon kullanmamak demek olabilir. Oyundaki insanlar kullan at telefon alır ve onu kullanırlar. Bu kayıtlı bir numara olabilir."

Ballard başını salladı.

"Belki," dedi. "Bulabilir miyim diye bakacağım."

Bosch sürgülü kapıyı açtı, arkadaki balkona çıktı. Ballard da peşinden gitti.

"Harika manzara," dedi.

"En güzel geceleyin oluyor," dedi Bosch. "Işıklar, her şey. Otoyol bile güzel görünüyor."

Ballard güldü.

"John Jack'in neden dosyayı aldığını ve niçin yirmi yıldır üstünde oturduğunu bilmiyoruz," dedi Bosch.

Ballard yanına geldi, korkuluklara yaslandı. "Önemi var mı? Cinayeti kimin işlediğine bakıyoruz. Fırsatımız ve yapabilecek gücümüz var."

"Benim için önemi var," dedi Bosch. "Ben bilmek istiyorum."

"Sanırım öğreneceğiz," dedi Ballard. "Gün yüzüne çıkaracağız."

Bosch başını salladı ama şüpheliydi. İkisi –daha çok Ballard– John Jack'in yirmi yıldır yapamadığını bir haftada halletmişlerdi. Bosch, Ballard gibi işin içinde bir iş olduğuna inanmaya başlıyordu. John Jack Thompson çözülmesini istemediği için dosyayı saklamış olabilirdi.

Bu da çözülmesi gereken yeni bir gizem demekti. Aynı zamanda bir sorundu.

BALLARD

30

Ballard yoklamayla başladı. Gündüz çalışan dedektifler özel bir not bırakmamışlardı, o da yukarı çıkıp yoklamaya katılmaya ve sokaklarda neler olup bittiğini görmeye gitti. Teğmen Washington podyumda nutuk atıyordu, sakin bir gece olduğunun göstergesi. Genelde yoklamayı bir çavuşa yaptırır, kendisi ekrandan dışarıda olanları kontrol ederdi.

Washington ekipleri ve görev yerlerini açıklıyordu.

"Meyer, Shumann, altı-A-on beş."

"Doucette ve Torborg, altı-A-kırk beş."

"Travis ve Marshall, siz bu gece kırk dokuzsunuz."

Böyle sürüp gidiyordu. State Farm tarafından yürütülen ödüllü çalıntı araç programının ay boyunca beş araç kotasıyla devam ettiğini duyurdu. Yoklamadaki bazı memurların zaten beşe ulaştıklarını, bazılarının üç ya da dörtte takılıp kaldıklarını açıkladı. Bütün ekibin kotayı tutturmasını istiyordu. Öbür türlü bir başarıdan söz edilemezdi. Yoklama devriye amirinin uyarısıyla sona erdi.

"Bu aralar geceler sakin geçiyor, farkındayım ama hareketlenecektir. Her zaman böyle olur," dedi Washington. "Kimsenin kıyıya demirleyip yatmasını istemiyorum. Unutmayın işler değişti. Artık GPS kullanarak nerede olduğunuzu görebiliyorum. Eğer civarda takılan birilerini görecek olursam bir dahaki GPD'de üç-bir olacaklar."

Kıyıya demirleyip yatmak mesai sonunda görev yerini bırakarak daha çabuk dönebilmek için merkeze yakın bir yere devriye aracını beklemek anlamındaydı. Altı-A-otuz bir merkeze en uzak görev bölgesiydi, daha çok Doğu Hollywood oluyordu, genelde sıkıntılı aramalar –evsizler, sarhoşlar ve yolsuzlar– oluyordu. Kimse otuz birde çalışmak istemezdi, özellikle de yirmi sekiz günlük bir görev paylaşım döneminde (GPD), bu bölge genelde teğmenin kara listesindeki memurlara verilirdi.

"Evet, millet," dedi Washington. "Haydi, gidin ve işinizi düzgün yapın."

Yoklama sona ermişti fakat Renée yerinden kalkmadı, üniformalı memurlar çıktıktan sonra Washington'la konuşmak istiyordu. O da Ballard'ın kendisini beklediğini görmüştü.

"Ballard, ne yaptın?"

"Teğmen, benim için bir şeyler var mı?"

"Henüz yok. Devam eden bir işin mi var?"

"Geçen geceden birkaç şey kaldı, takip etmem gereken bir telefon numarası. Bana ihtiyaç olursa haber edersiniz."

"Anlaşıldı Ballard."

Ballard yeniden alt kata indi. Her zaman oturduğu köşedeki masaya geçti. Dizüstü bilgisayarını açtı. Evlin Kidd gece yarısı birileriyle iletişim kurarsa diye takip programını çalıştırdı. Düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu fakat yetmiş iki saatlik dinleme izni doluyordu, belki bir kez daha şansı yaver gider diye programı açık tutmakta sakınca yoktu.

Hapishanedeki Dennard Dorsey'den gelen telefonun ardından Kidd'in iletişime geçtiği numaranın kime ait olduğunu araştırarak işe başladı. Numarayı Google'da arattı. İşe yaramadı. Sonra Lexis/Nezis'i denedi o da başarısızdı. Sonunda bölümün veri tabanına girdi, herhangi bir sebepten numara kayıt altına alınmışsa mutlaka çıkacaktı. Bu kez şanslıydı. Numaraya dört yıl önce sokakta alınan bir ifadenin kaydında rastladı. Belge bölümün dijital arşivinde kayıtlı olduğu için ekranda görebiliyordu.

İfade Güney Büro ekibinden bir görevlinin Slauson ve Keniston Caddelerinin köşesindeki kapalı bir lokantanın önünde dolanan bir kişiyi tespit etmesi sonucu alınmıştı. Ballard bölgenin Los Angeles ve Inglewood arasındaki sınırda yer aldığını belirledi, Rolling 60s'ın bölgesi. Adamın adı Marcel Dupree'ydi. Elli bir yaşındaydı. Çete üyesi olduğunu inkâr ediyordu ama sol elinin arkasında Crisps'in sembolü olan altı noktalı yıldız dövmesi vardı.

İfadesinde kız arkadaşının gelip kendisini almasını beklediğini söylemişti, çünkü çok içmişti. Suç işlenmediğini tespit eden memurlar bir belge doldurmuşlar –cep telefonu numarası, ev adresi, doğum tarihi ve diğer ayrıntıların bulunduğu bir belge– ve adamın yanından ayrılmışlardı.

Ballard, Marcel Dupree'nin ismini suç kayıtlarında arattı. Otuz yıl içinde sayısız kez tutuklanmış ve iki kere de hapis cezası almıştı. Biri silahlı soygun, diğeri silahla haneye tecavüzdü. Hepsinden önemlisi Dupree'nin nafaka ödememişti. Çok önemli değildi fakat Ballard ihtiyaç duyarsa onu sıkıştıracağı bir koz elde etmişti.

Sonraki bir saati çeşitli ifadeleri okuyarak geçirdi, birden çok kez kendisinden Rolling 60s Crisps çete lideri olarak söz ediliyordu. Nafaka meselesi artık suç teşkil ediyordu çünkü Dupree'nin iki farklı kadına üç yıl boyunca birikmiş 100.000 dolardan fazla ödemesi vardı.

Ballard heyecanlanmıştı. Kidd soruşturmasında iki noktayı birleştirmişti ve soruşturmanın devamında Dupree'ye karşı kullanabileceği bir şey bulmuştu. Olanları Bosch'a anlatmak istedi ama uyuyor olabileceğini düşündü. Trafik sicil kaydındaki son fotoğrafını indirdi, dört yıllıktı, bir de son çekilen vesikalık fotoğrafları vardı, onlar ehliyettekinden on yıl daha eskiydi. Fotoğraflarda adamın kafası yusyuvarlaktı, saçları çalı gibi darmadağınıktı. Ballard fotoğrafları mesaj metnine ekledikten sonra Bosch'a gönderdi. Ertesi gün gerçekleştirecekleri takipten önce adamın neye benzediğini bilsin istiyordu.

Bosch'un telefonunda fotoğraf eklenmiş metinleri görüntüleyebilme özelliği olup olmadığını bilmiyordu. Beş dakika geçmesine rağmen bir cevap yoktu. Telsizi eline aldı. Teğmen Washington'a kod 7'ye –yemek molası– geçtiğini bildirdi. Binanın arakasındaki arabasına gitti ve yola çıktı.

Sunset ve Western'de bütün gece açık bir taco karavanı vardı. Ballard genellikle orada yer, sahibini de tanırdı, Digoberto Rojas. Onunla İspanyolcasını geliştirmeyi seviyordu, daha çok yarı İngilizce yarı İspanyolca cümleleriyle adamın kafasını karıştırıyordu.

Digoberto bu gece yalnızdı, Ballard kırık İspanyolcasıyla oğlunun nerede olduğunu sordu. Genç adam genellikle babasının yanında olurdu. Ballard son iki ya da üç gelişinde adamı yalnız çalışırken buluyordu. Bu Ballard'ı ilgilendiriyordu çünkü adam açık bir hedefti. Digoberto iki karidesli taco hazırlarken karavanın penceresinden konuşmaya başladılar.

"O tembel," dedi Digoberto. "Bütün gün vatosuyla takılmak istiyor. Sonra da işe gelmek için yorgun olmak söylüyor."

"Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu Ballard yarım yamalak İspanyolcasıyla. "Konuşurum."

"Yo, tamam."

"Digoberto burada yalnız çalışmanı istemiyorum. Geceler tehlikeli."

"Sen nasıl? Yalnız çalışıyor."

"Benimki farklı."

Ceketini kaldırıp silahını gösterdi. Sonra da telsizini çıkardı.

"Arkadaşlarım çağırınca gelir," dedi.

"Polis, beni korur," dedi Digoberto. "Sen gibi."

"Her zaman burada olamayız. Bir telefon alıp seni burada yaralı ya da soyguna uğramış bulmayı istemem. Eğer oğlun sana yardım etmeyecekse başka birini bul o zaman. Gerçekten birine ihtiyacın var."

"Tamam, tamam. Al bakalım, seninkiler."

Tezgâhın üstündeki camdan kâğıt bir tabak uzattı, içinde iki tane taco vardı. Ballard on dolar uzattı, Digoberto tutuklanacakmış gibi ellerini kaldırdı.

"Yo, yo, senin için," dedi. "Seni sever ben. Diğer polisler de buraya gelir."

Ballard parayı tezgâha bıraktı, geri almayı kabul etmedi. Tabağıyla birlikte peçeteler ve sosların bulunduğu yere doğru ilerledi. Peçete ve istediği sosları aldıktan sonra boş masalardan birine oturdu.

Ballard yüzünü Sunset Bulvarı'na dönmüştü, karavan arkasında kalıyordu. Tacos çok lezzetliydi, ikincisine sos bile dökmemişti. Daha tabağındakiler bitmeden Digoberto karavandan çıktı, bir tacoyla yanına geldi.

"*Mariscos*," dedi. "Bir dene."

"Beni *el gordo* yapacaksın," dedi. "*Pero gracias.*"

Balıklı tacodan bir ısırık aldı ve karidesliden daha lezzetliydi. Ama hafif gibiydi, acı sos döktü. İkinci lokması daha da lezzetliydi ancak üçüncü lokmayı alamadı. Telsizden bir anons geldi, Washington onu Cahuenga üzerindeki, 101. otoyolun altında kalan bir noktadaki trafik uygulamasına yönlendiriyordu.

Ballard niçin bir dedektifin gerekli olduğunu sordu, Washington kısa kesti, "Göreceksin."

Daha önce telsizden konuyla ilgili bir anons duymadığından, her ne olursa olsun telsizde konuşulmayacak bir şey olduğunu anlıyordu. Medya polisin kullandığı frekansa giriyor ve telsiz anonslarında para edecek görüntüler yakalayabilecekleri yerlere akın ediyorlardı.

Ballard karavana dönen Digoberto'ya selam verdikten sonra tabağını çöp kutusuna attı ve arabasına bindi. Cahuenga'ya gitmek için Sunset boyunca ilerledi sonra 101. otoyoldan kuzeye çıktı. Yirmi dört saat halı yıkama hizmeti verdiği yazan bir minibüsün yanındaki tepe lambası açık devriye aracını gördü. Kimin gecenin bir yarısında halı yıkatması gerekebileceğini düşünecek zamanı yoktu. Minibüsü durduran memurlardan biri ona doğru geldi, elinde fener vardı. Rich Meyer'di, onu yoklamada görmüştü.

Ballard motoru durdurup arabadan indi.

"Rich, ne oluyor?"

"Minibüsü süren adam, kadınlar işlerini görsünler diye otobandan çıkıp buraya park etmiş. Ben ve Shoo geçerken dört kadının kaldırıma saldığını gördük."

"Salmak?"

"İşiyorlardı! İnsan kaçakçılığı gibi duruyor fakat kimsede kimlik yok ve kimse İngilizce konuşmuyor."

Ballard minibüse baktı, Meyer'in ekip arkadaşı Shumann şoför ve dört kadınla birlikte minibüsün yanındaydı. Hepsinin ellerini plastik kelepçeyle arkadan bağlamıştı. Kadınlar kısa elbiseler giymişlerdi, dağınık görünüyorlardı. Hepsinin saçları koyu renkti, Latin oldukları belliydi. Yirmi yaşından büyük görünmüyorlardı.

Ballard kemerinden feneri çıkardı. Açık kapıdan minibüsün arkasına doğru tuttu. İçeride bir yatak üstünde dağılmış battani-

yeler vardı. İki çanta dolusu kıyafet görülüyordu. Minibüs insan ve çaresizlik kokuyordu.

Feneri öne tuttu, aracın göğsüne tutturulmuş bir cep telefonu gördü. Üstünde parlayan bir GPS haritası vardı. Minibüsün etrafından dolaşarak şoför kapısına geldi, kapıyı açtı, içeri eğilip telefonu aldı. Ekrana dokununca minibüsün muhtemel rotası belli oldu. Valley'deki Etiwanda Caddesi'nde bir adres. Telefonu cebine koydu. Gözaltına alınanlarla bekleyen Meyer ve Shuman'ın yanına gitti.

"Bu gece İspanyolca bilen bir devriye memuru var mı?" diye sordu.

"Şey, Perez var, U-boat'ta," dedi Meyer. "Basinger da akıcı konuşuyor."

Ballard her iki memuru da yoklamada görmüş görmüştü. Perez'in daha iyi olacağını düşündü, kadınların ifadelerini bir kadının alması daha doğru olacaktı. Eğer U-boat'ta görevliyse, bu tek kişilik bir devriye aracıydı ve küçük suçlarla ilgili raporlar tutmaktaydı, onu çağırmak herhangi bir şeye engel de olmayacaktı. Telsizini çıkardı, Memur Perez'i anons etti. Perez sekiz dakika içinde olay yerinde olabileceğini bildirdi.

"ICE'yi çağıralım, olsun bitsin," dedi Shuman.

Ballard başını salladı.

"Hayır, öyle yapmayacağız," dedi.

"Ama protokol böyle," diye ısrar etti Shuman. "Belli ki kaçaklar, ICE'yi çağıralım."

Ballard, Shuman'ın yakasında tek çizgi olduğunu gördü, meslekte geçirilen beş yılı gösteriyordu. Meyer'in yakasında dört çizgi vardı. Shuman'ın arkasında durmuştu. Ballard'ın görebileceği şekilde gözlerini devirdi. Bu işaret Ballard'a sorun çıkarmayacağını gösteriyordu.

"Dedektif benim," dedi Ballard. "Soruşturmanın kontrolü bende. ICE'yi çağırmıyoruz. Eğer bir sorunun varsa Shuman, devriye görevine gidebilirsin. Ben devam ederim."

Shuman gözlerini kaçırarak başını salladı.

"ICE'yi çağıracağız, bırakacaklar, onlar da aynı şeyleri bir daha yaşayacak," dedi Ballard. "Buraya gelirken başlarından geçen tüm tecavüzler ve korku dolu anlar tekrarlanacak."

"Bizi ilgilendirmez," dedi Shuman.

"Belki de ilgilendirir," dedi Ballard.

"Hey, Shoo," dedi Meyer. "Buradayım. Neden dükkâna gidip olay yeri raporunu hazırlamaya başlamıyorsun?"

Dükkân devriye arabası demekti. Shuman tek kelime etmeden araca doğru yürüdü, sağ ön koltuğa oturdu. İşlem yapacağı ekranı kendine doğru çevirdi.

"İnşallah adımı doğru yazar," dedi.

"Eminim yazacaktır," diye karşılık verdi Meyer.

Perez iki dakika erken geldi. Onun yardımıyla Ballard ilk önce şoförün ifadesini aldı, tek bildiğinin kadınları bir partiye götürmek için ödeme aldığını iddia ediyordu. Onları nereden aldığını ve ödemeyi kimin yaptığını hatırlamadığını söylüyordu. Ballard, Meyer'den onu devriye aracının arkasına koymasını ve Hollywood Karakolu'na götürmesini istedi. Adamla ilgili insan kaçakçılığından rapor tutacaktı.

Şoför olay yerinden uzaklaştırıldıktan sonra söz sırası kadınlardaydı. Perez aracılığıyla korkunç ve üzücü hikâyelerini anlattılar. Çaresiz insanların yaptıkları yolculuklar gibiydi hepsi. Oaxaca, Mexico'dan geliyorlardı, sınırı bir avokado kamyonunun gizli bölmesinde geçmişlerdi, yolculuğun karşılığını çeşitli erkeklerle defalarca cinsel ilişkiye girerek ödemişlerdi. Calexico'yu geçtiklerinde minibüse bindirilmiş, yolculuğun ka-

ları için kişi başı bin dolar daha ödemeleri gerektiği söylenmiş, Los Angeles'a getirilmişlerdi. Etiwanda'daki adreste onları bekleyenin ne olduğunu bilmiyorlardı ama Ballard biliyordu. Çetelere bağlı genelevlerde seks hizmeti vereceklerdi, asla bırakmak yoktu, para kazanmayı bırakırlarsa patronları onları çöle gömecekti.

Ballard minibüsü olay yerinden alması için çekiciyi aradıktan sonra Kuzey Hollywood'daki ve daha önce de bu gibi olaylarda karşısına çıkan kadınları teslim etiği bir sığınma evini aradı. Telefondaki kişiye durumu anlattı. Kadın dört Meksikalı kızı da kabul etti, tedaviye ihtiyaçları olup olmadığına bakılacak, yeni yatak ve giysilere kavuşacaklardı. Sabah olunca durumlarına uygun tavsiyeler verilecekti. Eve geri dönmek ya da sığınma talebinde bulunmak gibi, buna onları getiren çetenin kızları Mexico'da bulup zarar verme ihtimali üzerinden karar vereceklerdi. Seçeneklerin ikisi de iyi değildi. Ballard, kadınları çok sayıda zorluğun beklediğini biliyordu.

Minibüsün çekiciye yüklenmesinin ardından Meyer ve Ballard arabalarına ikişer kadın alıp Kuzey Hollywood'daki sığınma evinin yolunu tuttular.

Ballard sabah saat beşe kadar merkeze dönmedi. Şoförle ilgili raporu Juan Doe adına tutmuştu çünkü adam ısrarla kimliğini söylemiyordu. Ballard için sorun yoktu. Eğer daha önce U.S. hukuk sistemiyle herhangi bir bağı olduysa zaten parmak izinden adamın kimliğini öğrenecekti. Bu ihtimalin yüksek olduğunu biliyordu.

Bölümde, Polis Tavsiye Birimi dışında çalışan bir insan kaçakçılığı özel kuvveti bulunmaktaydı. Ballard dosyayı toparladı ve aşağıya gönderilecek ilk şey olarak kutuya yerleştirdi. Gece mesaisinde uğraşmaktan usanmadığı ender zamanlardan biriydi. Bir dedektif olarak rastladığı suçların en çirkini insan kaçakçılığıydı, on dört yaşında Honolulu sokaklarında yalnız kaldığı zamanları hatırlatması da cabası.

Sabah saat yedide merkezden ayrıldı ve arabasına yürüdü. Yarın öğlen, en azından Evlin Kidd ile Marcel Dupree arasında gerçekleşecek buluşmayı gizlice takip etmek için hazır olmak adına, Crenshaw bölgesinde olmalıydı. Ama şu an tek ihtiyacı sahildi. Ne kadar yorgun olsa da uyumayı planlamıyordu. Köpeğini alıp kendini suya atacak ve akıntıya karşı ilerleyecekti. Bedeninde ve zihninde birikenleri atıp yenilerinin girmesine izin vermeyene kadar kürek çekecekti.

BOSCH

31

Bosch, Montgomery cinayetiyle ilgili yürüttüğü araştırmayı tamamlamak için erken kalkmıştı. Ballard'la birlikte Dulan's adlı lokantaya gitmek için evden çıkmadan önce bu işi bitirmek istiyordu.

Önceki gece, Ballard gittikten sonra araştırmanın dördüncü kolunu incelemiş, üzerinde çalışılması gerektiğine karar vermişti. Konu Yargıç Montgomery'nin mahkemede aldığı kararlardan biriyle ilgiliydi. Sherman Oaks'ta yaşayan Larry Cassidy isimli bir adam kendi buluşu olduğunu iddia ettiği bir sefertasının satışına başlamıştı. Sefertası sıcak ve soğuk bölümlerden oluşuyordu, sefertasını diğerlerinden ayıran şeffaf plastik kapaklı bir bölmesinin oluşuydu, anneler ve babalar içine çocuklarının öğle yemeği saatinde karşılaşacağı sürpriz bir not bırakabiliyorlardı.

Cassidy'nin eşi, Melanie, Home Shopping Network isimli kablolu yayın kanalında boy gösterip kutuların tanesini 19.95 dolara satana kadar her şey normal gidiyordu. Satış yapmak için ayda iki defa Tapma, Florida'daki HSN stüdyolarına gidiyor,

her gidişinde yanında binlerce kutu götürüyordu. Üretim maliyeti oldukça düşüktü. HSN'nin komisyonundan da çıkınca aile işten ayda yaklaşık 200.000 dolar kazanmaya başladı. Tam bu sırada Cassidy'nin eski eşi, Maura Frederick ortaya çıktı ve oğulları Larry Jr'ı büyütürken kullandığı bu yemek kutusunun tasarımının kendisine ait olduğunu iddia ederek satıştan pay almayı talep etti.

Cassidy, Love for Lunch adını verdikleri yemek kutularından elde edilen kazancın ufak bir kısmını bile kendisine vermeyi kabul etmeyince Frederick onu mahkemeye verdi. Cassidy karşı dava açtı, yaptığının haksız kazanç elde etme girişimi olduğunu söylüyordu.

Yargıç Montgomery ürünün geliştirilmesi aşamasında ilham kaynağı olduklarını iddia eden her iki tarafın da hikâyesini dinledi. Cassidy Frederick'le boşanmalarından çok sonraki tarihlere ait orijinal çizimleri ve patent başvurusunu sundu, renkli kutuları üreten plastik fabrikasından aldığı faturalar da ekteydi.

Frederick sadece noterden bir kâğıt getirmişti, on yedi yaşına gelen oğlu Larry Jr öğrenciyken okula götürdüğü Star Wars beslenme çantasında annesinden çeşitli notlar, çizimler ve kartlar bulduğunu belirtiyordu.

Montgomery Frederick'in başvurusunu reddederken, Larry Sr'ı haklı bulmuştu, gerekçesine Frederick'in eylemlerinin, her ne kadar bu ürünün geliştirilmesinde ilham verici olsalar da geçmişte kaldığını, üretim ve pazarlama gibi alanlarda bir risk almadığını eklemişti. Bu cep telefonu ekranından kitap ya da diğer şeyleri okumaya yarayan uygulamalar kullanan birinin teknolojik anlamda bunu olanaklı kılan devreleri üreten insanlara dava açmasına benzetiyordu. Frederick çocuğunun beslenme çantasına not bırakan tek ebeveyn değildi sonuçta.

Hepsi bu kadardı, Bosch bunun Montgomery cinayetiyle ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı. Ancak daha sonra Larry Cassidy

ve eşinin, Love for Lunch'ın reklâm yüzü, HSN çekimleri için gittikleri Tampa'da öldürüldüklerini belirten bir rapor okudu. Çift kasabada yemek yedikten sonra bindikleri kiralık aracın içinde, boş bir otoparkta kafalarına kurşun sıkılarak öldürülmüştü. Her ikisi de arabanın arkasında oturan biri tarafından silahla öldürülmüştü. Suç oranın yüksek olduğu bir bölge değildi ve Montgomery'nin Los Angeles'ta cinayete kurban gittiği sırada olay çözülememişti.

Belgelerin arasında bulduğu bir vasiyete göre Love for Lunch projesinden kazanılan para Larry Jr'a kalıyordu. Larry Jr annesi, Maura Frederick'le birlikte yaşıyordu.

LAPD dedektifleri Gustafson ve Reyes bu olayı araştırmalarına dahil etmişlerdi. Eski eşi ve onun yeni eşinin öldürülmesinde Frederick'in parmağı varsa, öfkesi onun aleyhinde karar veren yargıca kadar yayılmış olabilirdi. Maura Frederick'le görüşebilmek için çok uğraştılar fakat tüm çabaları Frederic'i temsil eden avukat tarafından boşa çıkarıldı, sonra Herstadt tutuklandı ve yargıcı öldürmekten ceza aldı.

Bosch, *Maura Frederick* ismini *Clayton Manley*'in yanına yazdı. Daha ayrıntılı incelenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Şimdi elinde bir fincan sabah kahvesiyle orijinal soruşturmadaki beşinci ve son kâğıt yığınına başlayacaktı. Dedektiflerin dikkatini çeken üçüncü mahkeme dosyasıydı. Yine bir dava ve ona karşı açılan başka bir dava söz konusuydu. Bu kez bir Hollywood oyuncusu ve uzun zamandır onu temsil eden kişi arasında çekişme yaşanıyordu. Oyuncu, kariyerini kullanarak temsilcisinin zimmetine milyonlarca dolar geçirdiğini iddia ediyordu, kariyeri sona eriyordu ve bir hesap çıkarılıp çalınan paraların iade edilmesini talep ediyordu.

Hollywood'da yaşanan bir tartışma cinayet dosyalarında pek yer almaz ama oyuncunun dile getirdiği suçlamalar arasında

temsilcinin aslında suç şebekesi gibi çalışan bir ailenin adamı olduğu da vardı. Temsilci pozisyonunu kullanarak oyuncudan para sızdırmış, sonra da bu aile paraları film yapımcılığına yatırarak aklamıştı. Oyuncu, temsilci ve yandaşları tarafından şiddetle tehdit edildiğini belirtiyordu –adresi bir sır gibi saklanmasına rağmen– adam davasında ısrarcı olur ya da temsilcisini değiştirecek olursa yüzüne asit atılarak kariyerinin sonlandırılacağı söylenmişti.

Montgomery'nin hukuk mahkemesinde geçirdiği üç yıl boyunca süren davada yargıç oyuncuyu haklı bulmuş, 7.1 milyon dolar para cezası kesmişti. Oyuncu ile temsilci arasındaki anlaşma geçersiz kılınmıştı. Bu dava Montgomery dosyasına girmişti çünkü uzun duruşmalar sırasında yargıç bir kez mahkeme yetkililerine eşinin kedisinin bahçede ölü bulunduğunu rapor etmişti ve bu bir katliam gibi görünüyordu. Hayvan ön bacaklarından arka bacaklarına kadar boylu boyunca ikiye ayrılmıştı. Bunun bir çakal tarafından yapılmış olabileceğiyle ilgili hiçbir yara izi bulunmuyordu, zaten yargıç ve eşi Hollywood Hills'te yaşıyorlardı.

Olayın soruşturması oyuncunun tehditlerle ilgili dile getirdiği suçlamalar doğrultusunda ilerliyordu. Fakat kedinin öldürülmesiyle bu olay ya da yargıcın baktığı diğer olaylar arasında bir bağ kurulamamıştı.

Gustafson ve Reyes bu olayı da incelemeye almış fakat takip etmemişlerdi. Bosch beş kişi içinden en az ihtimali burada görüyordu. Ama aktör yüklüce bir paranın sahibi olmuş ve temsilcisiyle yaptığı anlaşmadan kurtulmuştu, dava süresince kendisine hiçbir zarar verilmemişti, herhangi bir şekilde tehdit edildiğini belirtmemişti. Birileri oyuncunun peşini bırakmış Montgomery'nin peşine düşmüş gibiydi.

Bosch artık dosyayı incelemiş ve iki kişilik takip listesi oluşturmuştu. Clayton Manley, Montgomery'nin herkesin içinde

utandırdığı avukat ve Maura Frederick, yargıcın Love for Lunch isimli üründen pay almamasına karar verdiği kadın.

Her ikisinden de dişe dokunur bir şey çıkacağını sanmıyordu. Ayrıntılı inceleneceklerdi fakat uzak ihtimallerdi ve olaylara karışan kişiler Bosch'un düşüncesine göre pek de şüpheli görünmüyorlardı.

Bir de dosyanın görünmeyen yüzü ve belki de görünmeyen şüphelileri vardı. Bosch her ikisiyle de ilgileniyordu. Bir cinayet dosyası kutsal kitap gibiydi. Her cinayet dosyasında dedektiflerin savunma avukatına sunmayıp sakladıkları şeyler olurdu. Gustafson ve Reyes'in da böyle yapmış olabileceklerini düşünüyordu. Ama bu da bir yere varmayacaktı. Herstadt'ın tahliyesine karar verilen duruşmadan sonra Gustafson'un söyledikleri göz önünde bulundurulacak olursa bu dosyada neyi sakladıklarını Bosch'a anlatması mümkün müydü? Ya Reyes, o anlatır mıydı?

Bosch her iki sorunun da cevabının hayır olduğunu biliyordu. Ama bundan emin olmak için arayıp sorması gerekiyordu.

CHB'nun telefon numarası ezberindeydi. Cep telefonundan aradı ve sekreter çıkınca Dedektif Lucia Soto'yla görüşmek istediğini söyledi. Anında bağladılar.

"Şanslı Lucy," dedi. "Benim Bosch."

"Harry," dedi, gülümsemesini duyabiliyordu. "Eskilerden bir ses."

"Hadi ama o kadar olmadı, oldu mu?"

"Oldu gibi."

Soto, Bosch'un LAPD'deki son çalışma arkadaşıydı. Emekli olalı üç yıldan fazla oluyordu ama o zamandan bu yana pek çok kez görüşmüşlerdi.

"Kısık sesle konuşsan iyi olur," dedi Soto. "Bugünlerde senden pek de iyi söz edilmiyor."

"Montgomery davası yüzünden mi?" diye sordu Bosch.

"Doğru tahmin ettin."

"Ben de bu yüzden aradım. Gustafson ya da Reyes'le konuşmam lazım. Doğru adamı bulduklarını sandıkları için dosyayı bırakmış olabilirler. Ama bana göre öyle değil. Üzerinde çalışıyorum ve ikisini de bilmiyorum. Hangisi telefonuma cevap vermeye daha yakındır sence?"

"Hmm," dedi Soto. "İyi soru. Sanırım cevap ikisi de değil. Ama hayatım buna bağlı olsaydı Orlando'yu denerdim. Daha düz biridir ve hareketi başlatanlardan değil. Gussy öyle ve olanlardan çok etkilendi. Eğer duvarında bir dart olsaydı merkeze senin fotoğrafını koyardı."

"Tamam," dedi Bosch. "Bunu bildiğim iyi oldu. Şu an Reyes'i görebiliyor musun?"

"Hmm, evet. Masasında."

"Ya Gustafson?"

"Hayır. Ondan eser yok."

"Sende numarası yoktur, değil mi?"

"Senin için her zaman bir yol vardır, öyle değil mi Harry?"

"Ne yolu? Sadece bir numara istiyorum o kadar."

Soto numarayı verip bir soru sordu.

"Şey, diğer taraf için çalışmak nasıl bir şey?"

"Diğer taraf için çalışmıyorum. Bunu kendim için yapıyorum. Hepsi bu."

Sesinin tonu çok sert çıkmıştı. Soto sohbet havasından çıkarak resmi bir tonla yapabileceği başka bir şey olup olmadığını sordu.

"Hayır," dedi Bosch. "Yardımın için minnettarım. Kimle çalışıyorsun?"

"Robbie Robins. Tanır mısın?"

"Evet, iyi biridir. Güvenilir dedektiftir. Sevdin mi?"

"Evet, Robbie iyi biri. Tarzını sevdim hatta birkaç dosyayı beraber hallettik."

"Hâlâ eski dosyaları mı inceliyorsunuz?"

"İzin verdikleri sürece. Söylentiye göre yeni şef eski dosyaları bitirip daha fazla insanı dışarı çıkarmak istiyormuş."

"Tam bir saçmalık."

"Bir de bana sor."

"Her neyse, iyi şanslar Lucia. Ve teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Telefonu kapadılar. Bosch, Orlando Reyes'in numarasına baktı. Soto'nun haber vereceğini düşünmüyordu ama bekletmeden aramaya karar verdi.

"Hırsızlık Cinayet Büro, Dedektif Reyes. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kapamamakla başlayabilirsin. Ben Harry Bosch."

"Bosch. Sanırım kapamalıyım. Ortağımı arıyorsun, beni değil."

"Ortağınla konuştum. Şimdi de seninle konuşmak istiyorum."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok adamım."

"Sen ve Gustafson, hâlâ doğru adamı bulduğunuzu mu düşünüyorsunuz."

"Öyle olduğunu biliyoruz."

"Yani artık dosya üzerinde çalışmayacaksınız."

"Dosya kapandı. İstediğimiz sonucu alamadık, senin sayende. Ama dosya takipsizlikte."

"O halde benimle konuşmanda bir sakınca yok."

"Bosch, buraya sen gittikten sonra geldim. Ama seninle ilgili çok şey duydum. Geçmişte iyi iş çıkardığını biliyorum. Artık geçmişte kaldı. Sen tarihsin ve ben önüme bakıyorum."

"Bir soruya cevap ver."

"Ne?"

"Neyi sakladınız?"

"Ne diyorsun?"

"Araştırma sırasında. Tuttuğunuz soruşturma raporlarına baktım, bir şeyler gizliyorsunuz. Hep böyle olur. Neydi?"

"Hoşça kal Bosch."

"Clayton Manley'in mazeretinin düzmece olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bir an sessizlik oldu, Bosch artık Reyes'in kapayacağını düşünmüyordu.

"Neden söz ediyorsun?"

"Montgomery'nin öldürüleceğini biliyordu, Hawaii'ye gitti ve harcadığı her kuruşun faturasını sakladı. Bir sürü fotoğraf çekti, yargıcın vurulduğu saatte, teknede çekilen de dahil. Bu sizin dikkatinizi çekmedi, öyle mi?"

"Bosch, seninle dosya hakkında konuşmayacağım. Eğer Clayton Manley'in ardından gitmek istiyorsan yolun açık olsun. Ama bizden destek bekleme. Kendi başınasın."

"Ya Maura Frederick? Marua'nın buluşunu satıp milyonlar kazanan ikinci şirin hanım? Eğer bu bir güdü değilse, sorarım sana nedir?"

Bosch, Reyes'in hattın diğer ucunda güldüğünü duyabiliyordu. Bosch zorlayıcı ifadeleri sonunda öfkesinin kabaracağını sanmıştı, güleceğini hiç düşünmüyordu.

"Eğlenceli mi?" dedi. "Cinayeti işledikten sonra kadını serbest mi bıraktınız?"

"Sanırım artık bir rozetin olmayınca böyle oluyor," dedi Reyes. "Bilgisayarını kontrol et Bosch. Google'a yaz. Tampa Po-

lis Birimi dosyayı bir ay önce kapadı, Mura Frederick'in hiçbir şeyle ilgisi yok. Bana borcun var adamım. Seni büyük bir utançtan kurtardım."

Bosch rezil olduğu için çok bozulmuştu. Bunu Reyes'in yüzüne vurmadan önce Florida'dan kontrol etmeliydi. Kendini toplayıp karşı atağa geçmek için çabaladı.

"Hayır, Reyes, sen bana borçlusun," dedi. "Seni suçsuz bir adamı mahkûm etmekten kurtardım."

"Git başımdan Bosch," dedi Reyes. "Sen ve o adi avukat Haller'ın yaptıklarından dolayı bir katil serbest geziyor. Ama fark etmez çünkü artık bitti."

Reyes telefonu kapadı, telefon Bosch'un kulağındaydı.

32

Bosch masadan kalktı ve bir bardak kahve daha hazırlamak için mutfağa gitti. Reyes'ten işittiği azar canını sıkıyordu. Jeffrey Herstadt'le ilgili düşüncelerinden en ufak bir şüphesi yoktu ama otuz yılını verdiği Polis Departmanı'nın bir üyesi tarafından azarlanmak ağırına gidiyordu.

Senin yüzünden bir katil serbest geziyor şimdi.

Bu sözler Bosch'u o kadar yaralamıştı. Bir yerde yanlış yapıp yapmadığını kontrol etmek için eylemlerini yeniden gözden geçirecekti.

Saatine baktı. Ballard'la buluşmak için yola çıkmasına bir saat vardı. Dulan's lokantasında Evlin Kidd ve Marcel Dupree arasında gerçekleşecek görüşmeyi gizlice takip etmeye başlamadan önce bir benzincide buluşacaklardı.

Bosch fincanını doldurdu, yemek odasındaki masanın başına geçti. Reyes'in dediğini yapacaktı. Tampa dosyasını Google'a yazacak ve son güncellemeleri görecekti.

Şansını deneyemeden telefonu çaldı. Arayan Mickey Haller'dı.

"Geçen gün mahkemedeyken, öğle yemeğinde konuştuğumuz şey için aradım," dedi. "Videoyu ne zaman çekmek istiyorsun?"

Bosch'un zihni Montgomery dosyasıyla öylesine doluydu ki ilk başta Haller'ın neden söz ettiğini anlayamadı.

"Ne videosu?" diye sordu.

"KML'yi hatırlamıyor musun?" diye sordu Haller. "Kronik Miyeloid Lösemi? Seninle birlikte bir video ifade çekecektik ve ben şansımı deneyecektim, videoyla birlikte ihtarname yollayacaktık."

Bosch hatırladı.

"Ha, o. Biraz beklemesi lazım," dedi.

"Niye ki?" diye sordu Haller. "Yani, bunu sen istedin. Maddie'nin tamamen gizli kalacağını biliyorsun. Şimdi niye beklemesi gerekiyor?"

"Sadece biraz. İki farklı dosya üzerinde çalışıyorum. Video çekmek için vaktim yok. Bana bir hafta süre ver."

Dosyalardan söz ederken Bosch'un aklına bir şey geldi.

"Hayat senin hayatın," dedi Haller. "Ne zaman istersen, hazırım."

"Bir dakika," dedi Bosch. "Emin değilim ama başka bir avukatla görüşebilirim. Onunla çalışmak istediğim için değil, sadece onun öyle sanmasını istiyorum. Bu dosyayı ona anlatacağım, KML meselesini, ve bana neden onu seçtiğimi sorabilir. Senin tavsiyen üzerine kendisini bulduğumu söylesem sorun olur mu? Eğer seni arayıp kontrol edecek olursa bana haber edersin?"

"Ne hakkında konuştuğunu anlayamıyorum."

"Biraz karışık. Adamın adı Clayton Manley. Tek yapman gereken, eğer ararsa evet demek, onu bana sen önerdin."

"Clayton Manley, isim çok tanıdık geliyor?"

"Montgomery davasındaki potansiyel şüphelilerden biri."

"Hah, tamam. Hatırladım. O dosya üzerinde çalışıyorsun, değil mi? Manley'in katil olduğunu düşünüyorsun."

Bosch henüz olgunlaşmamış fikri paylaştığı için pişmanlık duyuyordu.

"Kayıtları inceliyorum, en azından senin eline geçenleri," dedi. "Manley'e bir oyun oynamak istiyorum. Sen burada devreye gireceksin."

"O dosya kapandı Harry," dedi. "Kazandık!"

"Sen kazandın ancak dosya kapanmadı. LAPD'den öğrendiğime göre artık hiçbir şey yapmayacaklar çünkü suçlunun Herstadt olduğunu savunuyorlar. Dosya kapandı derken kimse gerçek katili bulmak için çaba göstermeyecek demek istiyorlar."

"Senin dışında. Sen ısrarla inat ediyorsun Bosch."

"Neyse. Manley konusunda hemfikir miyiz? Olursa diye söylüyorum?"

"Tamam, sorun yok. Sadece gerçekten onu görevlendirme."

"Endişe etmene gerek yok. Bunu yapmayacağım."

Telefonu kapadılar, Bosch yeniden Google'a baktı. Kısa sürede, *Tampa Bay Times*'ta, Larry ve Melanie Cassidy cinayetlerinden gözaltına alınan iki şüpheli hakkında çıkan haberi buldu.

Palma Ceia Cinayetinde İki Gözaltı

Kadrolu Yazar Alex White Hazırladı

Geçen Şubat ayında, Palma Ceia Country Club'ta park halindeki araçlarında katledilen Kaliforniyalı çiftin ölümüyle ilgili iki kişi gözaltına alındı.

Tampa Polis Departmanı'nda gerçekleştirilen basın toplantısında Şef Richard "Red" Pittman, 18 Şubat günü gerçekleşen Larry ve Melanie Cassidy cinayetinde Gabriel Cardozo ve Donald Fields'ın gözaltına alındığını duyurdu. Her iki adam da kefalet hakkı olmaksızın tutuklandı.

Pittman cinayetin para yüzünden işlendiğini söyledi. Larry Cassidy önceki gece Hard Rock Resort & Casino'da kazandığı kırk iki bin doları nakit olarak üstünde taşımaktaydı. Pittman şüphelilerin çifti arabalarına kadar takip ettiğini ve daha sonra Pazartesi günleri kapanan Palma Ceia Country Club'ın otoparkında karanlık bir köşeye çekmeye zorladıklarını ifade etti. Larry Cassidy'yi üzerindeki parayı vermeye zorladılar, her ikisininde üstündeki mücevherleri istediler. Daha sonra Cardozo'nun çifti başlarının arkasından ateş etmek suretiyle öldürdüğüne inanılıyor.

"Oldukça soğukkanlıca," dedi Pittman. "İstediklerini aldılar, para ve mücevher, ancak birileri öldü. Çok acımasızca. Olay yeri incelemesine göre kurbanlar karşı koymamışlar."

Pittman Cardozo'nun ateş ettiğine inandıklarını anlattı. Polis Şefi, dosyayı sonlandıran dedektifler Julio Muniz ve George Companioni'ye teşekkür etti. Pittman'a göre iki dedektif, çiftin cinayet gününden önce yaptıklarını incelemek suretiyle olayı çözdüklerini bildirdi.

Muniz ve Companioni, Cassidy çiftinin salı öğleden sonra gerçekleştirilecek Home Shopping Network çekimleri için 17 Şubat Pazar Los Angeles'tan yola çıktıkları bilgisine ulaştı. Melanie Cassidy, eşinin tasarladığı bir yemek kutusunun satışı için yardım ediyordu. Çift Tampa'ya daha önce de gelmişti ve her seferinde Hard Rock'ta kalıyorlardı çünkü kumarhanede eğlenmek hoşlarına gidiyordu. Ayrıca Bern's Steakhouse'da da tanınıyorlardı.

Pittman ayrıca Hard Rock güvenlik ekibinin kendilerine çok yardımcı olduğunu belirtti. Muniz ve Companioni, cinayet günü çiftin neler yaptığını görmek için güvenlik kameralarının kayıtlarını incelemişlerdi. Kumar oynadıklarını ve Larry Cassidy'nin kazandığı kırk iki bin doları kumarhanenin kasasında nakite dönüştürdüğünü görmüşlerdi.

Pittman ayrıca iki adamın kumarda kazanmalarının ardından çifti takip etmeye başladığını belirlediklerini de açıkladı. Daha

sonra Cardozo ve Fields oldukları teşhis edilen iki adamın dedektifler tarafından izlendiğini bildirdi. Cassidy çifti kumarhaneden çıkıp kutlamak için Bern's isimli lokantada yemek yemeye giderken onlar da peşlerindeydi. *Times* daha önceki haberlerinden birinde çifte hizmet eden garson James Braswell'le görüşmüştü. Garson çifti tanıdığını ancak o akşam normalden daha savruk davrandıklarını belirtti, pahalı bir şişe şampanya söylemek ve hatta içkiyi yan masadakilerle paylaşmak gibi.

Pittman çiftin yemekten sonra lokantadan ayrıldığını ve otellerine gitmek üzere Bayshore Bulvarı'na doğru ilerlediklerini anlattı. Howard ve Bayshore bulvarlarının kesişiminde yer alan trafik ışıklarında bir araç kendilerine arkadan çarpmış. Larry Cassidy ne olup bittiğine bakmak için araçtan indiğinde belindeki silahı gösteren Cardozo ile karşılaşmış. Cassidy'den araca geri dönmesini isteyen Cardozo arka koltuğa geçmiş. Cassidyler'in arabası daha sonra MacDill Bulvarındaki Palma Ceia'ya yönelmiş, şüphelilerin aracı da arkadan takip etmekteymiş. Araç park ettikten kısa süre sonra cinayet işlenmiş.

Cardozo ve Fields Hard Rock'taki güvenlik kamerası kayıtlarının yüz tanıma sistemiyle incelenmesinin ardından teşhis edilmiş. Bu iki hafta sürmüş ve Florida Hukuk Birimi tarafından yürütülmüş. Şüphelilerin sahte kimliklerle ve nakit kira ödemesi yaparak Tampa Heights'te ayrı adreslerde kaldıkları tespit edilmiş.

Teğmen Greg Stout liderliğindeki Özel Operasyon Birimi'nde görevli bir ekip salı günü erken saatlerde her iki adrese de baskın düzenlemiş ve iki adam da olaysız ele geçirilmiş. Stout basın toplantısında Cardozo'nun evindeki silahın cinayette kullanılan silah olduğuna inanıldığını belirtti.

"Bu adamların onlar olduğundan şüphemiz yok," dedi Stout.

Muniz ve Companioni de toplantıda bulunuyorlardı ancak basına açıklama yapmadılar. Daha sonra kendisine telefonla ula-

şıldığında Companioni şöyle dedi. "Bu herif, Cardozo, tam bir [küfür] çocuğu, başka bir şey demeyeceğim."

Şüpheliler yarın Hillsborough Bölge Mahkemesi'ne çıkacaklar.

Bosch hikâyeyi ikinci kez okudu ve tıpkı Tampa polisi gibi ikna oldu. Satır aralarından anladığı kadarıyla Fields işten sıyrılmanın ve cinayeti arkadaşı Cardozo'nun üstüne atmanın peşindeydi. Birileri konuşmuş gibiydi yoksa tampon kazasını ve trafik ışıklarındaki adam kaçırma meselesinin ayrıntılarına ulaşamazlardı.

Diğer haftalarda başka hikâyeler de yayınlanmıştı fakat Bosch onları okumaya gerek duymuyordu. Bildikleri Maura Fredrick'in adını listen silmesine yetmişti.

Ama Clayton Manley listedeydi ve Orlando Reyes daha önce Bosch'la konuşmayı reddettiğinde onunla ilgili bir şey söylememişti.

Bosch telefonu kaptığı gibi yeniden artama tuşuna bastı. Bu kez farklı bir şey deneyecekti.

Dedektif hemen cevap verdi.

"Hırsızlık Cinayet Büro, Dedektif Reyes. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Neden Clayton Manley'in peşini bıraktığınızı açıklayarak başlayabilirsin."

"Bosch? Bosch, sana söyledim, seninle konuşmuyorum."

"Tampa'ya baktım, sen haklıymışsın. Maura Frederick temiz. Fakat bu sadece bir sapma noktası Reyes. Neden Manley'in peşini bıraktığınızı bana açıklamak zorundasın yoksa bir yargıca açıklamak zorunda kalacaksın."

"Sen neden söz ediyorsun öyle? Delirdin mi?"

"Dosyada Clayton Manley'le ilgili eksik bir şeyler var ve eğer Haller'ın kulağına gidecek olursa seni ve o salak ortağını seve seve yargıcın huzuruna çıkarmak isteyecektir."

"Salak sensin, Bosch. Bir şey yok. DNA örneği tuttu işte, o kadar. Manley'le ilgili bir şey yapmamıza gerek yoktu."

"Raporda yazıyor Reyes. Aslında bu raporda olmayan şey. Manley'in ifadesi DNA eşleşmesinden bir hafta önce alınmış ancak o hafta içinde Manley'le ilgili hiçbir şey yapmamışsınız. O hafta Manley'le ilgili bir çalışma yapmadığınıza beni ya da Haller'ı veya yargıcı ikna edemezsiniz. Belirgin bir şüpheliydi. En azından şüpheliler arasındaydı. Ne oldu öyleyse? Raporda neyi sakladınız? DNA sonuçlarının belli olmasından önceki haftada neler oldu?"

Reyes bir şey söylemedi, Bosch onun sinirine dokunduğunu anladı. Oyunu tutmuştu. Gustafson ve Reyes Manley'le ilgili başka adımlar atmışlardı ama savunma tarafına sundukları raporlarda bu kısım atlanmıştı.

"Konuş benimle, Reyes," dedi Bosch. "Saklayabilirim. Anlatmazsan Haller yakana yapışacak. Eğer bu işte bir para kokusu alacak olursa seni, bölümü, şehri, herkesi dava edebilir, olay patlar, siz de birlikte patlarsınız. Bunu mu istiyorsun? HCB'da yenisin. Eğer bu söylediklerim olursa seni orada yaşatacaklarını mı sanıyorsun?"

Bekledi ve sonunda Reyes çözüldü.

"Tamam, dinle, Bosch," diyerek başladı. "Dedektifler arasında, sana birkaç şey vereceğim, artık ne istiyorsan yap. Ama bunun hiçbir şeye katkısı olmayacak çünkü katil o kurtardığınız adamdı. Bu işi o yaptı."

"Sadece anlat," dedi Bosch.

"Beni korumalısın. Haller yok, hiçbir avukat olmayacak."

"Haller yok, avukat falan yok."

"Tamam, rapora eklemediğimiz gerçek şuydu, Manley'i araştırırken o hukuk bürosunda çalışan tüm avukatları inceledik."

"Michaelson ve Mitchell."

"Doğru, tüm avukatlar. Kimle dans ettiğimizi öğrenmek istiyorduk, temsil ettikleri diğer müvekkillerin bilgilerine ulaştık. Büyük bir hukuk bürosuydu ve ayağımızı denk almalıydık. Avukatların isimlerini mahkeme bilgisayarlarında arattık ve son on yıl içinde baktıkları davalara ulaştık. Çok fazlaydı. Ama aralarından biri dikkatimizi çekti.

"Hangisi?"

"Beş yıl önce Michaelson ve Mitchell Dominick Butino'yu temsil etmiş. Onu silah bulundurma suçundan kurtarmışlar, tanık ifadesini değiştirmiş. O kadar. Sonra DNA sonuçları geldi, Herstadt'ın örneği uyuyordu, biz de diğerlerinin peşlerini bıraktık. Hiçbir anlamı kalmamıştı."

Bosch bu ismi biliyordu. Dominick Batmané Butino Los Angeles'ta iş ilişkileri bulunan Las Vegaslı tanınmış bir organize suç örgütü lideriydi. Bosch şu anda Gustafson ve Reyes'in yaptıklarını anlamıştı. Montgomery'nin tırnaklarından alınan örneklerde Herstadt'ın DNA'sı bulunmuştu. Rapora jüri üyelerinin aklını karıştıracak başka bir şey koymayacaklardı, onaylı bir çete üyesi gibi.

Haller'ın suçlu olarak üçüncü bir tarafı göstermesini istemiyorlardı, organize suç örgütü liderini temsil eden bir hukuk bürosunda görev yapan ve Montgomery'yi takip edip tehditler savuran bir avukat. Butino takma adını süper kahramandan almıyordu, para elde etmek için beysbol sopasını kullandığı yönündeki iddialardan geliyordu bu isim.

Bu polisler tarafından uygulanan klasik bir keşif karşıtı hareketti. Ve farkında olmayarak gerçek katili saklamış oluyorlardı.

"Hangi avukat?" diye sordu Bosch.

"Ne?" dedi Reyes.

"Butino davasına hangi avukat bakmış?"

"William Michaelson."

Kurucu ortak. Bosch kenara not aldı.

"Manley'le bu konu hakkında hiç konuşmadınız ha?" diye sordu.

"İhtiyaç duymadık."

"Araştırıldığını, şüpheli konumunda olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, çünkü şüpheli değildi. Sadece beş dakikalığına dikkatimizi çeken bir kişiydi. Bu noktada çuvallamışız gibi davranıyorsun ama çuvallamadık. DNA eşleşmesi vardı, yakında bulunduğu kanıtlanan bir şüpheli ve ayrıca bir de itirafımız vardı. Clayton Manley'e bir dakika bile ayıracağımızı mı düşünüyorsun? Yeniden düşün Bosch?"

Bosch istediğini elde etmişti ancak Reyes'i bir kez daha taşlamadan telefonu kapatmayacaktı.

"Bilirsin, Reyes, daha önce söylediklerinde haklıydın," dedi. "Bir katil dışarıda serbest geziyor. Ancak benim yaptığım bir şeyden dolayı değil."

Telefonu kapadı.

BALLARD

33

Ballard, Dulan's'tan dört blok ötedeki bir benzin istasyonunda Bosch'la buluştu. Ballard karavanıyla gelmişti, Bosch Cherokee marka aracıyla. Şüphe çekmemek için sörf tahtasını da karavana yüklemişti. Şoför pencereleri yan yana gelecek şekilde araçları birbirine yanaştırdılar. Bosch spor montundan kravatına kadar tam bir dedektif gibi giyinmişti. Ballard'ın üstünde Dodgers marka bir şapka, bir eşofman üstü ve kot pantolon vardı. Kürek çektikten sonra duş almıştı, saçları ıslaktı.

"Plan nedir?" diye sordu Ballard.

"Senin yapacağını sanıyordum," dedi Bosch.

Ballard güldü.

"Aslına bakarsan, tüm gecemi alan bir olay gerçekleşti ve plan yapacak zaman bulamadım," dedi. "Yine de iyi haberlerim var."

"Nedir?" diye sordu Bosch.

"Marcel Dupree çocuğunun nafakasını üç yıldır ödemiyormuş ve bir yargıç onunla bu konuyu konuşmak istiyor. Hakkında arama kararı var."

"Bu işe yarar."

"Sence ne yapmalıyız?"

"Daha önce oraya gittin, değil mi? İçerisi nasıl?"

"Bir kez gittim. Kızarmış tavuk ve şeftalili pastalarının iyi olduğunu okumuştum. Bakmak için uğramıştım. Sadece bir tezgâhtan ibaret gibiydi. Sıraya giriyorsun, ne istediğini söylüyorsun, tepsiyle aldıktan sonra boş masalardan birine geçiyorsun. Muhtemelen bugün öğle yemeğinde de kullanacakları, kalabalık olduğunda masa ekledikleri bir yer daha var."

"Bir sinyal bulmalıyız. Bana ihtiyacın olursa diye. Telsizimiz yok."

"Sonrasında Dupree'yi götürmek gerekebilir diye ben yanıma aldım."

Bosch'a telsizlerden birini uzattı.

"İşler ters gidecek olursa bunu kullanabilirsin. Kodları hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Kod üç, memurun yardıma ihtiyacı var. İyi ama ya işler ters gitmezse? Ne yapacağız?"

"Şey, ben tek başıma içeri giriyorum. Orada telefonuyla ilgilenen çok sayıda insan olacak. Sana tüm gelişmeleri anında bildireceğim, eğer yardıma ihtiyacım olursa kod üç yazarım."

Bosch bir karşılık vermeden önce kısa süre düşündü.

"İçeri girip telefonunu cebinden çıkarınca merhaba diye yaz, telefonların çektiğinden emin olalım," dedi. "Fakat asıl sorum şu, içeride tam olarak ne yapmak istiyorsun? Sadece konuştuklarını mı dinleyeceksin, Kidd'i görüp çıkacak mısın, ne?"

"Evet, ona bakmak istiyorum," dedi Ballard. "Eğer yeterince yaklaşabilirsem belki bir şeyler de duyabilirim. Telefonu kayıtta tutacağım, ama biliyorum, zor olacak. Telaşlanıp telaşlanmayacağını görmek istiyorum, telaşlanırsa ne yapacağını görmek için belki daha fazla üstüne gideriz. Dupree'yi de sıkıştırabiliriz."

"Ne zaman?"

"Belki yemekten sonra. Tam bir dedektif gibi giyinmişsin, bense tanınmayacak şekilde giyindim. Belki Güney Büro'yu arayıp bir iki ekip yollamalarını isteriz."

"Masalar birbirine ne kadar yakın?"

"Çok değil. Ama insanlar üst üste oturacaklarını bilseler yer ayırtmazlar gibi geliyor bana."

Bosch başını salladı.

"Hadi, görelim bakalım," dedi. "Karşımızda kim varmış?"

"Tamam, kendine dikkat et."

"Sen de."

Ballard arabasıyla uzaklaştı. Arabadaki saate baktı, 12.45'i gösteriyordu. Crenshaw'dan geriye dönerek lokantaya doğru yöneldi. Yarım blok ötede kaldırıma park etti, arabadan inmeden önce Bosch'a yazdı.

İçeri giriyorum.

Arabadan indi, çantasını omzuna taktı ve lokantaya yürümeye başladı. Silah ve kelepçeler çantadaydı.

Saat birde Dulan's'tan içeri girdi, onu harika bir yemek kokusu karşıladı. Gizliliğini sürdürebilmek için yemek yemesi gerekiyordu. Etrafına bakındı. Öndeki masaların hepsi doluydu ve yemeklerini alıp masalara geçmek için sırada bekleyen insanlar vardı. Bir arkadaşa bakıyor gibi yapıp diğer tarafa göz gezdirdi. Orada boş masalar vardı. Kendi başına oturan bir adamı görünce durdu. Telefonda bir şeyler yazıyordu. Onun Marcel Dupree olduğundan emindi. Yuvarlak kafa, ama saçlarını dağınık bırakmamış, örmüştü. Önünde yiyecek ya da içecek yoktu. Dodgers marka siperlikli şapkasına kadar mavi giyinmişti. Sipariş vermek için Evlin Kidd'in gelmesini bekliyor gibiydi.

Uzun bir koridor boyunca sağ ve solda masalar sıralanmıştı. Dupree'nin oturduğu masanın yanındaki masada bir çift otur-

maktaydı. Diğer masalar da doluydu fakat üçüncü sıradaki masalar boştu. Ballard oraya geçerse Dupree'nin karşısına oturanı görebileceği bir açı elde edeceğini fark etti.

Koridorda ilerledi, Dupree'nin yanından geçti ve boş masalara yöneldi. Sırt çantasını sandalyenin arkasına astı, karavanın anahtarlarını masaya bıraktı. Üç genç kadının oturduğu koridora yakın olan masaya baktı.

"Pardon, yemeğimi alana kadar eşyalarıma göz kulak olur musunuz?" diye sordu. "Uzun sürmez. Fazla sıra yok."

"Elbette, sorun değil," dedi kadınlardan biri.

"Hemen dönerim."

"Acele etmene gerek yok."

Ana salona geçip sıraya girdi. Kidd'i görebilmek için gözü kapıdaydı. Bir anlığına Bosch'a Dupree'nin içeride olduğunu yazmak için gözünü kapıdan ayırdı. Bosch benzin istasyonundan çıktığını, lokantaya yaklaştığını yazdı. Dupree'ye yakın mısın diye sordu. Ballard yanıt verdi.

İzlemeye yetecek kadar yakın bir masadayım.

Bosch'un cevabı gecikmedi.

Dikkatli ol.

Ballard cevap vermedi. Sipariş sırası ondaydı. Kızarmış tavuk, karalahana ve şeftalili pasta istedi. Dupree ve Kidd oturmalarına yetecek kadar yemek söylemişti. Ödemeyi yaptıktan sonra tepsisini aldı, diğer tarafa geçerken Dupree'nin karşısında siyah bir adamın oturduğunu gördü. Kazınmış kafa, bu adamın büyük olasılıkla Kidd olduğunu gösteriyordu. İçeri girerken onu görmemişti, muhtemelen arkada da bir kapı vardı. Tepsisi elinde yanlarından geçti ve Dupree'nin çaprazına gelecek şekilde masasına oturdu.

Kaçamak bir bakış atarak adamın Kidd olduğundan emin oldu. Telefonunu kaldırarak ekrana bakıyormuş ya da kendi fo-

toğrafını çekiyormuş gibi yaparak Dupree ve Kidd'in video kayıtlarını almaya başladı.

Kısa süre sonra kaydı durdurup videoyu Bosch'a yolladı. Hemen cevap geldi.

Daha fazla YAKLAŞMA!

Ballard da hemen karşılık verdi.

Anlaşıldı!

Yeniden video kaydetmeye başladı, dikkat çekmemek için kamerayı sürekli aynı yöne tutmuyordu. Yemeğini yemeye başladı, telefonu masaya bıraktığında e-postalarını okuyormuş gibi yapıyor, kaldırdığında ekranı inceliyormuş gibi davranıyordu. Sürekli kayıttaydı.

Aradaki mesafe yüzünden Kidd'in söylediklerinin hiçbirini duyamıyordu, Dupree'nin konuşmalarını arada sırada duyulabiliyordu. İkisi de sessiz konuşuyordu, Kidd'in söylediklerinin bir kısmı anlaşılabiliyordu. Eğer daha önceden bir şeye kızgın değilse hareketlerinden gergin olduğu gözlemlenebilirdi. Bir ara parmağını sertçe masaya vurdu ve Ballard'ın rahatlıkla duyabileceği bir biçimde, "Artık ortalıkta yokum," diye bağırdı.

Çatal bıçak sesleri, insanların konuşmaları ve içerideki müziği bastıracak kadar sert ve kararlı bir sesle söylemişti bunu.

Ballard telefonunu masadaki şekerliğe dayadı. Bir şeyler okuyor ya da dinliyor gibi görünüyordu fakat kötü de olsa sınırlı bir açıdan Kidd'i kaydetmekteydi. Hiç olmazsa sesleri kaydetmeyi umuyordu.

Kidd yeniden sesini alçalttı, Dupree'le konuşmaya devam etti. Sözün ortasında masadan kalktı, Ballard'a doğru yürümeye başladı.

Yanından geçerken ekranı görürse ne yaptığını anlayacaktı. Telefonu kaptığı gibi başka bir uygulamayı açtı.

Kidd yanından geçip gitti.

Ballard bekledi, arkasını dönüp nereye gittiğine bakmak istiyordu ama bu riskli bir hareketti.

Kısa süre sonra Dupree'nin de masadan kalktı. Eşofmanının cebine bir zarf tıkıştırdı.

Ballard beş saniye bekledikten sonra arkasına baktı. Tuvaleti işaret eden bir arka koridor vardı. Hemen Bosch'a yazdı.

Evlin çıktı. Dupree öne geliyor.

Mavi giysiler ve şapka, gözün üstünde olsun.

Ballard ayağa kalktı, Kidd'in gittiği yöne doğru ilerledi. Koridorun sonunda üç kapı vardı. İkisi tuvalet kapısı biri de arka çıkış. Üçüncü kapıyı araladı, hiçbir şey göremedi. Kapıyı biraz daha açınca KIDD CONSTRUCTION yazılı beyaz bir kamyonet gördü. Geri döndü, bir yandan Bosch'u ararken bir yandan da hızlı adımlarla öne doğru ilerledi.

"Evlin çıktı ha, gerçekten mi?" diye sordu.

"Çok zekice bir hareketti," dedi Ballard. "Dupree nerede?"

"Caddede, arabasında, telefonla görüşüyor. Kidd nerede?"

"Rialto'ya döndüğünü düşünüyorum."

"Bir şey yakalayabildin mi?"

"Emin değilim. Yaklaştım ama kısık sesle konuşuyorlardı. Kidd biraz gergin gibiydi. Sanırım hepsi bu."

Ballard adımlarını yavaşlattı, dışarı çıktığında telaşlı görünmeyecekti.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Bosch.

"Dupree'yi izlemeye devam et," dedi Ballard. "Karavana gidip ne kaydettiğime bakacağım."

"Anlaşıldı."

"Sanırım Kidd Dupree'ye bir şeyler verdi. Yakalamış mıyım diye kontrol edeceğim."

"Video kaydı mı yapıyordun?"

"Yapmaya çalışıyordum. Bakayım, haber vereceğim."

Telefonu kapadı, on dakika sonra karavandaydı.

Oturup videoyu izlemeye başladı. Kayıt kötüydü fakat Kidd görünmekteydi, Dupree yandan görülüyordu. Sesini sonuna kadar açtı. Kidd'in –"Artık ortalıkta yokum"– diye bağırmasının dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Kidd'in masadan kalkıp kameraya doğru gelişini izledi. Bedeni görüntüyü kısmen kapatıyordu, Ballard'ın telefonu hızla eline almasıyla ekran kararıyordu. Video kaydının son saniyelerinde kırmızı beyaz çizgili masa örtüsünün üstünde beyaz bir zarf görülüyordu. Katlanmış bir peçete gibiydi.

Video bu noktada sona eriyordu ama Ballard, Dupree'nin zarfı aldığını biliyordu.

Yeniden Bosch'u aradı.

"Sanırım Kidd Dupree'ye para verdi. Masaya bir zarf bıraktı ve Dupree de zarfı aldı.

"Ne parası?"

"Kendisine soracağız."

34

Ballard Güney Büro'da görevli baş dedektifi aradı, kendini tanıttı ve bir şüphelinin ifadesini alabilmek için boş bir odaları olup olmadığını sordu. Yüzbaşı tüm ifade odalarının boş olduğunu, ne zaman isterse gelebileceğini bildirdi. Ballard, Bosch'u aradı ve hazır olduklarını söyledi.

"Sadece bir sorun var," dedi Bosch.

"Nedir?" diye sordu Ballard.

"Ben polis değilim. Sen ve bir şüpheliyle birlikte elimi kolumu sallayarak ifade odasına girmeme izin vermezler."

"Harry eğer söz konusu polis olmaksa bu tam da sensin. Sadece bastonunu getirme yeter."

"Yanıma almadım."

"Güzel, işe koyulalım. Neredesin? Telsizimi almalıyım ki, Dupree'yi almaları için anons geçebileyim."

"Minibüsünü görebiliyorum. Yanına geleceğim."

"Dupree hareketsiz mi?"

"Telefonda. Numara yapıyor da olabilir."

"Kullan at telefon da olabilir. Harika. Ne işler karıştırdığını merak ediyorum."

"Birinin dinlemede kalması lazımdı."

"Kalamadık, ayrıca Kidd'le konuştuğundan da şüpheliyim. Yanından yeni ayrıldı. Zaten konuşacaklarını konuştular."

"Anlaşıldı."

Ballard bekledi, Bosch yanına yanaştı, camdan telsizi uzattı. Dupree'nin park edip beklediği yere bir ekip çağırdılar.

Devriye aracının başka bir olaydan çıkıp gelmesi yirmi dakika sürdü. Dupree bu süre boyunca telefonla uğraşıyordu. Ballard yaklaşan devriye aracına işaret etti, elinde rozetiyle yanlarına yaklaştı ve camdan bakmak için eğildi. İçeride iki memur vardı.

"Hey. Ballard, Hollywood Birimi."

Konuşan devriye aracının şoförüydü. Kısa kollu giyinmişti, sol kolunda üç tane dövme görülüyordu. Sokaklarda görev yapan, otuz beş yaş üstü bir memur ve konusunda oldukça ciddiydi. Diğer memur siyah bir kadındı ve en fazla birkaç senedir bu meslekte gibi görünüyordu.

"Marcel Dupree'yi biliyor musunuz, Rolling 60s?"

İkisi de başlarını salladılar.

"Güzel, şuradaki siyah Chrysler 300'ün içindeki o. Gördünüz mü?"

Şoförün yaka kartında DEVLIN* yazıyordu. Ballard yıllar içinde adama ne gibi isimler takılmış olabileceğini düşündü.

"Tamamdır," dedi adam.

"Çocuğuna nafaka ödemediği için hakkında arama kararı bulunuyor," dedi Ballard. "İşe buradan başlayacağız. Tutuklayın ve Güney Büro'ya götürün, bir odaya koyun. Ben sonrasını halledeceğim."

---

*[Devlin kelimesi İngilizce'de devil/şeytan kelimesini çağrıştırmaktadır.]

"Silah?"

"Bilmiyorum. Az önce arabaya binerken gördüm, yok gibiydi. Ama geçmişte silahlı suçlara karışmış, dolayısıyla arabadan çıkabilir. Çıkmasını isterim. O zaman mesele başka bir şeye dönüşür. Ayrıca konuştuğu telefon da kullan at. Onu da istiyorum."

"Anlaşıldı. Şimdi?"

"Gidin ve alın onu. Dikkatli olun. Bir şey daha, dışarı çıkardığınızda aracının kapısını kapamasına fırsat vermeyin."

"Anlaşıldı."

Ballard bir adım geriye çekildi ve devriye aracı ilerledi. Ballard hızlıca Bosch'un beklediği minibüse gitti. Hemen sürmeye başladı. Yaptığı U-dönüşü trafikte bayağı ses getirdi. Tepe lambasını yaktı, devriye aracının arkasına hızla yanaştı. Devriye aracı arkadan Dupree'nin aracına öyle bir açıyla yanaşmıştı ki, önde duran araba da hesaba katılınca kaçması imkânsız oluyordu.

Devlin, Dupree'nin yanına gitmiş açık camdan konuşmaya başlamıştı. Ekip arkadaşı aracın diğer tarafında hazır bekliyordu, eli silahındaydı.

Ballard ve Bosch minibüsün içinden olan biteni izliyorlardı, ihtiyaç olursa ineceklerdi.

"Silahın var mı Harry?" diye sordu Ballard.

"Yoo," dedi Bosch.

"İhtiyaç duyarsan, torpido gözünün arkasında bir bölme daha var, oradan alabilirsin."

"Güzel. Anlaşıldı."

Fakat Devlin, Dupree'yi arabadan dışarı çıkmaya ve ellerini aracın üstüne koymaya ikna etmişti. Devlin, Dupree'nin ellerini kelepçelerken ekip arkadaşı da aracın etrafından dolanarak arka kapıya gelmişti. Dupree'nin ceplerinden bir kullan at telefon, cüzdan ve beyaz bir zarf çıktı, Devlin bulduklarını aracın tavanına bırakıyordu.

İnsanlar beyaz bir polisin siyah bir adamı tutuklamasını açıkça protesto edip kornalarını çalarak geçtiler.

Dupree'nin protesto edermiş gibi bir havası yoktu. Arabadan indikten sonra tek kelime dahi etmemişti. Devriye aracının arka kapısından bindirilirken onu izledi.

Şüphelinin araca alınmasının ardından Ballard ve Bosch hızlıca minibüsten inip Chrysler'a doğru gittiler, şoför kapısı açıktı.

"Eğer silah varsa şoför koltuğundan uzanabileceği bir yerlerde olmalı," dedi Bosch. "Ama sen ara, ben değil."

"Tamamdır," dedi Ballard.

Önce Devlin ve ortağının yanına gitti.

"Güney'e alın ve D-Büro'da bir odada tutun," dedi. "Yüzbaşı Randizi'yle konuştum, biliyor. Arabayı kontrol edip, kilitledikten sonra geleceğiz."

"Anlaşıldı," dedi Devlin. "Sizinle çalışmak bir onurdu."

"Yardımlarınız için teşekkürler."

İki memur araca binip Dupree'yi götürdüler. Ballard eldivenlerini takarak Chrysler'a doğru ilerlemeye başladı.

"Arama izni meselesi, değil mi?"

"Hayır," dedi Ballard. "Şoför kapısı açık ve adamın geçmişinde silahlı suçlar mevcut. Eğer araçta bir silah varsa burada halkın güvenliği söz konusu. Sanırım bu da sıradan bir aramanın haklı tutuklamaya dönüşmesi, demek."

Ballard halk güvenliğinin söz konusu olduğu durumlarda araç aramalarına izin veren kanundan alıntı yapmıştı.

Açık kapıdan uzandı. İlk baktığı yer orta konsoldu, silah yoktu. Biraz daha uzandı ve torpido gözüne baktı. Orada da bir şey yoktu.

Eğildi, şoför koltuğunun altına uzandı. Tabanda hiçbir şey yoktu. Koltuğun altındaki yaylar ve kabloların arasına parmaklarını soktu, silaha benzer bir şeye dokundu eli.

"Bir şey var gibi," dedi Bosch'a.

Biraz sertçe çekti, bant açılıyor gibiydi. Koltuğun altından ufak bir silah çıktı, bantın bir kısmı yapışıktı.

"İşte şimdi oldu," dedi.

Silahı Dupree'ya ait diğer eşyaların yanına aracın tavanına bıraktı. Telefonu aldı. Ekranı açtı. 213'lü bir numaradan cevapsız çağrı vardı, numara bir yerden tanıdık gibiydi. Beş dakika önce gelmişti, Dupree tutuklanırken. Telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı. Bunun bir Los Angeles Bölgesi numarası olduğu ve dışarıdan aramaların kabul edilmediğini bildiren bir sesli mesaj duyuldu.

"Ne oldu?" diye sordu Bosch.

Ballard'ın yanına geldi.

"Dupree'yi bölgeden bir numara aramış, dışarıdan arama yapılamıyor," dedi. "Sadece onlar arıyorlar."

"Men's Central," dedi Bosch. "Hapishaneden biri arıyor olabilir."

Ballard başını salladı. Haklı olabilirdi. Telefonda şifre yoktu. Ballard, Dupree'nin tutuklanmadan önce kimle konuştuğunu merak ediyordu fakat arama izni olmadan telefonu karıştırarak risk almak istemiyordu.

"Zarfta ne var?" diye sordu Bosch.

Ballard telefonu kapadı, aracın tavanına bıraktı. Zarfı aldı. Ağzı yapıştırılmamıştı. Açtı ve elini içine daldırdı.

"Üç bin yüz dolar banknot," dedi. "Kidd Dupree'ye ödeme yapmış."

"Birini vurması için," dedi Bosch. "Men's Central'i aramalısın, Mümkün olduğu kadar kısa sürede Dennard Dorsey'i koruma altına alsınlar. Hemen ara."

Ballard zarfı aracın üstüne bırakıp telefonunu çıkardı. Tutuklulardan biriyle görüşmek istediği zamanlarda aradığı numarayı kaydetmişti, başka kayıtlı bir numara yoktu rehberinde.

Şanslıydı. Memur Valens açtı telefonu.

"Valens, ben Ballard. Birkaç gün önce Crisps hücresinde kalan Dennard Dorsey adında bir mahkûmla görüşmeye gelmiştim. Hatırladın mı?"

"Ha, evet, hatırlıyorum. Buraya senin gibiler çok gelmiyor."

Ballard iltifatı duymazdan geldi. Olay acildi.

"Dinle," dedi. "O konuşma başka bir şeye dönüştü ve şimdi Dorsey'i korumaya almanız gerekiyor. Kimse ona yaklaşmamalı. Anlaşıldı mı?"

"Şey, evet fakat bunun için bir emir yazısına ihtiyacım var. Yoksa ben de..."

"Valens dinlemiyorsun. Dorsey için ölüm emri verildi ve her an gerçekleşebilir. Neye ihtiyacın olduğunun önemi yok, sadece onu hücreden çıkar yoksa defteri dürülecek."

"Tamam, ne yapabilirim bir bakayım. Belki onu görüşme odasına alır ve senin geleceğini söylerim. Bu arada koruma hücresine aktarımıyla ilgili belgeleri hazırlarız."

"Güzel. Aynen öyle yap. Daha fazlasını öğrendiğimde seni arayacağım."

Ballard telefonu kapadı, Bosch'a baktı.

"Onu koruyacaklar," dedi. "Emin olmak için birazdan yine arayacağım."

"Güzel," dedi Bosch. "Şimdi, bakalım Dupree neler anlatacak?"

35

Dupree Güney Büro'daki odada beklerken Ballard ve Bosch birer kahve içerek Ballard'ın ifade alırken atacağı adımları belirledi. İfadeyi alan Ballard olmalıydı. Bosch'un yetkisi yoktu. Mesele mahkemeye taşınır ve Dupree'nin ifadesini almaya görevde olmayan bir memurun girdiği ortaya çıkarsa işler karışabilirdi.

Ballard, Dupree'nin karşısına oturacak, cep telefonunu onun göremeyeceği biçimde sağ bacağına koyacaktı, dedektif odasından görüşmeyi takip eden Bosch ona mesaj yazabilecekti.

Dupree'yi odada bir saat beklettikten sonra Ballard içeri girdi. Men's Central'dan Valens Dennard Dorsey'in güvende olduğunu ve Crip hücresinden ayrıldığını bildirmişti. Hücredeki telefonların kayıtları incelenmiş, Dupree'nin telefonunda görülen cevapsız çağrıyla eş zamanlı arama yapan Clinton Townes isimli bir mahkûmun bilgisine ulaşılmıştı.

Ballard, Dupree'yi sıkıştırmak için her şeyin hazır olmasından memnundu. Dupree'nin haklarından feragat ettiğini bildiren bir form ve gözaltına alındığında üstünden çıkan küçük zarfın bulunduğu büyük boy bir delil zarfıyla içeriye girdi.

Dupree'nin elleri arkadan bağlanmıştı, kelepçeler yere sabitlenmiş sandalyeye bağlıydı. İçerisi Dupree'nin kokusuyla dolmuştu –bu gergin olduğunun bir göstergesiydi– gözaltına alınanlarda olduğu gibi.

"Bu da ne böyle?" dedi. "Nafaka vermediğim için mi bu muameleyi görüyorum?"

"Öyle sayılmaz Marcel," dedi Ballard. "Seni nafaka ödemediğin için aldık fakat mesele bu değil, eminim bunu biliyorsundur."

Dupree, Ballard'ı hatırladı.

"Sen," dedi. "Seni Dulan's'ta görmüştüm."

"Doğru," dedi Ballard sandalyesini çekip otururken. "Kidd'le konuştuklarınızı hepsini duyamadım. Ama çoğunu duydum sayılır."

"Hiçbir şey duyduğun yok. Çok yakındık."

Ballard cep telefonunu çıkardı, ona doğru tuttu.

"Hepsi burada kayıtlı," dedi." Teknik ekibimiz ses kaydetme konusunda harika. Fısıltılar bile kayıtlara geçiyor. Elbette göreceğiz, gerçi bir önemi yok."

Ballard telefonunu Dupree'nin ekranı göremeyeceği biçimde dizinin üstüne koydu.

"Buraya ne durumda olduğunu, bize ve kendine nasıl yardımcı olabileceğini anlatmaya geldim," dedi. "Ama Marcel, bunu yapabilmem için önce şunu imzalaman lazım."

"Ben po-lis-le konuşmam," dedi Dupree. "O şeyi de imzalamam."

Bu iyiye işaretti. Sihirli sözcükleri –avukatımı istiyorum– söylememişti, bunu söylemediği sürece kendisiyle konuşması için adamı ikna etmeye çalışabilirdi.

"Marcel, bitmiş durumdasın. Arabanda silah bulduk."

"Silahla hiçbir ilgim yok."

"Dokuz milimetre, Smith and Wesson? Pürüzsüz bir kabza? Sana göstermek için getirirdim ama kurallara aykırı."

"Öyle bir silahı hiç görmedim."

"Bir iki saat önce gözaltına alınmadan evvel oturduğun koltuğun altından çıktı. Görmedim bilmiyorum oyununa devam edebilirsin ama bunun hiçbir şeye faydası olmaz, aynı suçtan iki kez hüküm giymişsin, Marcel. Sadece silah bulundurmak suçundan beş yıl içeride yatacağın anlamına gelir bu."

Söylediklerini anlaması için bir müddet durdu. Dupree üzgün üzgün başını sallıyordu.

"Onu siz koydunuz," dedi.

"Bu da tıpkı bilmiyorum görmedim oyunu gibi," dedi Ballard. "Oyunu akıllı oyna Marcel. Senin için neler yapabileceğimi dinle."

"Git başımdan."

"Sana yardım edebilirim. Hatta seni kurtarabilirim. Ama bu işler karşılıklı Marcel. Yardımcı olmana ihtiyacım var, aksi halde konu burada kapanır, silah bulundurmak suçundan kayıt altına alınırsın ve neler olacağını birlikte görürüz. Tercih senin."

Ballard bekledi. Adam hiçbir şey demiyordu. Miranda haklarını okumaya başladı. Dupree onu yarıda kesti.

"Tamam, tamam, konuşacağım. Ama yazılı olmasını istiyorum."

"Önce okumama izin ver, daha sonra imzalayacaksın."

Ballard baştan okudu. Hiçbir avukatın eksik bilgilendirmeyi bahane etmesini istemiyordu. Bitirdiğinde hangi elini kullandığını sordu.

"Sağ."

"Tamam, sağ elinin kelepçesini açacağım ve imzalayacaksın. Eğer bir numara yapmaya kalkarsan, kapının arkasında olan biteni takip eden dört tane adam var. Bana zarar verecek olursan

onlar da sana asla iyileşmeyecek cinsten bir zarar vereceklerdir. Anladın mı?"

"Evet, anladım. Hadi, yapalım şu işi. Şu lanet kâğıdı imzalat artık."

Ballard kâğıdı ve kalemi Dupree'nin önüne bıraktı. Ayağa kalktı ve arkasına dolandı, sağ bileğini çözdü ve boştaki kelepçeyi sandalyenin arkalığına geçirdi. Arkasında bekledi.

"İmzala, sonra elini yine eski yerine getireceksin."

Dupree söyleneni yaptı. Ballard adamın sağ elini yeniden kelepçeledi. Yerine geçti.

"Şimdi imza sırası sende," dedi Dupree. "Silah bulundurma suçunu yok et."

Ballard başını salladı.

"Henüz bana bir yardımın dokunmadı," dedi "Sen bana yardım edersin ben de o işi hallederim. Anlaşma bu. Evet mi, hayır mı? Sabırsızlanıyorum."

Dupree başını salladı.

"Biliyorum, bittim," dedi. "Sor sorularını."

"Güzel," dedi Ballard. "İlk önce Evlin Kidd'in telefonlarını dinlediğimizi belirtmek isterim Marcel, konuşmaları ve mesajlaşmaları. Bugün Dulan's'ta ayarladığı buluşmanın mesajını yakaladık. Buluşmaya geldik ve işler buraya kadar uzadı."

Delil zarfını açtı, içinden paranın bulunduğu zarfı çıkardı.

"Men's Central'da birinin öldürülmesi için sana bu parayı verdi. Artık elimizde silah bulundurmanın üstüne bir de cinayet tasarlama var. Yani dipsiz bir kuyudasın ve bize senden daha çok ilgimizi çekecek bir şey vermediğin sürece yukarı tırmanamayacak haldesin. Anlıyor musun? Bu işler böyledir."

"Ne istiyorsunuz?"

"Anlat. Kidd kimin öldürülmesini istedi ve niye? Bu iş gerçekleşmeden önce bir isme ihtiyacım var. Çünkü eğer yetişemezsek senin için de geç kalırız. Anlaşma bozulur. Bitersin."

"D-kare diye biri."

"Bu hiçbir işe yaramaz. D-kare de kim?"

"Adını bilmiyorum. Soyadı Dorsey."

"Dulan's'ın önünde telefonla aradın. İşi ayarladın, öyle değil mi?"

"Yoo, sadece bir arkadaşla konuşuyordum."

"Clinton Townes? Arkadaşın bu mu?"

"Nasıl ya?"

"Sana söyledim. Başından beri konuşmaları dinliyoruz. Dorsey'i Townes'ı biliyoruz. Ama yine de cinayet tasarlama suçu silah bulundurma suçunu gölgede bırakacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Lanet olsun, bana oyun oynadınız."

"Bu doğru ve çıkışa giden tek yol var, Marcel. Adı da kıymetli destek. Bu da bütün bildiklerin demek. Bildiğin ne varsa. İlk önce Elvin'in D-kare'yi niçin öldürtmek istediğini anlatmakla başlayabilirsin."

Dupree başını salladı.

"Bilmiyorum, söylemedi," dedi. "Sadece onunla ilgilenmemizi istedi."

Ballard ona doğru eğildi.

"Evlin Kidd emekli oldu," dedi. "Artık oyunda değil. Rialto'da dandik bir yapı şirketi işletiyor. Önemli bir sebep olmadıkça Men's Central'da yatan bir üyenizi öldürtmezsin. Kendine yardım etmek istiyorsan soruyu cevaplayacaksın. Sana ne söyledi?"

Dupree gözlerini masadan ayırmıyordu. Korktuğu belliydi. Ballard, hayatın gözlerinin önünde yitip gittiğini fark eden bir adama bakıyordu. Elli bir yaşında bir muhbirdi ve bildiği dünyada kimsesiz kalacaktı. Şiddet dolu bir suçluydu ama Ballard empati kurabiliyordu. Güçlünün zayıfı ezdiği bir dünyaya doğmuştu, şimdi yem olan kendisiydi.

"Herifin eski bir tanıdık olduğunu ve şimdilerde sorun çıkarmaya başladığını anlattı," dedi Dupree. "Hepsi bu. Bak, bilsem anlatırım. Yardımcı olurum ama bilmiyorum ki. Adamın vurulmasını istedi, parayı verdi, Kidd gibi eski bir çete üyesine fazla soru soramazdım ki."

"Bu yüzden mi karşında deliye döndü? Sesini yükseltti?"

"Delirdi çünkü D-kare onunla konuşsun diye numarasını verdim. Sorun olmayacağını düşünmüştüm, D-kare eskiden adamıydı, hâlâ birlikte çalıştıklarını sandım. Bilmiyordum. Numarasını verdim ve rezil ettim. E-K bu yüzden deliye döndü."

"Dulan's'tan çıktıktan sonraki telefon görüşmesi ne anlama geliyordu?"

"İşi ayarlamam gerekiyordu, bilirsin. Townes'a haber uçuracaktım."

Ballard, Men's Central'da mahkûmların kullanmalarına izin verilen telefonlar olduğunu biliyordu fakat bu telefonlar dışarıdan aranamıyordu. Ama mahkûmların içeriye haber taşınması için çeşitli yollar buldukları biliniyordu. Anneler, eşler, kız arkadaşlar veya avukatlar içeriye haber taşıyordu. Ancak Townes'dan Dupree'ye gelen arama bu işleyişe göre oldukça hızlı şekillenmişti. Dulan's'taki toplantıdan yarım saat sonra Townes Dupree'yi araması gerektiği mesajını almıştı. Mahkûmların hapishanedeki polisleri kullandığı uzun süredir konuşuluyordu. Bunun için tehdit, zorbalık veya saf hırs kullanılıyordu.

"İçeri nasıl haber ulaştırdın?" diye sordu Ballard.

"Bildiğim biri. O haber etti."

"Hadi ama Marcel. Ne adamı? Kimi aradın?"

"Konunun Dorsey'le ilgili olduğunu sanıyordum."

"Townes'a haberi kim verdi?"

Ballard telefonun sağ bacağında titrediğini hissetti, Bosch'tan gelen mesajı okumak için ekrana baktı.

Bununla zaman kaybetme. Kayıtlardan buluruz. Devam et.

Ballard utanmıştı, Bosch haklıydı. Telefon kayıtları incelendiğinde Dulan's'tan çıktıktan sonra Dupree'nin kimi aradığı belli olacaktı, oradan hareketle haberi ileten kişiye ulaşabilirlerdi. Hikâyeyi Evlin Kidd'e getirmeliydi.

"Neyse, kimi aradığını boş ver," dedi. "Bana Townes'tan söz et. İçerideki tetikçi o mu?"

Dupree titredi. Kelimelerle ifade etmek istemiyordu.

"Evet ya da hayır, Marcel?" diye bastırdı Ballard.

"Evet, ara sıra bazı işler yapar," dedi Dupree.

"Yukarıdakilerden onay alman gerekiyor mu? Dorsey'in vurulmasını onaylatmak için birini aradın mı?"

"Birilerini aradım fakat onaylatmak için değil. Sadece iş yapacağımızı ve Kidd'in bunun için ödeme yaptığını bildirdim. Baksana, beni bu konuda koruyacaksınız, değil mi? Söylediğiniz gibi?"

"Araştırmaya kıymetli destek verdiğini bildireceğim."

"Öyle değil işte. Anlaşmıştık."

"Eğer Kidd'i alırsak kıymetli destek çok anlamlı bir şeye dönüşür."

"Bu işten sonra tanık korumasına ihtiyacım olacak."

"O tamam."

Ballard sağ bacağında bir titreme daha hissetti, telefonuna baktı.

İstediğini yapmamız için Kidd'i aramasını söyle.

Ballard başını salladı. İyi fikirdi. Kidd'in telefonunu iki gün daha dinleyeceklerdi, görüşmeyi yasal bir biçimde kayıt altına alabilirlerdi. Hilton davasına katkısı olmayabilirdi ama cinayet tasarlama davasına katkısı olacağı kesindi.

"Bir şey daha istiyoruz, Marcel," dedi. "Seni Kidd'le görüştüreceğiz. Ona Dorsey'in öldüğünü söyleyeceksin, ne dediğini göreceğiz. Ve ona Dorsey'i neden öldürttüğünü soracaksın telefonda."

"Hayır, bunu yapamam," dedi Dupree. "'Kıymetli destekle ilgili yazılı bir belge olmadan asla."

"Hata yapıyorsun Marcel. Eğer D.A'yı işin içine sokarsan, senin için bir avukat ayarlayacaklar ve işler kontrol edebileceğimizden fazla büyüyecek. İşi Kidd'le bitirme şansımızı kaybedeceğiz ve bu da lanet olasıca Marcel Dupree anlamına gelecek. Bu durumsa kıymetli desteğin tam tersi. Ben seni cinayet tasarlamakla suçlayacağım ve mutlulukla evime döneceğim."

Dupree bir şey demedi.

"Oda çok havasız," dedi Ballard. "Çıkıp biraz temiz hava alacağım. Geri döndüğümde sana mı yoksa Evlin Kidd'e mi dava açmamızı istediğini söyleyeceksin."

Ballard ayağa kalktı, telefonunu cebine koydu, zarfları aldı ve kapıya yöneldi.

"Tamam, kabul," dedi Dupree.

Ballard ona doğru döndü ve başını salladı.

"Tamam, anlaştık."

36

Ballard olaysız geçen gece devriyesinden sonra cumartesi sabah saat altıda iş yerinden çıktı. Gecenin büyük bölümünü önceki gece Hilton dosyasıyla ilgili yaşanan gelişmeleri rapor ederek geçirmişti. Henüz kimseye sunacağı bir rapor değildi. Af dilemenin izin almaktan daha kolay olacağını düşünerek –özellikle de Evlin Kidd'i yakalatırsa– tamamen bağımsızca hareket etmekteydi. Böyle bir olasılıkta rapora o an ihtiyaç duyulabilirdi.

Merkezden ayrıldıktan sonra Venice'e gitti. Sabahın sisli havasında kısa süre kürek çekti, Lola kanonun burnunda eski bir geminin ucundaki heykel gibiydi. Temizlendikten sonra sekiz buçuğa kadar bekledi, kimseyi uyandırmak istemiyordu.

Ballard'ın HCB'da çalıştığı zamanlarda herkesin çeşitli durumlarda başvurduğu kişiler oluyordu: adli tıp uzmanı, arama emirleri için gidilen biri, akıl danışılan bir avukat, suçlulara yöneltilecek suçlamaları belirleyen biri gibi mahkemeye taşımak için biraz desteğe ihtiyaç duyulan dosyalar. Ballard, Bölge Savcılığı'nda her zaman Selma Robinson'a giderdi, sıradan dos-

yalardansa zorluları tercih eden Büyük Suçlar Birimi'nde görevli, katı ve korkusuz bir Bölge Savcısı Vekili.

Gece yaşananları sabah görev başındaki memurlara aktarmak gerekiyordu. Ballard'ın gece devriyesine atandığı dört yıl içinde birkaç kez odasına gitmişliği vardı. Aslına bakılacak olursa elindeki numaranın Selma Robinson'a ait olup olmadığını bile bilmiyordu.

Keskin ve hazır bir sesle telefona cevap veren kişi Robinson'dı, belli ki Ballard'ın numarasını silmemişti.

"Renée, vay be. İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır, kalkmıştım. Ne oldu? Sesini duymak çok güzel."

"Senin de öyle. Bir dosyayla ilgileniyorum. Vaktin varsa seninle biraz konuşmak isterim. Şu an Venice'teyim. Sana gelebilirim, belki birlikte bir kahvaltı ederiz. Pat diye çıktım biliyorum ama..."

"Hayır, sorun yok. Ben de tam bir şeyler atıştıracaktım. Nerede buluşmak istersin?"

Ballard, Robinson'ın Santa Monica'da yaşadığını biliyordu.

"Little Ruby's nasıl?" diye sordu.

Lokanta Santa Monica'da Ocean Bulvarı üstündeydi, ikisine de eşit uzaklıkta. Ayrıca köpekleri de kabul ediyorlardı.

"Dokuzda oradayım," dedi Robinson.

"Kulaklıklarını da getir," dedi Ballard. "Biraz dinleme kaydı var."

"Getiririm. Sen de Lola'yı getiriyorsundur umarım."

"Seni görünce çıldıracak."

Ballard lokantaya daha önce gidip rahat konuşabilecekleri bir masa seçti. Lola masanın altına kıvrılmış yatıyordu, Robinson gelince eski dostunu hatırladı ve ayağa fırladı.

Robinson ince ve uzun bir kadındı, saçı her zaman Afrikalı tarzıydı ve kısacıktı, sabahları mahkeme salonlarındaki savaşlara hazırlanırken sorun çıkarmayan türden. Ballard'dan en az on yıl yaşlıydı ve ilk adının derin bir hikâyesi vardı, anne ve babası ilk kez Selma'dan Montgomery, Alabama'ya gerçekleştirilen tarihi insan hakları yürüyüşünde karşılaşmışlardı. Ballard ve Robinson kısa süre kucaklaştılar ama sıra Lola'ya gelince Robinson masaya oturup kahvaltı ve iş görüşmesine başlamadan önce tam bir dakikasını köpeğe ayırdı.

"Telefonda söylediğim gibi, bir dosya üzerinde çalışıyorum," diye söze başladı Ballard. "Ve ne durumda olduğumu öğrenmek istiyorum."

"Anlat bakalım," dedi Robinson. "Ofisime geldiğini ve dosyayı bana sunduğunu düşün. İkna etmeye çalış."

Elinden geldiğince kısa ve öz Hilton dosyasını anlattı, cinayetin ayrıntılarını bitirdikten sonra dosyanın emekli bir dedektifin evinde rafta tozlanacak kadar beklediğini de belirtti. Son zamanlarda kaydettikleri gelişmeleri aktardı. Sonra Evlin Kidd ismine ve Ballard'ın cinayet sebebi olarak gördüğüne odaklandı. Marcel Dupree'yle görüştüğünü, Men's Central hapishanesinde işlenecek bir cinayetin önüne geçtiğini ve Kidd'i içeri atmaya yetecek bir ifade aldığını da ekledi. Ama Hilton dosyasını kapamak istiyordu ve Dupree'nin katkısıyla da sona yaklaştığını hissedebiliyordu. Önceki gün, öğleden sonra Dupree ve Kidd arasında gerçekleştirilen telefon görüşmesinin doksan saniyelik ses kaydını dinlemesini istedi, dinleme iznini Yargıç Billy Thornton'dan aldığını da belirtti.

Dinlemeye başlamadan önce kayıtla ilgili söylemek istediği bir şey vardı, iki adamın sesi de birbirine çok benziyordu ve aynı sokak ağzıyla konuşuyorlardı. İlk konuşanın Dupree, ikincinin Kidd olduğunu belirtti. Robinson kulaklıklarını taktı, Ballard'ın

bilgisayarına bağlandı. Ballard uygulamayı açtı ve kaydı oynattı. Gece mesaisinde konuşmaların yazılı bir kopyasını hazırlamıştı onu da Robinson'a uzattı.

Dupree: Hey.

Kidd: Seni köpek.

Dupree: Konuştuğumuz şey vardı ya? Tamamdır.

Kidd: Tamam mı?

Dupree: Bok herif cehennemi boyladı.

Kidd: Ben bir şey duymadım.

Dupree: Rialto'da duyulmamıştır herhalde. Şerifin hapishanede öldürülen bir mahkûm haberini gazetecilere vereceğini sanmam. Her şey yolunda. Ama eğer istiyorsan kontrol edebilirsin ____.

Kidd: Nasıl?

Dupree: Adli tabibi ara. Oraya götürmüşlerdir. Ayrıca birkaç gün içinde çete cenaze töreni düzenleyeceklerini duydum. Gelip herifi tabutta kendi gözlerinle görebilirsin.

Kidd: Hayır, bunu yapmayacağım.

Dupree: Anlıyorum, zaten bir bakıma herifi tabuta koyan sensin.

Kidd: Şöyle konuşma _____.

Dupree: Özür dilerim. Neyse, oldubitti. Tamam mıyız?

Kidd: Tamamız.

Dupree: Neden yaptırdığını söylemeyecek misin? Yani demek istediğim, bu ____ eskiden senin adamındı. Şimdi işler buraya geldi.

Kidd: Bana sorun çıkarıyordu, adamım, hepsi bu.

Dupree: Ne sorunu?

Kidd: O sıralar yapmak zorunda kaldığım bir iş vardı. Beyaz bir herif, büyük bir borç.

Dupree: Haa. Şimdi de gelip o konuyu mu açıyordu?

Kidd: Herifin onu Bauchet'te ziyaret ettiğini ve aynı meseleyi sorduğunu anlattı. Sonra numaramı senden almış, beni aradı. Sadece kendini düşünüyordu. Bana sorun olacaktı.

Dupree: Artık olmayacak.

Kidd: Evet, artık değil. Sağ ol, kardeşim.

Dupree: Önemli değil.

Kidd: Ararım.

Dupree: Görüşürüz köpek herif.

Görüşme kaydı bitince Robinson kulaklıklarını çıkardı. Ballard herhangi bir soru sormasına engel olacak biçimde elini tuttu.

"Bir saniye, "dedi. "Bir kayıt daha var. Adli Tıp Bürosu'nu arayarak Dorsey'in öldüğünü doğrulatmak istiyor."

İkinci görüşmede Evlin Kidd, Los Angeles Bölgesi Adli Tıp Bürosu'nu arıyor ve Chris Mercer isminde bir dedektifle görüşüyordu. Ballard, Robinson'a bir kâğıt daha uzattı ve kulaklıklarını takmasını söyledi. Sonra ikinci ses kaydını oynattı.

Mercer: Adli Tıp Bürosu, nasıl yardımcı olabilirim?

Kidd: Bir arkadaşımın orada olup olmadığını merak ediyordum. Muhtemelen öldürülmüş.

Mercer: İsim alabilir miyim?

Kidd: Evet, soyadı Dorsey. Adı Dennard, ilk harfi D.

Mercer: Adını ve soyadını kodlayabilir misiniz?

Kidd: D-E-N-N-A-R-D D-O-R-S-E-Y.

Mercer: Evet, burada. Yakını mısınız?

Kidd: Akraba değiliz. Sadece arkadaşımdı. Nasıl öldüğü yazıyor mu?

Mercer: Otopsi raporu henüz hazırlanmamış. Sadece Men's Central hapishanesinde öldürüldüğünü biliyorum. Soruşturma gerçekleştirilecek, bir hafta sonra otopsi raporu hazır olur. Haf-

taya daha fazla bilgi verebilirim. Yakınlarından tanıdığınız biri var mı?

Kidd: Hayır, bilmiyorum. Teşekkür ederim.

Adli Tıp Bürosu'yla yapılan konuşmayı dinledikten sonra Robinson ilk konuşmayı tekrar dinlemek istedi. Kimi noktalarda bir listeyi kontrol ediyormuş gibi başını sallıyordu. Kulaklıklarını çıkardı.

"Konuşmalardaki farklılık dikkat çekici," dedi Robinson. "İki konuşmada farklı iki insan gibi. Dupree'le yaptığı konuşmada tam bir çete üyesi, daha sonra adli tıpla konuşurken çok düzgün."

"Evet, nasıl oynaması gerektiğini iyi biliyor," dedi Ballard. "Ne düşünüyorsun?"

Robinson cevap vermeden masaya bir garson yaklaştı. İkisi de kahve ve tost söylediler. Garson gittikten sonra Ballard, Robinson'a baktı, öne eğilmiş, alnını çatmış kaşlarını ovuşturuyordu, teninin rengi kahve kadar koyuydu.

"Bir dosyaya her zaman savunma tarafından bakarım," dedi. "Duruşmada dile getirilecek zayıf noktaları ararım. Sanırım cinayete azmettirmenin sonucu belli. O konuda suçlama yapabiliriz, bir sorun yok. Adli Tıp Birimi'ni araması harika. Bunu jüriye anlatıp savunmanın açıklamaya çalışmasını izleyeceğim gün için sabırsızlanıyorum."

"Güzel," dedi Ballard. "Ve Hilton cinayeti?"

"Cinayetle ilgili olarak asla açıkça adamı ben öldürdüm, demiyor. Sadece yapmak zorunda kaldığım bir iş diyor, bir kelime oyunu. Ayrıca beyaz herif de diyor ama bir isim belirtmiyor."

"Ama şüpheleri de eklediğin zaman, Hilton meselesini kapamak için Dorsey'i öldürmek istediği çok açık."

"Senin, benim için açık ama jüriye göre muhtemelen öyle olmayacaktır. Ayrıca, eğer bir suçlamayla üstüne gidersen, kanıt-

ların da varsa iyi ve emin olduğun üzerinden gitmelisin. Jürinin karşısında zayıf kalmak istemezsin. Biliyorum, bu duymak istediğin şey değil ama ben sadece kurdukları kumpasla suçlardım. Bu kumpasın Hilton cinayetiyle ilgili olması mantıklı gelir fakat jüriden bu yönde bir karar vermelerini bekleyemem. Sadece cinayete teşebbüs isterim ve adam çıkıp gider. Biliyorum istediğin cevap bu değil."

Ballard umutsuzca dizüstü bilgisayarının ekranını kapadı, sandalyesinde yaslandı.

"Hadi bakalım," dedi.

"Crisp hücresinden çıkarıldıktan sonra Dorsey'i gördün mü?" diye sordu Robinson.

"Hayır, göreyim mi?"

"Daha önce yardımcı olmadığını söylemiştin, belki eski patronu Kidd'in onu öldürtmeye çalıştığını bilirse fikri değişebilir. Belki unuttuklarını hatırlar."

Ballard başını salladı. Bunu düşünmüş olması gerektiğinin farkındaydı.

"İyi fikir," dedi.

"Dupree ne durumda?" diye sordu Robinson.

"Şu an Güney Büro'da tutuluyor. Faydalı destek anlaşması için beklemekte. Pazartesi sabah bakacağız."

"Ona dikkat etmelisin. Kidd Dorsey'in hayatta olduğunu öğrenirse, kumpasa geldiğini anlayacaktır."

"Biliyorum. Koruma altında tutuyoruz."

"Bu arada, biz dediğin kimler?"

"İş ortağım izinde. Bana her şey Bosch adında emekli bir dedektiften geldi. John Jack Thompson'ın cenaze töreninden sonra dul eşi dosyayı ona vermiş."

"Harry Bosch, hatırladım. Emekli olduğunu bilmiyordum."

"Evet, ama San Fernando Polis Birimi'nde yedek olarak görev yapıyor."

"Dikkatli ol. Şahitlik yapması istenirse sıkıntı çıkabilir."

"Bunu konuştuk. Biliyoruz."

"Kidd ne durumda? İfadeye alacak mısınız?"

"Bunun son hamlemiz olacağını düşünüyorduk."

Robinson düşünceli düşünceli başını salladı.

"Evet, hazır olduğunda yine getir dosyayı," dedi. "Üstünde çalışmak isterim. Pazartesi yanıma gel, Dupree'nin işini halledelim. Avukatı var mı?"

"Henüz yok," dedi Ballard.

"Avukat tutulduğu zaman anlaşmayı hazırlarız."

"Tamam."

"Dorsey konusunda da iyi şanslar."

"Kahvaltıdan sonra hemen yanına gideceğim."

Garson sırasını bekliyormuş gibi masaya yanaştı, kahve ve tostları bıraktı. Lola için de ödül maması getirmişti.

37

Dorsey'i Men's Central'daki aynı görüşme odasına getirdiler. Kendisini bekleyenin Ballard olduğunu görünce içeri girmesi için memur Valens'in onu arkasından içeri iteklemesi gerekti.

"Bana tezgâh kurdun, orospu!" dedi. "Seninle hiç konuşmamalıydım."

Ballard, Valens'in onu sandalyesine kelepçeleyip dışarı çıkmasını bekledi.

"Ben mi sana tezgâh kurdum?" dedi sonra. "Ne yapmışım?"

"Tek bildiğim, beni buraya getirttin, sonra da beni koğuştan ayırdılar," dedi Dorsey. "Şimdi de beni öldürmek isteyen insanlar var."

"Evet, seni öldürmek isteyen insanlar var fakat bu benim yüzümden olmadı."

"Bu boktan bir şey oldu. Sen gelmeden önce mis gibi yaşıyordum."

"Hayır, Evlin Kidd'i aramadan önce mis gibi yaşıyordun. Sorunun başladığı yer orası, Dennard."

"Ne anlatıyorsun acaba yavrum?"

"Elvin'in telefonunu dinlemeye aldık. Senin görüşmeni dinledik, sonra ne oldu bil bakalım? Cinayeti planlamaya başladığını anladık. Senin cinayetin."

"Hepsini sen uyduruyorsun."

"Ben mi, Dennard?"

Ballard dizüstü bilgisayarını masaya çıkarıp ekranı açtı.

"İzin ver göstereyim," dedi. "Sonra eğer hâlâ bunun benim uydurduğum bir şey olduğunu düşünecek olursan seni yeniden arkadaşlarının arasına, koğuşa göndermelerini söyleyeceğim. Böylelikle kendi yuvanda ve güvende olursun."

Evlin Kidd'in telefon görüşmesi kayıtlarının bulunduğu dosyayı açtı.

"Kidd'in telefonunu dinlediğimizi bilmelisin," dedi. "Yani onu benimle ilgili uyarmak için aradığında ve sorular sorduğunda hepsi kayıtlara geçti."

İlk görüşme kaydını oynatmaya başladı, Dorsey'in kendi sesini ve Kidd'inkini algılamasına izin verdi. Dorsey daha iyi duyabilmek için bilinçsizce masaya eğilmişti. Ballard kaydı durdurdu.

"Bu yasal değil," dedi Dorsey.

"Evet, yasal," dedi Ballard. "Yargıç tarafından onaylandı. Şimdi senin için daha önemli olan yere atlamama izin ver."

Bir dakika ilerlettikten sonra Kidd'in Dorsey'e numarasını nereden bulduğunu sorduğu yere geldi. Dorsey numarayı Marcel Dupree'den aldığını söylüyordu. Ses kaydını durdurdu.

"Kidd'e numarasını veren kişinin Marcel Dupree olduğunu söylüyorsun ve o ne yapıyor? Telefonu kapıyor ve Dupree'ye buluşmak istediğini bildiren bir mesaj atıyor."

Ballard telefonunu çıkardı. Kidd'le Dupree'nin lokantada buluştukları zaman çekilen bir fotoğrafını gösterdi. Dupree yandan görünüyordu.

"Bunu dün Dulan's'ta buluştukları sırada çektim," dedi. "Orayı biliyorsun, değil mi? Crenshaw'da. Kidd, Dupree'ye üç bin dolar verdi. Sence bu ne içindi, Dennard?"

"Sen söyle, ne içindi?" dedi Dorsey.

"Senin Men's Central'da vurulman içindi. Kendi arkadaşların tarafından öldürülmen için. Clinton Townes'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Sadece hikâyeler uyduruyorsun," dedi.

"Seni hücreden bu sebeple çıkarmak zorunda kaldık, Dennard," dedi Ballard. "Hayatını kurtarmak için. Sonra Marcel'ı aldık ve kek gibi paketledik. Kidd'i arayıp işi hallettiğini söylettik, artık sen bir sorun olmaktan çıkmıştın. Dinle."

Ballard, Dupree ve Kidd arasındaki konuşmayı kesmeden oynattı. Arkasına yaslandı ve Dorsey'in yüzüne baktı, kendi arkadaşlarının karşı tarafa geçtiklerini fark ediyordu. Ballard onun nasıl hissettiğini anlıyordu, ortağı, patronu ve bütün birimle birlikte bunu yaşamıştı.

"Bekle, bir tane daha var," dedi. "Kidd, senin soğuk bedeninin orada olup olmadığını öğrenmek için Adli Tıp Bürosu'nu aradı. Otopsi sonucunu beklediklerini öğrendi."

Son kaydı da dinletti. Dorsey gözlerini kapayıp başını salladı.

"Anasını sikeyim," dedi.

Ballard bilgisayarı kapadı ama telefon hâlâ masanın üstündeydi. Konuşmayı kaydediyordu. Dorsey'in gözleri öfkeyle dolmuştu, masaya bakıyordu.

"Yani..." dedi. "Evlin Kidd öldürülmeni istedi ve şimdi de öldüğünü sanıyor. İşin bu şekilde kalmasını mı istersin? Yoksa o gün, o sokakta, o beyaz adamın öldürülmesiyle ilgili bana bildiklerini anlatacak mısın?"

Dorsey sessizce ona bakıyordu. Çözülmesine çok az kalmıştı.

"Sen bana yardımcı ol, ben de sana," dedi Ballard. "Az evvel savcıyla görüştüm. Şartlı tahliye memurunla konuşmak istediğini söyledi, suçlamayı geri almakla ilgili konuşacaklar."

"Daha önce de dedim, o gün sokakta olmamamızı istedi. Sonra cinayet gerçekleşti ve polis işimize taş koydu. Otoyolun diğer tarafında kendimize yeni bir yer bulduk."

"Hepsi bu mu? Kidd'le bu konu hakkında bir daha konuşmadınız mı, hiçbir şey sormadın mı? Buna inanmam."

"Sordum. Laf kalabalığı yaptı."

"Ne laf kalabalığı, Dennard? Şu an kendine yardım etmekle zarar vermek arasındasın. Evlin Kidd ne dedi?"

"Yokken tanıştığı beyaz herifle ilgilenmesi gerektiğini söyledi."

"Yokken mi? Ne demek bu?"

"Hapishane. Corcoran'da birliktelermiş, onu korumuş, adamın o zamandan kalan borcu varmış."

"Adamın adını söyledi mi?"

"Hayır. Sadece adamın borcunu ödemediğini kendisinin de bir buluşma ayarlayıp meseleyi çözdüğünü anlattı. Sonra herif vuruldu."

"Sen de bunu yapanın Evlin Kidd olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet, neden olmasın ki? Orası onun bölgesiydi. Her şeyi o kontrol ederdi. Onun onayı olmadan kimse vurulamazdı veya işi kendisi hallederdi."

Ballard başını salladı. Tam olarak bir suçlama sayılmazdı ama yakın gibiydi, Selma Robinson için yeterli olacağını düşündü. Sonra Dorsey beklenmedik bir biçimde pastaya bir kat daha krema sürdü.

"Cinayetten dolayı yer değiştirmek zorunda kalınca gazeteye baktım," dedi. "Tek hatırladığım şey herifin soyadının otel gibi olduğuydu. *Hilton* ya da *Hyatt* falan, onun gibi. Yani herifin o kadar parası varsa neden borcunu ödemediğini sordum kendi kendime. Aptal biriydi demek ki. Ödese hayattaydı şimdi."

Dorsey her şeyi bağlamıştı. Ballard çok mutluydu. Telefonunu aldı, kaydı sonlandırdı ve cebine koydu. Keşke günlerden pazartesi olsaydı diye geçirdi içinden, Selma Robinson Adalet Sarayı'nda olurdu. Hemen oraya gidip Evlin Kidd hakkında cinayet işlemekten dosya kaydı oluşturmak istiyordu.

BOSCH

38

Michaelson & Mitchell'in bekleme salonundaki süet kanepe öylesine rahattı ki Bosch neredeyse uyuyup kalacaktı. Pazartesi sabahıydı ama cumartesiyi pazara bağlayan geceyi kızının evini gözetleyerek geçirdiği için uykusunu alamamıştı. Bir şey olmamıştı, geceyarısı serserisinden eser yoktu fakat Bosch geceyi kafein yüklemesiyle geçirmişti. Pazar gününü uyuyarak geçirecekti ancak Montgomery dosyasıyla ilgili düşünceler onu uyutmamıştı. Şimdi, neredeyse kanepeye gömülüp gidecekken Clayton Manley'yle görüşmek üzereydi.

On beş dakika sonra, bir karşılama görevlisi ona doğru geldi. Yuvarlak ve çok geniş bir merdiveni geçtikten sonra uzun bir koridor boyunca ilerlediler, buzlu camlı kapılarda büyük ortakların isimleri yazılıydı, sondaki odaya girdiler. Oda genişti, bir masa ve oturma alanı bulunuyordu, tamamen camla kaplı dış cephe ve on altıncı kattan Angels Flight manzarası.

Clayton Manley masanın arkasında ayağa kalktı. Kırklı yaşlarına yaklaşmıştı, saçları koyu renkteydi ama favorilere doğru

beyazlar belirmeye başlamıştı. Açık gri bir takım elbise, beyaz gömlek ve mavi bir kravat giymişti.

"Bay Bosch, merhabalar," dedi. "Lütfen oturun."

Elini masanın üzerinden uzattı, Bosch masanın önündeki sandalyelerden birine oturmadan önce elini sıktı.

"Yardımcım olası ölüm tazminatıyla ilgili bir davada avukata ihtiyacınız olduğunu söyledi, doğru mu?" diye sordu Manley.

"Evet, "dedi Bosch. "Bir avukata ihtiyacım var. Biriyle görüştüm fakat olmadı. Şimdi buradayım, sizinle görüşüyorum."

"Âşık olduğunuz biri miydi?"

"Pardon?"

"Ölüm tazminatı alacağımız kişi, kurban."

"Yok, hayır, benim. Kurban benim."

Manley gülmeye başladı, sonra Bosch'un gülmediğini fark edip durdu, boğazını temizledi.

"Bay Bosch, anlamadım," dedi.

"Yani, açıkçası ölmedim," dedi Bosch. "Ancak lösemi teşhisim var ve bunu işte kaptım. Dava açıp kızım için tazminat almak istiyorum."

"Nasıl oldu? Nerede çalışıyordunuz?"

"Otuz yılı aşkındır LAPD'da cinayet masası dedektifi olarak görev yaptım. Dört yıl önce emekli oldum. Gerçi buna zorlanmış gibiydim, emeklilik haklarım elimden alınacağı için birime dava açtım. Sağlık sigortamın bir bölümü elimden alındı, yani bu mesele beni soyup soğana çevirdi ve kızıma hiçbir şey kalmadı."

Manley, Bosch'un LAPD'da görevli olduğunu belirttiğinde hiçbir görünür tepki vermemişti.

"Çalışırken nasıl lösemi oldunuz?" dedi Manley. "Ve bunu nasıl kanıtlayacaksınız?"

"Kolay," dedi Bosch. "Bir cinayet davasında hastanenin birinden yüklü miktarda sezyum çalınmıştı. Kanser tedavisinde dakika boyutlarında kullanılan bir şey. Ancak oradaki miktar dakikalık bir şey değildi. Hastanenin sahip olduğu sezyumun hepsi söz konusuydu ve bulan kişi ben oldum. Bir araçtaydı ve ona maruz kalmadan önce sezyum olduğunu fark etmedim. Hastanede kontrollerim yapıldı, beş yıldır ışın tedavisi ve genel kontroller sürdürülüyor. Şimdi lösemiyim ve bunun bu olayla ilgili olmaması imkânsız."

"Tüm anlattıklarınızın belgeleri mevcut, değil mi?"

"Hepsi belgeli. Cinayet soruşturmasının kayıtları, hastanede yapılanlar, arabulucu raporları. Tamamına ulaşabiliriz. Ayrıca hastane bir süre sonra geniş güvenlik önlemleri aldı. Bu da bir tür sorumluluk itirafı gibi geliyor bana."

"Elbette, evet. Bunu sormaktan nefret ediyorum fakat ölüm tazminatı davası olduğunu söylediniz. Tam olarak teşhis edilen hastalık ve bunun seyri nedir?"

"Teşhisim belli. Her zaman yorgun oluyor ve kendimi iyi hissetmiyordum. Doktora gittim, testlerin sonucunda böyle dediler. Kemoterapiye başlamak üzereyim, ne olacağını bilemezsiniz. Sonum geliyor."

"Ama size belli bir tarih ya da onun gibi bir şey söylemediler, öyle değil mi?"

"Hayır, henüz değil. Fakat bunun başlamasını istiyorum çünkü söylediğim gibi, ne olacağını bilemezsiniz."

"Anlıyorum."

"Bay Manley, bunlar zor insanlar, avukatlarından söz ediyorum. Daha önce onlarla mücadele ettim. Önceki avukata da bu yüzden gittim ama mücadeleden kaçar gibi bir havası vardı. Bu sebeple bunu isteyip istemediğinizi öğrenmeliyim. Avukatım olmak istiyor musunuz?"

"Ben mücadeleden kaçmam Bay Bosch. Yoksa dedektif Bosch mu demeliyim?"

"Bay iyi."

"Evet, Bay Bosch, dediğim gibi, ben ve bu şirket asla mücadeleden kaçmayız. Ayrıca çok güçlü bağlantılarımız da mevcut. Her şeyi yapabilecek durumdayız. Her şeyi."

"Şey, eğer bu meseleyi halledecekseniz birilerinin dümen çevirmesine diyecek bir sözüm olmaz."

"Önce gittiğiniz avukat kimdi?"

"Michael Haller diye biri. Tek tabanca. İnsanlar ona Mickey diyor."

"Sanırım filmini de yapmışlardı, arabasından çalışıyordu."

"Evet, neyse, meşhur olduğundan beri zor dosyaları almıyor. Bunu da istemedi."

"Ve bana gelmenizi söyledi?"

"Evet, sizi tavsiye etti.

"Onu tanımıyorum. Neden beni tavsiye ettiğini söyledi mi?"

"Hayır. Sadece onlara karşı durabileceğinizi söyledi."

"Sağ olsun. Elbette onlara karşı durabilirim. Sizin ve Bay Haller'ın ulaştığınız tüm belgeleri isteyeceğim. Tedaviyle ilgili her şey."

"Daha..."

Manley'in sağındaki cama bir kuş çarptı. Manley oturduğu yerde sıçradı. Bosch kuşun –kargaya benziyordu– aşağı düştüğünü gördü. Daha önce *Times*'ta Bunker Hill'deki ayna kaplı gökdelenlerin kuşlar için çekim alanı oluşturduğuyla ilgili bir yazı okumuştu. Ayağa kalktı, cama doğru ilerledi. Camdan aşağı baktı, Angels Flight'a doğru. Kuş görünmüyordu.

Manley de yanına geldi.

"Bu yıl üçüncü," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Bosch. "Neden bir şey yapmıyorlar?"

"Yapamıyorlar. Ayna camın dışında."

Tekrar masaya döndüler.

"Doktorunuzun adı nedir?" diye sordu Manley.

"Dr. Gandle," dedi Bosch. "Cedars'ta onkolog."

"Onları arayıp belgeleri hazırlamalarını istemelisiniz."

"Sorun yok. Yalnız ücretinizi konuşmadık. Sadece bir emekli maaşım var."

"İki türlü anlaşabiliriz. Saat başı ödeme yapabilirsiniz. Her saat için dört buçuk dolar. Veya yüzde üzerinden anlaşabiliriz. Hiçbir ödeme yapmazsınız, kazandığınız paradan yüzde alırız. Yüzde otuzla başlar, miktar büyüdükçe yüzde küçülür."

"Muhtemelen yüzde üzerinden çalışırız."

"Bu durumda, dosyayı yönetime taşıyacağım, tartışacak ve karar verecekler."

"Ne kadar sürer?"

"Bir ya da iki gün. Toplantılar salı ve perşembe gerçekleştiriliyor."

"Anlaştık."

"Bana anlattığınız kadarıyla bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Ve sizin adınıza mücadele edecek doğru yeri seçtiğinize temin ederim. Dosyanızı ilgiyle takip ederek başarıya ulaştıracağız. Bunun garantisini verebilirim."

"Bunu bilmem iyi oldu."

Bosch ayağa kalktı, Manley de.

"Belgeleri getirdiğinizde kurula sunarım ve bir karar verirler," dedi Manley. "Sonra da başlarız."

"Teşekkürler," dedi Bosch. "Belgeleri toplayınca yeniden rahatsız edeceğim."

Bosch, Mitchell ve Michaelson'ın kapalı kapılarının önünden geçerek ilerledi, Manley'le yaptığı görüşmenin işe yarayıp yaramayacağını düşünüyordu. Dikkatini çeken bir şey vardı, ofisinde kişisel hiçbir şey yoktu. Aile fotoğrafı ya da önemli birileriyle el sıkışırken çekilmiş fotoğrafları gibi. Manley kuş bu yıl üçüncü kez cama çarptı demeseydi, Bosch burayı kiralanmış sanacaktı.

Binanın dışına çıktığında alt kattaki dükkânlarda görevli personelin masalarda geç kahvaltı ya da erken öğle yemeği atıştırdıklarını gördü. Binanın çevresini dolaştı, kuş yoktu. Hayvanın kurtulmuş olabileceğini düşündü, belki de cama çarpıp düşen her kuşu hemen alacak bir ekip görevlendirmişlerdi.

Angels Flight fünikülerine bir bilet alıp bindi, kablolu trenle Hill Caddesi'ne indi. Yolculuk sarsıntılı ve gürültülüydü, uzun süre önce, demiryolunda iki kişinin öldürülmesi üzerine olay yerine giderken yaptığı yolculuğu hatırladı. Hill'den karşıya geçti ve Grand Central Market'e girdi, Wexler's Deli'den hindili sandviç söyledi.

Elinde bir şişe su ve sandviçle ortak kullanılan masalardan birine geçti. Yerken kızına mesaj attı, aramaktansa böyle cevap alma şansı daha yüksek oluyordu. Kızıyla ilgili kaygıları ve Manley'yle konuştukları onu görme isteği uyandırmıştı. Cumartesi gecelerini gizlice evini gözetleyerek geçirmek yeterli değildi. Onu görmesi, sesini duyması lazımdı.

Hop, bir dava için Norwalk'a geliyorum. Senin yolun yarısı. Bir kahve ya da yemek?

Pazar Ventura'dan Ballard aramıştı, onu büyüten büyükannesinin yanından. Hilton davasıyla ilgili anlattıkları Evlin Kidd'in dava açmaya hazır bir avukatla görüştüğü yönündeydi. Selma Robinson'ın meseleyi her açıdan ele alabilmek için istediklerinin bir listesi de vardı. Listede Hilton'ın doğum belgesi de bulunuyordu. Robinson dosyayı mahkemeye taşıdıklarında hiçbir sürpriz ya da eksikle karşılaşmak istemiyordu.

Bosch kızının mesajına çabuk cevap vereceğini düşünmemişti. Asla bu kadar erken cevap vermezdi. Telefonundan bir an olsun ayrılmamasına ve dolayısıyla her gelen mesajı anında görmesine rağmen –derste olsa bile– onun mesajlarına cevap vermeden önce bir hayli zaman geçerdi.

Ama bu kez öyle olmadı. Daha sandviçi bitmeden cevap geldi.

Olabilir. 7-9 arası dersim var. Erken yemek olur mu?

Bosch zaman sıkıntısının olmadığını, öğle yemeğini bitirdikten sonra güneye doğru yola çıkacağını, Norwalk'ta işini bitirdikten sonra Chapman Üniversitesi'ne yakın bir yerlerde oturup kahve içerek bekleyeceğini söyleyen bir mesaj attı.

Cevap olarak başparmak yukarıda simgesi geldi.

Tepsisini çöp kutusuna bıraktıktan sonra elindeki su şişesiyle arabasına döndü.

39

Bosch, Norwalk'taki bölge sicil kayıt binasının merdivenlerinden inerken aklında çok eskilerde kalan hatıralar canlandı. Kendisine doğru sallanan başvuru formları veya çeviri taleplerinin farkında bile olmadan memur kalabalığının yanından geçip gitmesi gibi. Otoparka inip Jeep marka aracına ilerledi.

Ballard'ı aramak için telefonunu çıkardı ama daha ekranı açmadan telefon titredi, arayan Ballard'dı.

"Ne oldu bil bakalım?" dedi neşeli bir sesle.

"Ne?" diye cevapladı Bosch.

"Bölge Savcılığı Evlin Kidd hakkında cinayet ve cinayete azmettirmeden suç duyurusunda bulundu. Başardık, Harry!"

"Daha çok sen başardın gibi. Yakaladınız mı?"

"Hayır, muhtemelen yarın. Şu an bilinmiyor. Gelmek ister misin?"

"Bunun bir parçası olmamam gerektiğini düşünüyorum. Rozetim yok, işler daha da karmaşık bir hal almasın. Ama sen yalnız olmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, Harry, o kadar da gözü kara değilim. SWAT timini arayıp birkaç kişi ayarlamalarını isteyeceğim. Ayrıca Rialto Polis Birimi'ni de aramam lazım çünkü onların bölgesi."

"Biraz plan yapılmış sanki."

"Neyse, neredesin?"

"Kızımı görmeye gidiyorum. Gece döneceğim."

"Norwalk'a uğrama şansın olur mu? Sacramento'dan bir şey çıkmadı ve Selma'nın listesinde bu da var. Hilton'ın doğum belgesine ihtiyacımız olacak."

Bosch ceketinin cebindeki belgeleri çekiştirdi. Aracın göğsüne serdi.

"Daha yeni çıktım. İçeri girebilmek için San Fernando yıldızımı göstermek zorunda kaldım. Annesi üzerinden Hilton'ın izini sürdüm. Kızlık soyadı Charles fakat onun üvey babasından önce kimseyle evlenmemiş."

"Donald Hilton."

"Doğru."

"Yani, evlilik dışı bir ilişkide anne olmuş."

"Doğru. Onun ismiyle doğumları araştırdım ve John Hilton'ın ehliyetinde yazan doğum tarihiyle eşleşen bir doğum buldum. Bebeğin babasının adı John Jack Thompson."

Ballard bir süre tepki veremeden kaldı.

"Hassiktir," dedi sonunda.

"Evet," dedi Bosch. "Hassiktir."

"Yani kendi çocuğunun dosyasının üzerini kapamaya çalıştı! Kimse üstünde çalışmasın diye dosyayı çaldı sonra kendi de çalışmadı. Bunu nasıl yapar?"

İkisi de kısa süre sessiz kaldılar. Bosch'un aklına yeniden binadan çıkarken düşündükleri geldi. Ustası ahlaka aykırı bir

şekilde hareket etmişti, gururu kendi çocuğu için adaletin önüne geçmişti.

"Bu da Hunter ve Talis'i açıklıyor," dedi Ballard. "Durumu anlayınca oğlunun, istediğini seçebilirsin, uyuşturucu bağımlısı olması, eskiden dolandırıcı olması ve siyah, eski bir çete üyesiyle aşk yaşayan bir eşcinsel olması gibi sebeplerden Thompson'ı bölümde herkesin içinde küçük düşürmemek için bıraktılar."

Bosch cevap vermedi. Ballard anlamıştı. Üstünde konuşmadığı tek şey Thompson'ın eylemlerinin bu bilgiyi eşinden saklama çabaları olması ihtimaliydi. Bir ara Thompson'ın kendisine bu dünyaya çocuk getirmekle ilgili söylediklerini hatırladı. Acaba Hilton'ın kendi oğlu olduğunu o ölmeden önce de biliyor muydu yoksa bu durum Hunter ve Talis olayı araştırınca mı ortaya çıkmıştı?

"Talis'i yeniden arayacağım," dedi Ballard. "Ortağıyla birlikte işin ucunu neden bıraktıklarını bildiğimi söyleyeceğim. Bakalım o zaman ne diyecek?"

"Ne diyeceğini biliyorum," diye yanıt verdi Bosch. "O zaman işlerin farklı olduğunu ve kurbanın buna değmeyecek biri olduğunu söyleyecek. Bütün kirli çamaşırlarını bahçeye asıp millete ilan ederek John Jack'in evliliğini zedelemek istemediklerini söyleyecek."

"Evet, kahretsin. Bunun için geçerli bir sebep yok."

"Hayır, yok. Sadece Talis'i yeniden ararken dikkatli ol."

"Neden? Sakın bana o geri kafalı pisliği desteklediğini söyleme."

"Hayır, desteklemiyorum. Sadece davayı düşünüyorum. Selma Robinson onun tanık olarak dinlenmesini talep edebilir. Karşı taraf lehine ifade veren bir tanığa dönüşmesini istemem."

"Doğru. Bunu hiç düşünmedim. Bir de o geri kafalı muhabbeti için özür dilerim, Harry. Senin öyle olmadığını biliyorum."

"Güzel."

İkisi de sustular, sonra Bosch konuşmaya başladı.

"Sence dosyadaki yazıları kim sildi?" diye sordu. "Ve niye?"

"Talis artık bu konuda hiçbir şey söylemez," dedi Ballard. "Ama tahminimce Hilton'ın annesi ve üvey babasının ifadelerini aldılar, gerçek babanın Thompson olduğu bilgisine ulaştılar ve rapor ettiler. Thompson'a haber verdiler, o da silmelerini istedi. Bilirsin, profesyonel nezaket."

Bosch, John Jack'in kendi oğluna yaptıklarının affedilemez olduğunu düşünmesine rağmen bunun sert bir değerlendirme olduğunun da farkındaydı.

"Belki de dosyada öylece duruyordu, çaldıktan sonra Thompson sildi," diye ekledi Ballard. "Belki de bu yüzden çaldı. Biyolojik babayla ilgili herhangi bir iz kalmadığından emin olmak için."

"O zaman neden dosyayı kaldırıp atmaz ki? İmha edebilirdi?" diye sordu Bosch. "Öyle olsaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı."

"Bunu asla bilemeyeceğiz. Sırlarıyla birlikte öldü."

"Sanırım içinde kendisi öldükten sonra dosyayı bulup üzerinde çalışacak birinin çıkacağına dair dedektif inancını koruyordu."

"Çıkan biri sen oldun."

Bosch sessizdi.

"Neyi merak ediyorum, biliyor musun?" dedi Ballard. "Thompson bunu cinayetten önce biliyor olsa bile. Evlilik dışı anne olan bir kadın var. Ona söyledi mi? Yoksa sadece gitti ve bir doğum belgesi çıkararak üstüne adını mı yazdı? Belki de Talis ve Hunter gelip kendisine durumu anlatana kadar Thompson'ın bundan haberi bile yoktu."

"Olabilir," dedi Bosch.

İki dedektif de bu aşamada olabilecekleri düşünürken kısa süre sessizlik oldu. Bosch her cinayette ve soruşturmada cevaplanmayan sorular olduğunu biliyordu. Çaylaklar bunlara yarım

kalmış ve bir şekilde bitecek işler olarak bakardı fakat bu asla kolay olmazdı. Bosch bunlardan rahatsız oluyordu, gün içinde aklı hep bu konulara takılıyordu, hatta uykusundan kalktığı bile oluyordu. Ama asla bir sonuca varmıyorlardı ve Bosch bir türlü bunlardan kurtulamıyordu.

"Tamamdır, benim gitmem lazım," dedi Bosch. "Kızım saat yediye kadar uygun ve onu görmek istiyorum."

"Tamam, Harry," dedi Ballard. "Sormayı unuttum. Cumartesi gecesi orada mıydın?"

"Evet. Sorun yok."

"Güzel, sevindim."

"Evet. Yarın Kidd'le olanlardan haberim olsun. Konuşacak mı sence?"

"Bilmem. Sence?"

"Ben onun da önce haklarından cayıp, sonra da hiçbir kıymeti olmayan şeyler anlatıp, senin onun için neler yapabileceğine bakan tiplerden olduğunu düşünüyorum."

"Olabilir. Buna hazır olacağım."

"Ve eşini unutma. Bir şeyler biliyor olsun ya da olmasın, ondan faydalanabilirsin."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Bir keresinde bir dosya bakmıştım. Adam geçmişte işlenen bir cinayetten tutuklanmıştı, ön duruşmada yargıç erteleme verdi ve delillerin yetersiz olduğunu, duruşmaya kadar az miktarda kefaletle serbest olduğunu açıkladı. Adam kefaleti ödedi ve duruşmayı erteleyebilmek için elinden geleni yaptı. Sürekli avukat tuttu, her biri yargıçtan bir kez daha hazırlanma süreci talebinde bulundu. Böyle sürüp gitti."

"Sürdürebildiğin kadar özgürlüğün tadını çıkar."

"Evet, yani, dışarıdaysan ve kefaletle serbest gezebiliyorsan neden olmasın? Bizimki bu tadını çıkarma meselesini bir ka-

dınla tanışıp evlenmeye kadar ilerletiyor ve kadına asla şunları söylemiyor, neyse, bebeğim, bir gün, öyle ya da böyle, cinayet suçundan mahkemeye çıkacağım. Bu şekilde..."

"Hayır! Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, aynen böyle oldu. Sonradan anladım. Sonunda, ertelemelerle geçen dört yılın ardından, yargıç artık erteleme vermedi ve herif mahkemeye çıkmak zorunda kaldı. Fakat kefaletle serbest olduğu için gömlek ve kravatla gittiği bir iş yapıyordu, emlakçı ya da onun gibi bir şeydi. Her sabah gömlek ve kravatıyla evden çıkıyor, eşine işe gittiğini söylüyordu, aslında cinayetten yargılanmaya geliyor ve bunu kadından saklıyordu. Sanırım suçsuz bulunmayı umuyordu ve kadın bu konuyu asla duymamış olacaktı."

"Ne oldu?"

"Suçlu bulundu. Kefalet cezaya dönüştü ve adam hapishaneye gitti. Düşünebiliyor musun? Kocan bölge hapishanesinden ödemeli arıyor ve şöyle söylüyor, canım akşam yemeğe gelemeyeceğim, az evvel cinayetten suçlu bulundum.'"

Ballard gülmeye başladı.

"Erkekler çok namussuz," dedi Bosch.

"Hayır," dedi Ballard. "Herkes namussuz."

"Ama her zaman kadının konudan haberinin olmadığını bilmem gerektiğini düşünmüşümdür. Çünkü bunu kullanabilirdim. Bilirsin, onunla konuşur, onu aydınlatır, belki onu kendi tarafıma çekerdim, sonra neler olacağını hep birlikte görürdük. Komik bir hikâye ama her zaman bunu bilmem gerektiğini düşünürüm."

"Tamam, Harry. Bunu aklımda tutacağım. İyi yolculuklar, kızına selam söyle."

"Söylerim. Yarın senin için mutlu bir av partisi olmasını diliyorum."

Bosch 5 numaralı otoyola girdi ve güneye ilerlemeye devam etti. Ballard'a anlattığı hikâyenin neşeli havası gitmiş, John Jack Thompson'la ilgili düşünmeye başlamıştı, neden böyle yapmıştı, olası sebepler nelerdi? Bosch'a biraz ihanet gibi geliyordu. Ona işi öğreten adam, her dosyada elinden gelenin en iyisini yapmak gerektiğini ince ince işlemişti Bosch'un kafasına, kim olursa olsun her şey araştırılmalıydı, onu eğiten adam kan bağı bulunan bir kişinin karıştığı dosyayı saklamıştı.

Şu an için tek sevindirici şey kızıyla buluşmaya gidiyor oluşuydu. Onunla beş dakika da geçirse elli dakika da geçirse, kızının onu karanlıklardan çekip çıkaracağını, yenileyeceğini ve kaldığı yerden devam etmeye hazır olacağını biliyordu.

Bosch Orange şehrine saat 16.15 gibi geldi, park yeri bulmak için iki tur atmak zorunda kaldı. Urth Café'ye girdi ve bir kahve söyledi. Maddie'ye nerede olduğunu bildirdi ve nerede buluşmak isterse oraya geleceğini de ekledi. Maddie ortak psikoloji projesi hazırlıkları için arkadaşlarıyla toplantıda olduğunu, işi bittiğinde haber vereceğini söyledi.

Bosch dizüstü bilgisayarını ve Clayton Manley'le az da olsa yolu kesişen Montgomery davasıyla ilgili tüm raporları yanında getirmişti. Kahve dükkânının internet servisini kullanarak içinde Dominick Butino'nun olduğu bütün yazıları araştırdı. *Times'ta* yayınlanan üç yazı buldu, hafızasını tazelemek için okuyabilirdi.

İlk yazı Lillian Caddesi'nde bağımsız bir stüdyonun önüne park etmiş durumdaki yemek şirketi kamyonunun arkasındaki görevliye saldırma ve kişiyi yaralama suçuyla ilgiliydi. Polis, film ekibine yemek getiren kamyondaki görevlinin Butino'ya borcu olduğunu, kamyonu satın alırken ona yardım ettiğini belirlemişti. Adam beysbol sopasıyla yaralanmıştı, Butino sonra hızını alamayıp kamyonun içindekileri de sopayla vurarak parçalamıştı. Yazıda adının Angel Hopkins olduğu belirtilen kurban Cedars Sinai Medical Center'da kritik fakat tutarlı durumda

bekletiliyordu, kafatası çatlamış, kulak zarı yırtılmış ve bir kolu kırılmıştı.

Yazıda anlatılana göre Butino Lillian Caddesi üzerindeki film stüdyolarının güvenliğinden sorumlu fakat mesaide olmayan bir polis tarafından yakalanmıştı, memur kahve almak için kamyona gitmiş, şüphelinin kamyonun arkasında mutfak önlüğüyle beysbol sopasındaki kanları silmeye çalıştığını görmüştü. Sonra Hopkins kamyonun mutfağının zemininde bilinçsiz halde bulunmuştu.

İkinci yazı ilkinden bir gün sonra çıkmıştı. Chicago merkezli bir organize suç ailesinin üyesi olan ve Outfit olarak bilinen bir şüpheliyle ilgiliydi. Ayrıca Outfit'in organize suç camiasında, tefecilik işlerini yürütürken ustalıkla kullandığı siyah beysbol sopası yüzünden *Batman** olarak bilindiği de belirtiliyordu. Üçüncü yazı üç ay sonra yayınlanmıştı. Bölge Savcılığı'nın Butino'ya yöneltilen tüm suçlamaları geri aldığını bildiren bir yazıydı, Angel Hopkins kendisine karşı tanıklık yapmayı reddetmişti. Dava makamı gazetecilere olaya tanık olan polisin gördüklerini anlatabileceğini fakat kurbanın jüriye ne olduğunu, kimin yaptığını ve neden yaptığını anlatmaması durumunda davanın bir yere gidemeyeceğini söylüyordu. Butino'nun avukatı, William Michaelson, her şeyin müvekkiliyle ilgili bir yanlış anlaşılma ve yanlış tanımlamadan kaynaklandığını belirtmişti. Michaelson müvekkilinde stres ve kötü tanınırlığa sebep olan bu davanın bu şekilde sonlandırılmasından ötürü adalet sistemine övgüler yağdırıyordu.

Bosch'a kalırsa Hopkins'in Batman ya da arkadaşları tarafından tartaklandığı veya para yedirildiği açıktı, belki bunu avukatı bile yapmış olabilirdi.

Bosch Google'da Butino'nun Las Vegas'ta dahil olduğu birkaç olaya daha rastladı. Bir tanesinde belediye başkanı adayının tanıtım programına bağışta bulunmak istemiş fakat aday tarafın-

* [Ç.N. İngilizce bat beysbol sopası anlamına gelir.]

dan bu isteği reddedilmişti. Yazıda adayın, "Batman'in parasını istemem," dediği aktarılıyordu.

Bir diğer yazıdaysa adamımızın MGM Grand'de en ön sıradan boks maçı izlediğiyle ilgili bir iddia atılıyordu ortaya.

Üçüncü ve son sıradaki yazı Strip'te bulunan çok sayıdaki kumarhane otellerin ev tekstili ihtiyaçlarını karşılayan bir Las Vegas şirketinin kirli işleriyle ilgiliydi. Butino şirketin küçük ortağı olarak anılıyordu.

Bosch sonra Kaliforniya Barosu'nun kayıtlarına girdi ve William Michaelson hakkında disiplin suçu olup olmadığını araştırdı. Bir tane vardı. Dört yıl önce gerçekleşen olayda karşı tarafın müvekkiliyle görüşme yaptığı için davadan çekilmek zorunda kalmıştı. Kadın müvekkilin sonra baroya yaptığı açıklamaya göre Michaelson davayı almayacağını söylemeden tam kırk dakika kadını dinlemiş ve söylediklerini not almıştı. Kadın onun karşı tarafın avukatı olduğunu daha sonra anlamış ve yaptığı görüşmede kendisinden karşı tarafa bilgi sızdırıldığını belirtmişti.

Bu kaypakça bir hareketti, her ne kadar baro Michaelson'u çok zorlamasa da Bosch'a adamın etik değerleri hakkında bir fikir veriyordu. Michaelson şirketin büyük ortaklarındandı. Acaba bu hikâye şirketteki diğer ortaklar ve çalışanlar hakkında neler diyordu? Mesela koridorda bir kapı uzaklıktaki Manley hakkında neler diyordu?

"Hey, Babiş."

Bosch kafasını kaldırırken kızı karşısındaki sandalyeye oturuvermişti. Bosch'un gözleri parladı. John Jack Thompson'la ilgili öğrendiklerinin acısının yok olup gittiğini hissetti.

40

Maddie sırt çantasını masanın altına bırakıverdi.

"Oldu mu şimdi?" diye sordu Bosch. "Mesaj atacağını sanıyordum."

"Evet, ama buraya bayılıyorum," dedi Maddie. "Genelde boş masa olmaz."

"Doğru zamanda gelmiş olmalıyım."

"Ne üstüne çalışıyorsun?"

"California Barosu'ndan bir avukatı araştırıyordum," dedi. "Hakkında şikâyet var mı yok mu diye baktım."

"Mickey Amca?" diye sordu Maddie.

"Hayır, hayır, o değil. Başka biri."

"Bir dosya üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet. Aslında iki dosya. Birinde Renée Ballard'la birlikteyiz, sana selam söyledi bu arada, diğerinde tek başımayım."

"Baba emekli olduğunu sanıyordum."

"Biliyorum ama hareket iyi geliyor."

"Dizin nasıl?"

"Güzel. Bugün bastonsuz çıktım. Bütün gün."

"Doktorun ne diyor bu duruma?"

"Sürekli kullanmamı istemiyor zaten. Ödün vermeyen bir doktor. Okul nasıl gidiyor?"

"Sıkıcı. Büyük haberi duydun mu? Cumartesi gecesi şu çocuğu yakaladılar."

"O çocuk mu?"

"Evet, yanlış eve girmiş. *Orange County Register* sitesinde bulabilirsin. Yine aynı şey, kızların kaldığı bir ev. İçeri giriyor fakat kızlardan birinin erkek arkadaşının da evde olduğundan haberi yok. Çocuk bunu yakalıyor, bir güzel pataklıyor sonra da polisi çağırıyor."

"Diğer iki eve giren çocuk mu yani bu?"

"Polis henüz bizimle iletişime geçmedi ancak *Register*'a söylediklerine göre DNA testi yapacaklarmış, bağlantı olup olmadığı araştırılacak. Ama MO'nun aynı olduğunu söylemişler. *Modus operandi*, bu kelimeleri söylemeye bayılıyorum."

Bosch başını salladı.

"Ev neredeymiş?" diye sordu. "Size yakın mı?"

"Hayır, okulun diğer tarafındaki mahallede."

"Güzel, çocuğu yakalamalarına sevindim. Sen ve ev arkadaşların artık rahat uyuyabilirsiniz."

"Evet, aynen öyle."

Bosch dönüş yolunda Orange Polis Departmanı'nda görevli tanıdığını arayıp tutuklamanın ayrıntılarını öğrenmeyi geçirdi aklından. Ama haber onu sevindirmişti. Bunu belli etmemeye çalışıyordu, bu duruma ne kadar üzüldüğünü kızının fark etmesini istemiyordu. Onunla ilgili diğer konuya geçmeye karar verdi.

"Birlikte hazırladığınız şu proje nasıl bir şey?"

"Sosyal medyanın insanları nasıl etkilediğiyle ilgili aptalca bir şey. Yeni bir şey yok. Bir anket hazırlayacağız, kampüsteki insanlara dağıtacağız. FOMO'la* ilgili on soru."

Foöğ-moöğ gibi bir şey demişti.

"'FOMO nedir?" diye sordu.

"Baba, hadi ama," dedi Maddie. "Dışarıda Kalma Korkusu."

"Anladım. Yiyecek ya da içecek bir şeyler ister misin? Oraya gitmen lazım. Ben masayı korurum."

Nakit çıkarmak için elini cebine götürdü.

"Kartımla öderim," dedi Maddie. "Sen bir şey istiyor musun?"

"Yiyecek alacak mısın?"

"Bir şeyler bakarım."

"Bana da tavuklu, varsa eğer salatalı sandviç al. Bir tane de kahve. Bekle para vereyim."

"Gerek yok, var."

Masadan kalktı, içeriye doğru yürüdü. Her seferinde kredi kartıyla ödemek istemesi çok hoşuna gidiyordu, ay sonunda kartın ödemesini Bosch yapıyordu.

Öğrenciye benzeyen tezgâhtara istediklerini söylerken kızını seyretti. Kızı güldü, çocuk da güldü, Bosch birbirlerini daha önceden tanıdıklarını düşündü.

İki kahve ve bir dondurmayla masaya döndü.

"Bu gece ders çalışman gerekiyor mu?" diye sordu Bosch.

"Hayır," dedi Maddie. "Yediden dokuza kadar dersim var, sonra birileriyle D'ye gideceğiz."

Bosch D'nin yirmi bir yaş üstü öğrencilerin çok sevdiği District isimli bir bar olduğunu biliyordu. Maddie de onlardan biriydi. Bu aklına başka bir soru getirdi.

---

* [Ç. N. Fear Of Missing Out]

"Bugünlerde ne yöne doğru eğilimlisin? Okuldan sonra yani?"

"Hoşuna gitmeyecek ama hukuk."

"Neden hoşuma gitmeyeceğini düşündün?"

"Biliyorum, polis olmamı istiyorsun. Ayrıca hukuk okumak demek daha fazla okula gitmek demek, zaten beni burada okutmak için tonlarca para harcadın."

"Hayır, bunu daha kaç kez konuşacağız? Ne istiyorsan onu yapmanı isterim. Aslında hukuk polisliğe göre daha güvenli ve daha çok para kazandırır. Hukuk iyi fikirmiş, parasını da kafana takma. O kenarda duruyor. Ayrıca seni buraya göndermek için tonlarca para ödemedim. Burslar çoğunu karşılıyor. Bu da başka bir tarafı. Bana tasarruf ettirmiş oldun."

"Ya Mickey amca gibi olursam? Senin deyiminle, lanetliyi savunursam?"

Bosch geciktirme taktiği yapıp kahvesinden bir yudum aldı.

"Bu senin seçimin," dedi fincanı masaya bıraktı. "Ancak diğer tarafını da görmeni isterim. Bunun için istersen Bölge Savcılığı'nda birkaç kişiyle görüşme ayarlayabilirim."

"Belki bir gün ikimiz bir takım oluruz. Sen yakalarsın, ben pişiririm."

"Balık tutar gibi."

"Balık tutmaktan söz etmişken, buraya bunu sormak için mi geldin?"

Bosch cevap vermeden önce biraz kahve içti. Yakışıklı çocuk tezgâhın arkasından çıkıp yiyecekleri getirdiğinde iyice zaman kazanmıştı, Maddie çocuğa defalarca teşekkür etti. Bosch onun tabağına baktı. Son zamanlarda herkes avokadolu tost yiyor gibiydi. Bu çok saçmaydı.

"Bu akşam yemeği mi?" diye sordu.

"Atıştırmalık," dedi Maddie. "D'de yiyeceğim. Dışarıdaki adamın sebzeli sandviçleri harika. Burasıyla ilgili en çok özleyeceğim şey sandviç olacak."

"Yani, eğer hukuk okuyacaksan, burada olmayacak mısın?"

"Los Angeles'a dönmek istiyorum. Mickey amca Southwestern'a gitmişti. Sanırım oraya gidebilirim. Mezunların çoğu kamu avukatı oluyor."

Bosch tepki veremeden yakışıklı oğlan yeniden masaya geldi. Maddie'ye tostunu sevip sevmediğini sordu. Maddie coşkuyla karşıladı ve sevdiğini belirtti. Oğlan tezgâhın arkasına döndü. Bosch'a sandviçinin nasıl olduğunu sorma gereği duymamıştı.

"Şu çocuk, tanıyor musun?" diye sordu.

"Geçen yıl aynı sınıftaydık," dedi Maddie. "Tatlı çocuk."

"Bence o da seni tatlı buluyor."

"Bence sen de konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

"Sadece kızımı görüp, şöyle karşılıklı yemek, içmek ve *fooğmooğ* gibi kelimeler öğrenmek için gelmiş olamaz mıyım?"

"O bir kısaltma baba, kelime değil: *F-O-M-O*. Gerçekten neler oluyor baba?"

"Tamam, tamam. Sana bir şey söylemek için geldim. Önemli bir şey değil ama senden bir şeyleri bilinçli olarak sakladığımı düşündüğün zaman çıldırıyorsun. Sanırım buna *FOLO** diyebiliriz. Cascavlak Açıkta Kalmak."

"Öyle bir şey yok. Ayrıca *FOLO*** zaten başka bir şeyin kısaltması: Kaybetme Korkusu. Neyse haberler ne? Evleniyor musun ya da onun gibi bir şey?"

"Hayır, evlenmiyorum."

"Ne o halde?"

---

* [Ç.N. F.O.L.O.:Fear Of Being Left Out.]

** [Ç.N. Fear Of Losing Out.]

"Radyoaktif madde bulduğumuz davadan sonra göğüs filmlerimin çekildiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, daha sonra herhangi bir sorun kalmadığını söylediler ve tedaviyi bıraktın."

Maddie'nin gözlerindeki ilgi gittikçe büyüyordu. Bosch kızını bunun için seviyordu.

"Yüksek ihtimalle tedavi edilebilir, hafif bir lösemi söz konusu, sana bunu şimdi söylüyorum ki sonradan duyduğunda bana bağırıp çağırma."

Maddie cevap vermedi. Masadaki kahveye bakıyordu, gözleri ne diyeceği ya da nasıl davranacağıyla ilgili bir bilgilendirme yazısı okur gibi sağa sola kıpırdıyordu.

"Büyük bir şey değil, Mads. Sadece bir ilaç. Sabahları tek doz."

"Kemoterapi de gerekecek mi?"

"Hayır, ciddiyim. Sadece bir hap. Kimyasal terapi sadece. Bir ilaçla düzeleceğimi söylüyorlar. Mickey amcan bu durumun peşine düşecek ve dava açıp biraz para almaya çalışacak, bunun için sana anlatıyorum. Sonuçta çalışırken oldu ve senin için biriktirdiğim onca parayı bunun için kaybetmek istemiyorum. Biraz ses getirebileceğini söyledi, kaçınmaya çalıştığım da bu, bir yerde okur ve sana anlatmadığım için bana kızarsın diye. Ama, gerçekten, her şey yolunda."

Maddie masanın üstünden ellerini uzatıp babasının elini tuttu.

"Baba."

Bosch onun parmaklarını tutabilmek için avcunu yukarı çevirdi.

"Bitir yemeğini artık," dedi. "Neyse ne."

"İştahım kaçtı," dedi.

Bosch da yemedi. Onu korkutmaktan nefret ediyordu.

"Bana inanıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Sadece bir formalite. Benden duymanı istedim."

"Ödeyeceklerdir. Sana çok fazla para vereceklerdir."

Bosch güldü.

"Bence gerçekten hukuk okumalısın," dedi.

Maddie gülecek bir şey göremiyordu. Gözleri yeniden aşağı bakmaya başladı.

"Bak, eğer yemeyeceksen yanımıza alalım ve şu sevdiğin dondurmacıya gidelim, ne dersin?"

"Baba, ben küçük bir kız değilim. Dondurmayla her şeyi düzeltemezsin."

"Tamam, ders alındı. Hiçbir şey söylemeyecek ve hiçbir yerden duymamanı umarak bekleyecektim."

"Hayır, öyle değil. Böyle hissetmem normal. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, söylemeye çalıştığım da bu zaten, uzun süre buralarda olacağım. Seni hukuk okumaya göndereceğim, mahkeme salonlarında arka sırada oturacak ve kötü insanları içeri tıkmanı seyredeceğim."

Bosch bir tepki bekledi. Bir gülümseme ya da onun gibi bir şey ama Maddie'nin yüzünde hiçbir tepki yoktu.

"Lütfen," dedi. "Hadi artık, üzülme. Tamam?"

"Tamam," dedi Maddie. "Hadi gidip dondurma yiyelim."

"Güzel. Hadi gidelim."

Eliyle yakışıklı oğlana işaret edip bahşiş kutusu istedi.

Bir saat sonra Bosch kızını kendi arabasına bırakmış, 5 numaralı otoyol üzerinden kuzeye ilerlemekteydi, Los Angeles'a doğru. Bugün çifte sıkıntı günüydü. Hayatına belirsizlik ve acı katan John Jack Thompson, daha sonra aynı şeyi kızına yapmış olması ve bu yüzden kendini suçlu hissetmesi.

Thompson meselesi hâlâ canını sıkıyordu. Bosch neredeyse yetmiş yaşındaydı ve insanların birbirlerine yapabilecekleri kö-

tülüklerin çoğunu görmüştü, fakat yıllar önce ve bilgisi dışında yapılanlar onu şaşkına çevirmişti. Bunun her sabah aldığı ilaçların yan etkisi olabileceğini düşündü. Doktor duygu durumu geçişlerinden söz etmişti.

Hepsinin ötesinde FOMO'yu yaşadığının farkına vardı. Ballard, Evlin Kidd'i John Jack Thompson'ın oğlunu öldürme suçundan yakalarken Bosch da orada olmak istiyordu. Tutuklanmayı gözleriyle görmek istediğinden değil, Bosch katillere kelepçe vurulmasından zevk alan biri değildi. Fakat çocuk için orada olmak istiyordu. Kurban için. John Hilton'ın öz babası belli ki onu kimin öldürdüğüyle ilgilenmiyordu ama Bosch ilgileniyordu ve orada olmak istiyordu. Herkes doğru ve düzgün bir biçimde yargılanmayı hak ederdi. Bu fikir Thompson'a içi boş görünebilirdi. Ancak Bosch için öyle değildi.

BALLARD

41

Ballard kendini olacaklara hazırlamak için kulaklıklarını takmış müzik dinliyordu. Siyah bir spor arazi taşıtının arka koltuğunda iki iri Özel Kuvvetler memurunun arasında oturuyordu. Sabah saat yediydi, Evlin Kidd'i almak için 10 numaralı otoyoldan Rialto'ya ilerlemekteydiler.

İki araç, dokuz memur ve Rialto'da Kidd'in evinin dışında gözlem yapan bir kişi daha. Plan, sabah işe gideceği sırada Kidd'i tutuklamak üzerine kurulmuştu. Eski bir çete üyesinin evine gitmek pek parlak bir fikir sayılmazdı, Kidd'in dışarı çıkmasını bekleyeceklerdi. Gözlemciden gelen son rapor kamyonet ve arkasındaki römorkun evin önündeki araç yoluna çekildiği yönündeydi. Hiçbir hareketlilik yoktu, ev karanlıktı.

Tutuklama planı Özel Kuvvetler'de görev yapan ve şu an öndeki araçta bulunan yüzbaşı tarafından yürütülüyordu. Ballard'ın görevi gözlem yapmak ve yakalandıktan sonra Kidd'e haklarını okumaktı.

Araçtaki adamlar sanki Ballard orada değilmişçesine konuşmaya dalmışlardı. Kimse ona *Ne düşünüyorsun?* ya da *Nereden*

geliyorsun? gibi şeyler sormamıştı. Sinir bozucu bir sohbet sürdürüyorlardı. Ballard herkesin operasyona farklı biçimde hazırlandığını biliyordu. Kulaklığını taktı, Muse, Black Pumas, Death Cab ve bunlara benzeyen grupları dinlemeye başladı. Kendini motive edecek karışık bir listeydi.

Şoförün telsizle konuştuğunu görüp kulaklıklarını çıkardı.

"Ne oldu Griffin?" diye sordu.

"Evde ışık yanmış," dedi Griffin.

"Ne kadar uzaklıktayız?"

"Tahminen yirmi dakikaya orada oluruz."

"Hızlanmamız lazım. Kaçmaya hazırlanıyor olabilir. Otoyolda kod 3'e geçiş yapabilir miyiz?"

Griffin bu fikri telsizle öndeki araçta bulunan Yüzbaşı Gonzalez'e bildirdi, sonra ışıkları ve sirenleri açtı, saatte doksan mil hızla otoyolda ilerlemeye başladılar.

Ballard kulaklıklarını taktı. Muse'un sözleri ve müziği kışkırtıcı gelen *Dig Down* şarkısını dinlemeye başladı.

Bir yolunu bulmalıyız

Kavgaya karıştık

On iki dakika sonra prosedür ve nezaket icabı çağırdıkları Rialto devriye memurlarıyla buluşacakları noktaya ulaştılar, Kidd'in evinden üç blok ötedeydiler. Gonzalez ve diğer ekip şüphelinin evinin diğer tarafında bir blok ötede bekliyordu. Harekete geçmek için evin dışındaki gözlemciden Kidd'in dışarıya çıktığı bilgisinin gelmesini bekleyeceklerdi. Ballard Bishop Briggs'in *Dark Side* şarkısının ortasında kulaklıklarını çıkardı. Gitmeye hazırdı. Telsizine bağlı kulaklığı kulağına taktı, ekibin kullandığı kanalı ayarladı.

Üç dakika sonra gözlemciden bir anons geldi. Ballard onun bir arabada mı, bir ağacın içinde mi yoksa komşu binalardan birinin çatısında mı olduğunu bilmiyordu fakat anonsta Evlin

Kidd'in tarifine uyan siyah bir erkeğin evden dışarı çıktığı ve alet çantasını kamyonetin arkasındaki römorka bıraktığı bildiriliyordu. Gitmek için hazırlanıyordu.

İkinci anons kamyonetin kapısını anahtarla açtığını bildiriyordu. Sonra Gonzalez'in hareket emri duyuldu. Araç aniden ileri atıldı, Ballard geriye yapışmıştı. Sağa dönerken tekerleklerden sürtünme sesleri geldi, sonra araç hızlandı. Kanında adrenalin gezinmeye başlamıştı. Diğer araca göre hareket edeceklerdi. Olay yerine ilk Gonzalez'in aracı ulaştı ve çıkışı kapatacak biçimde durdu. Bir saniye sonra ikinci araç olası kaçış yolunu tıkayacak biçimde olay yerine girdi.

Özel Kuvvetler araçtan inerken yine adrenalin dolu sesler çıkardılar, hepsi silahlarını kamyonetin ön koltuğunda oturan ve henüz suçluluğu kanıtlanmamış adama doğru tutuyordu.

"Polis! Ellerini göster! Ellerini göster!"

Daha önce Gonzalez'in dediği gibi Ballard, Kidd'in gözaltına alındığı ve ortalık temizlenene kadar aracın içinde bekleyecekti. Ancak yana dönse bile kamyonetin önünü göremiyordu. Her an her şeyin olabileceği bir durumdalardı. Ani hareket, bir ses, hatta telsizden gelecek cızırtı bile silahların ateşlenmesine yol açabilirdi. Gonzalez'in anonsunu beklememeye karar verdi, başından beri geride kalmaya karşı çıkmıştı. Güvenli taraftaki kapıyı açıp aşağı indi. Silahını çıkardı, aracın arkasından dolandı. Giysilerinin üstünde kurşungeçirmez yeleği vardı.

Kamyonetin önünü görebileceği açıya gelene kadar ilerledi. Kidd aracın içindeydi, elleri direksiyonun üstündeydi, parmaklarını havaya kaldırmıştı. Teslim olacak gibi görünüyordu.

Gürültü Gonzalez'in sesiyle bir anda kesildi, Kidd'e arabadan inmesini ve arkadaki memurlara doğru ilerlemesini söylüyordu. Dakikalar geçmiş gibiydi oysa saniyeler sürmüştü. Kidd iki memur tarafından yakalanmıştı, yere yatırıp ellerini arkadan

kelepçelediler, daha sonra kamyonetin önüne yatırarak üstünü aramaya başladılar.

"Bu da ne?" diye karşı çıktı Kidd. "Evime gelip yaptıklarınıza bak."

Ballard telsizde kendi adını duydu, olay yeri güvenlik altındaydı, gidip Kidd'le konuşacaktı. Kamyonete ilerlerken silahını kılıfına yerleştirdi. Adrenalinin ses telleri üzerindeki gerginleştirici etkisi yüzünden, en azından, kendisine bile küçük bir çocuğu anımsatan bir sesle konuşmaya başladı.

"Evlin Kidd, cinayet ve cinayet planlama suçlarından tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceklerin aleyhinde delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkına sahipsin. Eğer tutamıyorsan sana bir tane verilecektir. Okuduğum haklarını anladın mı?"

Kidd dönüp baktı.

"Cinayet?" dedi. "Kimi öldürmüşüm?"

"Haklarınızı anladınız mı Bay Kidd?" dedi Ballard. "Cevap vermediğiniz sürece sizinle konuşamam."

"Evet, evet, lanet olası haklarımı anladım. Kimi öldürmüşüm söyler misiniz?"

"John Hilton. Hatırladın mı?"

"Ne hakkında konuştuğunuzla ilgili en ufak bir fikrim yok."

Ballard inkârın bu kadarını hiç beğenmemişti. Kidd'le birebir konuşabileceği tek zaman diliminin şu an olduğunu iyi biliyordu. Büyük ihtimalle bir avukat tutacaktı ve Ballard bir daha asla yanına bile yaklaşamayacaktı. Daha sonra izin almadan yaptıklarından ötürü davadan uzaklaştırılacaktı. Bunu yapmak için doğru yer ve zaman olmadığını biliyordu fakat ya şimdi yapacaktı ya da hiçbir zaman. Arka cebinden küçük ses kayıt cihazını çıkarıp oynatma tuşuna bastı. Kidd ve Marcel Dupree

arasında geçen konuşmanın belli bir yerindeydi kayıt. Kidd cihazdan gelen kendi sesini duydu.

O zamanlar yapmak zorunda kaldığım bir iş. Beyaz bir herifin çok borcu vardı.

Ballard ses kaydını durdurdu, Kidd'in tepkisini ölçtü. Dişlilerin işlemeye başladığını ve Dupree'den gelen telefonda durduklarını görür gibiydi. Özgürlüğünün son dakikalarını yaşadığının farkına vardığını söyleyebilirdi.

"Şimdi seni L.A.'ye götüreceğiz," dedi. "Ve orada benimle konuşma şansın olacak eğer..."

Kulaklığına gelen sesle sustu. Konuşan gözlemciydi.

"Biri dışarı çıkıyor. Siyah bir kadın, üzerinde bornoz var. Sanırım...silah! Silah! Silah!"

Herkes aynı anda tepki verdi. Tüm silahlar evin önüne çevrildi. Ballard iki aracın arasından evin önündeki taşlı yoldan bir kadın yürüdüğünü gördü. Üstüne oldukça büyük bir bornoz giyinmişti –muhtemelen eşinin bornozuydu– bu sayede silahı saklayabiliyordu. Şimdiyse silah görünüyordu ve kadın bağırmaya başlamıştı.

"Onu alamazsınız!"

Sonra kadının gözleri açık hedef halinde iki siyah araç ve kamyonetin arasında duran Ballard'a takıldı. Ballard silah yerine elindeki ses kayıt cihazını kadına doğrultmuştu.

Kadının kollarını havaya kaldırdı. Her şey ağır çekimde gibiydi. Sonra hareket durdu, silahın namlusu hâlâ aşağıdaydı. Kadının kafasının yanı etrafa kan ve et parçaları saçılarak patladı, uzaktan gelen silah sesi bu görüntüden sonra duyuldu. Gözlemciden geldiğini biliyordu.

Kadının dizleri çözüldü sonra muhtemelen eşinin döşediği taşlı yol üzerine sırtüstü düştü.

Memurlar silahı alıp kadının durumunu görmek için yanına koştular. Ballard ilk başta öne doğru bir adım attı fakat Kidd'i hatırladı. Arkasına baktı, Kidd yoktu.

Caddeye baktı, Kidd'i koşarken gördü, elleri arkasından kelepçeliydi. Peşine düştü, diğerlerine bağırmaya başladı.

"Kaçıyor!"

Kidd yaşına göre ve elleri bağlı olmasına rağmen hızlıydı. Fakat blok bitmeden Ballard ona yaklaşmış ve kelepçenin zincirinden yakalamıştı.

Silahını çekip bacağına yasladı.

"Onu öldürdünüz mü?" dedi Kidd nefes nefese. "Orospu çocukları onu öldürdünüz mü?"

Ballard'ın nefesi tükenmişti. Cevap vermeden önce nefes aldı. Boynu, saç dipleri terliyordu. Araçlardan biri ona doğru geliyordu. Kidd'i alıp götüreceklerini biliyordu, onunla konuşabileceği son anlardı.

"Eğer öldürdüysek, senin yüzünden oldu, Evlin," dedi. "Her şeye sen sebep oldun."

42

Cynthia Kidd'in öldürülmesiyle birlikte, yeniden düzenlenen mobil müdahale ve ifade alma merkezi ile yaklaşık 10 metre uzunluğundaki Kritik Olaylara Müdahale Aracı'nın içindekiler dışarı çıktı. KOMA Kiddler'in evinin iki kapı uzağına park etmişti. Sokak blok sınırları boyunca kapatılmış, medya mensupları en yakın noktada tetikte beklemekteydi. Fiziksel ve adli soruşturma yürütülürken sabahki olaya karışmış tüm memurlar Soruşturma Birimi tarafından KOMA'nın ikinci odasında sorguya çekiliyordu, odaya kusursuz eşkenar dörtgen şeklinden dolayı *Kutu* adı verilmişti.

SB dedektifleri Özel Kuvvetler'deki memurlara teker teker ters giden tutuklama operasyonu hakkında sorular soruyordu, Ballard'ın adı listenin sonundaydı. Her memur benzer bir ifadeyle kendini ve ekibini savunuyordu, ölümlü operasyonun kariyer basamaklarını sonlandırabileceğinin farkındaydılar. İyi eğitimli bir Özel Kuvvetler ekibi gözaltına alınmış bir şüphelinin eşini öldürmüştü. Öldürülen kadın siyahtı, yani halkın büyük çoğunluğu buna önem verecek ve eleştirecekti. Kurbanın aslın-

da silahsız olduğu ama vurularak yere serildiğine dair söylentiler dolaşacaktı. İşin aslıysa –her ne kadar kendisi de kötü olsa da– bir takım planlarla bu fırsatı kollayanlar ve halkın önünde baltalarını, bıçaklarını bileme ateşiyle tutuşanların işine yarayacaktı. Herkes bunun farkındaydı. Rialto'da yerleşim yerindeki bir sokakta yaşananların üstüne bir korku perdesi çökmüştü.

Ballard ifade için çağrıldığında kadının vurulmasının üstünden üç saat geçmişti. Kathryn Meloni adındaki SB dedektifiyle görüşme yirmi altı dakika sürmüştü, daha çok Kidd'in tutuklanması sırasında Ballard'ın ve ekibin yürüttüğü strateji ve kullandıkları taktiklere yoğunlaşılmıştı. Ballard'ın savunma temsilcisi, Teresa Hohman, eskiden sınıf arkadaşıydı, beden gücü gerektiren derslerde birbirleriyle yarışırlar ve acemi kızlar sınıfında başa güreşirlerdi ancak okuldan sonra kampüsteki kulüpte birlikte eğlenirlerdi. Ballard bu bağa güvenerek ondan savunma temsilcisi olmasını istemişti.

İfadesinin son dakikasına kadar Ballard kendisi ya da Özel Kuvvetler Ekibi için sorun teşkil edecek herhangi bir şey söylemediğine inanıyordu. Sonunda Meloni tuzaklı bir soru sordu.

"Teğmen Gonzalez ya da başka birinin hangi noktada ön kapıya dikkat etmeniz gerektiği söylediği anonsunu duydunuz?" dedi.

Ballard cevabı düşünürken kısa süre sessiz kaldı. Hohman kulağına bunun iyi bir cevabının olmadığını fakat cevap vermek zorunda olduğunu fısıldadı.

"Çok fazla bağıran vardı," dedi sonunda. "Herkes kamyonetteki Evlin Kidd'e bağırıyordu. Bütün dikkatimi ona ve operasyondaki görevime vermiştim. Dolayısıyla emrin verildiği anı algılayamamış olabilirim."

"Bir emir olduğunu ve duymadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Meloni. "Yoksa emir hiç gelmedi mi?"

Ballard başını salladı.

"Yani, öyle ya da diğer türlü diyemem," dedi. "Yapmam beklendiği üzere bütün dikkatimi işime vermiştim. Bizi böyle eğittiler. Eğitimlerime uydum."

"Operasyondan önce gerçekleştirilen planlama toplantısına dönelim," dedi Meloni. "Teğmen Gonzalez'e şüphelinin evli olduğunu söylediniz mi?"

"Evet, söyledim."

"Ona ve ekiptekilere adamın eşinin evde olma ihtimali bulunduğunu belirttiniz mi?"

"Sanırım bunu hepimiz biliyorduk, sabahın o saatinde operasyon gerçekleştirecektik, onun da ortalıkta olabileceğinin farkındaydık. Evde."

"Teşekkür ederim, dedektif. Şimdilik bu kadar."

Kayıt cihazını durdurmak için eğildi ama bir an durdu ve Ballard'a döndü.

"Bir şey daha," dedi. "Bayan Kidd'in öldürülmesi sizce bugün memurların hayatlarını kurtardı mı?"

Ballard tereddütsüz cevapladı.

"Kesinlikle, doğrudur," dedi. "Yani, hepimizde kurşungeçirmez yelekler vardı, ekiptekilerin kurşungeçirmez kaskları bile bulunuyordu, hayatları tehlikede miydi bilinmez. Ama ben kamyonetin önünde açık hedef şeklinde kalmıştım ve beni vurabilirdi. Sonra tereddüt etti ve kendi vuruldu."

"Tereddüt ettiyse, belki de silahını ateşlemeyecekti diyebilir misiniz?" diye sordu Meloni.

"Hayır, öyle değildi. Ateş edecekti. Bunu hissettim. Fakat ben eşiyle onun arasında kalmıştım, adam kaçıp gitmeden önce yani. Beni vurmak için ateş ettiğinde ıskalarsa eşini vurabileceği için tereddüt etti bence. Sonra kendi vuruldu ve belki de benim hayatım kurtuldu."

"Teşekkür ederim, Dedektif Ballard."

"Sağ olun."

"Eğer biraz beklerseniz Yüzbaşınız gelip sizinle konuşmak istiyor."

"Yüzbaşım mı?"

"Yüzbaşı Olivas. Bu dosyada onunla çalışıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Ah, evet. Doğru. Özür dilerim. Biraz sarsıldım da."

"Anlıyorum. Yüzbaşıyı yollayacağım."

Ballard Olivas'ın sahneye çıkmasına şaşırmıştı. Bir saat uzaklıktaydılar ve SB'nin ele aldığı bir olaya karışmak isteyeceğini hiç sanmıyordu. Kafasında düşünceler uçuşmaya başladı, Evlin Kidd'e uzanan davanın farkına varmış olabileceğinden korktu. Ballard'ın çevirdiklerini anlamış olmalıydı.

"Yalnız konuşmak istediğini söyledi," dedi Hohman. "Senin için de uygun mu?"

Bölümdeki görevleri çok farklı olsa da Teresa ve Ballard ara sıra buluşup bira içerlerdi. Olivas'la ilgili yaşadıklarından ona söz etmişti.

"İstersen kalayım," dedi.

"Hayır," dedi Ballard. "İyiyim. Gönder gelsin."

Aslında Hohman her ne kadar arkadaşı ve savunma temsilcisi olsa da Ballard olabileceklere kimsenin tanık olmasını istemiyordu.

Teresa çıktıktan sonra KOMA'ya Olivas girdi, diğer odadan geçti ve *Kutu*'ya girdi. Sessizce Ballard'ın karşısına oturdu. Konuşmaya başlamadan önce kısa süre Ballard'a baktı.

"Nasıl yaptığını biliyorum," dedi.

"Neyi nasıl yaptığımı?" dedi Ballard.

"Dinleme talebi için imzamı nasıl aldığını."

Ballard gerçeği inkâr etmenin işe yaramayacağını biliyordu. Burada yapılacak doğru hareket bu değildi.

"Ve?"

"Ve oyuna ben de katılıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bir yılım kaldı. Seninle bir kez daha sorun yaşamak istemiyorum, ayrıca bu iş benim için de olumlu bir şeye dönüşebilir. Bir katili yakaladık, otuz yıllık davayı sonlandırdık."

"Biz mi?"

"Bu işler böyle. İkimiz de kazanmış olacağız. Sen rozetini korumuş olacaksın ben de iyi görüneceğim. Bunda hoşuna gitmeyen ne var?"

"Sanırım bunda kafası patlayan kadının hoşuna gitmeyenler vardır."

"İnsanlar yoğun baskı altında aptalca şeyler yaparlar. Çete üyesinin eşiysen bunun geri dönüşü olmaz. En azından bizim içimizde. Protestolar ve Siyahlar da İnsandır gibi eylemler olacak. Faka biz buna oradan bakmıyoruz. Kadın işin ikinci boyutu. Demek istediğim, Ballard, seni bu olaydan ötürü alaşağı edebilirim. Rozetine kadar alırlar. Ama bunu yapmayacağım. Hakkını vereceğim. Sen de benim hakkımı vereceksin."

Ballard ne olduğunu anlayabiliyordu. Üst kademedekiler kendilerine dikkat ederdi. Olivas kariyerini sonlandırmadan önce bir terfi daha almaya niyetlenmişti.

"Komiser yardımcısı olmak istiyorsun, değil mi?" dedi. "DC'den emekli maaşı almak, çok tatlı. Bir de özel güvenlik şirketi kurarsın, tamam işte, ha? Kırlarda, sahilde yuvarlan dur."

Eyalet emekliliğinin avantajları söz konusuydu. Üst kademeden emekli olanların faturaları bile ödeniyordu. Alt kademedekiler için çeşitli cezalar, maaşın eksilmesi ve faturaların ta-

mamının ödenmemesi gibi önlemler alınmıştı. Ballard'ın aklına Harry Bosch'un emekli olduktan sonra giriştiği hukuk mücadelesi geldi. Ayrıntıları bilmiyordu ama bölümün ondan kurtulmak istediğini biliyordu.

"Benim işim benimdir," dedi Olivas. "Şimdi tek yapmamız gereken hareket planı üzerinde anlaşmaya varmak."

"Sonunda beni kazıklamayacağını nereden bileceğim?" dedi Ballard.

"Bunu soracağını biliyordum. Şöyle yapacağız: buradaki iş bitince L.A.'a dönecek ve bir basın toplantısı düzenleyeceğiz, sen ve ben durumu anlatacağız. Bir kez halkla paylaşıldıktan sonra emekli olmadan önce aksine bir şey yapmamın bana zararı olur. Anladın mı?"

Ballard yetkilerini baskı oluşturmak amacıyla kullanan zalim düşmanıyla birlikte basın toplantısı düzenleme fikrinden tiksinmişti.

"Basın toplantısını geç," dedi. "Ama söylediklerine ses etmem ve rozetim bende kalır. Sınırı aşmak gibi bir niyetim yok. Eğer senin varsa emekli olmadan önce gel halledelim, şu küçük anlaşmayı herkese duyurayım da komiser yardımcısı olarak emekli olmak yerine teğmen git aramızdan. Anladın mı?"

Ballard sağ bacağına eğildi, telefonunu çıkardı. Masaya bıraktı. Kayıt uygulaması ekranda açıktı. Kayıt süresi otuz bir saniyeyi geçmişti.

"Birinci kural," dedi. "Eğer ifadeni alacaklarsa bunu sen de kayıt altına almalısın. Güvenlik için. Sadece kapamayı unutmuşum."

Olivas'ın gözleri öfkeden titriyordu.

"Sakin ol teğmen," dedi. "Bu ikimizi de kötü gösterir. Ama zarar görmeden sana zarar veremem. İşte tam da bu, anlıyor musun?"

"Ballard," dedi Olivas. "Bakışların dışında sende hoşuma giden başka bir şey olduğunu hep biliyordum. Sen sinsi bir orospusun ve ben bunu seviyorum. Her zaman sevdim."

Seçtiği kelimelerle onu kışkırtıp dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu. Hızla telefonu kapmaya çalıştı fakat Ballard buna hazırlıklıydı, masanın üstündeki telefona hamle yaptı. Olivas'ın elleri de onunkilerin üstündeydi. Ballard ayağa kalktı, sandalyesi düşerken alüminyum duvara çarptı.

"Bunun için kavga mı etmek istiyorsun?" dedi. "Bana son yaptıklarından sonra bir hayli güçlendim. Kıçına tekmeyi yersin."

Olivas yerinden kalkmadı. Ellerini kaldırdı.

"Sakin, Ballard," dedi. "Sakin. Bu çılgınca. Konuştuklarımızda hemfikiriz. Anlaştık."

KOMA'nın kapısı açıldı. Teresa Hohman içeri baktı, sandalyenin aracın ince duvarına çarpmasıyla endişelenmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyiyiz," dedi Olivas.

Hohman Ballard'a baktı. Olivas'ın sözüne güvenmiyordu Ballard başını salladı, o zaman Hohman dışarı çıktı ve kapıyı kapadı.

Ballard Olivas'a baktı.

"O zaman anlaştık mı?" diye sordu.

"Ben evet dedim," dedi Olivas.

Ballard ses kayıt uygulamasını kapadı, telefonunu cebine koydu.

"Ama şimdi bir şey daha isteyeceğim," dedi. "Aslına bakarsan iki şey."

"Tanrım," dedi Olivas. "Ne?"

"Eğer Evlin Kidd konuşmaya karar verirse ifadesini ben alacağım."

"Sorun değil ama konuşmayacaktır. Bu içeride öldürülmesi anlamına gelir. Soruşturma Bürosu'ndakilere bağırıp çağırırken duydum onu. İfade falan vermeyecektir. Avukat istiyor."

"Sadece konuşacak olursa diyorum, benim dosyam, ifadeyi ben alırım, eğer konuşursa."

"Tamam. Diğeri ne?"

"Şu kundaklama olayı. Yeniden görev almak istiyorum."

"Yapamam, sadece..."

"Geceleyin oldu, gece vardiyasında görevli bir dedektife ihtiyacınız var. Böyle söyleyecek, böyle yapacaksın. Diğerlerine yarın sabah sekizde toplantı olacağını bildir ve dosyayı bana ver."

"Olur, tamam. Ama hâlâ HCB'ya bağlı ve benim adamlarım yürütecek."

"Toplantıdan önce özet raporu masamda isterim."

"Sorun değil."

Ballard kapıya döndü. Tam çıkacakken Olivas'ın sesi duyuldu.

"Kendine dikkat et Ballard."

Dönüp tekrar ona baktı. Bu önemli bir tehditti. Soğuk bir gülümseme attı.

"Sen de öyle teğmen," dedi.

43

Ballard gece yoklamadan sonra mesaisinin büyük kısmını Hilton dosyasının raporunu hazırlamakla geçirdi. Eksiksiz olmalıydı ve üç açıdan çok önemliydi. Birincisi Harry Bosch'u bunun dışında tutabilmeliydi, ikincisi Olivas'ı protokole uygun bir biçimde olaya dahil etmeliydi. Aslında en zor olanı üçüncüydü. Soruşturmanın başından beri Teğmen McAdams'a hiçbir açıklama yapmamıştı. Raporda Yüzbaşı Olivas'ın emrinde çalıştığını yazması pek çok şeyi örtüyordu ancak McAdams'la olan ilişkisinin aldığı hasar örtülecek gibi değildi. Er ya da geç onunla masaya oturup konuşacaklarını biliyordu, olan biteni yumuşatmaya çalışacaktı. Hoş bir konuşma olmayacaktı.

Gözlerini dinlendirmek ve kafasını dağıtmak için bilgisayarın başından kalktı. Arabasına bindi, taco kamyonetine doğru yol aldı, acıkmıştı.

Digoberto yine yalnız çalışıyordu. Ancak bu kez bir dizi gece kuşuyla meşguldü –üç genç kadın ve iki adam– sabah saat dörtte kapanan kulüplerden yeni çıkmışa benziyorlardı. Ballard sırası-

nı beklerken aralarında az evvel çıktıkları yerle ilgili bir sohbet dönüyordu. Ballard sipariş sırası kendine gelene kadar taze karidesin tükenmemiş olmasını umuyordu.

Adamlardan biri montunun altından, kemerindeki rozeti görünce aralarında fısıldaştılar ve oybirliğiyle sırayı Ballard'a verdiler, o belli ki çalışıyordu, ayrıca henüz bir karar da verebilmiş değillerdi. Teşekkür etti ve karidesli taco söyledikten sonra hazırlanmasını beklerken her zaman rastladığı sorular gelmeye başladı.

"Bir dosya üzerinde mi çalışıyorsunuz?" dedi kadınlardan biri.

"Her zaman," dedi Ballard. "Gece mesaisinde görevliyim, Hollywood'da sürekli olay olduğundan Gece Şovu da derler."

"Vay canına, şu an üstünde çalıştığınız dosya ne hakkında?"

"Bir gençle ilgili, sizin yaşlarınızda. Yanlış zamanda yanlış yerdeymiş. Uyuşturucu satılan bir sokakta vuruldu."

"Öldü mü?"

"Evet, öldü."

"Saçmalık!"

"Burada çok saçmalık olur. Siz de kendinize dikkat edin. Kötü şeyler iyi insanların başına gelir. Birbirinize sahip çıkın, sağ salim evinize ulaşın."

"Tamamdır, memur hanım."

"Dedektif daha doğru olur."

Elinde yemeğinin olduğu kutuyla merkeze döndü, oturduğu banka kelepçelenmiş, vücudunun üstü çıplak ve dövmeyle kaplı siyah bir adamın önünden geçerek ilerledi. Emaneten çalıştığı bilgisayarın başında bir yandan yerken bir yandan da raporu yazmaya devam edecekti, bilgisayarın gündüz mesaisindeki sahibini kızdırmamak için yemeğini dökmemeye özen göstermeliydi. Kutu içindeki her şeyi sıcak tutmuştu, taco dönüş yolunda lezzetinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte raporun üç kopyasını yazıcıdan çıkardı. Biri Teğmen McAdams için, ona ayrılan posta kutusuna toplantı yapmak istediğini bildiren bir notla birlikte bıraktı. Biri kendisi için, çantasına koydu. Üçüncü de Yüzbaşı Olivas içindi. Onu da yeni bir dosyanın içine koydu, arabasına doğru yürüdü.

Park yerinden çıkarken telefonu titremeye başladı. Bosch arıyordu.

"Kidd dosyasını *L.A.Times*'tan okuyacağım galiba?"

"Üzgünüm. Deli gibi çalıştım, gece yarısı da aramak istemedim. Merkezden yeni çıktım, tam seni arayacaktım."

"Eminim öyledir."

"Gerçekten."

"Eşini öldürmüşler."

"Sinir bozucu. Biliyorum. Ama ya o ya biz gibi bir durum söz konusuydu. İşin aslı bu."

"Bu onlar için sorun olacak? Sen ne durumdasın?"

"Bilmiyorum. Onlar bittiler. Kimse kapıya bakmıyordu. Sonra kadın çıkageldi ve işler sarpa sardı. Bana bir şey olacağını sanmıyorum, gözlemciydim fakat diğer çocuklar muhtemelen yakında bir mektup alırlar."

Bosch bir ihtar mektubu alacaklarını biliyordu, kişisel dosyalarına eklenecekti.

"En azından iyisin," dedi.

"Harry sanırım kadın beni vuracaktı," dedi Ballard. "Sonra o vuruldu."

"Eee, demek ki Özel Kuvvetler'e doğru adamları alıyorlar."

"Göz göze kaldık. O bana bakıyordu, ben ona, sonra..."

"Kafana takmamalısın. Bu onun tercihiydi. Yanlış bir seçim oldu. Kidd konuşacak mı?"

"Avukat talep etti, konuşmuyor. Sanırım eşinden dolayı iyi para alabileceğinin farkında ve iyi bir avukat tutacak, belki şu senin adam olabilir, Haller."

"Sanmam. Artık cinayet dosyalarına bakmak istemiyor."

"Anlıyorum."

"Beni Hilton dosyasına çağıracak bir telefon gelir diye beklemeli miyim sence?"

"Sanmıyorum. Raporu yeni bitirdim, seni karıştırmadım. Eşinin ölümünden sonra dul kadının dosyayı bulduğunu ve teslim edilmek üzere bir arkadaşına verdiğini yazdım. Raporun hiçbir yerinde adın geçmiyor. Bir sorun yaşamazsın diye düşünüyorum."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Ballard, Sunset'ten 101'e doğru inmeye başladı. Otoyol kalabalıktı, trafik ağır ilerliyordu.

"Şimdi Olivas'a götürüyorum," dedi. "Toplantıya katılacağım."

"Ne toplantısı?" diye sordu Bosch.

"Geçen gece çalıştığım şu kundaklama olayı. Yeniden o dosyaya döndüm. Gece görevindeki bir dedektife ihtiyaçları varmış. O da benim."

"Sonunda akıllandılar desene."

"Umarım."

"Olivas değil mi? Onun dosyalarından biri."

"Yüzbaşı o evet ancak ben iki dedektif ve LAİD'dan itfaiyecilerle çalışacağım. Sen neler yapıyorsun?"

"Montgomery. Bir şeyler ayarladım. Bakalım işe yarayacak mı? Hey, neredeyse unutuyordum, şu sana sözünü ettiğim çocuk yok mu, Orange'da kızların yaşadığı evlere takılan oğlan? Yakaladılar."

"Harika! Nasıl?"

"Cumartesi gecesi bir eve girmiş, erkek arkadaşlardan birinin evde olduğunu bilmiyormuş. Çocuk bunu yakalamış, biraz hırpalamış, sonra polisi aramışlar."

"İyi iş."

"Dün gece olayla ilgilenen birilerini aradım, Maddie'nin evinin önünde beklediğimi bilen bir arkadaşım. Çocuğun gece görüşlü bir kamerası varmış. Yataklarında uyurlarken kızların fotoğraflarını çekiyormuş."

"Salak herif. O gece evde birinin erkek arkadaşı olmayabilirdi, anahtar yok olabilirdi. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, mesele de o zaten. İşin nasıl sonlandığı fark etmez, hırsızlık ve haneye tecavüzden aldılar. Diğer olaylardan DNA testi sonuçları gelene kadar hepsi bu. Ancak bu arada kefaletle serbest kalacağından ve ortadan kaybolacağından endişe ediyorlar."

"Kahretsin. Kimmiş bu çocuk? Öğrenci mi?"

"Evet, okula gidiyormuş. Kızları okuldan eve kadar takip ettiğini daha sonra gelip fotoğraflarını çektiğini düşünüyorlar."

"Umarım DNA testleri hızlı sonuçlanır."

"Hızlanacaklar. Eğer kefalet alacak olursa adamım bana haber verecek. Duruşma bu sabah ve bölge savcısı yargıçtan kefalete çok da yanaşmamasını isteyecek."

"Kızın cumartesi geceleri evini gözetlediğini biliyor mu?"

"Hayır, bilmiyor. Bu onu daha çok üzecekti.

"Anlıyorum."

Daha sonra telefonu kapadılar. Ballard Alvarado'da otoyoldan ayrıldı, Birinci Cadde'den devam etti. Toplantıya daha vardı, görevli personel bile gelmemiş olabilirdi. Aracını park etti.

Hırsızlık Cinayet Büro'nun bulunduğu kata geldiğinde Olivas tarafından belirlenen saate yirmi dakika olduğunu fark etti. İçeri girip kendisi hakkında önyargıları bulunan insanlarla

boş konuşmalar yapmak yerine koridorda bölümün geçmişine ait fotoğraflara bakmaya başladı. HCB'da çalışırken bunları incelemeye fırsatı olmamıştı. Bölüm elli yıl önce, Robert Kennedy suikastinin ardından seçkin dedektiflerden oluşan bir ekibin karmaşık, ciddi ve –gerek politik açıdan gerekse de medya bağlamında– hassas dosyaları incelemesi ihtiyacının ortaya çıkmasıyla birlikte kurulmuştu.

Manson cinayetlerinden Hillside Stranglers'a, Night Stalker'dan Grim Sleeper'a kadar dünya çapında bilinen ve LAPD'nin itibarının sağlamlaşmasına yardımcı olan dosyalardan alınan fotoğraf ile hikâyelerle dolu panoların önünden geçti. Bu olaylar ayrıca şehrin her an her şey olabilecek –kötü şeyler– bir yer olarak tanınmasını da sağlamıştı.

HCB'da birlik ruhu olduğuna şüphe yoktu fakat Ballard, bir kadın olarak, kendini asla bunun bir parçası görememişti ve bu onu her zaman sıkmıştı. Şimdi daha fazla sıkılıyordu çünkü zaten hissetmediği şeyi özlememişti de.

Asansörün yanından gelen seslere dönüp baktığında İtfaiye Birimi'nde görevli Nuccio ve Spellman'ın koridorda ilerleyerek HCB kapısından içeri girdiklerini gördü. Olivas onlara farklı bir saat vermediyse onlar da erken gelmişlerdi.

Bölümün diğer ucuna giden başka bir kapıdan geçti. Ana koridor boyunca ilerledi, tarihi posterler ve sinema afişlerinin arasından Özel Cinayet biriminin toplantı odasına ulaştı. Nuccio ve Spellman'ın içeride yalnız olacaklarını düşünerek, Olivas ve adamları gelmeden onlarla konuşmak için içeri girdi.

Ama işin aslı öyle değildi. Kapıyı bir kez vurup içeri girdiğinde karşısında beş adam duruyordu, en son bıraktığı halleriyle. Olivas da oradaydı. Ballard içeri girince aniden kesilen bir tartışmanın ortasındalardı. Herkesin on beş dakika önce geldiğinden hareketle Olivas'ın diğerlerine farklı bir başlangıç saati

verdiğini anladı, belki Ballard'ın aralarına katılmasıyla ilgili o gelmeden diğerleriyle konuşacakları vardı. Büyük ihtimalle diğer dedektiflere onu uzak tutmalarını söyleyecekti. Eğer öyleyse bunu düzeltmeliydi.

"Ballard," dedi Olivas. "Otursana."

Dörtgen masanın ucundaki sandalyeyi işaret etti. Böylelikle tam karşısında Olivas, sağında LAPD'den iki adam, solundaysa HCB'dan Drucker ve Ferlita olacaktı. Masanın üstünde, içinde çok da fazla kâğıt bulunmayan bir cinayet dosyası ve başka dosyalar vardı. İçlerinden bir tanesi cinayet dosyasından kalındı.

"Biz de senin nasıl çalışacağını konuşuyorduk," dedi Olivas.

"Gerçekten mi?" dedi Ballard. "Ben gelmeden ha, güzel. Sonuç nedir?"

"Evet, başlangıçta Hollywood'da gece vardiyasında çalıştığını biliyoruz, tanıkların izini sürmek hâlâ önemli. Birkaç kişiyle görüştüğünü biliyorum ama o dünyada insanlar bir görünür, bir kaybolur. Bir kez daha gidip bakmakta fayda var."

"Başka bir şey?"

"Şey, biz de yeni başlamıştık."

"O halde soruşturmada ne aşamada olduğumuza bakmakla başlayabilir miyiz? Size verdiğim şişe ne oldu çocuklar?"

"İyi fikir. Scrapyard, işlerin ne aşamada olduğunu neden özet geçmiyorsun?"

Drucker, Olivas'ın bu talebi karşısında şaşırmışa benziyordu. Önündeki dosyayı açıp karıştırmaya başladı, konuşmadan önce aklındakileri toparlamak için zaman kazanıyordu.

"Evet, şişede," dedi. "Şişeyi önerildiği gibi incelemeye yolladık ve kurban Edison Banks'in parmak izlerini buldular. Burada iyi durumdayız. Dün akşam sözünü ettiğin şişe toplayan adamla konuşmak için oraya gittik, belki bir şeyler öğreniriz diye düşündük ama adamı bulamadık ve..."

"Saat kaçta gittiniz?" diye sordu Ballard.

"Dokuz gibiydi," dedi Drucker. "Bir saat kadar aradık ama yoktu."

"Sanırım daha geç geliyor," dedi Ballard. "Ben onu bu gece bulurum."

"Harika olur," dedi Drucker.

Konuşmada bir tuhaflık vardı, yapmaları gereken şeyi yapıyorlardı, Hollywood'un karanlık saatlerini bilen uzman bir dedektifi dosyaya dahil etmek gibi.

"Şişede başka parmak izi var mıydı?" diye sordu Ballard.

Drucker önündeki raporun bir sayfasını çevirdi.

"Evet," dedi. "Avuç içi izi var. Makro Linkov'un içki satış ruhsatındaki izle uyumlu, şişenin satın alındığını düşündüğümüz Mako isimli marketi işleten adam. Onunla konuştuk ve sözünü ettiğin video kayıtlarını izledik. Orada da hızlıyız."

"Yani videodaki kadındı?" dedi Ballard.

"Araç plakasını araştırdık, bir sana, iki bana, o gün, erken saatlerde aynı marka ve model bir arabadan çalındığı anlaşıldı. Kadının şişeyi satın aldıktan sonra kurbanımıza verdiğini düşünüyoruz. Bunu adamı öldürmeyi planlayarak yapmış olabilir, olmayabilir de, bilemiyoruz. Kadının kimliğine henüz ulaşamadık."

"ATM'den ne haber? Oradan para çekmişti."

"Banka kartı Las Vegas, Nevada'da yaşayan, yetmiş iki yaşında bir adama ait. Numara ve şifre meşru fakat kart sahte."

"ATM'de kamera var mı? Temiz bir kare yakalayamadınız mı?"

"Mağazadaki videoyu izledin," dedi Ferlita. "Kameranın önüne elini koyuyor. Nerede olduğunu çok iyi biliyor."

"Fotoğraf yok," dedi Drucker.

Ballard cevap vermedi. Sandalyesine yaslandı, kafasında yeni gelişmeleri tarttı. Gizemli kadının karmaşık hareketleri şüpheleri üzerine çekiyordu ve akıllara daha fazla soru getiriyordu.

"Anlamadım," dedi sonunda Ballard.

"Neyi anlamadın?" diye sordu Olivas.

"Kadının şüpheli olduğunu kabul ediyorum," dedi. "Çalıntı plaka, çalıntı bankamatik kartı. İyi ama neden? Neden asla bir bağ kurulamayacak, başka bir yerden almadı şişeyi?"

"Kim bilir?" dedi Nuccio.

"Görülmek ama tanınmamak istiyor gibi," dedi Ballard. "Burada psikolojik bir durum söz konusu."

"Başlarım psikolojisine," dedi Drucker. "Tek yapmamız gereken onu bulmak."

"Ben de onu diyorum, onu anlayabilirsek, bu belki onu bulmamıza yardımcı olur," dedi Ballard.

"Neyse," dedi Drucker.

Ballard konuşmaya başlamadan önce kısa süre bekledi.

"Pekâlâ, başka?" dedi.

"Yetmez mi?" dedi Ferlita. "Dosya iki gündür bizde, çoğu da sana yetişmekle geçti."

"Ben olmasam tüm bunları yapmayacaktınız yani," dedi Ballard. "Kurban ve vesayet davası ne durumda? Bu dosyanın bir kopyası mı?"

Drucker'ın yanındaki kalın dosyayı işaret etti.

"Evet," dedi Drucker. "İki kez üstünden geçtik ama bir bağlantı bulamadık. İyice derinlerde hissettiğin ama asla kanıt olmayan dosyalardan biri."

"Alabilir miyim o halde?" diye sordu Ballard. "Akşam şişe toplayan adamı beklerken arabada okurum. Böylelikle herkes gibi ben de ne olup bittiğini öğrenmiş olurum."

Drucker onaylaması için Olivas'a döndü.

"Elbette," dedi Olivas. "Sana bir kopya çıkaralım. Kendini yıprat biraz."

"Banks ailesiyle konuşan oldu mu?" diye sordu Ballard.

"Bugün erkek kardeşiyle konuşmak için San Diego'ya gidiyoruz," dedi Drucker.

"Gelmek ister misin?" diye sordu Ferlita, sesinde kışkırtıcı bir ton vardı.

"Gelmeyeyim," dedi Ballard. "İkiniz halledersiniz, eminim."

BOSCH

44

Bosch çarşamba sabahını Clayton Manley'yle yapacağı ikinci görüşme için gereken belgeleri toplayarak geçirdi. Avukat önceki gün arayıp, şirket komitesinin davayı almaya karar verdiğini bildirmişti. Bosch sezyum davasıyla ilgili topladığı tüm belgeleri, kariyerinin en önemli –ve çoğu çözülmüş, kimileri çözülmemiş– davalarının kayıtlarını tuttuğu kutudan çıkardı.

Sonra telefonunu çıkarıp bir arama yaptı, dizindeki sorundan dolayı bu sabah için planlanan fizik tedavi seansını iptal etmek istediğini bildiren bir mesaj bıraktı. Doktorun bir sonraki seansta bunun acısını çıkaracağını biliyordu. Acıyı şimdiden hissedebiliyordu.

İki dakika sonra telefonu çaldığında, seans günü iptal ettiğinden dolayı terapi ücretinin kesileceğini söylemek için doktorun aradığını sandı. Fakat arayan Mickey Haller'dı.

"Adamın, Clayman, tıpkı söylediğin gibi aradı."

"Kim?"

"Clayton Manley. E-posta adresi clayman@Michaelson & Mitchell. Emekliliğinle ilgili şeyleri yollamam için aradı, muh-

temel ölüm davanı o alacakmış. Ona gerçekten ölmekte olduğunu mu söyledin?"

"Olabilirim, evet. Yardımcı oldun, değil mi? bugün görüşmek istediğini bildiren bir mesaj atmış. Bu yüzden olmalı."

"Yardımcı olmamı istedin. İstediğini yapıyorum. İşi ona vermeyeceksin, değil mi?"

"O kadar uzun boylu değil. Sadece şirkete girmeye çalışıyorum."

"Ve bana bunu neden yaptığını söylemiyorsun?"

Bosch ikinci bir arama geldiğine ait uyarı sesini duydu. Telefonunun ekranına baktı, arayan Ballard'dı.

"Şimdilik bilme bakalım," dedi Haller'a. "Ayrıca açmam gereken bir arama geldi. Seni haberdar edeceğim."

"Tamamdır, kardeşim..."

Bosch diğer aramaya geçti. Ballard arabada gibiydi.

"Renée."

"Harry bugün ne durumdasın? Seninle bir şey konuşmak istiyorum. Başka bir dosya."

"Saat on birde şehir merkezinde bir görüşmem var. Sonra buluşabiliriz. Sahile mi gidiyorsun?"

"Evet, ama birkaç saat uyuyacağım, sonra işin bitince buluşuruz. Öğle yemeğine ne dersin?"

"Musso's yüz yılı devirdi."

"Harika. Kaçta?"

"Bir buçuk diyelim, belki işim uzar. Sen de daha fazla uyumuş olursun."

"Görüşürüz."

Ballard telefonu kapadı, Bosch Manley için hazırladığı dosyalara döndü. Saat onda evden çıktı, on birdeki görüşme için şehir merkezine doğru yol aldı.

Önceki görüşmede dört şey dikkatini çekmişti. İki katlı bir binada Manley'in ofisi, olabildiğince uzak bir koridorun ucunda, iki kurucunun odalarının iki kapı yanında yer alıyordu. Bunun bir sebebi olmalıydı, hele ki Manley'in Yargıç Montgomery'le yaşadıklarından sonra. Bu boyutta bir toplumsal kınama ve küçük düşme genellikle gün bitiminde kovulmayla sonlanırdı. Manley aksine iki asıl güce de yakın bir odada çalışıyordu.

Dikkatini çeken ikinci şeyse Manley'in kişisel bir sekreter ya da yardımcısının olmamasıydı, en azından ofisin önünde oturan biri. Aslında koridorda kimseler yoktu. Kapıların Mitchell ile Michaelson'ın kullandıkları geniş ofislere açıldığını ve içeride sadece onların işleriyle ilgilenen sekreter ve yardımcıların bulunduğunu, asıl çalışma odalarına girişte güvenlik görevlilerinin bulunduğunu düşünüyordu. Manley'in bunlardan hiçbirine sahip olması için bir sebep göremiyordu fakat asıl düşündüğü tüm bunların on birdeki görüşmeye nasıl etki edeceğiydi.

Bosch'un önceki görüşmede dikkatini çeken diğer iki şeyse Manley'in ofisinde kullanabileceği bir tuvalet ya da yazıcının bulunmamasıydı. Manley'in sekterlik ya da yardımcılık hizmetlerini bu tip görevlilerin topluca bulunduğu başka bir birimden karşıladığı sonucuna vardı, yazıcı ihtiyacını daha alt kademelerde görevlilerle ortak alanlardan karşılıyordu.

101 numaralı yoldan güneye doğru ilerlemeye başlayınca aklına Mickey Haller'ı aramadığı geldi. Telefonun hoparlörünü açtı. Jeep marka aracı yaklaşık yirmi yıl önce tasarlanmıştı ve o zamanlar bluetooth diye bir şey yoktu.

"Bosch seni çılgın."

"Sözünü kestiğim için özür dilerim."

"Sorun değil, aramana gerek yoktu bile. Söylemiştim."

"Şey, sana bir şey sormak istedim. Manley kendisini bana neden önerdiğini sordu mu?"

"Aslında, sordu."

"Ve?"

"Seni duyamıyorum adamım. Ses yalıtımı ve dijital ses sistemli bir araba almanın zamanı geldi."

"Bunu düşüneceğim. Manley'i bana önermenle ilgili ona ne anlattın?"

"İstediklerinin benim uzmanlık alanımın dışında kaldığını söyledim. Ayrıca Yargıç Montgomery meselesiyle ilgili yaşadıklarının kötü olduğunu belirttim. Ne olursa olsun bir avukatın bu duruma düşmesine sebep olabilecek bir şey olduğunu düşünmediğimi anlattım. Seni ona yolladım çünkü iyi şeylerle de anılmasını istiyorum. Nasıl?"

"Harika."

"Neler karıştırdığını bilmiyorum ahbap fakat umarım bu adam için beni şutlamazsın. Çünkü gerçek şu ki onu tozumda boğarım, hem de geri geri koşarken."

"Biliyorum, ahbap, mesele öyle değil. Yakında yeniden seninle çalışacağız. Güven bana ne olur."

"Emekliliğinle ilgili belgeleri ona yolladım. Sen tamam dediğinde yeniden alırım."

"Anlaştık."

Yirmi dakika sonra Bosch Michaelson & Mitchell'de bekleme odasındaki kanepedeydi. Dizlerinin üstünde belgelerle dolu bir dosya vardı. Yine vaktinden önce gelmişti, böylelikle olan biteni inceleyecek, çalışanların yüzlerine bakacak, kimin nerelerde takıldığını görecekti. Telefonunu çıkardı, Michaelson & Mitchell'in sabit hattının numarasını buldu ve beklemeye başladı.

Kabul bankosunun arkasındaki telefon cızırdadı. Bosch görevlinin telefondaki kişiyle konuştuğunu duydu. "Getiriyorum."

Görevli kulaklık ve mikrofonunu çıkardı, bankonun arkasından çıkmak için ilerlemeye başlayınca Bosch telefonunun arama tuşuna bastı.

"Sizi götüreceğim," dedi genç adam. "Su veya başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Bosch.

Adamı takip etmek için ayağa kalktı. Aynı anda bankodaki telefon çalmaya başladı. Görevli yeniden bankoya baktı, yüzünde acı bir ifade vardı.

"Yolu biliyorum," dedi Bosch. "Kendim gidebilirim."

"Oh, teşekkürler," dedi genç adam.

Görevli telefona yetişmek için aceleyle bankoya dönerken Bosch Clayton Manley'in ofisine ilerlemeye başladı. Telefonunu çıkarıp aramayı sonlandırdı.

Çalışma odalarının hepsi koridorun solundaydı. O taraf binanın dış cephesiydi, Bunker Hill'i tepeden gören bir manzara. Koridorun sağındaki iki odanın da kapısında hiçbir şey yazmıyordu. Manley'in ofisine ilerlerken ikisini açıp baktı, içeride bir varsa kaybolduğunu söyleyecekti. Fakat ilk oda ufak bir mola odası gibiydi, kahve makinesi ve ufak bir buzdolabı bulunuyordu.

Diğer odada belgeler, zarflarla dosyaların bulunduğu raflar ve onların yanında da büyük bir kopyalama makinesi vardı. Bu odada bir de acil çıkış kapısı bulunuyordu.

Bosch hızlıca içeri girdi, yazıcıyı kurcalamaya başladı. İşini bitirmek için en kolay yolu seçti, arkasına eğilip fişini çekti. Soğutma fanı durdu ve dijital ekran kayboldu.

Hızlıca koridora çıktı, Manley'in ofisine yürüdü, içeri girmeden önce nazikçe bir kez kapıyı vurdu. Manley masasının arkasında ayağa kalkmıştı.

"Bay Bosch, içeri gelin."

"Teşekkür ederim. Radyasyon davasıyla ilgili istediğiniz belgeleri getirdim."

"Oturun, şu e-postayı bitirmeme izin verin. Aslında Bay Haller'a yazıyorum, emekliliğinizle ilgili yolladığı belgeler için teşekkür edecektim."

"Güzel. Nasıl, yardımcı oldu, değil mi?"

Manley bir iki şey daha yazdıktan sonra göndere bastı.

"Bay Haller mı?" dedi. "İyiydi. Yardım ettiği için mutlu görünüyordu. Neden sordunuz? Benim kaçırdığım bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, sadece davayı size bırakmaktan vazgeçmiş olabilir mi diye sordum."

"Sanmıyorum. Elinden geleni yapıyor gibi görünüyor, her şeyi yolladı. Bakalım neler varmış. Bir de sözleşme hazırladım, imzalamanız için."

Bosch hazırladığı dosyayı uzattı. Yaklaşık üç dört santim kalınlıktaydı, yıllar önce sezyuma maruz kaldığı olayla ilgisi olmayan raporlarla şişirmişti dosyayı. Manley hızlıca dosyadakilere bir göz attı, tesadüfen ilgisini çeken bir sayfada durdu.

"Bu harika," dedi sonunda. "Bunun bize çok yardımı olacak. Sadece sizi temsil edeceğimi bildiren sözleşmeyi şekillendirip imzalayacağız, gerisi bende. Arkanızda bu hukuk bürosu var. O alçakları dava edeceğiz."

Manley son klişesiyle birlikte gülümsemeye başladı.

"Vay, bu harika," dedi Bosch. "Bana paranoyak diyeceksiniz belki ama dosyaları burada bırakmak istemiyorum. Başıma gelenlerle ilgili tek delil bunlar. Siz birer kopyasını alsanız da asılları bende kalsa nasıl olur?"

"Sorun değil."

Manley masasına bakınarak ince bir dosya buldu. Dosyayı açtı, *Michaelson & Mitchell* başlıklı kâğıtlarla, üç sayfa halinde hazırlanan sözleşmeyi uzattı. Daha sonra kalemliğinden bir kalem alıp Bosch'un önüne bıraktı.

"Hemen döneceğim," dedi Manley.

"Buradayım," dedi Bosch.

"Bir şeyler ister misiniz? Su? Soda? Kahve?"

"Teşekkür ederim, böyle iyi."

Manley ayağa kalktı, Bosch'un getirdiği dosyayla birlikte odadan dışarı çıktı. Kapıyı aralık bırakmıştı. Bosch hemen ayağa kalktı, Manley'in koridorda uzaklaşıp yazıcı ve kopyalama makinesinin bulunduğu odaya gidişini seyretti. Manley'in belgeleri makineye yerleştirme sesini duydu, daha sonra makinenin çalışmadığını fark etti.

Şimdi zamanıydı. Manley ya odaya geri gelecek, kopyalama makinesinde bir arıza olduğunu belirterek bir görevliyi arayacak ve makineyi çalıştırmasını isteyecekti ya da daha uzakta bir kopyalama makinesine gidip işini orada halledecekti.

Bosch Manley'in hızlıca kopyalama odasından çıktığını gördü, başı öndeydi, elindeki belgeleri inceliyordu. Bosch hemen masanın önündeki sandalyeye oturdu. Manley içeri girdiğinde sözleşmeyi okuyordu.

"Bu taraftaki kopyalama makinesinde bir sorun var," dedi. "Bu yüzden işim biraz daha uzayacak. Sizin için bir mahsuru var mı?"

"Sorun değil," dedi Bosch. "İyiyim."

"İçecek bir şey istemediğinizden emin misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

Elindeki sözleşmeyi onunla meşgul olacağını belirtmek ister gibi havaya kaldırdı.

"Hemen geliyorum," dedi Manley.

Manley odadan çıktıktan sonra Bosch onun koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Hemen ayağa kalktı, hızlıca kapıyı kapayıp masaya döndü, bu kez önde değil masanın arkasında, Manley'in koltuğundaydı. İlk önce saatini kontrol etti sonra hızlıca masaya bir göz attı. Dikkatini çeken bir şey yoktu, bilgisayarın ekranı açıktı.

Masaüstündeki dosyalara baktı, pek çok dosya vardı, aralarında BOSCH'LA İLGİLİ ŞEYLER adında bir dosya da bulunuyordu. Dosyayı açtı, ilk görüşmeye ait notlardan başka bir şey yoktu. Dosyayı kapadı, diğer dosyaların isimlerine göz gezdirdi. Dikkatini çeken bir şey yoktu.

Saatini kontrol etti, koltuğu biraz geriye çekti, böylelikle masanın her iki yanındaki çekmecelere daha rahat uzanacaktı. Bir tanesinin anahtarı üstündeydi. Kilidi açıp çekmeceye baktı. Farklı renklerde çok sayıda dosya vardı, renklerle kodlayarak ayırmışlardı. M harfiyle başlayan dosyaları parmağıyla taradı, Montgomery adı yoktu.

Saatine baktı. Manley gideli iki dakika olmuştu. Anahtarı kilitten çıkardı, aynı anahtarla diğer çekmeceyi de açtı. Burada da aynı sıralamayla ilerledi, bu kez üzerinde MONTGOMERY yazan bir dosya buldu. Hızlıca çıkarıp göz atmaya başladı. Kopyalaması için Manley'e verdiği dosya kadar kalındı. Yargıca karşı giriştiği haksız davayla ilgili belgeler gibi görünüyorlardı, başından beri başarısız olmaya mahkûm itibarını korumak adına geveledi̇ği şeyler.

Bosch dosyanın kapağının içinde elle yazılmış isimler, numaralar ve e-posta adresleri olduğunu fark etti. Ne olduklarına dair kafa yormak için zamanı olmadığından hızlıca telefonunu çıkardı. İç kapağın ve karşısındaki sayfada yer alan içindekiler bölümünün fotoğraflarını çekti. Sonra dosyayı kapayıp çekmeceye koydu. Çekmeceyi kilitledikten sonra anahtarı diğer çekmecenin kilidine taktı.

Saatine baktı. Üç buçuk dakika geçmişti. Manley'e kopyalaması için yaklaşık yüz sayfa teslim etmişti. Dosyanın ortalarında yer alan iki sayfayı makine oraya gelince sıkışsın ve iş biraz daha uzasın diye bilerek kırıştırmıştı. Ama buna güvenemezdi. En fazla iki dakikası olduğunu düşünüyordu.

Bilgisayara döndü, Manley'in e-postalarını açtı. Gözleriyle gönderici adlarını, postaların konularını taradı. Dikkate değer bir şey yoktu.

E-postaların bulunduğu sekmeyi kapadı, masaüstüne döndü. Bilgisayarda *Montgomery* adını arattı, bu kez bir dosya buldu. Hemen açtı, içinde dokuz tane dosya vardı. Tekrar saatini kontrol etti. Hepsine bakacak zamanı yoktu. Çoğu MONTGOMERY ve bir tarihle isimlendirilmiş dosyalardı. Tüm tarihler davadan öncesine aitti, Bosch bunların hazırlık dosyaları olduğunu düşündü. Fakat bir dosyanın adı farklıydı, sadece TRANSFER yazıyordu.

Bosch TRANSFER isimli dosyayı açtı. On üç haneli bir numara ve onu takip eden iki harften başka bir şey yoktu, *G.C.* Bu gizem ilgisini çekmişti. Onun da fotoğrafını çekti.

Dosyayı kaparken yeni bir e-posta geldiğini bildiren sesi duydu. E-postaların olduğu sekmeyi yeniden açtı, *Michaelson*'dan gelmişti ve konu bölümünde *yeni "müşterin"* yazıyordu.

Bosch fazla zamanının kalmadığının farkındaydı, açarsa e-posta okundu olarak işaretlenecekti. Manley karıştırdığını anlayabilirdi. Fakat *müşteri* kelimesinin iki yanındaki tırnak işaretleri bu kaygıya üstün geldi. E-postayı açtı. Manley'in patronu William Michaelson'dan gelmişti.

Gerizekâlı. Müşterin Montgomery davasında çalışıyor. Onunla bütün ilişkini kes. Hemen.

Bosch şaşkındı. Hiç düşünmeden e-postayı sildi. Çöp kutusuna giderek mesajı oradan da yok etti. E-posta hesabını kapadı, koltuğu eski yerine çekti, yeniden aralamak için kapıya doğru yöneldi. Tam kapıyı aralarken elinde belgeler yığınıyla Manley geldi.

"Bir yere mi gidiyordunuz?" diye sordu.

"Evet, size bakacaktım," dedi Bosch.

"Özür dilerim. Kâğıtlar makineye sıkıştı. Sandığımdan daha uzun sürdü. İşte sizde kalacak olan asıl belgeler."

Bosch'a orijinal belgeleri uzatırken diğer elinde kopyalarıyla masaya doğru yöneldi.

"Sözleşmeyi imzaladınız mı?"

"Tam imzalıyordum."

"Her şey yolunda, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

Bosch yeniden masanın kenarına geldi ama bu kez oturmadı. Masadaki kalemi alıp sözleşmeyi imzaladı. İmza kendisinin değildi fakat kimin olduğunu söylemek zordu.

Manley masanın arkasına geçmiş, oturmak üzereydi.

"Oturun lütfen," dedi.

"Aslında, bir görüşme daha yapmam lazım, dolayısıyla gitsem iyi olur," dedi Bosch. "İnceledikten sonra beni ararsınız, sonraki adımlarımızı konuşuruz."

"Daha zamanımız var sanıyordum. Bir video ekibi çağırarak hikâyenizi kameralara da anlatmanızı isteyecektim."

"Mahkeme başlamadan ölürsem diye mi?"

"Aslında görüşmelerde son moda bu. Avukat yerine kurban kendi hikâyesini anlatıyor. İyi bir hikâyeniz olduğunda, sizinki gibi, mahkemeden beklentileri artıyor. Ancak bir dahaki görüşmeye erteleyebiliriz. Sizi yolcu edeyim."

"Gerek yok," dedi Bosch. "Nasıl çıkacağımı biliyorum."

Kısa süre sonra koridorda ilerliyordu. Üzerinde WILLIAM MICHAELSON yazan buzlu camdan bir kapının önünden geçerken kapı açıldı, içeriden bir adam çıktı. Altmış yaşında gibi görünüyordu, saçları griydi, her rahat ve başarılı iş adamında olduğu gibi bir de göbeği vardı. Geçerken Bosch'a baktı. Bosch da ona bakıyordu.

45

The Musso & Frank Gril Hollywood'da hizmet vermeye devam ediyor, yüksek tavanlı iki salonunda misafirlerini öğle ve akşam yemeklerinde bir araya getiriyordu. Eski zamanların seçkin tarzıyla bezeli bir yerdi, cazibesi değişmemişti, menü için de aynısını söylemek mümkündü. Garsonların çoğu eskiden beri burada çalışmaktaydı, martinisi buz gibiydi, yanında buzla servis ediliyordu, ekşi mayalı ekmekleriyse güney San Francisco'nun en iyisiydi.

Ballard yarım daire şeklinde bir masaya oturmuştu, burası yeni salondaki bölmelerden biriydi, yüz yıllık eski salonun yanında yetmiş dört yıllık geçmişiyle yeni kalıyordu. Önünde bir dosyadan çıkardığı kâğıt yığınları diziliydi, bu Bosch'a Montgomery davasına çalışırken kendi durumunu hatırlattı. Bosch masanın bulunduğu bölmeye soldan girdi.

"Hey."

"Oh, dur toparlayayım şunları."

"Sorun olmaz. Dosyayı yaymak iyidir, elinde ne olduğunu görürsün."

"Biliyorum. Böyle çalışmaya bayılırım. Ama önünde sonunda yemek yiyeceğiz."

Belgeleri bir yatay bir dikey, üst üste topladı, böylelikle daha sonra istediğinde kendi ayırdığı parçalara rahatlıkla ulaşabilecekti. Hepsini topladıktan sonra kenara bıraktı.

"Dosyayla ilgili benimle konuşmak istediğini sanıyordum," dedi Bosch.

"İstiyorum," dedi Ballard. "Ama önce yemek yiyelim. Ayrıca seni bu denli meşgul eden şeyleri de dinlemek istiyorum."

"Artık o kadar meşgul olmayacağım herhalde."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Bir adam var, Bunker Hill avukatı. Montgomery'yi onun öldürtmüş olma ihtimali olduğunu düşünüyorum. Gerekçeleri kusursuz fakat uyumlu olmayan birkaç şey var. Ben de müşteri gibi yanına gittim, bu sabah ne çevirdiğimi anladılar. Patronu anladı. Sanırım sona gelindi."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Henüz bilemiyorum. Ama benimle temasa geçmeleri doğru yolda olduğumu gösterir. Başka bir şey bulmalıyım."

Kırmızı ceketli bir garson masaya geldi. Tabakları, ekmeği ve tereyağını masaya bıraktı, sipariş vermek isteyip istemediklerini sordu. Bosch'un menüye ihtiyacı yoktu, Ballard'ın önünde bir tane vardı zaten.

"Keşke dün gelseydim," dedi Bosch.

"Nasıl yani?" diye sordu Ballard.

"Perşembe günleri tavuklu börek günü."

"Vay."

"Ben yassı dil ve buzlu çay alacağım."

Garson siparişi not aldıktan sonra Ballard'a döndü.

"Yassı diller nasıl, güzel mi?" diye sordu Ballard Bosch'a.

"Pek sayılmaz," dedi Bosch. "O yüzden ondan istedim."

Ballard gülerek karşılık verdi, o da yassı dil istedi, garson uzaklaştı.

"Yassı dil ne?" dedi Ballard.

"Gerçekten mi?" dedi Bosch. "Balık. Küçük balıkları bir araya getirip, ekmek gibi yapıyor ve kızartıyorlar. Üstüne biraz limon. Seversin."

"Avukat senin davayla neden ilgileniyor?"

"Çünkü gururu söz konusu. Montgomery onu herkesin içinde utandırdı, onu yetersiz kalmakla itham etti. Sonra *Times* bunu yazdı ve işler büyüdü. Yargıca karşı pek de sağlam olmayan gerekçelerle dava açmaya kalktı, o daha çok ses getirdi, ve saygınlığı iyice yerlere düştü. Adamın adı *Manley**. İnsanlar ona *UnManley* diyorlar.

"Ve hâlâ Bunker Hill'de bir hukuk bürosunda mı çalışıyor?"

"Şirket ondan kopamadı. Sanırım birileriyle bir bağı var. Belki de Michaelson'ın üvey oğlu falandır. Büyük patronların gözünün önünde, arka taraflarda bir koridorda odası."

"Bir saniye, Michaelson, Kim bu adam?"

"Montgomery dosyasını çalıştığımı anlayan adam. Michaelson & Mitchell şirketinin kurucularından."

"Allah kahretmesin!"

"Evet, benim kim olduğumu bildiren bir e-postasını okudum."

"Onu demiyorum. Bunu diyorum."

Ballard az önce üstünde çalıştığı belge yığınlarını birbirinden ayırmaya başladı. Aradığını bulduğunda Bosch'a uzattı. Üzerinde mahkeme tarihi bulunan bir dilekçeydi. Bosch, Ballard eliyle

---

* [Ç.N. 'Manley' ismi İngilizce okunduğunda 'erkeksi' kelimesi gibi duyulur. İsmin başına getirilen 'Un' ön eki ise olumsuzluk katarak 'erkeksi olmayan' şekline dönüştürür.]

sayfanın üstünü gösterene kadar neye baktığını bilemiyordu, sayfanın üstünde hukuk bürosunun adı yazılıydı. *Michaelson & Mitchell.*

"Bu ne?" diye sordu.

"Benim dosyam," dedi Ballard. "Geçen gece üzerinde çalıştığım yangın davası. Adli tabip kimliğini belirledi, adam ufak çaplı bir servete konmuş. Ancak evsiz sarhoşun biri olduğundan muhtemelen haberi bile yoktu. Bu, geçen yıl Michaelson & Mitchell tarafından hazırlanan bir dilekçe, ailesinden elde ettiği hakların dışında tutulmasını talep ediyor çünkü son beş yıldır MIA* olarak görünüyor. Erkek kardeşi bu serveti onunla paylaşmak istemiyor ve bunu yapmaları için Michaelson & Mitchell'i görevlendiriyor."

Bosch ilk sayfayı okudu.

"Bu San Diego," dedi. "Neden Los Angeles'tan bir hukuk bürosuyla çalışsınlar ki?"

"Bilmiyorum," dedi Ballard. "Belki orada da ofisleri vardır. Ancak savunma metninin üzerinde Michaelson'ın adı var. Olivas'tan aldığım dosyaların hepsinde var."

"Erkek kardeş istediğini elde etmiş mi?"

"Hayır, mesele de orada zaten. Kazanamamış. Bir yıl sonra da kayıp erkek kardeş çadırında, devrilen bir gaz sobası yüzünden yanarak ölüyor."

Ballard yaklaşık on dakika Bosch'a Edison Banks Jr. cinayetini anlattı. Tüm bu süre boyunca Bosch ikisinin de davalarında Michaelson & Mitchell adlı hukuk bürosunun bulunduğu gerçeğinden uzaklaşmamaya çalıştı. Bosch tesadüflere inanmazdı ama olduklarını biliyordu. Ve burada iki farklı dosya üzerinde çalışan iki dedektif dosyaların arasında bir bağ bulunduğunu görüyorlardı. Bu tesadüf değil de neydi?

Ballard'ın anlattıkları bittiğinde Bosch söylediği bir şeye takılmıştı.

---

* [Ç.N. savaşta kaybolan asker]

"Şu votkayı satın alan kadın," dedi. "Kimliği ya da aracın plakası tespit edilememiş?"

"Evet. Plaka çalıntı kullandığı ATM kartı da sahte. Kart da Vegas'tan çalınmış."

"Fotoğraf da yok."

"Temiz bir şey yok. Marketin kamera kayıtları var bilgisayarımda, bakmak istersen."

"Olur."

Ballard dizüstü bilgisayarını sırt çantasından çıkardı, masaya koyup ekranı açtı. Videoyu bulup oynattı. Bosch'un görebilmesi için ekranı çevirdi. Kadın arabadan iniyor, ATM'den para çekiyor, marketten votka alıyor ve çıkıyordu. Marketin kapısında bir uzunluk göstergesi çiziliydi. İnce topuklularla kadının boyu yaklaşık 1.80'di.

Boyu tahmin edilebilirdi fakat yüzü hiç belli olmuyordu. Ama Bosch kadının arabaya dönerken yürüme tarzına takılmıştı. Peruktan kalça pedine kadar kılık değiştirmek için çeşitli yollara başvurulabileceğini biliyordu ancak bir insanın yürüyüş tarzı her zaman aynıydı. Kadın yüksek topuklar ve dar deri pantolonundan da kaynaklanabilen kısa adımlar atıyordu fakat başka bir şey vardı.

Bosch videoyu geri sardı, arabadan inip markete yürüdüğü yere getirdi. Kameraya doğru yürürken yürüme tarzı farklı bir açıdan görülebiliyordu.

"Bir ayağı hafif içe basıyor," dedi Bosch. "Sol taraf."

"Ne?" diye sordu Ballard.

Bosch videoyu yeniden başa sardı, oynatma tuşuna basmadan önce ekranı Ballard'a çevirdi. Ekranı görüp üzerine konuşabilmek için öne eğildi.

"Yürüyüşüne bak," dedi. "Sol ayağı hafif içe basıyor. Ayakkabısının ucuna bakarsan daha iyi anlarsın. İçe dönük."

"Güvercin ayak durumu mu?" dedi Ballard.

"Doktorlar içe basmak diyor. Kızımda da vardı ancak geçti. Ama herkeste geçmeyebiliyor. Kadının sadece sol ayağında var. Görüyor musun?"

"Evet, zar zor belli oluyor. İyi de bu bizi nereye götürü? Belki de senin gibi iyi gözlemci dedektifleri yanıltmak için numara yapıyordur."

"Sanmam."

Bosch çantasına uzanıp bilgisayarını çıkardı. Bilgisayar açılırken garson Bosch'un buzlu çayını getirdi. Ballard suya devam edecekti.

"Evet, bak şimdi," dedi Bosch.

Grand Park'taki kamera görüntülerini açıp oynattı. Ekranı Ballard'a çevirdi.

"Bu Yargıç Montgomery'nin öldürüldüğü günün sabahı," dedi. "Mahkeme binasına doğru geliyor. Önünde yürüyen kadına bak. Laurie Lee Wells."

Sessizce izlediler. Kadın beyaz bir bluz ve açık kahverengi bir pantolon giymişti. Saçları sarıydı, ince yapılı bir kadındı, ayaklarında da terlik ya da düz ayakkabı gibi bir şey vardı.

Bosch anlatmaya devam etti.

"İkisi de asansör binasının arkasına giriyor," dedi. "Önce kadın, ardından yargıç. Kadın binanın arkasından çıkıyor ama yargıç çıkmıyor. Üç kez bıçaklandı. Kadın mahkeme binasına doğru ilerlemeye devam ediyor."

"İçe basıyor," dedi Ballard. "Görüyorum. Sol ayağı."

Kadın dönüp mahkeme binası ve kameraya doğru ilerlemeye başladığında durum belirginleşiyordu.

"Biri sarı, diğeri siyah saçlı," dedi Ballard. "Sence ikisi de aynı kadın mı?"

"İki videoda da aynı yürüyüş tarzı," dedi Bosch. "Bence aynı kadın."

"Şimdi elimizde ne var yani?"

"Aynı hukuk bürosunun görevlendirildiği iki farklı dosya. Yargıç Montgomery'e garezi olan bir avukata sahip hukuk bürosu. Ayrıca Edison Banks'e de en azından yasal bir kin besleyen erkek kardeşi temsil eden bir hukuk bürosu. Tüm bunların üstüne bir de Las Vegas organize suç camiasından bilinen bir ismi temsil eden bir hukuk bürosu, burası da tesadüfen siyahlı kadının ATM kartını çaldığı yer."

"Kim?"

"Dominick Butino adında biri, Batman diye bilinen biri ama bunun sebebi karikatür kitaplarını ya da süper kahramanları sevmesi değil. Ayrıca Clayton Manley'i unutma, Montgomery'nin mahkeme salonundan kovduğu herif, hâlâ aynı hukuk bürosunda. Kurucu ortakların gözü önünde, diğer gözlerden uzak bir yerde çalıştırıyorlar. Fakat işi bu şekilde berbat eden bir avukat çalışanın varsa, şirketin adını lekeliyorsa, genellikle ne yaparsın?"

"İlişkimi keserim."

"Elbette. Heriften kurtulursun. Ama bunlar öyle yapmıyor."

"Neden?"

"Çünkü bir şeyler biliyor. Şirketi batırabilecek şeyler."

"Yani cinayetleri hukuk bürosu planladı diyorsun. Manley de bu işin bir parçasıydı ve fazla uzaklaşmasını istemiyorlar," dedi Ballard.

"Buna dair bir kanıtımız yok ama evet, düşündüğüm şey tam da bu."

"Organize suç dünyasından tanıdıkları bir tetikçi tuttular muhtemelen."

"Kadın."

"Ne?"

"Kadın tetikçi."

Garson yiyecekleri getirdi, gidene kadar ikisi de konuşmadılar.

"Montgomery dosyasına bakan dedektifler kadını bulmamışlar mı?" diye sordu Ballard.

"Göğsünde jüri üyesi kartı var gibiydi."

"Jüri odasına giderek onunla konuşmuşlar," dedi Bosch. "Hiçbir şey görmediğini söylemiş."

"Onlar da inanmışlar?"

"Kulaklıklarının takılı olduğunu ve müzik dinlediğini anlatmış. Arkasında yargıcın bıçaklandığını duymamış. Bizimkiler de inanmış, kadını bırakıp gitmişler."

"İyi de üstünde kan lekesi olmaz mı hiç? Yargıcın üç kez bıçaklandığını söyledin, kadının bluzu beyaz."

"Öyle zannedebilirsin fakat bu işi bir profesyonel gerçekleştirmiş gibi. Montgomery üç kez sağ kolunun altından bıçaklandı. Yarım dolarlık bozuk para büyüklüğünde bir yerden. Koltuk altı atar damarı kesilmiş, vücuttaki üç ana damardan biri. Kusursuz bir nokta çünkü kol kapattığı için kan dışarı sıçramıyor, kurban hızla kan kaybederken katil üstünü kirletmeden uzaklaşabiliyor."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

Bosch omuzlarını silkti.

"Ordudayken eğitim aldım."

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Hayır."

"O halde bu kadın tetikçiyle ilgili ne var elimizde?"

"Gidip bulalım onu."

46

İlk yaptıkları Laurie Lee Wells'in Laurie Lee Wells olup olmadığını araştırmak oldu. Bosch belgelerin arasından Wells'in ifadesini çıkarıp Ballard'la paylaştı. Rapor ifadeyi alan memur Orlando Reyes tarafından hazırlanmıştı. Her zaman yaptığı gibi şüphelinin ismini veritabanına girdiğini ve sicilinin temiz olduğunu gördüğünü söylüyordu. Bu zaten beklenen bir şeydi, Los Angeles eyaleti suç geçmişi olanların jüri üyesi olmasına izin vermiyordu. Raporda kadınla bir kez daha görüşülmediği yazıyordu.

Ballard ve Bosch yemeklerini yedikten sonra Valley'deki adrese doğru yola çıktılar. Arabayı Bosch sürüyordu, Ballard da IMDb ya da diğer eğlence sitelerinin veritabanlarında Laurie Lee Wells ismini aratıyordu. Bu isimde bir kadın oyuncu olduğu bilgisine ulaştı, çeşitli televizyon şovlarında pek de başarılı olamamış bir konuk oyuncuydu.

"HBO'da oyuncu olmak isteyen bir tetikçinin hikâyesini anlatan bir şov programı var, biliyor musun?" dedi Ballard.

"HBO yok bende," dedi Bosch.

"Ben de büyükannemin evinde seyrettim. Neyse programda Laurie Lee Wells de çıkmış."

"Yani?"

"Yani tuhaf. Şovda oyuncu olmak isteyen bir tetikçi var. Kara komedi. Burada tetikçi olma ihtimali bulunan bir oyuncu var."

"Bu kara komedi değil. Ve korkarım yanına gittiğimiz Laurie Lee Wells bu oyuncu kadın çıkacak. Eğer öyleyse şüphelinin kadının kimliğini nasıl ve niçin çaldığını da bulmamız gerekecek."

"Anlaşıldı."

Oyuncu Laurie Lee Wells Sherman Oaks'taki Dickens Caddesi'nde bir apartman dairesinde yaşamaktaydı. Güvenlik önlemleri alınan bir binaydı, ilk temas interkom aracılığıyla gerçekleştirilecekti ve bu asla en iyi yol olmamıştır. Ballard'ın rozeti vardı, dolayısıyla soruşturmayı o yürütecekti. Wells evdeydi ve dedektifleri kabul edebileceğini söyledi. Ama üç dakika boyunca apartmanın kapısı açılmadı, Bosch onun ortalığı toparladığını düşündü, yasadışı şeyleri ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

Sonunda cızırtı duyuldu, kapı açıldı. Dördüncü katta asansörden indiklerinde açık kapının önünde onları bir kadın bekliyordu. Daha önce gördükleri ehliyette bulunan fotoğraftaki kadına benziyordu. Fakat Bosch hemen videoda gördükleri kadın olmadığını anlamıştı. Bu kadın en fazla 1.50'ydi, on santim topuklu bile giyse Mako'nun kapısının arkasındaki göstergede 180 santimetreye yaklaşan kadın kadar olamazdı. "Laurie?" dedi Ballard.

Konuşmaya resmiyet katmak yerine arkadaşça bir yol izlemeyi tercih ediyordu, ilk adıyla hitap etmek daha uygun olacaktı.

"Benim," dedi Wells.

"Merhaba, ben Renée ve bu da iş ortağım Harry," dedi Ballard.

Wells gülümsedi ama aralarındaki yaş farkına rağmen neden Bosch'un soruşturmayı yönetmediğini anlamayan şaşkın bakışlarla bir süre yaşlı dedektifi süzdü.

"İçeri gelin," dedi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü televizyon şovlarından birindeki tek repliğim buydu fakat konu nedir?"

"Bize yardım edebileceğinizi umuyoruz," dedi Ballard. "Oturabilir miyiz?"

"Ah, elbette. Özür dilerim."

Wells oturma odasını işaret etti, içeride bir kanepe iki tane de sandalye vardı, sandalyeler yapay şöminenin önündeydi.

"Teşekkürler," dedi Ballard. "Lafı uzatmayalım. Adınız Laurie Lee Wells, 23 Şubat 1987'de doğdunuz, doğru mu?"

"Evet, doğru," dedi Wells.

"Son beş yılda jüri üyesi olarak herhangi bir mahkemeye katıldınız mı?"

Wells'in kaşları çatıldı. Beklemediği bir soruydu.

"Sanmıyorum, hayır," dedi. "Son gittiğimin üstünden çok zaman geçmiştir."

"Yani geçen sene olamaz, değil mi?" diye sordu Ballard.

"Hayır, kesinlikle uzun zaman önceydi. Peki ama neden..."

"Geçen sene bir cinayeti araştıran iki dedektif tarafından ifadeniz alındı mı?"

"Bu da ne böyle? Nasıl yani? Avukatımı falan çağırabiliyor muyum?"

"Avukata ihtiyacınız yok. Birinin sizin kimliğinizle dolaştığından şüpheleniyoruz."

"Ha, evet. Neredeyse iki yıldır böyle."

Ballard sessiz kalarak Bosch'a baktı. Onların beklemediği bir cevaptı.

"Ne demek istiyorsunuz, anlatır mısınız?" diye sordu sonunda Ballard.

"Biri kimliğimi çaldı ve iki yıldır benmiş gibi ortalıkta dolaşıyor," dedi Wells. "Geçen yıl vergi iademi bile onlar aldı. O kadar borç yapıyorlar ki bir araba ya da ufak bir arazi bile alamıyorum. Burada kalıyorum çünkü zaten benim evimdi fakat kredim o kadar düştü ki kimse bunları yapanın ben olmadığıma inanmıyor. Araba satın almak istedim, imkânı yok dediler, kredi kartı şirketlerinden uygunluk yazısı almış olmama rağmen."

"Bu berbat," dedi Ballard.

"Kimliğinizin nasıl çalındığını biliyor musunuz?" diye sordu Bosch.

"Vegas'a gittiğimde," dedi Wells. "Bir şovda eğlenirken cüzdanımı çaldılar. Cepçilik ya da parmakçılık falan, onun gibi bir şey."

"Orada çalındığını nereden biliyorsunuz?" diye sordu Bosch.

Wells'in yüzü kızardı, utanmıştı.

"Çünkü erkek dansçıların bulunduğu bir şova katılmıştım," dedi. "İçeri girebilmek için ödeme yapmam gerekiyordu, mezuniyet partisi gibi bir şeydi, sonra dansçılardan birine bahşiş vermek için cüzdanıma baktığımda yerinde olmadığını gördüm. Yani orada çaldılar."

"Ve bunu Las Vegas Polis Birimi'ne bildirdiniz?" diye sordu Ballard.

"Bildirdim fakat hiçbir şey olmadı," dedi Wells. "Asla geri dönmediler, sonra birileri benim adıma kredi kartı taleplerinde bulunmaya başladı ve sıçtım. Kaba oldu, özür dilerim."

"Hırsızlık olayının raporu var değil mi elinizde?" diye sordu Ballard.

"Binlerce kopyası var çünkü nereye derdimi anlatacak olsam onu soruyorlardı," dedi Wells. "Bekleyin, getireyim."

Ayağa kalktı, odadan çıktı. Ballard ve Bosch birbirlerine bakıyorlardı.

"Vegas," dedi Ballard.

Bosch başını salladı.

Kısa süre sonra Wells geri geldi. Las Vegas'ta düzenlenen iki sayfalık raporu Ballard'a uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Ballard. "Fazla vaktinizi almayalım fakat bir şey daha sorabilir miyim, kimliğinizi çalan kişinin isminizi orada burada kullandığına dair raporları sık sık alır mısınız?"

"Hayır, her zaman değil, ancak dedektif gerektiğinde beni arar ve hırsızın neler çevirdiğini anlatır," dedi Wells.

"Hangi dedektif?" diye sordu Ballard.

"Dedektif Kenworth, Vegas Metro Polis'ten," dedi Wells. "İletişim kurduğum tek kişi o."

"Ken...worth," dedi Ballard. "İki isim mi yoksa birleşik mi?"

"Birleşik. İlk adını hatırlamıyorum. Raporda yazıyordur."

"Size neler anlatıyor? Sadece yerel harcamalar mı?"

"Hayır, geziyor. Seyahat, otel ve yemek masrafları. Sürekli yeni kartlar talep ediyor çünkü bir harcama tespit ettiğimizde kartı iptal ettiriyoruz. Ama bir ay sonra yeni kartla devam ediyor."

"Ne saçma iş," dedi Ballard.

"Ve hepsi bir mezuniyet partisi yüzünden," dedi Wells.

"Hırsızlığın gerçekleştiği yerin adını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Bosch. "Bir kumarhane miydi?"

"Hayır, kumarhane değildi," dedi Wells. "Adı Devil's Den genellikle erkeklere hizmet veren bir striptiz barı. Yani kadınların dans ettiği bir yer ama pazarları kadınlar için hizmet veriyorlar."

"Tamam," dedi Ballard.

"Oy kullandınız mı?" diye sordu Bosch.

Wells için beklenmedik bir soruydu.

"Biliyorum, kullanmalıydım," dedi. "Ama California'da pek de bir şey değişmiyor."

"Yani oy kullanmadınız," dedi Bosch.

"Hayır," diye cevap verdi Wells. "Neden soruyorsunuz anlamıyorum? Bununla ne ilgisi var ki?"

"Kimliğinizi çalan kadının mahkemede jüri üyeliği yaparken de sizin adınızı kullandığını düşünüyoruz," dedi Bosch. "Jüri üyeleri havuzuna isminizin girmesi için oy kullanmanız gerekir. Sizin adınıza oy kullanmak için kayıt yaptırıp jüri üyeleri havuzuna giriş yapmış olmalı."

"Aman Allahım, acaba demokratlara mı yoksa cumhuriyetçilere mi oy attı?"

Arabada Ballard ve Bosch ilk bunu konuştular.

"Kayıt adresini almamız lazım," dedi Bosch. "Jüri üyeliği için davet kâğıdı o adrese gitmiş olmalı."

"Ben hallederim," dedi Ballard. "İyi de şimdi ne durumdayız? Tüm bu kurgu, bu yakalamaca, sadece jüri üyesi olmak için davet alan bir katil üzerine kurulu? Bence bu...bilmiyorum. Çok uzun iş gibi bana sorarsan."

"Evet, ama belki de sandığın kadar uzun değildir. Kızım oy kullanmak için kayıt yaptırdı, iki ay sonra evine jüri üyeliği davet yazısı geldi. Rastgele seçiyorlar gibi görünüyor. Ama jüri üyesi seçerken hep daha önce seçilenleri ya da davet yazısına cevap vermeyenleri elerler. Dolayısıyla yeni oy kullanmış birinin gelme ihtimali diğerlerinden daha fazladır."

Ballard ikna olmamış gibi başını salladı.

"Ayrıca ne kadar zamandır bunu planladıklarını ve nasıl planladıklarını da bilmiyoruz," diye devam etti Bosch. "Laurie cüzdanını geçen yıl çaldırmış, belki her şeyi yeniden talep etti. Dolandırıcılık söz konusuysa oy kullanma kartı ikinci bir kimlik yerine kullanılabilir. Hırsız bunu uzun zamandır planlıyordur ve belki birden işler kendiliğinden hallolmuştur."

"Devil's Den ile Batman Butino arasında bir bağ olup olmadığını bulmamız lazım."

"Ve Metro Vegas'taki dedektifle konuşmalıyız. Olayı ne kadar takip ettiğini öğrenmeliyiz."

"Belki de Laurie Lee Wells'in fotoğrafları ya da bir video kaydı vardır," dedi Ballard. "Başka."

"Orlando Reyes'le konuşmamız lazım," dedi Bosch. "İfadesini o aldı."

"Ben de bunu anlamıyorum. Yargıcı öldürdü ve jüri üyesi olarak mahkemeye katıldı? Neden? Neden kaçıp gitmedi ki?"

"İşi tamamlamak için?"

"Ne demek yani?"

"Meseleyi iyice örtmek için. Mahkeme binasının bir kapısından girip diğerinden çıksaydı onun yaptığını anlarlardı. Etrafta takıldı, Reyes gidip onu bulabildi, ifadesini aldı ve onu bırakıp gitti."

"Tito's'tan votka almak gibi. Votkayı cinayetin işlendiği yerin iki blok uzağından aldı, kameraların olduğunu biliyordu. Bunu Olivas'la diğerlerine de anlattım. Bu işin içinde bir psikoloji var. Gösterişi seviyor. Ortalıkta görünmekten tür zevk alıyor gibi. Neden olduğunu bilemiyorum ama hep ortalarda."

Bosch başını salladı. Ballard'ın düşüncelerinin doğru olduğunu düşünüyordu.

"Onu Reyes'in ağzından dinlemek enteresan olabilir," dedi.

"O heriflerin seninle konuşmadıklarını sanıyordum," dedi Ballard. "Belki Reyes işini ben alırım."

"Hayır. Öyle yaparsa onlar ve HCB olaya müdahale eder. Bırak ben yapayım. Bunun onun için büyük bir utanç olabileceğini açıkladıktan sonra benimle buluşup konuşmak isteyeceğini düşünüyorum."

"Güzel. Sen onu hallet ben de diğer işleri o zaman."

"Emin misin?"

"Evet, rozetim olduğu için bazı şeylere daha kolay ulaşabilirim. Sen Reyes'i al ben diğerlerini bitireyim.

Bosch arabayı çalıştırdı, Ballard'ı kendi arabasına, Hollywood'a bırakacaktı.

Park yerinden çıkarken, "Bir de Clayton Manley'e nasıl yaklaşacağımızı hesaplamamız lazım," dedi.

"Çevirdiğin dolabı anladıklarını söylemiştin," dedi Ballard. "Bir kez daha müşteri kılığında gidemezsin, öyle değil mi?"

"Hayır, o hakkı kaybettik. Fakat Manley'i bir yerde yalnızken yakalayabilirsem seçeneklerinin gittikçe azaldığını görmesini sağlayabilirim."

"Ben de orada olmayı çok isterim."

"Bence de orada olup rozetini ve silahını göstermelisin. O zaman tehlikenin bir adım ötede olduğunu kavrayacaktır."

"Ofisinde geçirdiğin zamanlar..."

"Evet?"

"Bilmemi gerektirecek bir şey yapmadın, değil mi? Davanın geri tepmesine neden olabilecek bir şey?"

Bosch ona ne kadarını anlatabileceğini düşündü. Ne yaptığını ve yaptıklarının ne kadarının kanıtlanabileceğini hesapladı.

"Yaptığım tek şey ekranına düşen bir e-postayı okumak oldu," dedi sonunda. "Bunu sana daha önce anlatmıştım. Belgeleri kopyalamak için odadan çıktığında. *Ding* sesini duydum, e-postalarına baktım, patronundan gelmişti, Michaelson, kümese tilkinin girmesine izin verdiği için ona geri zekâlı diyordu. Bu tip şeyler."

"Tilki de sensin."

"Tilki benim."

"Bu kadar mı?"

"Şey, daha sonra e-postayı sildim."

"Sildin mi?"

"Evet, odadayken öğrenmesini istemezdim. O anlamadan önce oradan çıkmalıydım."

"Peki, bunu bana daha önce söylemedin, doğru mu?"

"Doğru."

"Ve gerçekten, yaptıkların bu kadar mı?"

Bosch Manley'in çalışma odasında telefonuyla çektiği fotoğrafları düşündü. Bunları kendine saklamaya karar verdi. Şimdilik.

"Bu kadar."

"Güzel."

47

Ballard'ı arabasına bırakmak için Hollywood'a doğru giderlerken Bosch Reyes'i HCB'daki numarasından aradı, görüşmeyi hoparlöre aldı.

"Hırsızlık Cinayet Büro, Reyes."

"Reyes, bu yaptığın en şanslı görüşme."

"Pardon, kimsiniz, Bosch? Bosch, sen misin? Kapıyorum."

"Kaparsan devamını gazetelerden okursun."

"Neden söz ediyorsun? Hoparlörde miyim?"

"Araba kullanıyorum, elbette hoparlördesin. Ve Yargıç Montgomery'nin gerçek katili hakkında konuşacağım. Yakında ortaya çıkacak. Ya bunun bir parçası olursun ya da sen ve ortağın kelimenin tam anlamıyla çuvallarsınız ve bu pek uzak bir ihtimal değil Reyes."

"Bosch, ben senin oyunlarını oynamıyorum. Ben..."

"Oyun değil, Orlando. Rezilliği gidermek için son şansın. Bir saat sonra Grand Park'ın oradaki asansör binasının yanındaki pembe banklarda ol."

"İmkânı yok. Bir saat içinde olmaz, eve gidiyorum. Trafikle uğraşamam."

"O zaman işler sarpa sarınca sana bu fırsatı sunduğumu unutma. Bir saat. Ya gelirsin ya da trafikle uğraşmazsın. Umurumda değil. Ben de bir dönem o ekipteydim Reyes, sana saygım var. *Adios.*"

Bosch telefonu kapadı.

"Sence işe yarayacak mı?" diye sordu Ballard.

"Gelecek elbette," dedi Bosch. "Onunla daha önce konuştuğumda bu dosyanın takipsizlikte kalmayacağını anladı sanırım. Bence ortağı işi mahvetti. Olur böyle bazen."

"Bilirim."

Bosch Ballard'a baktı, sonra tekrar dikkatini yola verdi.

"Bana mı bir şey demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, elbette öyle değil," dedi Ballard. "Zaten, resmi olarak ortak değiliz."

"Şu dosyayı temizleyelim, belli olur. Ne yapıyoruz yani?"

"Bilmiyorum Olivas beni yeniden Banks dosyasına verdi. İşi sana bağladım ve buraya kadar geldik. İşler geriye tepmedi. Özellikle de Olivas'ın boynuna yuları vurduktan sonra."

Bosch gülümsedi. Ballard Olivas'la yaptığı konuşmayı ona anlatmıştı. Anlaşmanın ve aldığı ses kaydının elini güçlendirdiğini düşünüyordu.

"Gerçekten o herife yuları vurduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tam değil. Ama ne demek istediğimi anladın. Deniz dalgalansın istemiyor. Su durgun olsun ve bir yıl boyunca sakin sakin kürek çeksin, tek istediği bu. O bana acı çektirdi, karşılığını alacak. Bunu biliyor."

"Her yerden kapana kıstırdın."

"Şimdilik. Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

Arabasını Musso's'a yakın bir yere park etmişti, Bosch arkasına yanaştı.

"Eee, sen ne yapacaksın şimdi?" diye sordu.

"Merkeze gidip gece yoklamasından önce, ufak hücrede birkaç saat kestireceğim."

"Eskiden, ben Hollywood Birimi'nde görevliyken oraya Balayı Odası derdik."

"Hâlâ öyle diyorlar, en azından eskiden beri çalışanların bazıları. Birimle ilgili bazı şeyler asla değişmeyecek."

Bosch onun merkezde çekilecek birkaç saatlik uykudan daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordu.

"Pekâlâ, Reyes'le konuştuktan sonra seni aramayacağım," dedi. "Uyanınca sen ararsın."

Ballard arabadan indi ve aracıyla uzaklaştı. Otuz dakika sonra Bosch, Grand Park'ta asansör binasına en yakın ikinci pembe bankta oturuyordu. En yakın bankta başının altına kirli bir çanta koyup, kapağı yırtılmış bir kitap okuyan bir berduş yatıyordu. Reyes'in onu tanıyıp tanımayacağından emin değildi fakat kitap okuyan berduşla karıştırmayacağından şüphesi yoktu.

Kararlaştırılan buluşma saatini on dakika geçmişti, Bosch bırakıp gitmek üzereydi. Polis Merkezi'nden çıkıp banklara doğru gelen yolu görebilecek bir açıyla oturmuştu. Ama gelen kimse yoktu. Bosch dizine yük bindirmeden ayağa kalkmak için öne doğru eğilirken arkasından biri ismini söyledi. Dönmedi. Takım elbiseli bir adamın öne gelmesini bekledi. Ceketin altında kemer bölgesinde bir kabarıklık olduğunu fark etti, silahı vardı. Otuzlu yaşlarındaydı ve kafasının üstü keldi, yan taraflarda kâkülleri vardı.

"Reyes?"

"Evet, doğru."

Adam banka oturdu.

"Neredeyse şurada kitap okuyan adama gidecektim," dedi Reyes. "Fakat senin biraz daha itibarlı biri olduğunu düşündüm."

"Çok komik Orlando," diye cevap verdi Bosch.

"Evet, senin için ne yapabilirim Bosch? Duarte'ye gitmem lazım ve trafik berbat bir hal alacak birazdan."

Bosch asansör binasını işaret etti. Arkadaki kamerayla aynı görüş açısına sahiptiler. Yargıç Montgomery'nin bıçaklanarak öldürüldüğü noktayı göremiyorlardı.

"Bana jüriden söz et," dedi Bosch.

"Kim?" dedi Reyes. "Ne jürisi?"

"Tanık. Laurie Lee Wells. Adın raporda yazıyor. İfadesini sen almışsın."

"Bu muydu yani? Unut şunu artık, soruşturmanın her adımının üstünden bir kez daha geçemeyiz. O zaman da bu kadınla uğraşmak bir zaman kaybıydı, şimdi de sen bana zaman kaybettiriyorsun. Eve gidiyorum."

Reyes ayağa kalktı.

"Otur, Orlando," dedi Bosch. "Katil oydu ve sen bunu anlayamadın. Otur, anlatacağım."

Reyes ayaktaydı. Bosch'a yukarıdan bakıyordu.

"Lanet olsun," dedi. "Sadece kendini affettirmek için uğraşıyorsun. Gerçek katili elinden kaçırdın şimdi önüne çıkan her şeye tutunmaya çalışıyorsun. O kadın hiçbir şey görmedi, hiçbir şey duymadı. Yüksek sesle Guns N' Roses dinliyordu Bosch."

"Güzel ayrıntı," dedi Bosch. "Raporda yoktu. Tıpkı kadını takip etmediğiniz gibi."

"Onu kontrol ettim. Temizdi."

"Adını araştırdın yani. Ama Sherman Oaks'ta bulunan Dickens Caddesi'ndeki adresine gidip kapısını çalsaydın karşı-

na çıkan Laurie Lee Wells'in ifadesini aldığın Laurie Lee Wells olmadığını anlayacaktın. Mantara bastın Orlando. Otur bildiklerimizi konuşalım. Anlatacaklarım var."

Reyes kararsızdı, gerilmişti. Bir ayağı kalk Duarte'ye git derken diğeri kal ve konuş diyordu. Bosch son lafını da etti.

"O jüri üyesinin HCB'nin baktığı başka bir cinayet dosyasında şüpheli olduğunu biliyor muydun? Geçen gece çadırda yanan adam. Kılık ve kimlik değiştirerek öldürdüler onu. Tıpkı Montgomery gibi."

Reyes sonunda oturmaya karar verdi.

"Tamam Bosch. Anlat hadi. Ve her şey daha iyi olsun."

"Hayır, öyle olmayacak. Önce sen anlatacaksın. İfade hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Onu nasıl buldun, nerede konuştunuz. Önce sen anlatacaksın, sonra da ben."

Reyes başını salladı, ilk sırada olmak hoşuna gitmemişti. Fakat hikâyeyi anlatmaya başladı.

"Basit. Kamera kayıtlarını topladık ve izledik. Kadını gördük, yakasındaki jüri isim kartı ilgimizi çekti. Gussy ne yapıyordu hatırlamıyorum, ben tek başıma gittim. Elimizde bir isim olmadığı için jüri odasına gidip bakmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Ona benzeyen kimse yoktu. Yazıcı üç grubu yukarıya gönderdiklerini söyledi. Oralara da baktım ama yine ona benzer kimse yoktu. Mahkeme salonunda olmayacağını biliyordum çünkü çok erken gelmişti. Videoda demek istiyorum. Davalar saat ondan önce başlamaz. Videoda sekizden önce orada görülüyordu."

"Nasıl buldun peki?"

"Yazıcı jüri toplanma odasının yanındaki kantine bakmamı söyledi. Gittim, oradaydı. Kahve içip kitap okuyordu. Sarı saçlar, bilirsin? O olduğunu anlamıştım."

"Ve yanına gittin?"

"Evet, rozetimi gösterip kendimi tanıttım, cinayetten söz ettim ve güvenlik kamerası kayıtlarında göründüğünü anlattım. Hızlıca temiz olduğunu, beş adım arkasında olanlardan haberinin olmadığını anladım. Kulaklıkları vardı, hatırla."

"Evet, Guns N' Roses. Kimliğine baktın mı?"

"Ehliyetine bakmadım, eğer sözünü ettiğin buysa. Ama jüri üyeleriyle ilgilenen yazıcının hepsini önceden hallettiğini biliyordum, ihtiyacımız olursa ona başvurabilirdik. Bak, Bosch, artık sıra sende. Ne düşünüyorsan ya da ne bildiğini sanıyorsan anlat bana."

"Bir soru daha. Onunla konuşup adını öğrendikten sonra yazıcının yanına gidip gerçekten jüri üyesi olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Neden öyle bir şey yapayım ki Bosch?"

"Yani cevabın hayır. Onu kantinde gördün ve gerçekten jüri olup olmadığını araştırmadın."

"Gerek yoktu. Hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey duymamıştı, tanık olarak hiçbir işe yaramazdı. Artık bildiklerini anlatacak mısın?"

"Raporda adresini belirttiğin Laurie Lee Wells'in cinayet günü jüri üyeliği yapmak için mahkemeye gelmediğini ve o görüntülerdeki kadın olmadığını biliyorum."

"Allah benim cezamı versin. Hemen kadını Montgomery'le sorun yaşayan o avukata bağladın ha?"

"Üzerinde çalışıyoruz. Avukatın çalıştığı hukuk bürosu muhtemelen kundaklama olayına karışan tarafı savunuyor ve cinayetin yanı başında gezinen o kadını da. Daha başka bağlantılar da var, daha çok Las Vegas'ta, onları da takip ediyoruz."

"Biz dediğin kim Bosch? Umarım o Haller denen avukatı da işin içine sokmamışsındır."

"Hayır, o değil. Ama çalıştığım kişinin kim olduğunu şimdilik bilmene gerek yok. Her şeyi bir araya getirene kadar yerinde oturacaksın, sonra işi sana vereceğiz. Tamam mı Orlando?"

"Bosch, sen daha..."

Telefonundan gelen ses konuşmasını böldü. Cebinden çıkarıp mesajı okudu. Tam cevap yazacakken telefon çalmaya başladı. Bosch'a bir el işareti yapıp dinlemeye başladı. Kısa süre sonra tek bir soru sordu. "Ne zaman?" biraz daha dinledikten sonra, "Tamam, hemen geliyorum. Önünden alırsın beni," dedi.

Telefonu kapayıp ayağa kalktı.

"Gitmem lazım, Bosch," dedi. "Artık her şey için çok geç, yapacak bir şey kalmadı."

"Ne diyorsun?" diye sordu Bosch.

"Clayton Manley Bunker Hill'deki gökdelenden aşağı atlamış. Parçaları California Plaza'ya dağılmış."

Bosch dondu kaldı. Aklına Clayton'ın ofisindeyken cama çarpıp aşağı düşen kuş geldi.

"O olduğunu nereden anlamışlar?" diye sordu.

"Çünkü bütün şirkete bir veda mesajı yazmış," dedi Reyes. "Sonra da gidip kendi aşağı atmış."

Reyes arkasını dönüp uzaklaştı, iş ortağıyla buluşmak için Merkez'e gidiyordu.

BALLARD

48

Ballard uyumak yerine Laurie Lee Wells'in kendilerine verdiği polis raporundaki numaradan Las Vegas Polis Birimi'ni aradı. Fakat telefon açıldığında duyduğu OSB lafı onu şaşırtmıştı.

Her birimin kendine has kısaltmaları oluyordu. Harry Bosch bir keresinde LAPD'de sırf kısaltmalar işine bakan bir birim olduğuyla ilgili şaka yapmıştı. Ama Ballard OS kısaltmasının genellikle *Organize Suçlar* anlamına geldiğini biliyordu fakat onu şaşırtan şey Wells'in yaşadığı olayın sadece bir cüzdan hırsızlığı oluşuydu.

"OSB, nasıl yardımcı olabilirim," diye tekrarladı karşıdaki ses.

"Dedektif Tom Kenworth'le görüşecektim," dedi Ballard.

"Lütfen bekleyin."

Bekledi.

"Kenworth."

"Dedektif, ben Renée Ballard, Los Angeles Polis Birimi'nden. Sizi aradım çünkü ilgilendiğim bir cinayet dosyasıyla ilgili bana yardım edebileceğinizi düşünüyorum."

"L.A.'de bir cinayet? Buradan, Las Vegas'tan size nasıl yardımım dokunabilir ki?"

"Geçen yıl Laurie Lee Wells adında bir kadın hakkında rapor tutmuşsunuz. İsim tanıdık geliyor mu?"

"Laurie Lee Wells. Laurie Lee Wells. Hayır, hatırlayamadım. Sizin dosyada kurban mı?"

"Hayır, sağlığı yerinde."

"Şüpheli?"

"Hayır, dedektif. Vegas'ta Devil's Den isimli bir mekânda cüzdanı çalınmış, şimdi kimliğini kullanıyorlar. Bu kez hatırlayabildiniz mi?"

Kenworth cevap vermeden önce uzun süre sessizlik oldu.

"İsminizi tekrar alabilir miyim?"

"Renée Ballard."

"Hollywood dediniz, değil mi?"

"Evet, Hollywood Birimi."

"Tamam, beş dakikaya kadar siz arayacağım, olur mu?"

"Gerçekten bilgi almam lazım. Burada bir cinayet söz konusu."

"Biliyorum, sizi arayacağım. Beş dakika."

"Tamam, size kendi numaramı vereyim."

"Hayır, kendi numaranızı istemiyorum. Eğer gerçekten dedektifseniz sizi bulurum. Beş dakikaya görüşürüz."

Ballard'ın konuşmasına izin vermeden telefonu kapadı.

Ballard telefonu bırakıp beklemeye başladı. Kenworth'un ne yaptığını anlıyordu, gerçek bir dosyayla ilgili gerçek bir dedektifle konuştuğundan emin olmak istiyordu. Laurie Lee Wells'in kendisine verdiği raporu okudu. Bir dakikadan kısa süre geçmişti, koridordaki hoparlörden 2. hatta bir araması olduğu anonsunu duydu. Kenworth arıyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Şu günlerde dikkatli olmalıyız."

"Organize suçlarla ilgili çalışıyorsunuz, sizi anlıyorum," dedi Ballard. "Laurie Lee Wells'in kimliğini kim çaldı?"

"Şey, bir saniye Dedektif Ballard. Neden nasıl bir dosya üzerinde çalıştığınızı anlatarak başlamıyorsunuz? Kim öldü ve Laurie Lee Wells'in adı bu olaya nasıl karıştı?"

Ballard başlayan kişinin kendisi olması halinde Kenworth'un iki yönde de bilgi akışını kontrol altına alabileceğini biliyordu. Fakat başka şansı yok gibiydi. Telefonu kapayıp yeniden araması ve aşırı ihtiyatlı davranması Kenworth'un almadan vermeyeceğinin göstergesiydi.

"Aslında iki cinayet var, biri geçen yıl, diğeri geçen hafta gerçekleşti," dedi. "Geçen yılki kurbanımız mahkeme binasına yürürken bıçaklanarak öldürülen bir yargıç. Geçen haftaki kurbansa çadırında yanarak öldü. Yaptığımız araştırmalar sonucunda iki olay arasında iki bağlantı olduğunu belirledik. Her iki olaya da karışan tarafları aynı hukuk bürosu temsil ediyor ve bir de bu kadın."

"Bu kadın?" diye sordu Kenworth.

"Kamera görüntülerinden her iki cinayetin de işlendiği bölgelerin yakınında olduğunu tespit ettik. Farklı giyinerek kılık değiştiriyor ama aynı kadın. İlk olayda, yargıcın öldürülmesinde, muhtemel tanık olarak sorgulanmış, kendini Laurie Lee Wells olarak tanıtmış ve Las Vegas'ta geçen yıl cüzdanı çalınan Laurie Lee Wells'in adresini vermiş. Sorun şu ki, adrese gittik ve gerçek Laurie Lee Wells'le görüştük, görüntülerdeki kadın o değil. Bize Vegas'ta olanları anlattı ve ben de sizi aradım."

Kenworth sessizdi.

"Orada mısınız?" diye sordu Ballard.

"Buradayım," dedi Kenworth. "Düşünüyordum. Şu kamera kayıtlarında kadının net bir görüntüsü var mı?"

"Hayır, aslında yok. Akıllı kadın. Ancak yürüyüşünden tespit ettik."

"Yürüyüşü."

"Bir ayağını içe basıyor. Her iki videoda da bunu görebilirsiniz. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"İçe basmak mı? Hayır. Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Pekâlâ, şimdi Laurie Lee Wells dosyasıyla ilgili bana neler anlatabilirsiniz? Kimliğini çalan kadını bulabildiniz mi? Organize suçlarla ilgili çalışıyorsunuz. Sanırım olay daha büyük bir yere gidiyor."

"Evet, burada kimlik çalma işiyle uğraşan organize suç örgütleri var, bizi bayağı uğraştırıyorlar. Wells olayına gelince, dosyayı biz aldık çünkü baktığımız bölgede olmuştu."

"The Devil's Den?"

Kenworth sessizdi, Ballard'ın söylediğini onaylamıyordu.

"Tamam, Devil's Den hakkında konuşmak istemiyorsanız Batman hakkında konuşalım," dedi Ballard.

"Batman mi?"

"Hadi ama Kenworth, Dominick Butino."

"Bu kişinin ismini ilk kez söylüyorsunuz. Bu konuyla ne gibi bir ilgisi var?"

"Bu iki davaya da bakan hukuk bürosu Butino'yu da savunmuş. Kazanmışlar. Şunu sormama izin verin dedektif, OSB'da çalışıyorsunuz, Butino ya da Outfit için çalışan bir kadın tetikçi tanıyor musunuz?"

Artık alışıldığı üzere Kenworth cevap vermedi. Ballard'a sunduğu tüm bilgilerin ağırlığını kontrol ediyordu.

"Zor bir soru değil," dedi sonunda Ballard. "Tanıyorsunuz ya da tanımıyorsunuz. Tereddüttünüz tanıdığınızı gösterir."

"Şey, evet," dedi Kenworth. "Fakat sadece bir söylenti. Outfit için anlaşmaları yürüten bir kadın olduğuyla ilgili bilgiler geliyor."

"Nasıl söylentiler?"

"Bir adam var, bağlantılı biri, Miami'den geliyor. Cleopatra'da otel odasında öldü. Kumarhanenin kamera kayıtlarında en son bir kadınla görülüyor. Olay yeri bir intihar gibi gözüküyor, namluyu ağzına sokmuş. Ama işin içine girdikçe daha çok bir cinayet gibi görünmeye başladı. Fakat tüm bunlar dokuz ay önceydi ve hâlâ bir yere varabilmiş değiliz. Dosya geride kaldı."

"Bizim kız gibi. Videoyu görmek isterim."

Kenworth bilindik sessizliğine gömüldü.

"Bana sizdeki görüntüleri gösterin, ben de size bendekileri göstereyim," diye araya girdi Ballard. "Birbirimize yardımcı olmuş oluruz. Aynı kadınsa bayağı büyük bir şey yakalamış olacağız. E-posta adresinizi yollayın, size görüntüleri göndereyim. Siz de bana sizdekileri yollarsınız. Polisler arası işbirliği budur."

"Olabilir diye düşünüyorum," dedi sonunda Kenworth. "Ama bizdeki görüntülerde yüzü yok. "Kameralarla dolu bir şehirde, hangisinin nerede olduğunu gayet iyi biliyor gibi."

"Burada da aynı. E-posta adresiniz nedir? İlk görüntüyü yollayacağım size. Bana sizdekileri gönderdikten sonra ikinci görüntüyü de yollarım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Telefonu kapadıktan sonra Ballard Mako's'taki görüntüleri yolladı, kadın ATM'den para çekiyor, bir şişe votka satın alıyordu. Kenworth'a yolladığı e-postanın konusuna *Kara Dul* yazdı, siyah saçlı ve koyu renk giyinen bu kadına bu adı takmıştı.

Kenworth telefondaki tavrını e-posta ortamına da taşımıştı. Yarım saat geçmesine rağmen Las Vegas'taki dedektiften haber yoktu. Kandırıldığını düşünüp aramayı aklından geçirirken

Kara Dul isimli e-postasına cevap geldi. CLEO1 ve CLEO2 isimli iki video vardı ekte. Mesajda sadece *Cleo2'deki araba çalıntı, Summerland'de yandı*, yazıyordu.

Ballard videoları izledi.

İlk videoda Jimmy Buffett gömleği giyen bir adam Cleopatra'da kumar oynarken görülüyordu. Ballard bunun kurban olabileceğini düşündü. Yanında oturan kadınsa hiçbir şey oynamıyordu. Peruğa benzeyen sarı saçları vardı. Peruk öne eğilmiş yüzünü iyice kapıyordu.

Adam markaları paraya çeviriyordu, çift kuledeki odalara çıkan asansöre doğru ilerlerken kamera açısı değişiyordu. Kadının yüzü yine öne eğilmişti. Sol kolunda beyaz, geniş bir çanta asılıydı, siyah pantolon ve boyundan askılı bir bluz giymişti. Kayıttaki son görüntü asansörün içini gösteriyordu, 42 numaralı düğme yanıyordu ve çiftimiz saat 01.12.54'ü gösterirken kırk ikinci katta asansörden inmişlerdi.

Ballard CLEO2 isimli videoyu açtı. Bu kayıt asansör görüntüsüyle başlıyordu ve saat 01.34.31'i gösteriyordu, kadın kırk ikinci kattan asansöre binmişti. Geniş kenarlıklı bir şapka takmıştı, yüzü tamamen kapanıyordu. Sadece arkadan sarkan bir tutam siyah saç görünüyordu. Siyah pantolon, bluz ve sandaletleri vardı. Koluna astığı çantanın rengi siyahtı fakat CLEO1 isimli videodaki çantayla aynı boyutlardaydı.

Kadın kumarhane katında asansörden indi, otoparka doğru ilerlemeye başladı. Gümüş rengi, Porsche marka bir araca binip uzaklaştı.

Kenworth'un yazdıkları sayesinde Ballard, Porsche'un kaderini öğrenmişti.

Videoyu tekrar otoparka doğru yürüdüğü noktaya getirip yeniden oynattı. Hafif içe bastığı görülüyordu.

"Kara Dul," diye fısıldadı.

Anlaşmasına bağlı kalarak Grand Park kayıtlarını Kenworth'a gönderdi, bir de not ekledi.

Sizin görüntülerdeki kadın. Şimdi üç 187. Konuşmalıyız.

Postayı yolladıktan sonra *187*'nin Nevada'da cinayet için kullanılan kod olmayabileceği geldi aklına. Bu meselenin sadece Vegas Metro ile LAPD arasında kalmayacağını da fark etmişti, LAPD'nin de kendi içinde konuşması gerekenler vardı. Dosya Olivas'ın da devreye girmesini gerektirecek noktaya gelmişti.

Fakat bundan önce kendi ortağına haber vermeliydi.

Ballard Bosch'u aradı, telefon hemen açıldı. Ama trafik gürültüsü ve siren seslerinden ne dediği anlaşılmıyordu. "Bekle," dediğini yakaladı arada.

Camları kapayıp, kulaklıklarını takmasını bekledi.

"Renée?"

"Harry neredesin? Neler oluyor?"

"Ekip otosunun arkasından Bunker Hill'e doğru gidiyorum. Clayton Manley asansör kullanmadan otuz iki kat aşağı iniş yaptı."

"Kahretsin. Atladı mı?"

"Öyle diyorlar. Kim bilir? HCB aldı olayı. Gustafson ve Reyes. Ben de gidiyorum, ne olmuş bir bakacağım."

"Dinle, Harry dikkatli ol. İşler karışıyor. Vegas Metro'yla konuştum. Ellerinde bir dosya var, cinayet. Video yolladılar, bizim kız. Kara Dul."

"Öyle mi isim takmışlar?"

"Hayır, aslına bakarsan kıza bu ismi ben taktım, bizdeki görüntüleri yollarken."

"Oradaki olay ne?"

"Çete bağlantılı. Miami'den gelen birileri Cleopatra'ya giriş yapıyor ama çıkamıyor. İntihar süsü verilmiş, namluyu ağzına

dayamış gibi. Ama odaya Kara Dul'la çıkarken görüntüleri var. Sonra kadın aşağı iniyor, farklı bir peruk, farklı bir görüntü. Ama yürüyüşü aynı. Bu o kadın. Eminim."

Sessizlik oldu, Bosch'la yaptığı konuşmalarda olağan bir durumdu.

"İntihar süsü," dedi sonunda.

"Manley'de olduğu gibi," dedi Ballard. "İyi ama intihar gibi görünüyorsa neden HCB aldı dosyayı?"

"Bilmiyorum. Belki Reyes'e söylediklerimden dolayı Manley'i yeniden gözetim altına almışlardır. Tam Manley'i nasıl ellerinden kaçırdıklarını anlatırken telefonu çaldı. Neyse, yoldayım. Şirkete girebilecek miyim, bakacağım."

"Harry, o kadın oralarda olabilir. En azından yakınlardadır."

"Biliyorum."

"Manley'den kurtulmak istedilerse seninle ilgili de aynı şeyleri hissediyor olabilirler. Sonuçta içeri girip işleri sen karıştırdın."

"Biliyorum."

"Bu yüzden içeri girme. Beni bekle. Geliyorum."

BOSCH

49

Bosch Grand Caddesi üzerindeki sanat müzesini geçtikten hemen sonra park etti. Torpido gözünü açtı ve iki şey aldı. Kemere takılan, ufak bir altıpatlar tabanca ve emekli olduğunda teslim etmesi gereken ama kaybettiğini söylediği eski LAPD kimliği.

Tabancayı beline kimliğini ceketinin cebine koydu. Aracının dörtlülerini yaktı, indi. Müzeyi geçip California Plaza'ya doğru ilerlerken Gustafson ve Reyes'i gördü, araçlarından soruşturma için gerekli şeyleri alıyorlardı. Onlara yöneldi. Gustafson geldiğini gördü.

"Burada ne yapıyorsun Bosch?" dedi. "LAPD'den değilsin, istenmiyorsun."

"Ben olmasam buraya gelmeyecektiniz," dedi Bosch. "Aslında..."

"Bosch, hâlâ saçmaladığını düşünüyorum," dedi Gustafson. "Artık gidebilirsin. Güle güle."

Aracın bagajını çarparak kapadı.

"Beni dinlemiyorsunuz," dedi Bosch. "Bu bir intihar değil ve katil içeride olabilir."

"Güzel. Orlando bana o kadın tetikçiden söz etti. İyiymiş."

"Gustafson o zaman neden buradasınız? HCB ne zamandan beri intiharlara bakar oldu?"

"Herif aşağı atlamış, adı dosyamızda geçiyor, bizi aradılar. Vaktimi boşa harcıyorum."

Gustafson yanından geçerek iş merkezine doğru ilerlemeye başladı. Reyes görev bilinciyle arkasından gitti, Bosch'a tek kelime dahi etmedi.

Bosch arkalarından baktı, olay yerini inceliyorlardı. Kalabalık binanın diğer yanında toplanmıştı, güvenlik görevlileri yarım daire şeklinde bir alanı çevirmiş, muhtemelen Clayton Manley'in bedeni olan şeyi mavi bir örtüyle kapatmışlardı. Ambulanstan inen sağlık teknisyenleri de oraya doğru gidiyorlardı, Gustafson ve Reyes onların çok gerisinde değildiler. Uzaktan bakmasına rağmen Bosch mavi örtünün binadan elli altmış santim uzaklıkta olduğunu görebiliyordu.

İntihar olaylarında genelleme yapmak çok zordur fakat Bosch meslekte geçirdiği yıllarda aşağı atlayan kişilerin çoğunlukla kendilerini ileri doğru attıklarını biliyordu. Kendini boşluğa bırakanlar da oluyordu elbette fakat bu diğeri kadar net sonuçlanmayabiliyordu. Binaların cephelerinde parmaklıklar, cam temizlemek için kullanılan iskeleler veya brandalar olabiliyordu, bunlar aşağı düşüşü engelliyorlardı. Atlayanların en son istedikleri şey binanın kenarına çarparak bir yerlerini kırmak ve ölmeden aşağıda öylece yatmak oluyordu.

Bosch diğerlerinin gittiği yoldan ilerlemedi, binanın girişine yöneldi. Yürürken California Plaza'yı inceledi. Üç tarafı ofis olarak kullanılan gökdelenlerle çevriliydi. İçeri girdiği bina en yüksekleriydi ama Manley'in düşüşünü yakalayan bir kamera olduğundan neredeyse emindi. Görüntülerden düşerken bilinçli olup olmadığı araştırılabilirdi.

Otomatik cam kapıya yaklaşırken elini cebine götürdü, kimliğini çıkardı ve ceketinin yakasına tutturdu. Planı hızlıca içeri girip, kimsenin kimliğin üstündeki tarihi okumasına fırsat vermemekti.

Kapıyı geçtikten sonra yuvarlak güvenlik masasını gördü, misafirlerin girmeden önce kimliklerini göstermeleri gerektiği yazıyordu. Bosch aceleyle oraya ilerledi. Masada bir adam ve bir kadın görevli vardı, ikisi de mavi giyinmişlerdi, yakalarında isimlikleri takılıydı.

"Dedektif Bosch, LAPD," dedi. "Bizimkilerden bugün Michaelson & Mitchell'e gelenlerin listesini isteyen oldu mu?"

"Henüz olmadı," dedi kadın. İsimliğinde RACHEL yazıyordu.

Bosch, Rachel'in önündeki ekrana bakmak istercesine eğildi. Kolunu mermere yaslamıştı, bir eliyle de kadının verdiği cevaplarla ilgileniyormuş gibi çenesini tutuyordu. Bu sayede kimliğini kendi koluyla kapamış oluyordu.

"Bakabilir miyiz o halde?" dedi. "Şirkete gelen tüm ziyaretçiler."

Rachel klavyede bir şeyler yazdı. Bosch'un görüş açısı kötüydü, ekrandakileri okuyamıyordu.

"Yalnızca bu sabahki ziyaretçi listesini söyleyebilirim," dedi Rachel.

"Tamam," dedi Bosch. "Hangi avukatla görüşmek için geldikleri de yazıyor mu?"

"Evet, isterseniz onu da görebiliriz."

"Teşekkürler."

"İntiharla mı ilgili?"

"Henüz intihar diyemiyoruz. Araştırmamız lazım bu yüzden bugün gelen ziyaretçilerin listesini istiyorum."

Bosch dönüp cam kapıdan dışarı baktı. Olay yerini göremiyordu ama Gustafson ya da Reyes'in çok uzakta olmadıklarını

hissedebiliyordu. Bir tanesi sonunda şirkete bakmak için içeri girecekti.

"İşte burada," dedi Rachel.

"Çıktısını alabilir misiniz acaba?" diye sordu Bosch.

"Elbette."

"Teşekkür ederim."

Rachel alta eğildi ve iki sayfayı Bosch'a uzattı. Bosch asansörlere ilerledi.

"On altıncı kattayım," dedi.

"Bekleyin," dedi Rachel.

Bosch dondu kaldı.

"Ne?" diye sordu.

"Asansöre binmek için ziyaretçi kartına ihtiyacınız var," dedi Rachel.

Bosch asansörlerin önünde turnikeler bulunduğunu unutmuştu. Rachel bir kart hazırlayıp uzattı.

"İşte dedektif. Turnikedeki kart girişine sokmalısınız."

"Teşekkürler. Çatıya nasıl çıkabilirim?"

"Asansör otuz ikinci kata kadar çıkıyor, gerisini merdivenle çıkacaksınız. Kapının kilitli olması gerek ama sanırım bugün açıktır."

"Çalışanlar ofislerine nasıl çıkıyorlar?"

"Hill Caddesi'nden yeraltı otoparkına girerler, asansöre binip bu kata çıkarlar, sonra herkes turnikelerden geçer. Çalışanların geçici kartları vardır."

"Pekâlâ, teşekkürler."

"Dikkatli olun."

Bosch önce çatıya çıkmaya karar verdi. Asansörle yukarı çıkarken Kara Dul'un bu işi nasıl yapmış olabileceğini düşündü. Manley'i çatıya çıkarıp aşağı itmiş olmalıydı ya da etkisiz hale

getirip aşağı atmış olabilirdi. Sorun onu oraya nasıl çıkardığıydı. Beline silah dayayıp asansörle yukarı çıkarmak çok riskli görünüyordu. Birilerinin asansörde onları görme ihtimali yüksekti. Ama Manley'i çatıya çıkarmıştı.

Girişteki görevliden aldığı kâğıtlara baktı. Kara Dul'un bir çalışan gibi ya da bir çalışanla birlikte içeri girmiş olabileceğini biliyordu ama yine de listedeki on yedi ismi kontrol etti. Hiçbiri Laurie Lee Wells değildi. Aralarından dört kişi kadındı fakat hiçbiri Manley'le görüşmek için gelmemişti, bir tanesi Michaelson ya da Mitchell'le görüşecekti. Kadının adı Sonja Soquin'di, saat üçteki görüşme için 2.55'te gelmişti. Bosch'la otururken Reyes'e gelen telefondan yola çıkarak Manley'in 3.50 ile 4.00 arası aşağı düştüğünü tahmin ediyordu.

Asansörün kapısı açıldı, Bosch çıktı. Koridor boyunca göz gezdirdi. Çatıya çıkan ana kapı olduğunu tahmin ettiği bir kapının önünde bekleyen üniformalı bir memur gördü. Oraya doğru gitti.

"Yukarı çıkan oldu mu?" diye sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı memur. "Olay yeri olabilir."

Memurun yaka kartında OHLMAN yazıyordu.

"Ben yukarıdayım," dedi Bosch.

Memur bir yandan göz ucuyla Bosch'un kimliğine bakarken bir yandan da tereddüt içerisindeydi. Bosch tekrar koridora bakıyormuş gibi yapıp arkasını döndü.

"Yukarı sadece buradan çıkılıyor, değil mi?" diye sordu.

"Evet, efendim," dedi memur. "Ben geldiğimde kapı açıktı."

"Tamam, ben bir bakayım. Ortağım, Reyes gelirse yukarıda olduğumu söylersin."

"Elbette, efendim."

Ohlman kenara çekildi, Bosch geniş bir boşluktan geçerek çatıya çıkan merdivenlere ulaştı.

Dizini zorlamamak için basamakları yavaş yavaş çıkıyordu. En az otuz iki basamak vardı. Yukarı çıktığında korkuluğa dayanıp nefeslendikten sonra kapıyı ittirdi.

Kapı rüzgârın etkisiyle hızla açılıp duvara çarpınca çatıdaki kargalar hızla uçtular. Bosch dışarı adımını attı. Manzara muhteşemdi. Batıda güneş Pasifik Okyanusu'na gömülmekteydi, turuncu yuvarlak, mavi siyah bir yüzeyde parlıyordu.

Kenara kadar yürüdü. Zemini inceleyerek yavaş yavaş ilerliyordu, helikopter pisti ve çakıl taşlarıyla kaplı bir alandan geçti. Bir LAPD helikopteri yukarıda dönüyordu. Sert rüzgârı bedeninde hissedebiliyordu, bu kenara fazla yaklaşmaması için bir uyardı.

Ayağının altında zeminde bazı yerlerin güneşin etkisiyle yumuşamış olduğunu hissediyordu.

Kapı tüm gücüyle yeniden çarptığında eli istemsizce belindeki silaha gitti.

Kimse yoktu.

Rüzgârdan çarpmıştı yine kapı.

Kenarda yaklaşık elli altmış santimetre yükseklikte bir korkuluk bulunuyordu. Geceleyin binanın dış kenarlarını mavi gösteren ışıkların bulunduğu metal bir boru vardı. Gündüz aynalı görünümüyle bina sıradandı fakat güneş battıktan sonra kendine has bir hal alıyordu.

Kenara yakın bir yerde, çakıl taşları yaklaşık seksen doksan santimetre kadar bozulmuştu. Beysbol oyununda topu tutan biri gibi eğilirken elleriyle dizine destek oluyordu. Bunun boğuşma sırasında sürtünme izi olabileceğini düşünüyordu. Yeni olmuş gibiydi. Çakıl taşlarının altından görünen zemin diğer yerlerde olduğu gibi güneşin etkisiyle grileşmemişti.

Başının üstünden gürültüyle helikopter geçti. Bosch yukarı bakmadı. Kenara kadar yürüyüp oradan da aşağı düşen Clayton Manley'den kaldığına emin olduğu izi inceliyordu.

50

On altıncı kattaki ziyaretçi kabul alanında bir polis memuru bekliyordu. Yakasındaki isimlikte FRENCH yazıyordu.

"Bizimkilerden gelen oldu mu?" diye sordu Bosch.

"Henüz kimse gelmedi," dedi memur.

"İnsanların dışarı çıkmalarına izin vermiyorsun değil mi?"

"Doğru."

"Ne zaman geldin buraya?"

"Kod yedideydik,* yolun karşısında bir şeyler atıştırıyorduk. Anonstan hemen sonra buradaydık. Yaklaşık yirmi beş dakika olmuştur."

"Biz?"

"Ortağım üst katta. İçeride üst kata çıkan bir asansör var."

"Pekâlâ, ilk önce kurbanın ofisine gitmeliyim."

"Evet, efendim."

---

* Kod yedi: Polis birimlerinin mola verdiğinde hizmet dışı kalmak için merkeze bildirdiği kod. Dedektifler aralarında kod yedi için yedilik durum ifadesini kullanırlar. (e.n.)

Bosch süet kanepenin yanından geçti ve merdivenin etrafından dolaştı, sonra memura döndü.

"Memur French, sen buradayken dışarı çıkmak isteyen oldu mu?"

"İki kişi istedi, efendim."

"Kimler?"

"İsimlerini almadım. Bu istenmedi benden."

"Erkek, kadın?"

"İki erkek, mahkemeye gitmeleri gerektiğini söylediler. Onları kısa sürede bırakacağımızı söyledim. Bilgilendirme için mahkemeyi arayacaklarını söylediler."

"Tamam, teşekkürler."

Bosch yeniden merdivene yöneldi. Kara Dul'un gelip gittiğinden emindi. Hızlıca koridordan geçti. Michaelson'un ofisinin kapısı kapalıydı ama Mitchell'in ofisi açıktı, geçerken yerden tavana kadar pencerenin önünde durmuş aşağıya bakan gri saçlı bir adam gördü.

Manley'in çalışma odasının kapısı kapalıydı. Kulağını yaklaştırıp içerideki konuşmaları duymaya çalıştı, hiçbir şey duyamadı. Ceketinin kolunu avuç içine çekerek kapının tokmağını tutup çevirdi.

İçerisi boştu. Kapıdan girip dışarı adım attı ve odanın durumunu incelemeye başladı. İlk önce halıya baktı, şüphe uyandıracak bir şey yoktu. Odanın diğer taraflarında da bir boğuşmanın izlerini aradı fakat bulamadı.

Masanın arkasına geçti, ceketinin kolunu kullanarak bilgisayar klavyesinde boşluk tuşuna bastı. Ekran açıldı ama şifre girmek gerekiyordu. Yine ceketinin kolunu kullanarak çekmeceleri açtı, dikkate değer bir şey yoktu. Anahtar hâlâ kilidin üstündeydi. Ceketinin koluyla onu da açmayı başardı, dosya yığınının üstünde Manley'e verdiği belgeler duruyordu. Kâğıtların üstündeki boşlukların yazılı olduğunu fark etti.

Belgeleri çekmeceden çıkarırken kapı hızla açıldı, Mitchell'in ofisinde gördüğü adam gelmişti. Az önce gördüğünden

daha uzun gibiydi. Güçlü omuzları vardı, vücudunun ortası biraz dolgundu fakat şişman sayılmazdı. Kırk yıl önce bir hücum oyuncusu olabilirdi.

"Sen kimsin?" dedi adam. "Polis misin? Bir avukatın çalışma odasına girmeye hakkın yok. Bu çok çirkin bir davranış."

Bosch sorulara karşı verecek bir cevabı olmadığını biliyordu, numara yapmak da işe yaramayacaktı. Kafası karışmıştı. İşin tek iyi yanı Mitchell'in –eğer bu adam oysa– onu tanımamış olmasıydı. Aklına şirketin kötü işlerinden Mitchel'in haberinin olmama ihtimalini geldi.

"Sana söylüyorum, kim olduğunu sanıyorsun böyle, içeri girip özel belgelere el atıyorsun?" diye üsteledi adam.

Bosch yapabileceği tek savunmanın hücum etmek olduğuna karar verdi.

Hızla kimliğini çıkarıp gösterdi, ceketinin cebine soktu.

"Bir zamanlar polistim," dedi. "Ve Manley'in ofisine sık sık gelmem. Kendi dosyam için geldim. O öldü ve belgelerimi almak istiyorum."

"O zaman bir avukat tutarsın ve belgelerini talep edersin," dedi adam. "Bir avukatın odasına gizlice girip belgelerini çalmazsın."

"Gizlice girmedim. Yürüdüm girdim. Ayrıca, bana ait olan bir şeyi çaldığım söylenemez."

"Adın ne?"

"Bosch."

Bosch'un sandığının aksine ismi adamın yüzünde herhangi bir ifade oluşturmamıştı.

"Manley'le görüşmem vardı," dedi Bosch. "Kâğıtları imzalamak için geldim ve plazaya dağıldığını gördüm. Ona bıraktığım belgeleri alıp çıkacağım."

"Sana söyledim, o iş öyle olmaz," dedi adam. "Bu odadan hiçbir şey almıyorsun. Anladın mı?"

Bosch başka bir yol deneyecekti.

"Adın Mitchell, öyle değil mi?"

"Samuel Mitchell. Yirmi beş yıl önce burayı birlikte kurduk. Yönetim kurulu üyesi ve kurucu ortağım."

"Kurucu ortak. Yani paranı alıyorsun ama dosyalarda olan bitenlerden haberin yok, doğru mu?"

"Beyefendi, sizinle işim hakkında konuşmayacağım."

"Manley ve ortağın Michaelson'ın çevirdiklerinden de haberin yok. Kadını da bilmiyorsun?"

"Kadın mı? Ne kadını? Kimden söz ediyorsun?"

"Sonja Soquin. Laurie Lee Wells. Kara Dul ya da her ne diyorlarsa. Yasal olarak yapacak bir şey kalmadığı zamanlarda işleri halleden kadın."

"Bu söylediklerinizi bana hiçbir şey ifade etmiyor, buradan çıkmanızı istiyorum. Polis her an gelebilir."

"Biliyorum. Ve bu senin için iyi olmayacaktır, Samuel. Her şey ortaya çıkacak. O nerede? Sonja Soquin denen kadın nerede?"

"Kim ya da ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum."

"Mahkemede Manley'e yaptıklarından dolayı Yargıç Montgomery'yi öldürttükleri kadın. En büyük müşterilerinden birinin mal varlığına tehdit oluşturmaması için Edison Banks Jr.'ı öldürttükleri kadın. Daha önce kim bilir kimler için kullandıkları kadın."

Mitchell'in suratına bir kova su dökülmüş gibi oldu. Yüzü kasıldı. Başına gelecekleri anlayınca gözleri açıldı. Bosch bunun numara olmadığını anladı. Gerçek bir sürpriz, sonra her şeyin berbat edildiğinin farkına varış.

Başını salladı, kendine geldi.

"Bayım," dedi. "Sizden derhal buradan çıkmanızı..."

Hafif bir metal sesi, çok daha tok ve basık bir ses aynı anda duyuldu. Bateri çalan biri hem trampete hem de kros davula aynı anda vurmuş gibiydi. Mitchell'in başının üstünde özenle taranmış saçları havaya uçtu, duvara bir mermi sapladığını duydu.

Mitchell dizlerinin üstüne çöktü, gözleri boş bakıyordu. Öne düşmeden önce ölmüştü, yüzüstü yere düşerken refleks olarak ellerini yere uzatamamıştı bile.

Bosch açık kapıya baktı. Michaelson olabileceğini düşünmüştü fakat Kara Dul gelmişti. Elinde siyah bir otomatik silah tutuyordu, ucuna susturucu takılıydı. Siyah peruğu ve koyu renk giysileri vardı.

Bosch onun için bir tehdit oluşturmadığı mesajını vermek için ellerini havaya kaldırdı. Duvara saplanan merminin ya da Mitchell'in yere kapaklanan vücudunun sesinin dışarıdaki memuru harekete geçireceğini umuyordu. Belki günün sonunda Gustafson veya Reyes gelip onu kurtaracaklardı.

Bosch kadına baktı.

İlk başta konuşmadı. Sadece Bosch'a bakıyordu, yüzünde alaycı, çarpık bir gülümseme vardı. Bosch'un yıllar boyu severek takip ettiği kadın oyuncuda olduğu gibi. Garip bir biçimde onun rol aldığı filmleri düşünmeye başladı. *Diner, Sea of Love,* bir seri cinayetleri çözmeye çalışan dedektifi canlandırdığı film...

"Bunu niye yaptın?" dedi kadın. "Polis bile değilsin."

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Bir zamanlar polis olan her zaman polis olur diye düşündüm sanırım."

"Uzak durman gerekirdi."

Bosch kadının konuşmasında hafif bir aksan olduğunu fark etmişti. Doğu Avrupa gibi. Artık onu vuracağını biliyordu, kendi silahına davranacak zamanı kalmamıştı.

"Manley'den sonra neden çekip gitmedin?" diye sordu Bosch. "Uzaklara kaçabilirdin."

"Çıktım," dedi kadın. "Kimseye yakalanmamıştım. Ama sonra seni gördüm. Senin için yeniden içeri girdim. İşim Manley ve seni öldürmekti. Bana zaman kazandırmış oldun."

Bosch olan biteni anlamıştı. Michaelson ortalığı temizlemek istiyordu. Manley'in kendisi ya da şirket için nasıl bir yeri olursa olsun kümese tilkiyi aldığı için ondan kurtulacaktı. Ölmeliydi, elbette tilkiden de kurtulmalıydı.

"Peki ya Mitchell?" diye sordu Bosch. "Onu da bedavadan mı öldürdün?"

"Hayır, sadece yoluma çıktı," dedi kadın. "Ama halledebilirim. Onun için de takdir edileceksin."

Bosch başını salladı.

"Anladım," dedi. "Öfkeli eski polis öfkesinden kudurur. Avukatını çatıdan aşağı atar, kurucu ortağı öldürür. Ama bu işe yaramaz. Çünkü Manley'i aşağı attığında bir polisle birlikteydim."

Kadın silahıyla bir işaret yaptı.

"O halde bu şartlar altında yapabileceklerimin en iyisi bu olacak," dedi. "Onlar meseleyi anlayana kadar çoktan uzaklaşmış olurum."

Kadın kolunu iyice sıktı, Bosch artık zamanın geldiğini anlamıştı. Çok sevdiği işini yaparken hileli bir düelloda öldürülen Tyrone Power'ı düşündü. Berbat bir sırla mezara giden John Jack Thompson'ı düşündü. Onlar gibi gitmeye hazır değildi.

"Bir soru daha sormama izin ver," dedi.

"Acele," dedi kadın.

"Onu çatıya nasıl çıkardın? Manley. Nasıl oldu?"

Cevap vermeden önce yine o alaycı gülümseme göründü yüzünde. Bosch kadının silahı artık az önceki gibi sıkı tutmadığını fark etti.

"Kolay oldu," dedi kadın. "Senin onu almak için geldiğini söyledim, çatıya bir helikopter getireceğimizi anlattım. Vegas'a gittiğimizi, yeni bir isminin ve yeni bir hayatının olacağını söyledim. Her şeyi Bay Michaelson'ın ayarladığını anlattım."

"Ve sana inandı," dedi Bosch.

"Bu onun hatasıydı," dedi kadın. "Bilgisayarını temizledik ve şirkete bir veda mesajı yazdı. Çatıya çıktıktan sonra her şey çok kolay oldu. Tıpkı bunun gibi."

BALLARD

51

Ballard asansörden iner inmez bekleme alanındaki üniformalı polisi gördü. Doğrudan ona ilerledi, rozetinin görünmesi için ceketini arkaya doğru çekti. Memurun adının *French* olduğunu gördü.

"Bir adamı arıyorum, altmış yaşlarında, polise benziyor," dedi.

"Dediğiniz gibi biri var fakat gerçek bir kimliği vardı," dedi French.

"Nerede?"

French işaret etti.

"Tamam, "dedi Ballard.

Resepsiyon masasına ilerledi, adamın biri telefonunda solitaire oynuyordu.

"Clayton Manley'in ofisi nerede?"

"Merdivenlerin etrafından dönün, Bay Michaelson ve Bay Mitchell'in odalarını geçtikten sonra, koridorun sonunda. Sizi götürebilirim."

"Hayır, sen burada kal. Ben bulurum."

Ballard hızla merdivenlerin etrafını döndü, koridora girdi. Soldaki iki kapı kapalıydı ancak sondaki oda açıktı ve sesler duyuluyordu. Biri bir kadın diğeri de kesinlikle Harry Bosch'un sesiydi.

Sessizce silahını çıkardı, koridorda ilerleyip odanın kapısına yaklaşırken silahı önünde tutuyordu. Dinlemeye başladı.

"Bu onun hatasıydı," dedi kadın. "Bilgisayarını temizledik ve şirkete bir veda mesajı yazdı. Çatıya çıktıktan sonra her şey çok kolay oldu. Tıpkı bunun gibi."

Ballard kapıya geldiğinde ona arkası dönük bir kadın gördü. Siyah saçlar, koyu renk kıyafet. *Kara Dul* diye düşündü. Kadının önünde yüzüstü yatan bir adam vardı. Saçları griydi ancak Bosch'unkiler gibi değildi.

Kadın ucunda susturucu takılı bir silah tutmaktaydı.

"Kımıldarsan ölürsün," dedi Ballard.

Kadın donmuştu, kolları gergindi fakat silah ateş etme pozisyonunda değildi.

"Silahı bırak ve ellerini görmeme izin ver," diye emretti Ballard. "Şimdi!"

Kadın donup kalmıştı, Ballard onu vurmak zorunda kalacağını düşünüyordu.

"Son şans. Silahı...yere...bırak."

Ballard kollarını gerdi. Ensesinden ateş ederek damarlarını koparabilirdi.

Kadın ellerini gevşetti, susturucunun ağırlığıyla namlu yere döndü.

"Çok hassas bir tetiği var," dedi. "Yere atarsam ateş alabilir. Yavaşça eğilip bırakacağım."

"Yavaşça," dedi Ballard. "Harry?"

"Buradayım," dedi Bosch sağdan.

"Silahın var mı?"

"Sağından ona doğru tutuyorum."

"Güzel."

Kadın dizlerini kırarak yere doğru eğilmeye başladı. Ballard namlusuyla onu takip etti, silah yere iyice yaklaşana kadar nefesini tutmuştu.

"Tamam, ayağa kalk," diye emretti Ballard. "Cama doğru ilerle ve avuçlarını cama yasla."

Kadın söyleneni yaptı. Cama doğru yürüdü, ellerini kaldırdı ve avuç içlerini cama yasladı.

"Sende mi?" diye sordu Ballard.

"Bende," dedi Bosch.

Ballard'a kadının kontrolünde olduğunu gösterdi. Ballard silahını beline taktı, kadının üstünü aramak için yanına gitti.

"Üzerinde başka silah var mı?"

"Sadece yerdeki."

"Şimdi üstünü arayacağım. Eğer bir şey bulursam bu senin için sorun olur."

"Bulamayacaksın," dedi kadın.

Ballard ilerledi, ayağıyla kadının bacaklarını araladı. Bacaklarından aşağı doğru elleriyle kontrol etmeye başladı.

"Bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu kadın.

"Söz konusu sen olunca evet," dedi Ballard.

"Ve bahse girerim hoşuna gidiyordur."

Arama bitince Ballard tekrar ellerini kadının sırtına bastırdı. Sonra kemerinden kelepçeleri çıkardı.

"Önce biri, sonra diğeri," dedi. "Ellerini camdan çekip arkaya doğru getirmeni istiyorum. Sağ elin önce."

Kadın elini arkaya getirirken Ballard havada tuttu, Kara Dul'un arkasına bastırdı. Kadın aniden döndü. Ballard onu durdurmaya çalıştı.

"Hayır."

Hissetmeden önce gördü onu Ballard. Kadının elinde ucu boynuz gibi kıvrık bir bıçak vardı. Keskinleştirilmiş ucu dışında

her yeri mat metaldi. Kadın bıçağı Ballard'ın sol kolunun altına sapladı, diğer koluyla boynundan kavradı. Şimdi Ballard'ı kendine siper etmişti. Ballard Bosch'un elinde silahı olduğunu görüyordu, temiz bir atış açısı bulmaya çalışıyordu.

"Bıçağı kolunun altına sapladım," dedi kadın. "Üç dakika sonra kanama başlayacak. Silahını yere bırak. Ben çıkıp gideyim. O da yaşasın."

"Ateş et, Harry," dedi Ballard.

Kadın İyice Ballard'ın arkasına saklandı. Ballard onun nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Yanından kan akmaya başladığını hissetti.

"İki buçuk dakika," dedi kadın.

"Dışarıda bir polis var," dedi Bosch.

"Kopyalama odasında da bir çıkış var. Neredeyse iki dakika."

Bosch önceden gördüğü acil çıkış kapısını hatırladı. Silahıyla kapıyı işaret etti.

"Git," dedi.

"Silah," dedi kadın.

Bosch silahını masaya bıraktı.

"Harry, hayır," diye fısıldadı Ballard.

Daha sonra kapıya doğru çekildiğini hissetti.

"Kitaplığa doğru git," diye emretti kadın.

Bosch ellerini kaldırdı, geriye yürüdü. Ballard kapıya çekiliyordu.

"Şimdi seçim zamanı," dedi kadın. "Ya onu kurtaracaksın ya da beni takip edeceksin."

Ballard kadının onu yavaşça bıraktığını hissetti, kapının kasasına doğru sendeledi, sonunda oturur pozisyonda yerdeydi.

Bosch hızla yanına geldi. Ballard'ın ceketinin içine elini uzatıp telsizini aldı. Nasıl kullanacağını biliyordu.

"Aşağıdaki memurlar. California Plaza West'in on altıncı katına acil tıbbi müdahale ekibi gönderin. Clayton Manley'in ofisi.

Tekrar ediyorum, aşağıdaki memurlar. Memur bıçaklandı, kan kaybediyor, acil tıbbi müdahale gerekli."

Telsizi yere bıraktı, yarasına bakmak için Ballard'ın ceketini araladı.

"Harry...ben iyiyim, onun peşinden git."

"Seni sağına yatıracağım, böylelikle yara yukarıda kalmış olacak. İyi olacaksın. Yaraya bastıracağım."

"Hayır, peşinden git."

Bosch onu dinlemedi. Ballard'ı hafifçe çevirirken koridordan ayak sesleri duyuldu. Memur French kapıdaydı.

"French," diye bağırdı Bosch. "Acil müdahale ekibini çağır. Aşağıda bir ekip var, Hemen onları yukarı getir. Sonra da herkese anons et. Bir kadın, otuz yaşlarında, beyaz, siyah saçlı, giysileri de siyah, silahlı ve tehlikeli. Acil çıkış merdivenlerine gitti. Binadan çıkmaya çalışıyor."

French hareket etmedi. Gördükleri onu olduğu yere sabitlemişti.

"Hadi!" diye bağırdı Bosch.

French gözden kayboldu. Ballard kafasını kaldırıp Bosch'a baktı. Zamanının tükendiğini biliyordu. Bir sebeple gülümsedi. Bosch'un söylediklerini güçlükle duyuyordu.

"Benimle kal Renée. Yaraya bastırmak için kolunu kullanıyorum. Canın yanacak."

Eliyle kolunu hafifçe yukarı kaldırdı, yaraya bastırdı. Ballard'ın canı yanmıyordu, aksine gülümsemekteydi.

"Harry..."

"Konuşma. Enerjini harcama. Sadece benimle kal, Renée. Benimle kal."

BALLARD VE BOSCH

52

Ballard vücudunun soluna yıldırım düşmüşçesine acılar çekmeden yatakta dönemiyor gibiydi. Boyle Heights'teki White Memorial'da tedavi görüyordu. California Plaza'da olanların üstünden iki gün geçmişti ve yoğun bakımdan çıkarılmıştı. Kara Dul sadece kolunun altından geçen damarı kesmişti fakat çok kan kaybetmişti. Acil Müdahale Timi durumu kontrol altına almış, doktor dört saatlik bir ameliyatla damarlarını dikmişti. Sol kolunu vücuduna bağlamışlar gibiydi ve en ufak bir harekette hayatında daha önce hiç olmadığı kadar acı hissediyordu.

"Hareket edip durma."

Kafasını çevirdi, Bosch odanın girişindeydi.

"Söylemesi kolay," dedi. "Bu kez sorun çıktı mı?"

"Hayır," dedi Bosch. "Sonunda ziyaretçi listesine alınmış adım."

"Amcam olduğunu söyledim."

"Görüyorum ve yükseltiyorum, deden olabilirim."

"Bunu düşünmeliydim. Haberler nasıl? Hâlâ yakalanmak üzere mi?"

"Bosch yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Solunda çiçekler, pelüş hayvanlar ve geçmiş olsun dileklerinin yollandığı kartlarla dolu bir masa vardı.

"Kara Dul yakalanmak üzere," dedi. "En azından nereyi arayacaklarını biliyorlar. Silahta kalan kovanlardan birinde parmak izini bırakmış, kimliğini belirlediklerini düşünüyorlar. Miami'de çevirdiği birkaç işten dolayı FBI bir süredir onu arıyor gibi."

"İsim var mı?"

"Catarina Cava."

"Ne bu şimdi, İtalyan mı?"

"Hayır, Kübalı."

"Batman'i nereden bulmuş?"

"Unutuyorsun galiba, ben artık kulübün bir üyesi değilim. Sizin bölümdekiler beni adam yerine koymuyor. Sadece ifademi alan polisten öğrenebildiğim kadarı bu, bir de herkes işin içinde. Büro, Vegas Metro, LAPD. Butino ve adamlarının ortak çıkarları doğrultusunda kadını kullandıklarını söyledi. Daha sonra kurtarıcıları olmuş. Sonunda Michaelson & Mitchell'in dikkatini çekmiş bu durum."

"Michaelson'ı yakaladılar mı?"

"Evet, Van Nuys Havaalanı'nda yakalandı. Özel bir jetle Grand Cayman'a kaçmak üzereydi. Şimdi her şeyi Manley'in üstüne yıkarak kurtulmaya çalışıyor. Manley öldü, çatıdan aşağı atmadan önce bilgisayarını da temizlediler. Fakat Cava'nın bana söylediklerini onlara ilettim. Manley ve benim öldürülmemizi isteyen Michaleson'dı."

"Umarım Michaelson'ı yüz yıl içeri tıkarlar."

"Bu bir oyun, kurtulmak istiyorsa sonunda her şeyi anlatmak zorunda olduğunu görecek."

"FBI'daki adamın Manley ile Michaelson arasındaki bağın ne olduğunu söyledi mi? Yani neden ondan kurtulmadılar?"

"Sadece çok şey bildiğini tahmin ediyorlar. Michaelson'ın Cava'yı kullandığı başka dosyalar da olabileceğine inanıyorlar. Yargıç Montgomery ilk değildi. Aslında iş diğer türlü de olabilir. Manley, Michaelson'ın haberi olmadan kadın tetikçiyle anlaşma yapmıştır belki. Ne yapacak ki? Kovsun mu? Çok şey biliyor. Michaelson muhtemelen Herstadt'ın hüküm giymesini bekliyordu, dosya biraz olsun hafifleyecek o da Manley'e istediğini yapacaktı."

"Ama sen geldin ve işleri hızlandırdın."

"Onun gibi bir şey."

Bosch geçmiş olsun kartlarıyla birlikte masadaki pelüş köpeklerden birini aldı.

"Bu, arkadaşım Selma Robinson'dan," dedi Ballard. "Hilton davasında gittiğim Bölge Savcılığı'ndaki vekil."

"Güzel," dedi Bosch.

Köpeği yerine bıraktı. Ballard kalabalık masaya baktı. Bir katilin bıçağıyla yaralandıktan sonra çiçek buketleri ve geçmiş olsun kartları almak biraz tuhaftı. Hallmark'tan özel bir kart yoktu. Fakat masa ve odadaki tüm yatay yüzeyler çiçek, kart, pelüş hayvan ve iyi dileklerini sunmak isteyenlerden gönderilen onlarca şeyle doluydu, çoğu da mesai arkadaşlarıydı. Uzun zaman önce kendisine sırt çevirdiklerini düşündüğü ekip arkadaşlarının onunla bu denli ilgilenip geçmiş olsun kartı yollamaları da garipti. Doktoru ameliyat olduğu gece yaklaşık otuz iş

arkadaşının hastaneye gelip kan verdiklerini söylemişti. Doktor, Ballard'a kan verenlerin isimlerinin olduğu bir liste verdi. Çoğu gece mesaisindendi fakat aralarında hiç tanımadığı isimler de vardı. İsimleri okurken gözünden bir damla yaş düşmüştü.

Bosch onun düşüncelere daldığını anlamıştı. Kısa süre sessiz kaldıktan sonra sordu, "Olivas geldi mi?"

"Evet," dedi Ballard. "Bu sabah. Muhtemelen gelmesi gerektiğini düşündü.

"İyi bir hafta geçirdi."

"Ne yazık ki doğru. Önce Hilton davasıyla sükse yaptı. Şimdi de bu. Montgomery, Banks ve Manley hepsini temizleyecek. Herif dört üzerinden dört ortalamayla gidecek."

"Bu büyük bir şey. Hepsi de senin sayende."

"Ve senin."

"Belki gece mesaisinden alırlar artık seni."

"Hayır, İstemem. Asla onun için çalışmam artık. HCB'ya gitmeyeceksem ne yapacağım? Ayrıca burada her şey geceleyin oluyor. Karanlık saatleri seviyorum. İzin verirlerse eski görevime döneceğim."

Bosch gülümsedi, böyle diyeceğini biliyordu.

"Sen ne olacaksın?" diye sordu Ballard. "Sen ne yapacaksın bundan sonra?"

"Bugün ziyarete gideceğim," dedi Bosch. "Margaret Thompson'ı göreceğim."

Ballard başını salladı.

"Ona John Hilton'dan söz edecek misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Her şeyi bilmesinin iyi olacağından emin değilim."

"Belki iyi olur."

"Belki. Ama şüphelerim var. Eğer biliyor olsa beni çağırmazdı diye düşünüyorum. Yani, bana bunu yapmazdı, anlatabiliyor muyum? Onunla ilgili böyle bir şeyi bulup çıkarmamı istemezdi herhalde."

Bosch kısa süre sessiz kaldı, Ballard konuşmaya başlamadan önce biraz bekledi.

"Üzgünüm," dedi. "Senin için önemli olduğunu biliyorum. Ve bunu bilmek...gerçeğin ortaya çıkması..."

"Evet, yani..." dedi Bosch. "Gerçek kahramanlar her zaman gelmiyor, sanırım böyle."

Kısa süre sessiz kaldılar, Bosch konuyu değiştirmek istedi.

"En son evine gittiğimde," dedi "Biliyorsun, çalışma odasına bakmak için, cinayet dosyasını neden aldığını bilmediğimiz zamanlar... neyse, eski dosyaları sakladığı bir çekmece buldum. Hepsi cinayet dosyası değil, raporlar ve dosyaların özetleri."

"Çalıştığı şeyler mi?" diye sordu Ballard.

"Evet, kendi dosyaları. Bir tanesi vardı, onunla birlikte çalıştığım bir dosyanın altmış günlük özetiydi. Kız bisikletiyle Hollywood otoyolunun altına giriyor... ve gözden kayboluyor. Birkaç gün sonra ölü bulunuyor. Cinayet. Asla çözemedik."

"Adı neydi kızın?"

"Sarah Freelander."

"Cinayet ne zaman işlendi?"

"Bin dokuz yüz seksen iki."

"Ooo, eskiymiş. Ve çözülmedi?"

Bosch başını salladı.

"Margaret'e o kutuyu soracağım," dedi.

Ballard Bosch'un uzun zamandır o dosyayı düşündüğünü anlamıştı. Kafasındaki düşüncelerden sıyrılıp yeniden hastane odasına döndü. Gülümsedi.

"Tamam, o zaman," dedi. "Sanırım, seni dinlenmen için bırakacağım. Ne zaman çıkacağına dair bir fikrin var mı?"

"Sadece enfeksiyon riski kaldı," dedi Ballard. "Gerisi iyi. Sanırım bir ya da en fazla iki güne çıkarım."

"O halde yarın uğrarım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Sadece gitmek istersen eğer, köpeği yürüyüşe çıkar."

Bosch durdu.

"Neyse, gerek yok," dedi Ballard gülümseyerek.

"Hayvanlarla aram gerçekten iyi değil," dedi Bosch. "Yani, eğer istersen..."

"Dert değil. Selma ilgileniyor zaten."

"Güzel. Harika."

Bosch ayağa kalktı, sağ elini sıktı, kapıya doğru yöneldi.

"Sarah Freelander," dedi Ballard.

Bosch durup geriye döndü.

"O dosyayı çalışacaksan, ben de seninleyim."

Bosch başını salladı.

"Olur," dedi "Anlaştık."

Odadan çıkıyordu. Ballard bir kez daha durdurdu.

"Aslında, Harry bir şey daha isteyeceğim."

Bosch yatağın yanına geldi.

"Nedir?"

"Çiçekler ve pelüş hayvanların bir fotoğrafını çeker misin? Hepsini hatırlamak istiyorum."

"Elbette."

Bosch telefonunu çıkardı, her şeyi kareye sığdırabilmek için yan çevirdi.

"Seni de çekeyim mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Ballard.

Bosch farklı açılardan üç fotoğraf çekti, sonra galeriden en iyisini seçip yolladı. Tüm Resimler düğmesine bastığında Clayton Manley'in ofisinde çektiği fotoğrafları da gördü. Bu kargaşada onları unutmuştu. Manley'in bilgisayarının temizlenmeden önce çekilmiş bir fotoğrafı vardı aralarında.

Dosyanın adı TRANSFER'di, sadece on üç haneli bir numara içeriyordu, ardından da *G.C.* harfleri. Bosch şimdi *G.C.*'nin *Grand Cayman* olabileceğinin farkına vardı.

"Bosch ters giden bir şey mi var?"

"Yok, hayır," dedi Bosch. "Aksine yoluna giren şeyler var."

KAPANIŞ

Her zaman yüzü kapıya dönük oturuyordu. Her zaman o gelmeden önce, saat 11.00'de gelir *café con lechesini* ve Küba tostunu alırdı. Bu kez de aynısıydı. El Tinajon'da öğle yemeği telaşı henüz başlamamıştı. Yoksa Küba tostu yapmazlardı. Menüde yoktu, sormanız gerekiyordu.

Mutfaktan ona doğru bir kadının geldiğini gördü, Marta tostu getiriyor sanmıştı fakat o değildi. Kadın karşısına oturdu. Bir yerden tanıdık gibiydi.

"Batman gelmiyor," dedi.

Cava onu şimdi tanıdı.

"Yaşıyorsun," dedi.

Ballard başını salladı.

"Beni ele verdi, değil mi?"

"Hayır," dedi Ballard. "Batman konuşmuyor. Michaelson ele verdi seni."

"Michaelson..."

Şaşırmışa benziyordu.

"Grand Cayman çözülme noktası oldu," dedi Ballard. "Onu yakaladıklarında oraya kaçmaya çalışıyordu. Daha sonra senin oradaki hesabını bulduk, Harry Bosch sayesinde. Federaller aynı bankada onun da hesabı olduğunu gördüler. Parasına el koyunca oyun bitti. Ailesine yetecek kadar parayı geri alabilmek için herkesi ele verdi."

"Aile önce gelir," dedi Cava.

"Seni nasıl bulacağımızı da anlattı."

"Yaptığım tüm hataların temelinde adamlara güvenmek yatıyor."

"Seni bırakıverirler. Bazıları."

Cava başını salladı. Ballard onun ellerine baktı.

"Ellerini oynatma," dedi. "Tutuklandın."

Son kelime önceden belirlenen bir işaretti. Bir anda her taraftan ellerinde silahlarla FBI, Vegas Metro ve LAPD'den adamlar belirdi, Kara Dul'un hiçbir şansı yoktu.

Ballard ayağa kalkıp masadan geri çekildi. Adamlar Cava'yı kollarından tuttular ve aramaya başladılar. Ballard'ın haftalar önce atladığı ucu kıvrık bıçağı koluna iliştirdiği kılıfın içinde buldular. Yere bıraktığı çantanın içinden bir silah çıktı.

Kelepçe takılırken Cava, Ballard'a bakıyordu. Masadan uzaklaşıp kapıya doğru götürülürken gülümsüyordu. Onu götürmek için kapıda bir minibüs bekliyordu. Sürgülü yan kapı kapanır kapanmaz minibüs yola çıktı.

"Tebrikler Renée"

Vegas Metro'dan Kenworth geliyordu. Arkasına uzandı, kemerindeki ses kayıt cihazını çıkardı, Ballard bluzunun içinden mikrofon ve kablosunu çekti.

"Teslim olmadı," dedi Ballard.

"Komplo ve suç dünyasının bilgisini sergiledi," dedi Kenworth. "Dava makamının söyleyeceği bu. Ben şöyle diyeceğim, Harika iş."

"Bir arama yapmam lazım."

Telefonunu çıkardı, sık arananlar listesinden bir numarayı seçti ve özel konuşmak için arkaya geçti.

"Harry yakaladık."

"Hiçbir aksaklık olmadı mı?"

"Yok. Bıçağı bile yanındaydı. Koluna doladığı esnek bir kılıfta. O gün anlayamamıştım."

"Kimse anlamazdı ki."

"Belki."

"Seninle konuştu mu? Ne söyledi?"

"Erkeklere asla güvenilmeyeceğini söyledi."

"Bilgelik dolu bir söz. Sen nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Ama dışarı çıkarırlarken bana gülümsedi. Henüz bitmemiş gibi."

"Ne yapabilir ki? Neyse bana da öyle gülümsemişti."

"Tuhaftı yine de."

"Vegas tuhaf bir yer. Ne zaman döneceksin?"

"Önce buradaki merkeze gidip bana ihtiyaçları var mı diye bakacağım. Sonra işim biter bitmez yola çıkacağım."

"Güzel. Haber ver."

"Sen Freelander'la ilgili mi çalışıyorsun?"

"Evet, çocuğu buldum. Teklifine hayır dediği çocuğu. Hâlâ buralarda."

"Ben gelene kadar hiçbir şey yapma."

"Anlaşıldı."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazarken pek çok kişiden yardım aldım. Hukuk uygulamaları konusunda Rick Jackson, Mitzi Roberts, Tim Marcia ve David Lambkin'i; yasalar konusundaysa Daniel Daly ve Roger Mills'i bu kişilerin arasında sayabilirim.

Araştırma ve yayına hazırlık konularında Asya Muchnick, Linda Connelly, Jane Davis, Heather Rizzo, Terrill Lee Lankford, Dennis Wojciechowski, John Houghton, Henrik Bastin, Pamela Marshall ve Allan Fallow'a teşekkür etmek isterim.

Herkese teşekkürler.

Yazarın Notu: Bir hukuk bürosunun telefon dinleme hakkını elde etmesi için atması gereken adımların sayısı çok fazladır. Bu romanda dramatik yapıyı korumak amacıyla bu adımlar kısaltılarak anlatılmıştır.

Michael Connelly'nin unutulmaz kahramanı Harry Bosch ile Renée Ballard yeniden güçlerini birleştiriyor.

Bosch çaylak bir dedektifken ona her soruşturmayı kişiselleştirmesini ve elinden geleni yapmasını öğreten akıl hocası John Jack Thompson'u kaybeder. Cenaze töreninden sonra Thompson'un eşi Bosch'u bir cinayet dosyasına götürür. Thompson bu dosyayı yirmi yıl önce LAPD'dan ayrılırken yanına almıştır: Uyuşturucu satılan sokakta sorunlu bir genç öldürülmüştür.

Bosch cinayet dosyasını Renée Ballard'a getirir ve ondan yıllar önce Thompson'ın dikkatini çeken dava konusunda yardımcı olmasını ister.

Bosch ve Ballard arasındaki bağ, soruşturma zorlaştıkça güçlenir. Ve çok geçmeden çarpıcı bir soruyla karşılaşırlar: Thompson, cinayet dosyasını emeklilikte ele almak için mi yoksa asla çözülmediğinden emin olmak için mi yanına almıştır?

MASAL PEREST

nora

nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest

ISBN 978-625-7359-14-6

9 786257 359146

KDV dahil muafiyet